

Dziennik Urzędowy C 161 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

31 maja 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010 – 2011

Posiedzenie z 18 do 20 maja 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 256 E z 23.9.2010.

Teksty przyjęte w dniu 19 maja 2010 r. dotyczące absolutorium z wykonania budżetu za rok 2008 zostały opublikowane w Dz.U. L 252 z 25.9.2010, s. 22.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2011/C 161 E/01	Ustanowienie wspólnego unijnego programu przesiedleń Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie ustanowienia wspólnego unijnego programu przesiedleń (2009/2240(INI))	1
2011/C 161 E/02	Kluczowe kompetencje w zmieniającym się świecie: postępy w realizacji programu „Edukacja i szkolenia 2010” Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie kompetencji kluczowych w zmieniającym się świecie: realizacja programu prac „Edukacja i szkolenia 2010” (2010/2013(INI))	8
2011/C 161 E/03	Kwestie deontologiczne związane z zarządzaniem przedsiębiorstwami Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie kwestii deontologicznych związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwem (2009/2177(INI))	16
2011/C 161 E/04	Strategia UE na rzecz młodzieży Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie dokumentu „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży” (2009/2159 (INI))	21

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 161 E/05	Uproszczenie WPR Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie uproszczenia WPR (2009/2155(INI)) ...	32
2011/C 161 E/06	Zmiany w polityce udzielania zamówień publicznych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie zmian w procedurze udzielania zamówień publicznych (2009/2175(INI))	38
2011/C 161 E/07	Spójność polityki UE na rzecz rozwoju i „konceptja oficjalnej pomocy rozwojowej plus” Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej (2009/2218(INI))	47
2011/C 161 E/08	Sankcje za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym (2009/2154(INI))	58
2011/C 161 E/09	Działania Unii na rzecz walki z korupcją Deklaracja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie działań Unii na rzecz walki z korupcją	62

Środa, 19 maja 2010 r.

2011/C 161 E/10	Dodatki do żywności inne niż barwniki i substancje słodzące (trombina wołowa lub wieprzowa) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie projektu dotyczącego dyrektywy Komisji zmieniającej załączniki do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące i uchylającej decyzję 2004/374/WE	63
2011/C 161 E/11	Plan działania dotyczący dawstwa i przeszczepiania narządów (2009-2015) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego: Plan działania dotyczący dawstwa i przeszczepiania narządów (2009-2015): zacieśnianie współpracy między państwami członkowskimi (2009/2104(INI))	65
2011/C 161 E/12	Aspekty instytucjonalne przystąpienia Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie międzyinstytucjonalnych aspektów przystąpienia Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (2009/2241(INI))	72
2011/C 161 E/13	Konferencja rewizyjna Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali, Uganda Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie Konferencji Rewizyjnej na temat Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali (Uganda)	78

Czwartek, 20 maja 2010 r.

2011/C 161 E/14	Przybliżenie jednolitego rynku konsumentom i obywatelom Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom (2010/2011(INI))	84
2011/C 161 E/15	Dialog uczelni i przedsiębiorstw: Nowe partnerstwo na rzecz modernizacji uczelni Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie dialogu środowisk akademickich z przedsiębiorcami: nowego partnerstwa na rzecz modernizacji uczelni w Europie (2009/2099 (INI))	95

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Ustanowienie wspólnego unijnego programu przesiedleń

P7_TA(2010)0163

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie ustanowienia wspólnego unijnego programu przesiedleń (2009/2240(INI))

(2011/C 161 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 78 i 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając instrumenty międzynarodowe i europejskie w dziedzinie praw człowieka, w szczególności Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącą statusu uchodźców, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP), europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „Kartą”) oraz prawa i gwarancje, jakie nakładają one na uchodźców i osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka oraz podstawową troskę państw członkowskich, jaką jest ochrona dobra dzieci,
- uwzględniając zieloną księgę dotyczącą przyszłego wspólnego europejskiego systemu azylowego (COM(2007)0301) z dnia 6 czerwca 2007 r.,
- uwzględniając dokument Komisji pt. „Plan polityki azylowej: zintegrowana strategia ochrony na całym obszarze UE” (COM(2008)0360) z dnia 17 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje z 2908. posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 28 listopada 2008 r. ((16325/1/08 REV 1 (Presse 344)) ze szczególnym uwzględnieniem przyjmowania uchodźców z Iraku,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia wspólnego unijnego programu przesiedleń (COM(2009)0447),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniający decyzję 573/2007/WE ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 (COM(2009)0456),
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski” ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0090.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając uwagi Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNCHR) na temat komunikatu Komisji w sprawie ustanowienia wspólnego unijnego programu przesiedleń oraz wniosku dotyczącego zmiany decyzji 573/2007/WE ustanawiającej Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 48 swojego Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0131/2010),
- A. mając na uwadze, że sprawiedliwa i realna polityka migracyjna w Unii Europejskiej, pociągająca za sobą ustanowienie wspólnego europejskiego systemu azylowego, musi obejmować skuteczny, solidny i trwały program przesiedleń, który zapewni trwałe rozwiązanie kwestii uchodźców, którzy nie mogą powrócić do kraju pochodzenia i których ochrona i byt nie mogą zostać zapewnione w kraju pierwszego azylu,
- B. mając na uwadze, że przesiedlenie służy nie tylko celom humanitarnym względem przesiedlanych osób, lecz także częściowemu odciążeniu krajów trzecich w związku z przyjmowaniem dużej liczby uchodźców, i jest bardzo przydatnym instrumentem podziału odpowiedzialności,
- C. mając na uwadze, że obecnie jedynie 10 państw członkowskich przesiedla uchodźców co roku, w ograniczonym zakresie koordynując między sobą priorytety dotyczące przesiedleń, co pociąga za sobą brak strategicznego wykorzystania przesiedleń jako instrumentu polityki zewnętrznej UE,
- D. mając na uwadze, że strategiczne wykorzystanie programu przesiedleń może przynieść bezpośrednie i pośrednie korzyści nie tylko przesiedlanym uchodźcom, lecz również innym uchodźcom pozostającym w kraju pierwszego azylu, krajowi przyjmującemu i innym krajom, a także w odniesieniu do wszystkich międzynarodowych ustaleń dotyczących ich ochrony,
- E. mając na uwadze, że program przesiedleń może pomóc zniechęcić do nielegalnej imigracji uchodźców zamierzających dostać się na terytorium Unii Europejskiej,
- F. mając na uwadze, że konieczność okazania solidarności krajom trzecim, w których schroniła się znaczna liczba uchodźców wymagających międzynarodowej ochrony, jest głównym czynnikiem i odzwierciedla konieczność okazania solidarności również w ramach UE,
- G. mając na uwadze, że udział UE w przesiedleniach uchodźców pozostaje w skali światowej dość niewielki; mając na uwadze, że ma to negatywny wpływ na ambicje UE, która chce odgrywać wiodącą rolę w światowych działaniach humanitarnych oraz na scenie międzynarodowej,
- H. mając na uwadze, że skuteczna solidarność musi być osią wspólnych strategii politycznych państw członkowskich w dziedzinie imigracji i azylu, co powinno pociągnąć za sobą sprawiedliwy podział obowiązków związanych z dostosowaniem do zobowiązań międzynarodowych w zakresie ochrony uchodźców, jak również względem krajów trzecich, które są poważnie obciążone w związku z przyjmowaniem dużej liczby uchodźców,
- I. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 7 maja 2009 r. Parlament Europejski również wzywał do obowiązkowej solidarności przy przesiedlaniu uchodźców w ramach UE, m.in. w przypadku, gdy zdolności przyjmowania jednego państwa członkowskiego są niewystarczające, aby ułatwić przesiedlenia osób objętych ochroną międzynarodową do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem uzyskania zgody zainteresowanych osób i przestrzegania ich praw podstawowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 348.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- J. mając na uwadze, że należy dbać o współpracę z krajami trzecimi, które przeprowadziły już kilka programów przesiedleń, tak aby poprzez wymianę najlepszych praktyk skorzystać z ich doświadczeń związanych ze środkami dotyczącymi przyjmowania i integracji oraz ogólnej jakości inicjatyw w zakresie przesiedleń,
- K. mając na uwadze, że zarówno organizacje lokalne, jak i międzynarodowe, rządowe i pozarządowe, w szczególności UNCHR, powinny być zaangażowane na wszystkich etapach programu przesiedleń UE, zapewniając wkład w postaci szczegółowych informacji, specjalistycznej wiedzy technicznej, prognozowania w zakresie logistyki oraz doświadczenia w tego typu działaniach,
- L. mając na uwadze, że europejski program przesiedleń nie powinien jeszcze bardziej komplikować procesu przesiedlania,
- M. mając na uwadze, że Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu ma zacząć działać w 2010 r.; mając na uwadze, że Urząd będzie mógł zapewnić wsparcie państwom członkowskim w realizowaniu inicjatyw w dziedzinie przesiedleń, zapewniając jednocześnie koordynację z innymi obszarami polityki w UE; mając na uwadze, że Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu powinien aktywnie uczestniczyć w rozmowach między państwami członkowskimi, Komisją i UNHCR,
- N. mając na uwadze, że należy zwracać uwagę nie tylko na potrzebę zaangażowania większej liczby państw członkowskich w działania związane z przesiedlaniem uchodźców, ale również na jakość, stabilność i skuteczność przesiedleń, koncentrując się na środkach dotyczących integracji,
- O. mając na uwadze, że uchodźcy powinni szybko otrzymać możliwość nauki języka i poznania kultury danego kraju oraz, jeżeli to konieczne, uzyskania opieki medycznej i psychologicznej,
- P. mając na uwadze, że dostęp do miejsc pracy dla osób dorosłych oraz natychmiastowa integracja nieletnich w szkołach stanowią zasadniczy krok, aby zapewnić powodzenie i skuteczność inicjatyw w zakresie przesiedleń, oraz że w związku z tym osoby te powinny mieć dostęp do usług poradnictwa edukacyjnego i zawodowego,
- Q. mając na uwadze, że istnieje wiele podmiotów zarówno w administracji publicznej (np. gminy), jak i w społeczeństwie obywatelskim, od organizacji pozarządowych po organizacje charytatywne, od szkół po ośrodki pomocy społecznej, które posiadają doświadczenie i wiedzę specjalistyczną konieczne do wdrożenia środków następczych,
- R. mając na uwadze, że współpraca z wymienionymi wyżej podmiotami – w szczególności z gminami – okazała się bardzo wartościowa pod względem przyjmowania i integracji uchodźców w krajach o ustalonej praktyce przesiedleń,
- S. mając na uwadze, że ustalanie priorytetów powinno być jak najbardziej elastyczne, oraz że należy zawsze pamiętać o rzeczywistym priorytecie, jaki winno się przyznać kategoriom osób najbardziej zagrożonych, zgodnie ze wskazówkami UNCHR,
- T. mając na uwadze, że przesiedlenia należy realizować jako element dodatkowy, nie zapominając o innych trwałych rozwiązaniach na rzecz osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w UE, oraz mając na uwadze, że wysiłki podejmowane w celu przesiedlania uchodźców nie powinny ograniczać prób zagwarantowania sprawiedliwego i skutecznego dostępu do procedur azylowych w UE,
- U. mając na uwadze, że programy wewnętrznego przemieszczania również odgrywają ważną rolę i należy je wspierać jako działania dodatkowe w stosunku do przesiedleń, o których mowa w niniejszym sprawozdaniu,
- V. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 7 maja 2009 r. Parlament Europejski wezwał również do utworzenia systemu przemieszczania osób korzystających z ochrony międzynarodowej z tych państw członkowskich, które poddawane są szczególnym i nieproporcjonalnym obciążeniom, do innych państw w porozumieniu z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców, przy jednoczesnym czuwaniu nad tym, by te przemieszczenia podlegały przejrzystym, jednoznacznym i innym niż uznaniowe zasadom, które winne być wdrożone zgodnie z żądaniem Parlamentu,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

W. mając na uwadze, że bez dostępu do informacji, zasobów ludzkich, porad eksperckich i stałego monitorowania działań w zakresie przesiedleń państw członkowskie, które nigdy nie brały udziału w programach przesiedleń, będą odczuwać trudności we włączeniu się w tego typu działania, a cel, jakim jest zaangażowanie większej liczby państw członkowskich, będzie trudny do osiągnięcia,

Prawdziwy i skuteczny unijny program przesiedleń

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji zmierzającą do zmiany Funduszu na rzecz Uchodźców, tak aby objąć nim działania programu przesiedleń UE;
2. przychylnie odnosi się do ww. ogólnych celów określonych w komunikacie na temat unijnego programu przesiedleń oraz do coraz większej uwagi poświęcanej przesiedleniom w ogólnej polityce azylowej UE;
3. wzywa do przedsięwzięcia środków mających na celu informowanie państw członkowskich i lokalnych władz o korzyściach płynących z przesiedlania uchodźców;
4. przypomina jednak, że linia budżetowa oraz wsparcie finansowe nie są wystarczające, aby ustanowić program przesiedleń z prawdziwego zdarzenia, który obejmie całą UE;
5. apeluje do państw członkowskich o wspieranie tworzenia mechanizmów finansowania prywatnego i podejmowanie częstszych inicjatyw publiczno-prywatnych w celu wzmocnienia europejskiego programu przesiedleń;
6. wzywa do przyjęcia bardziej ambitnego programu, który zapewni jakość i skuteczność przesiedleń, obejmie szczególne wytyczne na temat nowego sposobu określania priorytetów, zachęty dla państw członkowskich, tak aby więcej z nich angażowało się w przesiedlenia uchodźców, zapewni zgodność przesiedleń z innymi strategiami UE w dziedzinie polityki azylowej oraz zawierać będzie warunki przyjmowania i środki następcze, które winny zostać podjęte w przypadku każdej inicjatywy w dziedzinie przesiedleń;
7. uważa, że w ramach nowej perspektywy finansowej (2013–2017) należy przeznaczyć specjalną pulę na przesiedlenia; taka pula mogłaby mieć postać celowego funduszu przesiedleniowego i z niej powinno udzielać się wsparcia finansowego na rzecz bardziej ambitnego programu przesiedleń;
8. z zadowoleniem przyjmuje otwarcie nowego Awaryjnego Centrum Tranzytowego (ECT) w Rumunii, oferującego tymczasowe zakwaterowanie uchodźcom, których trzeba pilnie przesiedlić, i/lub uchodźcom, którzy nie mogą pozostać w kraju pierwszego azylu; wzywa Komisję do korzystania z niego, a także do wspierania przesiedleń poprzez Awaryjne Centrum Tranzytowe;
9. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy ad hoc podejmowane przez kilka państw członkowskich przy udzielaniu schronienia uchodźcom, których trzeba pilnie przesiedlić, jednocześnie uznając konieczność nadania takim inicjatywom bardziej zorganizowanej postaci;

Wymagania związane z efektywnością i elastycznością środków dotyczących przesiedleń

10. podkreśla, że skuteczny unijny program przesiedleń powinien dawać możliwość ochrony i trwałych rozwiązań zarówno w przypadku przedłużających się pobytów uchodźców, jak również szybkiego i odpowiedniego reagowania na wypadek nagłej lub nieprzewidzianej sytuacji awaryjnej oraz że ustalanie rocznych priorytetów powinno przebiegać tak, żeby ułatwić szybką reakcję w nagłych kryzysach humanitarnych, które mogą wystąpić w ciągu danego roku;
11. podkreśla, że oprócz informacji, które mogą zostać dostarczone przez UNCHR oraz organizacje pozarządowe i inne, znaczenie ma umożliwienie pracy w terenie w celu przygotowania przesiedleń uchodźców, aby ocenić ich potrzeby i pozwolić na odpowiednie zaplanowanie przyszłych etapów przesiedleń;
12. zachęca do publiczno-prywatnej współpracy z organizacjami pozarządowymi i innymi partnerami społecznymi, takimi jak organizacje religijne i etniczne, w celu wsparcia wdrażania programu przesiedleń i propagowania pracy w ramach wolontariatu w tej dziedzinie;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

13. jest przekonany, że gminy już zaangażowane lub angażujące się w program przesiedleń powinny tworzyć partnerstwa z innymi gminami w swoim kraju i w państwach członkowskich UE w celu wymiany doświadczeń w tej dziedzinie oraz wzmacniania współpracy w całej UE;

14. podkreśla potrzebę stworzenia zorganizowanych ram współpracy przy pomocy środków z zakresu pozyskiwania wiedzy specjalistycznej oraz ułatwienia zbierania i wymiany informacji; zwraca również uwagę, że skuteczny unijny program przesiedleń musi zapewniać państwom członkowskim (tym, które już uczestniczą w programie i tym, które pragną w nim uczestniczyć) dostęp do zasobów ludzkich, porad eksperckich i wymiany informacji, które mogą być potrzebne na każdym etapie inicjatywy w zakresie przesiedleń; uznaje, że wszystkie podmioty zaangażowane w przesiedlenia, a zwłaszcza przesiedlani uchodźcy, stanowią cenne źródło informacji dla oceny inicjatyw w zakresie przesiedleń;

15. wzywa do omówienia i wymiany najlepszych praktyk, które sprzyjają wydajności między państwami członkowskimi, co może przyjąć formę wspierania wspólnych programów, wzajemnej oceny, wspólnych misji, wykorzystania wspólnych infrastruktur (takich jak ośrodki tranzytowe) oraz organizowania misji do państw członkowskich celem oceny trwających przesiedleń;

16. domaga się, aby środki następcze dotyczące jakości przyjmowania uchodźców były przydatne oraz aby należyta uwaga była poświęcana integracji w państwach członkowskich; uważa, że powodzenie przesiedleń musi być definiowane nie tylko pod względem fizycznego przesiedlenia uchodźców z kraju trzeciego do państwa członkowskiego, ale również pod względem wdrożenia środków, które umożliwią uchodźcom integrację w kraju przyjmującym;

17. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na zasoby ludzkie potrzebne w obecnym i przyszłym programie przesiedleń UE, tak aby wprowadzić procedurę, która umożliwi dobre praktyki dotyczące adaptacji i integracji uchodźców w społeczeństwie przyjmującym, ponieważ doświadczenie pokazuje, że działania w zakresie przesiedleń muszą być przeprowadzane przy jednoczesnym nadzorze przez odpowiednich urzędników i ekspertów;

Stały dział ds. przesiedleń podstawą skutecznego unijnego programu przesiedleń

18. przyjmuje do wiadomości brak ustrukturyzowanej współpracy w zakresie działań związanych z przesiedlaniem na terytorium UE, które, jak wspomniano w komunikacie COM(2009)0447, wymagają znacznych przygotowań logistycznych, takich jak misje selekcyjne i orientacyjne, badania lekarskie i postępowania sprawdzające, organizacja podróży i wiz, programy przyjmowania oraz integracji;

19. zgadza się ponadto z poglądem, że brak mechanizmów współpracy i koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi podnosi koszty operacyjne związane z przesiedleniami, zmniejsza atrakcyjność operacji związanych z przesiedleniami i zmniejsza ich znaczenie strategiczne;

20. zaleca zatem utworzenie specjalnego działu dysponującego własnym personelem, który zajmie się konieczną koordynacją wszystkich bieżących działań w zakresie przesiedleń w państwach członkowskich;

21. uważa, że najbardziej odpowiednimi ramami instytucjonalnymi dla tego działu ds. przesiedleń byłaby jednostka w obrębie Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, gdzie dział ten mógłby współpracować w ramach strategii politycznych UE w dziedzinie azylu i migracji;

22. uważa, że dział ten mógłby nawiązać bliską współpracę z UNCHR i lokalnymi organizacjami pozarządowymi w celu uzyskiwania istotnych informacji dotyczących na przykład pilnych priorytetów, technik integracji itd. i przekazywania ich państwom członkowskim oraz instytucjom UE;

23. domaga się, aby dział ds. przesiedleń odegrał ważną rolę w monitorowaniu i ocenie skuteczności i jakości programu przesiedleń na szczeblu UE poprzez opracowywanie rocznych sprawozdań na temat wszystkich działań, w oparciu o informacje zebrane przez instytucje/władze zaangażowane w inicjatywy w zakresie przesiedleń w państwach członkowskich;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

24. pragnie podkreślić, że dział ds. przesiedleń powinien monitorować organizacje pozarządowe, organizacje charytatywne i inne podmioty, które mogą współpracować z władzami publicznymi w procesie przesiedleń uchodźców; odnotowuje niemniej jednak, że wyżej wymieniony dział powinien regularnie publikować dokumenty wskazujące na standardy i kryteria, które te podmioty muszą spełnić, aby móc uczestniczyć w unijnych programach przesiedleń;

25. podkreśla, że Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu może zapewnić bardzo wartościowy wkład w zapewnienie spójności i we wzajemne uzupełnianie się pomiędzy programem przesiedleń UE i innymi obszarami polityki azylowej;

Elastyczne określanie priorytetów

26. Przypomina, że odpowiedni program przesiedleń wymaga regularnego uaktualniania narodowości i kategorii uchodźców, które są traktowane priorytetowo w procesie przesiedleń, ze szczególnym uwzględnieniem nagłych sytuacji uwarunkowanych geograficznie i szczególnie narażonych osób, które w największym stopniu potrzebują ochrony;

27. uważa, że, tak jak zaproponowano, roczne priorytety UE powinny zostać określone przez Komisję, przy silnym i skutecznym zaangażowaniu UNCHR oraz Parlamentu Europejskiego na wszystkich etapach identyfikacji i oceny kandydatów do przesiedlenia;

28. proponuje, aby delegacja składająca się posłów należących do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (LIBE), Komisji Spraw Zagranicznych (AFET) i Komisji Rozwoju (DEVE) uczestniczyła w corocznym posiedzeniu grupy ekspertów ds. przesiedleń;

29. uważa, że program przesiedleń UE powinien obejmować szczegółowe procedury pozwalające włączyć Parlament Europejski w opracowywanie rocznych priorytetów UE;

30. zachęca Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu do odegrania ważnej roli w opracowywaniu programu działań w zakresie przesiedleń na terytorium UE;

31. opowiada się za zasadą, według której, zgodnie z potrzebą przystosowywania rocznych priorytetów UE, niektóre kategorie powinny pozostać stałe każdego roku, tak aby państwa członkowskie mogły przesiedlać najbardziej narażone osoby bez względu na porę roku;

32. proponuje, aby indywidualne państwa członkowskie mogły przygotowywać procedury w zakresie nagłych sytuacji w nieprzewidzianych okolicznościach humanitarnych – na przykład, jeżeli uchodźcy są ofiarami zbrojnej napaści, klęsk żywiołowych lub katastrof, które mają poważny wpływ na obozy dla uchodźców; uważa, że te procedury umożliwiłyby przeprowadzenie przesiedleń w krótkim okresie czasu, a czynności administracyjne byłyby przeprowadzane albo w drodze procedury skróconej albo, w niektórych przypadkach, po przesiedleniu uchodźców; zaleca, aby stało się to jednym z celów unijnego programu przesiedleń;

Zapewnienie większego uczestnictwa państw członkowskich w procesie przesiedleń

33. wyraża ubolewanie, że jedynie 10 państw członkowskich posiada obecnie programy przesiedleń, ustanowione bez koordynacji pomiędzy państwami;

34. uznaje fakt, że udział państw członkowskich pozostaje dobrowolny, biorąc pod uwagę różnice w warunkach przyjmowania, podmiotach współpracujących oraz kryteriach prawnych, które są stosowane do określenia, kogo można przesiedlić;

35. uznaje, że niektóre państwa członkowskie, zwłaszcza w południowej Europie, stoją przed szczególnymi wyzwaniami z powodu ich położenia na zewnętrznych granicach Unii;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

36. niemniej jednak wzywa do wprowadzenia większych zachęt, tak aby więcej państw członkowskich włączyło się do udziału w unijnym programie przesiedleń; przyznaje, że choć ważne jest zwiększenie pomocy finansowej, nie powinno się jednak podważać wkładu, jaki może zapewnić Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu w odniesieniu do tego zagadnienia poprzez próby unormowania sytuacji przez poprawianie jakości usług świadczonych uchodźcom w państwach członkowskich oraz poprzez świadczenie pomocy w zakresie najskuteczniejszych praktyk przyjmowania i integracji uchodźców;

37. zaleca zwiększenie wsparcia finansowego dla państw członkowskich, które pragną uczestniczyć w unijnym programie przesiedleń, aby ułatwić im opracowanie trwałego programu przesiedleń i zmniejszyć początkowe obciążenie związane z uruchamianiem takiej inicjatywy; proponuje, aby w celu uniknięcia nadmiernego obciążenia dla Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców wartość wsparcia finansowego powinna po upływie pierwszego roku uczestnictwa w tym programie zostać wyrównana względem innych państw członkowskich;

38. uważa, że nie będzie możliwości zwiększenia liczby uchodźców przesiedlonych w UE bez wprowadzenia ram administracyjnych i pomocy ze strony ekspertów, które byłyby podstawą programu, oraz bez stworzenia stałych struktur umożliwiających przygotowanie przesiedlenia i monitorowanie procesu integracji;

Mechanizmy monitorowania

39. jest zdania, że skuteczny unijny program przesiedleń musi obejmować postanowienia na temat środków monitorujących, z naciskiem na jakość przesiedleń w każdym z państw członkowskich i dobre warunki na każdym etapie od uznawania do przyjmowania i integracji uchodźców;

40. wzywa państwa członkowskie zaangażowane w program przesiedleń do oceny środków, jakie przedsięwzięły w ramach procedury przesiedleń, aby zapewnić i poprawić integrację uchodźców; państwa członkowskie powinny również regularnie monitorować integrację uchodźców;

41. uważa, że władze rządowe powinny zachęcać do jak najbliższej współpracy z podmiotami pozarządowymi (na przykład międzynarodowymi i lokalnymi organizacjami pozarządowymi) i korzystać z wiedzy fachowej i bliskości tych ostatnich w zapewnianiu najlepszych i najskuteczniejszych inicjatyw dotyczących przesiedleń uchodźców; udział społeczeństwa obywatelskiego w europejskim programie przesiedleń wzmacni wsparcie i inicjatywy na rzecz przyjmowania, podejmowane przez państwa członkowskie i lokalne władze;

42. zaleca podjęcie intensywnych działań przez wszystkie podmioty zaangażowane w przyznawanie uchodźcom, w szczególności tym najbardziej zagrożonym, dostępu do odpowiedniego zakwaterowania, opieki medycznej, edukacji, kursów językowych i pomocy psychologicznej, jak również dostępu do rynku pracy, aby zagwarantować ich skuteczną integrację;

43. wzywa Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu do ustanowienia, w szczególności przy pomocy proponowanego działu ds. przesiedleń i w ścisłej współpracy z UNHCR, organizacjami pozarządowymi i władzami lokalnymi, jasnych kryteriów dotyczących jakości przesiedleń i do monitorowania przesiedleń w celu zapewnienia wkładu w ocenę i dalszą poprawę działań związanych z przesiedleniami w państwach członkowskich;

44. podkreśla raz jeszcze rolę Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu jako podmiotu, który – dysponując stałym działem ds. przesiedleń – mógłby zwiększyć wiedzę na temat niektórych niedociągnięć w inicjatywach dotyczących przesiedleń, pomagając państwom członkowskim w rozwiązywaniu poszczególnych problemów, oraz promować lepsze praktyki;

45. wzywa do zorganizowania wspólnej debaty rocznej Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych w celu zapewnienia wkładu w rozwój programu;

*

* *

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Kluczowe kompetencje w zmieniającym się świecie: postępy w realizacji programu „Edukacja i szkolenia 2010”

P7_TA(2010)0164

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie kompetencji kluczowych w zmieniającym się świecie: realizacja programu prac „Edukacja i szkolenia 2010” (2010/2013(INI))

(2011/C 161 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 listopada 2009 r. zatytułowany „Kompetencje kluczowe w zmieniającym się świecie” (COM(2009)0640),
- uwzględniając osiem kompetencji kluczowych wymienionych w zaleceniu 2006/962/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. zatytułowanym „Kompetencje kluczowe w procesie uczenia się przez całe życie – Europejskie ramy odniesienia” ⁽¹⁾,
- uwzględniając dziesięcioletni program roboczy „Edukacja i Szkolenia 2010” oraz kolejne wspólne sprawozdania okresowe o postępach w jego realizacji,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 15 listopada 2007 r. pt. „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów w sprawie nowych umiejętności w nowych miejscach pracy zatytułowane „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy: czas na działanie”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie kształcenia dorosłych: nigdy nie jest za późno na naukę ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie uczenia się przez całe życie na rzecz wiedzy, kreatywności i innowacji – realizacja programu prac „Edukacja i szkolenie 2010” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając ramy dla współpracy europejskiej w zakresie spraw dotyczących młodzieży przyjęte w listopadzie 2009 r.,
- uwzględniając „Europejski konsensus w sprawie rozwoju”, strategiczne ramy nakreślone przez przedstawicieli instytucji UE, państw członkowskich, społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych podmiotów w listopadzie 2007 r.,
- uwzględniając szczegółową ocenę sprawozdań i wyników krajowych na podstawie zbioru wskaźników i poziomów odniesienia (SEC(2009)1598 i SEC(2009)1616),
- uwzględniając art. 165 i art. 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 394, z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 290, z 4.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 119, z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 41 E, z 19.2.2009, s. 46.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 45 E, z 23.2.2010, s. 33.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0141/2010),
- A. mając na uwadze, że wysokiej jakości kształcenie i szkolenie stanowią obowiązkowy element rozwoju osobistego człowieka, równości i przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu i ubóstwu, aktywności obywatelskiej i spójności społecznej,
- B. mając na uwadze, że priorytet stanowi poprawa jakości nauczania i szkolenia wszystkich osób w celu osiągnięcia przez nie lepszych wyników i uzyskiwania wyższych kwalifikacji, przede wszystkim przez realizację nowej i bardziej precyzyjnej polityki dotyczącej zwiększenia możliwości w zakresie kształcenia,
- C. mając na uwadze, że pomimo pewnej poprawy wyników w dziedzinie kształcenia i szkolenia w Unii Europejskiej nie uda się osiągnąć większości poziomów odniesienia UE ustalonych na 2010 r., że zwłaszcza poziom kompetencji pozostaje nieodpowiedni oraz że jedna trzecia populacji europejskiej ma kwalifikacje, które można określić jako bardzo niskie,
- D. mając na uwadze, że dziesięć lat po rozpoczęciu procesu bolońskiego nie osiągnięto pożądanej konwergencji między państwami członkowskimi w zakresie szkolnictwa wyższego,
- E. mając na uwadze, że polityka w dziedzinie kształcenia i szkolenia powinna umożliwić wszystkim obywatelom niezależnie od wieku, płci, stanu zdrowia, warunków fizycznych, umysłowych i psychicznych, a także pochodzenia językowego, etnicznego, narodowego, religijnego i społeczno-ekonomicznego zdobywanie, uaktualnianie i rozwijanie ich umiejętności i kompetencji przez całe życie,
- F. mając na uwadze, że kształcenie i szkolenie to ważne elementy skutecznego wdrożenia odnowionej agendy społecznej: możliwości, dostęp i solidarność; mając na uwadze, że wdrożenie tej agendy pomogłoby stworzyć więcej lepszych miejsc pracy i dałoby większej liczbie obywateli Europy szansę wykorzystania swojego potencjału,
- G. mając na uwadze, że wymagane są ciągłe wysiłki, aby zapewnić kobietom równy dostęp do kształcenia na wszystkich poziomach i odejście od dokonywania wyborów dotyczących kształcenia w oparciu o stereotypy dotyczące płci,
- H. mając na uwadze, że dla pełnego wdrożenia kompetencji kluczowych potrzebne są dalsze działania polityczne tak na szczeblu europejskim, jak i krajowym,
- I. mając na uwadze, że ważnym wyzwaniem stojącym przed kształceniem i szkoleniem w Europie jest reforma kształcenia w kierunku holistycznego systemu edukacji skupionego na uczeniu, który przygotowuje młodych ludzi do bycia szczęśliwymi, aktywnymi obywatelami świata gotowymi do wejścia na rynek pracy,
- J. mając na uwadze, że realizacja i dalszy rozwój strategii uczenia się przez całe życie nadal stanowią poważne wyzwanie dla wielu państw członkowskich oraz mając na uwadze, że zamiast koncentrować się na określonych sektorach lub grupach należy zwrócić większą uwagę na cały cykl życia,
- K. mając na uwadze, że korzyści płynące z inwestowania w kształcenie są postrzegane jedynie w długofalowej perspektywie i że należy dopilnować, aby nie były one odsuwane na bok w kalendarzu politycznym; mając na uwadze, że powinniśmy zaapelować do UE o wytyczne dotyczące jakości systemów kształcenia i szkolenia i unikać ograniczeń budżetowych, a przynajmniej przydzielane środki powinny rosnąć, a nie maleć; a także mając w związku z tym na uwadze konieczność opracowania przez UE mechanizmów budżetowych, które nie będą oparte na rocznym programowaniu w zakresie szkolenia i kształcenia,
- L. mając na uwadze, że inwestowanie w kształcenie, szkolenie i przekwalifikowanie oraz aktualizacja i dostosowanie wiedzy i umiejętności wszystkich osób to ważny warunek wyjścia z kryzysu i podjęcia długoterminowych wyzwań w dziedzinach konkurencji gospodarczej, zatrudnienia, mobilizacji i włączenia społecznego,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- M. mając na uwadze, że ponad 80 % nauczycieli szkół podstawowych i 97 % nauczycieli w przedszkolach w Unii to kobiety, podczas gdy w szkołach średnich liczba ta wynosi zaledwie 60 %, a w szkolnictwie wyższym i nauce – mniej niż 40 %,
- N. mając na uwadze, że trudności, przed jakimi stoją nauczyciele, wciąż rosną, ponieważ środowisko edukacyjne staje się coraz bardziej złożone i heterogeniczne, ze względu między innymi na zmiany w technologiach informacyjnych i telekomunikacyjnych (TIK), ograniczenia finansowe powodowane przez kryzys gospodarczy, zmiany w strukturze społecznej i rodziny oraz wielokulturowość,
- O. mając na uwadze, że dla sprostania tym ważnym wyzwaniom konieczne będzie wdrożenie nowych strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia do roku 2020,
- P. mając na uwadze, że rośnie będzie znaczenie kompetencji informatycznych w ewoluującej, opartej na wiedzy gospodarce i na rynku pracy UE; mając na uwadze, że kompetencje te stwarzają szanse uzdrowienia gospodarki, sprzyjając przedsiębiorczości, oraz zwiększają dostęp do zatrudnienia,
- Q. mając na uwadze, że sport to jeden z najskuteczniejszych środków zwalczania nadużywania substancji odurzających (tytoniu, alkoholu i narkotyków), gdyż uczniowie szkół i studenci uczelni wyższych to jedno z najbardziej narażonych grup społecznych w tym kontekście; mając na uwadze, że uczestnictwo uczniów szkół i studentów w sporcie zależy przede wszystkim od istnienia odpowiedniej infrastruktury,
1. z zadowoleniem przyjmuje wyżej wspomniany komunikat Komisji w sprawie kompetencji kluczowych w zmieniającym się świecie;
 2. odnotowuje, że pomimo postępów w ostatnich latach wielu Europejczyków wciąż jeszcze nie posiada wystarczających kwalifikacji; wskazuje, że co siódma młoda osoba (18-24 lata) przedwcześnie kończy naukę szkolną (6 mln osób przerwało naukę w UE 27), że co czwarty piętnastolatek posiada słabą umiejętność czytania, że około 77 mln osób (czyli prawie jedna trzecia europejskiej populacji w wieku 25-64 lat) nie ma żadnych formalnych kwalifikacji lub kwalifikacje te są na niskim poziomie, że zaledwie jedna czwarta ma wysoki poziom kwalifikacji oraz że zbyt wielu obywateli UE nie posiada umiejętności w zakresie TIK; podkreśla utrzymywanie się nadal bardzo niskiego poziomu kompetencji w całej UE i wyraża niepokój w związku z rosnącą liczbą piętnastolatków posiadających słabą umiejętność czytania (21,3 % w 2000 r. i 24,1 % w 2006 r.);
 3. zwraca się do Komisji o kontynuowanie debaty na temat „Nowych umiejętności w nowych miejscach pracy”; wskazuje, że do 2020 r. o 16 mln zwiększy się liczba miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji, a o cztery miliony liczba miejsc pracy wymagających średnich kwalifikacji, natomiast o 12 mln zmaleje liczba miejsc pracy wymagających niskich kwalifikacji; zwraca uwagę na to, że do 2015 r. ogromna większość zawodów we wszystkich sektorach będzie wymagała umiejętności w zakresie TIK; apeluje, aby w tej debacie wzięły udział wszystkie zainteresowane strony: nauczyciele i studenci, właściwe organizacje zawodowe, właściwe organizacje pozarządowe i związki zawodowe, podmioty społeczeństwa obywatelskiego, a zwłaszcza stowarzyszenia rodziców i uczniów, jak również przedstawiciele sektora gospodarczego;
 4. uznaje za kwestię zasadniczą rozpoczęcie realizacji polityki ukierunkowanej na podniesienie jakości nauczania i szkolenia wszystkich osób oraz podkreśla, że w celu lepszego dostosowania europejskich systemów kształcenia do wyzwań wynikających ze światowej konkurencji należy zwiększyć dostępne możliwości w zakresie kształcenia, które musi być bardziej niż wystarczające i lepiej odpowiadać bieżącemu zapotrzebowaniu w środowisku zawodowym i na rynku pracy;
 5. uważa naukę języka za istotny czynnik ułatwiający młodym ludziom dostęp do rynku pracy oraz wspierający ich mobilność i równe szanse;
 6. wzywa państwa członkowskie, aby dalej wdrażały europejskie ramy kwalifikacji;
 7. apeluje o zwrócenie uwagi nie tylko na tak zwane „ekologiczne” miejsca pracy, ale i na „białe” miejsca pracy; wskazuje, że do 2030 r. odsetek osób w wieku ponad 65 lat w stosunku do liczby osób w wieku 15-64 lat zwiększy się z 26 % w 2008 r. do 38 % do 2030 r.; zauważa w związku z tym coraz bardziej niezbędna staje się realizacja wspólnej polityki dotyczącej aktywności osób starszych, ze szczególnym uwzględnieniem inicjatyw na rzecz zdobywania, uzupełniania i uaktualniania kompetencji kluczowych w dziedzinie TIK, wobec dywidendy cyfrowej będącej coraz powszechniejszą przyczyną wykluczenia społecznego osób starszych;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

8. odnotowuje, że komunikat Komisji dotyczący UE 2020 podkreśla, iż „szczególnie niskie są wskaźniki zatrudnienia kobiet” (pracuje zaledwie 63 % kobiet w porównaniu z 76 % mężczyzn) oraz że „jeśli chcemy zwiększyć współczynnik aktywności zawodowej, potrzebne będą strategie na rzecz zwiększenia równouprawnienia płci”; zauważa, że polityka w dziedzinie kształcenia i szkolenia powinna zatem zostać ukierunkowana na wypełnienie tej luki na rynku pracy, przyczyniając się do osiągnięcia trwałego rozwoju i spójności społecznej; kładzie nacisk na znaczenie edukacji „bezpłciowej”, i to od najmłodsze go wieku;
9. apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na potrzebę ułatwienia integracji w kształceniu i szkoleniu osób niepełnosprawnych, niezależnie od ich wieku, w szczególności integracji w instytucjach oświatowych niepełnosprawnych dzieci od pierwszych lat ich życia; podkreśla zapotrzebowanie na właściwe inwestycje i długoterminową strategię usuwania wszelkich przeszkód w tej dziedzinie;
10. uważa, że cała edukacja powinna sprzyjać nabywaniu demokratycznych kompetencji poprzez wspieranie rad studentów i umożliwianie studentom podejmowania współodpowiedzialności za kształcenie, zgodnie z kartą praw studenta; w związku z tym wzywa do szczegółowej debaty w społeczeństwie europejskim na temat funkcji i roli kształcenia oraz sugeruje, że przestrzenią dla takiej debaty mogłoby zostać europejskie forum obywatelskie;
11. wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie i pracodawców, aby w ścisłej współpracy z podmiotami świadczącymi usługi z zakresu kształcenia i szkolenia wspierały podnoszenie kwalifikacji przez osoby ze środowisk w niekorzystnym położeniu;
12. uznaje, że globalizacja dogłębnie zmieniła społeczeństwa europejskie oraz zaleca włączenie edukacji globalnej/edukacji dla rozwoju do całego systemu kształcenia, aby umożliwić obywatelom radzenie sobie z zagrożeniami i szansami stwarzanymi przez zmieniający się świat;
13. uważa za sprawę zasadniczą na wszystkich szczeblach kształcenia i szkolenia, zapewnienie alfabetyzacji cyfrowej i medialnej oraz rozwijanie umiejętności korzystania z nowych technologii i uczenie wszystkich stosowania w równej mierze specjalistycznej wiedzy i wnikliwego krytycyzmu podczas korzystania z nowoczesnych form komunikacji i przekazu medialnego; podkreśla pilną potrzebę rozwijania e-umiejętności przez wszystkich obywateli Europy; zwraca uwagę, że szkolenie i kształcenie w zakresie TIK, zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu UE, są konieczne, zważywszy na rosnące znaczenie tych umiejętności na ewoluującym rynku pracy;
14. podkreśla znaczenie wystarczającego i cechującego się wysoką jakością wsparcia rozwoju kompetencji nauczycieli oraz wprowadzania nowych sposobów organizacji nauczania w atrakcyjnych środowiskach szkolnych;
15. podkreśla znaczenie sztuki, kultury i sportu w kształceniu i szkoleniu oraz potrzebę zwrócenia na te tematy szczególnej uwagi w nauczaniu przedszkolnym oraz w szkolnictwie podstawowym i średnim, a także w ramach uczenia się przez całe życie; uważa, że tak jak rozwijanie umiejętności zawodowych i technicznych, edukacja artystyczna i kulturalna stanowi nieodłączną część polityki w zakresie kształcenia i szkolenia, ponieważ pomaga rozwijać umiejętności pozaszkolne w sposób sprzyjający rozwojowi i nabywaniu podstawowych umiejętności;
16. wzywa państwa członkowskie, aby zapewniły wystarczające środki finansowe na inwestycje w sportową działalność instytucji edukacyjnych oraz aby zwiększyły współpracę publicznych i prywatnych sfer w tej dziedzinie;
17. wzywa państwa członkowskie, aby zapewniły wystarczające inwestycje w edukację celem zagwarantowania dostępności do rynku pracy dla wszystkich kategorii;
18. podkreśla znaczenie korzystania z historii i języka jako środków osiągnięcia europejskiej integracji społecznej i kulturowej;

Nauczanie przedszkolne

19. zwraca uwagę na znaczenie wysokiej jakości edukacji przedszkolnej w celu wczesnego zdobywania kompetencji kluczowych, w tym umiejętności dziecka komunikowania się zarówno w swoim języku ojczystym, jak i w języku przedmiotowego kraju przyjmującego, a w szczególności w celu wspierania dzieci pochodzących ze środowisk znajdujących się w niekorzystnej sytuacji i mających specjalne potrzeby edukacyjne w celu zwalczania przyszłego ubóstwa i wykluczenia społecznego;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

20. zwraca uwagę na znaczenie promowania kultury czytania od okresu przedszkolnego oraz na znaczenie dostępu do materiałów do czytania już w wieku przedszkolnym;
21. zwraca uwagę na znaczenie kształcenia w języku ojczystym, w tym w wypadku tradycyjnych mniejszości;
22. podkreśla wielojęzyczność ma znaczenie dla mobilności: w związku z tym wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia nauki języka obcego na etapie nauczania przedszkolnego;
23. podkreśla, że sprawą zasadniczą jest zapewnienie pomocy w nauce dzieciom imigrantów, aby mogły one łatwiej przystosować się do środowiska szkolnego i społecznego w kraju przyjmującym;
24. podkreśla potrzebę propagowania i wspierania kreatywności dzieci od wczesnego okresu życia, co ma torować drogę innowacyjności w Europie;
25. zwraca uwagę na cele barcelońskie dotyczące zapewnienia do roku 2010 opieki dla przynajmniej 90 % dzieci w wieku od trzech lat do wieku rozpoczęcia obowiązkowej nauki szkolnej oraz dla przynajmniej 33 % dzieci w wieku poniżej 3 lat, a także dotyczące tego, by jak najwięcej ludzi było stać na tę opiekę;

Szkolnictwo podstawowe i średnie

26. podkreśla potrzebę dalszego rozwoju sposobu nauki i potwierdzania znajomości języków obcych w szkołach podstawowych i średnich, również w odniesieniu do dzieci imigrantów, oraz znaczenie nauczania przedstawicieli tradycyjnych mniejszości w ich językach ojczystych;
27. popiera koncepcję edukacji zakładającą bardziej regularne zasięganie opinii uczniów i ich większy udział w zarządzaniu procesem edukacyjnym, czynne uczestnictwo rodziców uczniów w życiu społeczności szkolnej i rozwój stosunków opartych na zaufaniu pomiędzy uczniami a nauczycielami, co pobudzałoby inicjatywność oraz ułatwiałoby nabywanie kompetencji społecznych i obywatelskich niezbędnych do aktywności obywatelskiej;
28. podkreśla znaczenie włączania do programu nauczania nowych technologii jako koniecznego narzędzia w nowoczesnym systemie kształcenia; popiera koncepcję, aby dzieci bardzo wcześnie i pod należytym nadzorem zdobywały umiejętności umożliwiające im podchodzenie do przekazu medialnego, a w szczególności internetowego, z poczuciem odpowiedzialności i wnikliwym krytycyzmem oraz uważa za konieczne uwrażliwianie dzieci na kwestie związane z ochroną prywatności i danych osobowych oraz poszanowaniem praw autorskich;
29. uważa, że postępy dokonane w zakresie dostosowania szkolnych programów nauczania do kompetencji kluczowych stanowią krok we właściwym kierunku, ale istotne jest podejmowanie dalszych wysiłków, także przez uznawanie i poświadczanie kompetencji zdobytych w ramach kształcenia pozaformalnego i nieformalnego, oraz wspieranie zdobywania kluczowych kompetencji przez osoby zagrożone niedostatecznymi wynikami w nauce i wykluczeniem społecznym;
30. wzywa do podjęcia działań promujących aktywność fizyczną i sportową w szkołach oraz organizację i uczestnictwo w zawodach szkolnych, które wpłyną na poprawę zdrowia, ułatwią integrację i pomogą rozwinąć wartości, które przyczynią się do stworzenia pozytywnych wzorców zachowań;
31. popiera kształcenie i szkolenie dzieci z rodzin migrujących, podkreślając ważny wkład kształcenia w skuteczną integrację osób migrujących z europejskim społeczeństwem;
32. apeluje o kompleksową strategię w zakresie nabywania kompetencji kluczowych, poczynając od reformy programów nauczania a kończąc na wspieraniu trwających szkoleń i rozwoju zawodowego nauczycieli, zapewniając w ten sposób dobrze wyszkoloną społeczność edukacyjną; uważa, że należy dostarczyć nauczycielom zachęt, aby umożliwić im doskonalenie się w nauczaniu i skupianie się na rozwoju zawodowym;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

33. wzywa państwa członkowskie, aby wprowadziły nowe zestawy przedmiotów i materiałów do szkół zapewniających wykształcenie ogólne, aby umożliwić młodym ludziom cierpiącym na jedno z najczęstszych zaburzeń uczenia się – dysleksję – pomyślne ukończenie studiów pomimo problemu z przyswajaniem wiedzy;

34. podkreśla znaczenie kształcenia zintegrowanego, aby zapobiegać uprzedzeniom społecznym i dyskryminacji, a przez to przyczyniać się do wzrostu europejskiej solidarności społecznej;

Szkolnictwo wyższe

35. apeluje o większą mobilność między instytucjami szkolnictwa wyższego, światem biznesu oraz kształceniem i szkoleniem zawodowym (np. studentami, nauczycielami, pracownikami, osobami prowadzącymi szkolenia) w celu promowania uczenia skupionego na studencie i nabywania takich kompetencji jak przedsiębiorczość, zrozumienie międzykulturowe, krytyczne myślenie i kreatywność, które są coraz potrzebniejsze na rynku pracy; uważa, że w tym celu należy niezwłocznie wyeliminować istniejące w UE przeszkody, zwracając szczególną uwagę na przeszkody związane z barierami finansowymi i uznawaniem kwalifikacji, by podnieść jakość doświadczeń związanych z mobilnością dla wszystkich studentów; wspiera zapewnianie jakości szkolnictwa wyższego jako środek wzmacniania mobilności dla celów akademickich i badawczych oraz konieczny warunek równych szans zawodowych dla obywateli UE;

36. podkreśla znaczenie wyposażenia wszystkich osób młodych w solidny fundament podstawowych kompetencji, który ma zasadnicze znaczenie dla wspierania mobilności przez całe życie i umożliwienia osobom młodym zmierzenia się ze zmianami na rynku pracy i z nowymi potrzebami społeczno-gospodarczymi;

37. wzywa do wspierania programów badań naukowych, aby wzmocnić „trójkąt wiedzy” posiadający zasadnicze znaczenie dla zwiększenia rozwoju i zatrudnienia w Unii Europejskiej;

38. wzywa państwa członkowskie, aby unowocześniły program edukacji wyższej, a w szczególności skoordynowały program nauczania z wymogami rynku pracy;

39. wzywa instytucje szkolnictwa wyższego, aby unowocześniły swoje kursy i ogólnie przyspieszyły realizację procesu bolońskiego;

40. uważa, że instytucje szkolnictwa wyższego powinny być bardziej otwarte i przygotowane na przyjmowanie wszystkich uczących się, zwłaszcza osób nienależących do typowych grup osób uczących się, uczniów ze specjalnymi potrzebami oraz grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji oraz że jednym z najbardziej użytecznych środków osiągnięcia tego celu byłyby dobrze finansowane systemy stypendiów, dzięki którym młodzi ludzie z ubogich rodzin mogliby zostać zachęci do podjęcia studiów; uważa również, że państwa członkowskie powinny wdrożyć konkretne polityki w celu zapewnienia wszystkim podstawowego prawa do kształcenia, w tym młodym ludziom o mniejszych możliwościach finansowych, oraz że w przyszłości należy przeanalizować zbiorczy wskaźnik udziału w szkolnictwie wyższym, w ramach strategicznych ram kształcenia i szkolenia;

41. w tym kontekście przypomina o konkluzjach Rady⁽¹⁾ z maja 2007 r. w sprawie wskaźników dotyczących realizacji pekińskiej platformy działania w dziedzinie kształcenia i szkolenia kobiet, w szczególności w szkolnictwie wyższym i badaniach naukowych; wyraża jednak ubolewanie, że wskaźniki te nie są w całości uwzględniane podczas monitorowania wdrożenia programu prac „Edukacja i szkolenia 2010”; w związku z tym zachęca do ich stosowania jako narzędzia monitorowania postępów na drodze ku równości płci w edukacji i szkoleniach;

42. odnotowuje, że choć poczyniono postępy w zakresie dostępu kobiet do szkolnictwa wyższego, nadal zbyt mało kobiet studiuje matematykę, nauki ścisłe i techniczne (kobiety stanowią jedynie 32 % absolwentów, a mężczyźni 68 %); zwraca uwagę na to, że zmniejszenie braku równowagi w tych dziedzinach przyczyniłoby się do spadku niedoborów umiejętności, jakich doświadcza w tych sektorach UE;

43. uważa kształcenie pozaformalne za dziedzinę edukacji komplementarną względem edukacji formalnej i zaleca traktowanie jej jako takiej podczas tworzenia polityki w zakresie kształcenia w ramach „Edukacji i szkoleń 2020”;

⁽¹⁾ Dokument Rady 9152/2007.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

44. wzywa do większego, skuteczniejszego i szerszego inwestowania w szkolnictwo wyższe;
45. wzywa państwa członkowskie, aby zachęcały do tworzenia partnerstw (na szczeblu międzynarodowym, krajowym, regionalnym i lokalnym) między instytucjami szkolnictwa wyższego, uniwersytetami, ośrodkami badawczymi i światem biznesu oraz do inwestowania przedstawicieli świata biznesu w szkolnictwo wyższe;
46. wzywa państwa członkowskie, aby przekazały konieczne środki sektorowi szkolnictwa wyższego, umożliwiając mu reagowanie na globalne wyzwania w charakterze ważnego narzędzia uzdrowienia gospodarczego i społecznego po ostatnim kryzysie;
47. wzywa państwa członkowskie, aby za pośrednictwem środków legislacyjnych, administracyjnych i finansowych wspierały kształcenie mniejszości w ich języku ojczystym;

Kształcenie i szkolenie zawodowe

48. stwierdza, że wysokiej jakości kształcenie i szkolenie zawodowe mają zasadnicze znaczenie dla powstania nowej generacji specjalistów i jest niezwykle ważne dla działania w zakresie „nowych umiejętności w nowych miejscach pracy”, ze szczególnym uwzględnieniem uczenia się w miejscu pracy i nauki zawodu – także w odniesieniu do młodych absolwentów – które mogą odbywać się w oparciu o porozumienia między uniwersytetami i przedsiębiorstwami; ponadto uważa za istotne wspieranie okresów studiów i stażów dla uczniów odbywających szkolenia zawodowe w innych krajach Unii Europejskiej na takich samych zasadach jak w wypadku programu Erasmus dla studentów uniwersytetów; wzywa do większego wsparcia i nadania prestiżu szkoleniu zawodowemu;
49. podkreśla potrzebę dalszej modernizacji programów szkolenia zawodowego z uwzględnieniem kluczowych kompetencji, aby z jednej strony poprawić ich jakość i atrakcyjność dla młodych ludzi, a z drugiej strony dostosować je do zmieniających się potrzeb rynku pracy; uważa, że programy szkolenia zawodowego powinny zwiększać kompetencje kluczowe o ogólnym charakterze;
50. Podkreśla potrzebę przyjęcia, w oparciu o dostępne dobre praktyki, modelu przyznawania punktów szkoleniowych związanych ze zdobywaniem kompetencji obywatelskich młodym ludziom, którzy uczestniczą w inicjatywach wolontariackich i inicjatywach służby cywilnej prowadzonych przez organizacje nienastawione na zys lub w zakresie współpracy na rzecz rozwoju;
51. wzywa do poprawy przejścia od kształcenia i szkolenia zawodowego na poziomie średnim do szkolnictwa wyższego, które zapewnia wyższe kwalifikacje;
52. podkreśla wymiar uczenia się przez całe życie zawarty w zaleceniu w sprawie kluczowych kompetencji i stwierdza, że aby można je było w pełni zrealizować, konieczny jest większy postęp w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz kształcenia dorosłych, między innymi przez prawne uznanie prawa każdej osoby do uczenia się przez całe życie;
53. podkreśla znaczenie wymiany informacji oraz dobrej i skutecznej praktyki między państwami członkowskimi w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego;

Uczenie się przez całe życie

54. apeluje o szybkie działania w celu uporania się z problemem rosnącej liczby osób o niskim poziomie umiejętności czytania, zapewniające szczególne wsparcie władz lokalnych, gdyż to one są najłatwiej dostępne dla społeczeństwa; wzywa państwa członkowskie i Komisję, aby skupiły uwagę na analfabetach, których liczba nadal pozostaje zbyt wysoka, oraz by podjęły zdecydowane działania w celu rozwiązania tego problemu – w tym również tam, gdzie dotyczy on osób dorosłych;
55. jest bardzo zaniepokojony rosnącą liczbą bezrobotnych młodych ludzi, zwłaszcza w obecnym kryzysie gospodarczym; wzywa państwa członkowskie, aby zapewniły jak największą elastyczność rynków pracy celem zapewnienia młodym ludziom łatwego znalezienia pracy i zmiany pracy;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

56. podkreśla potrzebę lepszego włączenia podmiotów świadczących usługi w zakresie kształcenia w rozwój ogólnych krajowych ram kwalifikacji, oraz większego uznawania wcześniejszego wykształcenia, w tym wykształcenia zdobytego nieformalnie lub ad hoc;
57. odnotowuje, że cele ustalone względem czterech z pięciu poziomów odniesienia przyjętych w 2003 r. nie zostaną osiągnięte; wzywa Komisję, państwa członkowskie, władze lokalne i regionalne oraz pozostałe podmioty do zbadania przyczyn tego zjawiska i podjęcie odpowiednich działań w celu odwrócenia sytuacji;
58. podkreśla znaczenie trwającego ustrukturyzowanego dialogu i konsultacji między tymi podmiotami na ostatnich etapach kształcenia i szkolenia, w instytucjach szkolnictwa wyższego i w podmiotach gospodarczych;
59. popiera cel polegający na zwiększeniu udziału dorosłych w uczeniu się przez całe życie z 12,5 % do 15 % do roku 2020 oraz apeluje o odpowiednie działania; w tym celu wzywa uniwersytety, aby ułatwiły szerszy dostęp do studiów, różnicowały i poszerzyły studencką bazę oraz zmieniły programy studiów, aby stały się one bardziej atrakcyjne dla osób dorosłych wracających na studia; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby podjęły jeszcze bardziej zdecydowane działania w celu wspierania i rozpowszechniania takich instytucji uczenia się przez całe życie jak „szkoły drugiej szansy”; wzywa do uwzględnienia i wspierania perspektywy płci podczas wdrażania strategii uczenia się przez całe życie; zwraca uwagę, że istotną rolę w uczeniu się przez całe życie odgrywają uniwersytety trzeciego wieku;
60. zwraca uwagę, że jedną z głównych przeszkód, jakie napotykają dorośli chcący kształcić się i szkolić jest brak infrastruktury wspierającej ich rodziny; w związku z tym zachęca państwa członkowskie do tworzenia środków wsparcia, które pozwolą zagwarantować, że wszyscy studenci i pracownicy mający obowiązki rodzinne (np. w postaci opieki nad dzieckiem lub innymi osobami pozostającymi pod ich opieką) będą mieli szansę uaktualnienia i/lub podniesienia swoich kwalifikacji i kompetencji w oparciu o dobre praktyki stosowane dotąd w tym zakresie, w ramach planowania Europejskiego Funduszu Społecznego, z zastosowaniem dodatków na zakup usługi oraz na pogodzenie życia rodzinnego i zawodowego; uważa, że w szczególności należy przeanalizować szanse związane z elektronicznym kształceniem, gdyż pozwala ono na większą elastyczność w łączeniu kształcenia, pracy i opieki;
61. zachęca Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn, aby podjął działania w celu poprawy gromadzenia i analizy porównywalnych danych dotyczących równości płci w dziedzinie edukacji i szkoleń, oraz zapewnił szybkie udostępnienie i regularne aktualizowanie danych statystycznych dotyczących właściwych wskaźników związanych z pekińską platformą działania;
62. zaleca instytucjom edukacyjnym i szkoleniowym, aby skuteczniej informowały o swoich programach dostępnych dla osób dorosłych i uprościły procedury administracyjne warunkujące udział w tych programach;
63. wzywa Komisję Europejską do pełnego uwzględnienia kompetencji zainteresowanych stron i ich roli we wdrażaniu strategii „Edukacja i szkolenia 2020”;
64. wzywa Komisję Europejską, aby uwzględniła kształcenie pozaformalne, kształcenie i szkolenie zawodowe oraz uczniów szkół w następnym poziomie odniesienia dotyczącym mobilności w „Edukacji i szkoleniach 2020” oraz by przejęła poziom odniesienia dotyczący mobilności studentów procesu bolońskiego;
- *
* *
65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Kwestie deontologiczne związane z zarządzaniem przedsiębiorstwami

P7_TA(2010)0165

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie kwestii deontologicznych związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwem (2009/2177(INI))

(2011/C 161 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. uzupełniające zalecenia 2004/913/WE i 2005/162/WE w sprawie systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych ⁽²⁾,
 - uwzględniając zalecenie Komisji towarzyszące dwóm wspomnianym wyżej zaleceniom, które zostało wydane również dnia 30 kwietnia 2009 r. (COM(2009)0211),
 - uwzględniając projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych związanych z portfelem handlowym i resekurytyzacją oraz w zakresie kontroli nadzorczej polityki wynagrodzeń (COM(2009)0362),
 - uwzględniając dyrektywę 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽³⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającą dyrektywę Rady 84/253/EWG ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0135/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska i reszta świata przechodzą najpoważniejszy od 60 lat kryzys, że gospodarka realna musi stawić czoła najgłębszej recesji tego okresu oraz że pomimo względnego ożywienia gospodarczego, oczekuje się pogorszenia sytuacji w dziedzinie zatrudnienia,
- B. mając na uwadze, że niezależnie od rodzaju przedsiębiorstwa lub branży, w której prowadzi ono działalność, szereg kwestii związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwami ma znaczenie w ogólnym kontekście deontologii prowadzenia działalności, np. obowiązek zachowania staranności, przejrzystość, odpowiedzialność społeczna przedsiębiorstw, zarządzanie ryzykiem, równowaga gospodarcza wyborów w zakresie inwestycji finansowych, praktyki organów spółki lub wykonywanie praw przez akcjonariuszy; mając również na uwadze, że niedawny kryzys finansowy ujawnił, iż kwestie te wymagają rozważenia w świetle potrzeby utrzymania stabilności finansowej, a ponadto wymagają ciągłej analizy, która pomoże znaleźć rozwiązania pozwalające przedsiębiorstwom sprostać obecnym wyzwaniom i pozytywnie przyczynić się do wzrostu gospodarczego i podniesienia poziomu zatrudnienia w UE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s.28.

⁽²⁾ Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s.22.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 14.7.2007, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- C. mając na uwadze, że kryzys ujawnił również bliskie powiązania między zarządzaniem ryzykiem a polityką wynagrodzeń oraz znaczenie tej polityki dla mechanizmów gwarantujących właściwe funkcjonowanie przedsiębiorstw; z tego względu zarządzanie ryzykiem winno być należycie uwzględniane podczas opracowywania polityki wynagrodzeń, tak aby umożliwić wprowadzenie skutecznych systemów zarządzania ryzykiem do szerszego i zrównoważonego zarządzania przedsiębiorstwem oraz zagwarantować, że w przypadku ustanowienia systemów zachęt przedsiębiorstwa zadbają o wprowadzenie jako przeciwwagi odpowiednich systemów zarządzania ryzykiem,
- D. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa we wszystkich sektorach narażone są na ryzyko z wielu tych samych kategorii, chociaż niektóre rodzaje ryzyka mają wyłącznie branżowy charakter (np. ryzyko zagrażające przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w sektorze finansowym); mając na uwadze, że brak skutecznego zarządzania ryzykiem spowodowany niedostateczną kontrolą przestrzegania zasad nadzoru i niedostosowane systemy motywacyjne w polityce wynagrodzeń odegrały kluczową rolę w niedawnym kryzysie finansowym,
- E. mając na uwadze, że zarządzanie ryzykiem należy pojmować i wdrażać na poziomie całej organizacji, a nie tylko na poziomie poszczególnych jednostek operacyjnych; przy czym powinno ono być również jawne, przejrzyste i objęte obowiązkiem sprawozdawczym,
- F. mając na uwadze, że każde rozwiązanie powinno zapewniać, że w przypadku podjęcia ryzyka jest ono zgodne z celem działalności przedsiębiorstwa i jego strategią i należyce uwzględnia skuteczne zarządzanie ryzykiem; skuteczne zarządzanie ryzykiem powinno być uznawane za jeden z najważniejszych elementów dobrego ładu korporacyjnego we wszystkich przedsiębiorstwach,
- G. mając na uwadze, że jedno z pierwszych działań podjętych przez Komisję po kryzysie dotyczyło kwestii polityki wynagrodzeń i polegało na uzupełnieniu zaleceń Komisji 2004/913/WE i 2005/162/WE, które miały zapewnić odpowiednią politykę wynagrodzeń poprzez określenie najlepszych praktyk w sferze jej tworzenia i wydanie nowego zalecenia dotyczącego systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym, jak również na opublikowaniu zalecenia w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych,
- H. mając na uwadze, że stopień wdrożenia zalecenia jest różny i zależy od rodzaju spółki przy należyтым uwzględnieniu jej rozmiaru, organizacji wewnętrznej i złożoności działań; mając na uwadze, że takiego rozróżnienia można dokonać pomiędzy przedsiębiorstwami finansowymi (notowanymi lub nie na rynku regulowanym) i przedsiębiorstwami notowanymi na rynku regulowanym, ale nie będącymi instytucjami finansowymi, a także pomiędzy poszczególnymi sektorami sektora finansowego, takimi jak sektor bankowy, sektor ubezpieczeń i sektor zarządzania funduszami,
- I. mając na uwadze, że w kontekście wynagrodzeń należy rozważyć kilka aspektów, takich jak (i) systemy wynagrodzeń, łącznie z ich strukturą, przejrzystością i symetrią oraz powiązaniem między wynagrodzeniem a zachętą, (ii) proces tworzenia systemów wynagrodzeń, łącznie z definicjami stanowisk, opisami funkcji i zakresami obowiązków, (iii) kontrola nad systemami wynagrodzeń, ze szczególnym uwzględnieniem akcjonariuszy, (iv) całkowite wynagrodzenia obejmujące pensje i emerytury,
- J. mając na uwadze, że niektóre aspekty decydujących zasad określonych w zaleceniach są niejasne i muszą zostać odpowiednio wdrożone w praktyce, np. koncepcja kryteriów wynikowych, która powinna pomóc w stworzeniu powiązania między wynagrodzeniem a wynikami, pojęcie „niezadowolających wyników” w przypadku odpraw, wypłata odprawy i zmiennych składników wynagrodzenia w sektorze usług finansowych,
- K. mając na uwadze, że przy utrzymujących się trudnościach w zdefiniowaniu powiązania między wynagrodzeniem a wynikami należy skoncentrować się na skuteczności procesu tworzenia polityki wynagrodzeń oraz na przejrzystości, których podstawą powinien być zdrowy ład korporacyjny określany i oceniany w odpowiedniej perspektywie czasowej średnio- i długoterminowej, w którym należy unikać ryzykownych i niezrównoważonych strategii zarządzania ryzykiem w krótkiej (jeśli nie bardzo krótkiej) perspektywie czasowej, w którym zdefiniowane i rozdzielone zostały funkcje i zakresy obowiązków osób zaangażowanych,
- L. mając na uwadze, że każde przyjęte rozwiązanie nie może mieć charakteru uniwersalnego, a przedsiębiorstwa muszą zachować elastyczność, dostosowując systemy do własnych potrzeb,
- M. mając na uwadze, że potrzebna jest ocena ex post wyników i polityki wynagrodzeń,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- N. mając na uwadze, że przejrzystość okazała się ważnym elementem dobrego ładu korporacyjnego i dlatego nie może zostać zredukowana do zaledwie ujawniania informacji, ale powinna być równoznaczna z umiejętnością uzasadnienia przez przedsiębiorstwo wybranej polityki wynagrodzeń,
- O. mając na uwadze, że ujawnianie polityki wynagradzania dyrektorów w jednoznaczny i łatwo zrozumiały sposób powinno w zasadzie wspomagać proces podejmowania decyzji związanych z polityką wynagrodzeń, zwłaszcza przez akcjonariuszy; przy czym takie ujawnienie mogłoby obejmować szczegółowe przedstawienie w rocznych sprawozdaniach finansowych lub w sprawozdaniu na temat wynagrodzeń wynagrodzenia całkowitego i innych świadczeń przyznawanych poszczególnym dyrektorom,
- P. mając na uwadze, że cel działalności przedsiębiorstwa powinien uwzględniać konstruktywne zaangażowanie akcjonariuszy i ich współpracowników oraz że wymaga to analizy innych sposobów efektywnego angażowania akcjonariuszy w kształtowanie polityki wynagrodzeń przedsiębiorstwa (np. w Niemczech przedsiębiorstwa mają możliwość uzyskania zgody akcjonariuszy, którym przysługuje głos doradczy, na wdrożenie szczeblowego systemu wynagrodzeń), zwłaszcza że akcjonariusze nie zawsze są chętni lub przygotowani do przyjęcia bardziej aktywnej roli; mając na uwadze, że powinno to również oznaczać poszukiwanie sposobów propagujących wśród akcjonariuszy bardziej aktywne aniżeli bierne zachowanie względem organów spółki,
- Q. mając na uwadze, że przede wszystkim w spółkach notowanych na rynku regulowanym udział akcjonariuszy jest niewielki i w związku z tym należy zachęcać do głosowania elektronicznego w czasie zgromadzeń akcjonariuszy,
- R. mając na uwadze, że istniejące przepisy dotyczące informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami w zakresie zarządzania zatrudniającymi ich przedsiębiorstwami muszą być prawidłowo stosowane, aby umożliwić prawdziwy dialog z kierownictwem oraz określenie jasnej definicji wzorców w zakresie płac i celów przedsiębiorstw,
- S. mając na uwadze, że określanie kryteriów i wysokości wynagrodzeń dyrektorów i członków zarządu wchodzi w zakres ustawowych kompetencji organów kontrolnych przedsiębiorstw,
- T. mając na uwadze, że dobrowolnie przyjmowane standardy mają zasadnicze znaczenie dla poprawy wyników organów spółki oraz że konieczny może być przegląd dobrych praktyk,
- U. mając na uwadze, że celem powinno być tworzenie kompetentnych organów spółki i zarządów, potrafiących wydawać obiektywne i niezależne opinie, oraz że należy oceniać skuteczność i efektywność działania tych organów,
- V. mając na uwadze, że ze względu na potwierdzoną słabość obecnego systemu ładu korporacyjnego, pewien odsetek (np. jedna trzecia) dyrektorów (członków zarządu) powinien pełnić tę funkcję zawodowo, otrzymywać wynagrodzenie, ponosić odpowiedzialność i podlegać wyłącznie akcjonariuszom; mając na uwadze, że ich odpowiedzialność i podleganie akcjonariuszom należy kontrolować wykonując ekspertyzy zawodowe,
- W. mając na uwadze, że chociaż stanowienie prawa w tym obszarze może być trudniejszą i bardziej czasochłonną opcją niż przyjmowanie zaleceń, podejście zakładające stosowanie instrumentów „prawa miękkiego” nie jest zadowalające,
- X. mając na uwadze, że po wydaniu zaleceń Komisja zamierza wystąpić z wnioskami legislacyjnymi, które rozszerzą zakres nadzoru ostrożnościowego o systemy wynagrodzeń, oraz że zaproponowała już weryfikację dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych; mając również na uwadze, że Komisja zamierza ocenić dodatkowe środki w odniesieniu do niebankowych usług finansowych,
- Y. mając na uwadze, że zalecenia wydane przez Komisję w odniesieniu do spółek notowanych na rynku regulowanym nie zawsze stanowią odpowiednie wytyczne ogólne dla rozwoju najlepszych praktyk w spółkach, które nie są notowane na rynku regulowanym,
- Z. mając na uwadze, że nieodzowne jest powszechne i spójne wdrożenie przyjętego w tym obszarze instrumentu we wszystkich państwach UE i przez wszystkie podmioty, do których ten instrument ma zastosowanie,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

1. przyjmuje z zadowoleniem działania, których celem jest analiza deontologicznych kwestii związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwem, które – jak pokazuje niedawny kryzys finansowy – nie zostały jeszcze rozwiązane; pochwala w tym kontekście wydanie przez Komisję dwóch zaleceń;
2. pragnie zauważyć, że podejście zakładające stosowanie instrumentów „prawa miękkiego” nie jest jednak zadowalające;
3. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje pierwszy wniosek legislacyjny Komisji, który pozwala organom prawodawczym UE odpowiednio zająć się stosownymi kwestiami, tzn. zmianą dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych;
4. wspiera zasady zawarte przez Komisję w zaleceniach z dnia 30 kwietnia 2009 r. po pierwsze w sprawie systemu wynagrodzeń i ładu korporacyjnego w zakresie wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym, a po drugie w sprawie systemu wynagrodzeń, procesu opracowywania i wdrażania polityki wynagrodzeń (ładu korporacyjnego), przejrzystości polityki wynagrodzeń i kontroli nadzorczej (nadzoru) w sektorze finansowym, lecz podkreśla, że transpozycja tych zaleceń do prawa krajowego państw członkowskich jest niezadowalająca;
5. podkreśla, że Unia Europejska potrzebuje produkcyjnego, społecznego i środowiskowego wzorca funkcjonującego w perspektywie długoterminowej i dbającego o interes ogólny przedsiębiorstw, akcjonariuszy i pracowników, a także nowej struktury finansowej opartej na systemie zasad ostrożności i deontologii, podlegającej krajowym i europejskim organom kontrolnym wyposażonym w wiążące uprawnienia; uważa ponadto, że sektor finansowy powinien odpowiadać na potrzeby gospodarki realnej, przyczyniać się do trwałego wzrostu gospodarczego i wykazać większą odpowiedzialność społeczną;
6. przypomina, że podczas procesu odnowy gospodarki oprócz wspierania gospodarki realnej istotne znaczenie mają środki na rzecz ochrony miejsc pracy, szkoleń i warunków pracy oraz że powinny być one brane pod uwagę przez wszystkie zainteresowane strony;
7. podkreśla, że polityka płacowa, która ma na celu zapewnienie prawidłowego i trwałego zarządzania przedsiębiorstwem, jest uzasadniona nie tylko z punktu widzenia deontologii, lecz także z punktu widzenia jej szczególnego wymiaru gospodarczego, ponieważ wpływa ona bezpośrednio na zabezpieczenie aktywów i perspektyw rozwoju w przypadku samych przedsiębiorstw, a także w odniesieniu do gospodarki w ujęciu całościowym, utrzymania miejsc pracy i zwiększenia poziomu zatrudnienia;
8. uważa, że przepisy dotyczące polityki wynagradzania dyrektorów banków i instytucji kredytowych nie mogą ograniczać się jedynie do zaleceń, lecz muszą zostać przekształcone w wiążące przepisy połączone z systemem nadzoru, co zagwarantuje, że zmienne składniki wynagrodzenia (premie, opcje kupna akcji i zachęty) nie będą prowadziły do podejmowania zbyt dużego ryzyka w działaniach inwestycyjnych i w ramach zarządzania przedsiębiorstwem, bez brania pod uwagę wpływu takich działań na gospodarkę realną;
9. podkreśla, że zarządzanie przedsiębiorstwem i polityka płacowa powinny respektować i promować zawarte w traktatach i dyrektywach europejskich zasady równości wynagrodzeń i równego traktowania kobiet i mężczyzn;
10. dostrzega konieczność podejmowania dalszych europejskich działań legislacyjnych w celu rozwiązania problemu odmiennych krajowych zasad wynagrodzeń w spółkach w przypadkach, kiedy kadra kierownicza przenosi się z jednego państwa członkowskiego do drugiego w obrębie spółki (holdingowej) lub z jednej spółki do drugiej w innym państwie członkowskim, lub kiedy spółki korzystają ze swobody przepływu na rynku wewnętrznym i przeprowadzają, na przykład, transgraniczne połączenia spółek;
11. uważa, że należy podkreślić, iż całkowita odpowiedzialność społeczna za zrównoważony i długotrwały rozwój przedsiębiorstwa z siedzibą w jednym z państw członkowskich UE spoczywa na organach kontrolnych przedsiębiorstw; ponadto należy określić wiążące oczekiwania wobec tych organów, dotyczące organizacji systemów wynagradzania dyrektorów spółek w sposób odzwierciedlający ten cel oraz przejrzysty dla europejskiej opinii publicznej;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

12. nalega, aby Komisja przedstawiła zmiany o wyłącznie branżowym charakterze do legislacji w zakresie usług finansowych, aby zapewnić spójność między instytucjami bankowymi i niebankowymi w polityce wynagrodzeń; ponadto wzywa Komisję do przedłożenia propozycji prawnych w dziedzinie prawa spółek, aby pomóc rozwiązać problemy związane z łańcem korporacyjnym i zapewnić spójność polityki wynagrodzeń w przypadku wszystkich rodzajów przedsiębiorstw;
13. zachęca Komisję do propagowania i wspierania skutecznego wdrażania środków przyjętych na szczeblu UE, koncentrując się przede wszystkim na przedsiębiorstwach transgranicznych, oraz do wypełnienia swojego zobowiązania i przedstawienia sprawozdania z oceny stosowania obydwu zaleceń przez państwa członkowskie; w tym kontekście wzywa Komisję do uwzględnienia we wnioskach sprawozdania z oceny harmonogramu działań legislacyjnych i nielegislacyjnych, które mogłyby być niezbędnymi działaniami następczymi;
14. domaga się skutecznego stosowania przepisów dotyczących konsultacji i uczestnictwa pracowników wybranych na mocy dyrektywy 2001/86/WE ⁽¹⁾ uzupełniającej statut spółki europejskiej;
15. uznaje spółkę europejską za odpowiednią platformę najlepszych praktyk umożliwiającą wprowadzenie zasad etycznych do systemów nadzoru przedsiębiorstw prowadzących działalność na skalę międzynarodową oraz praktyczne stosowanie tych zasad;
16. wzywa państwa członkowskie do skutecznego wdrażania środków, takich jak unijna dyrektywa o prawach akcjonariuszy, w celu usuwania przeszkód i zwiększania udziału akcjonariuszy w głosowaniu, zwłaszcza w przypadku głosowania transgranicznego;
17. wzywa wszystkie zainteresowane strony do aktywnego angażowania się w przegląd praktyk biznesowych i do wprowadzania zmian w kulturze biznesu;
18. domaga się promowania obecności kobiet na stanowiskach kierowniczych w oparciu o zalecenie Komisji dotyczące wprowadzenia obowiązkowego parytetu w obsadzie stanowisk w organach decyzyjnych przedsiębiorstw oraz w innych gremiach i na innych stanowiskach;
19. proponuje, aby krajowe organy kontrolne, surowiej oceniając niezależność członków organów zarządu przedsiębiorstwa, opracowały skuteczniejsze mechanizmy zwalczania korupcji, których stosowanie będzie sprzyjać nie tylko bardziej etycznemu zarządzaniu przedsiębiorstwami, lecz także pozwoli przedsiębiorstwom osiągnąć lepsze wyniki gospodarcze;
20. popiera opracowanie jednolitych i kompleksowych wytycznych w zakresie zarządzania ryzykiem, które obecnie jedynie fragmentarycznie podlega różnorodnym kodeksom i standardom obowiązującym w państwach członkowskich;
21. podkreśla, że w przypadku przestępstw gospodarczych istnieje możliwość wszczęcia postępowania karnego przeciwko poszczególnym członkom zarządu przedsiębiorstwa odpowiedzialnym za te przestępstwa;
22. zwraca się do Komisji o wspieranie korzystania z wytycznych opartych na najlepszych praktykach w przypadku przedsiębiorstw nienotowanych na rynku regulowanym, co pozwala na uwzględnienie swoistego charakteru i różnic takich przedsiębiorstw;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 22.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Strategia UE na rzecz młodzieży

P7_TA(2010)0166

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie dokumentu „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży” (2009/2159 (INI))

(2011/C 161 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 2000 r., w szczególności jej art. 14,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r., w szczególności jej art. 23 i 28,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z dnia 13 grudnia 2006 r., a w szczególności jej art. 7 i 24,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 kwietnia 2009 r. zatytułowany „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży. Odnowiona otwarta metoda koordynacji na potrzeby wyzwań i możliwości stojących przed młodzieżą” ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji towarzyszący komunikatowi Komisji zatytułowany „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży – sprawozdanie w sprawie młodzieży w UE” ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010-2018) ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 11 maja 2009 r. w sprawie oceny obecnych ram współpracy europejskiej na rzecz młodzieży i perspektywy ich odnowienia ⁽⁵⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady w sprawie mobilności młodych wolontariuszy w Unii Europejskiej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję Rady w sprawie Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską (rok 2011) ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ COM(2009)0200.⁽²⁾ SEC(2009)0549.⁽³⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.⁽⁵⁾ 9169/09.⁽⁶⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 8.⁽⁷⁾ 15658/09.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając Europejski pakt na rzecz młodzieży przyjęty przez Radę Europejską obradującą w Brukseli w dniach 22-23 marca 2005 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie odnowionej agendy społecznej, której głównym podmiotem zainteresowania są dzieci i młodzież ⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje oświadczenie pisemne w sprawie zwracania w polityce UE większej uwagi na upodmiotowienie młodzieży ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie demograficznej przyszłości Europy ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0113/2010),
- A. mając na uwadze, że inwestowanie w działania skierowane do młodzieży ma podstawowe znaczenie dla przyszłości społeczeństw europejskich, szczególnie w czasach, gdy odsetek młodych ludzi w całej populacji stale spada,
- B. mając na uwadze, że wszyscy młodzi ludzie stanowią wartość dodaną społeczeństwa i muszą być tak postrzegani,
- C. mając na uwadze, że kształtując bieżące strategie polityczne, obecne pokolenie ponosi ogromną odpowiedzialność wobec młodych ludzi i przyszłych pokoleń; mając na uwadze, że osoby podejmujące decyzje w zakresie strategii politycznych oraz badacze powinni uwzględniać poglądy młodych ludzi, udzielając im głosu,
- D. mając na uwadze, że Unia Europejska posiada ważne narzędzia w zakresie strategii politycznych na rzecz młodzieży, o których należałoby jednak poinformować państwa członkowskie, by mogły one je w pełni wykorzystać i włączyć do swojej polityki,
- E. mając na uwadze, że zatrudnienie oznacza więcej niż tylko pracę za wynagrodzeniem; pozwala ono na socjalizację i może stać się istotnym źródłem wsparcia oraz kształtowania osobowości i tożsamości,
- F. mając na uwadze, że niepewność zatrudnienia może skłaniać młodych ludzi do unikania lub opóźniania założenia rodziny, wpływając na rozwój demograficzny,
- G. mając na uwadze, że dziś młodzież w Europie narażona jest na rosnące bezrobocie i dotkliwie odczuwa ona kryzys gospodarczy, przy czym zwłaszcza młodzi ludzie o niskich kwalifikacjach są szczególnie zagrożeni bezrobociem, oraz mając na uwadze, że w związku z tym istotne znaczenie ma dbałość o możliwie najlepsze kształcenie młodych ludzi, by umożliwić im szybkie wejście na rynek pracy oraz trwałe pozostanie na nim,
- H. mając na uwadze, że należy wspierać równy dostęp wszystkich młodych ludzi do kształcenia i szkolenia o wysokiej jakości na wszystkich poziomach oraz że należy nadal promować możliwości uczenia się przez całe życie,
- I. mając na uwadze, że należy ułatwiać przechodzenie młodych ludzi z etapu kształcenia i szkolenia na rynek pracy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 z 24.11.2005, s. 5.

⁽²⁾ 11517/08.

⁽³⁾ SOC/349.

⁽⁴⁾ DCE/2008/2193.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0066.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- J. mając na uwadze, że kwestią pilną jest nadanie absolutnego priorytetu problemom wczesnego porzucania nauki i analfabetyzmu, zwłaszcza wśród nastolatków i młodych ludzi przebywających w więzieniach,
- K. mając na uwadze, że kwestie zdrowotne, mieszkaniowe i związane ze środowiskiem naturalnym mają wielkie znaczenie dla młodzieży i mogą wywierać poważny wpływ na ich życie i przyszłość; mając na uwadze, że konieczne jest promowanie sprzyjających warunków środowiskowych z punktu widzenia edukacji, zatrudnienia, włączenia społecznego oraz zdrowia,
- L. mając na uwadze, że o ile młodzi ludzie muszą mieć możliwość polegania na zdrowych stosunkach rodzinnych, wymagają też wsparcia w zaspakajaniu swoich potrzeb autonomii i niezależności,
- M. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji i rezolucji Rady nie odniesiono się jasno do aspektów środowiskowych, choć mają one istotne znaczenie dla młodych ludzi oraz wywierają poważny wpływ na zdrowie, jakość życia i dobrobyt przyszłych pokoleń; mając w związku z tym na uwadze, że aspekty środowiskowe powinny być w jasny sposób uwzględnione w obszarach działania strategii UE na rzecz młodzieży,
- N. mając na uwadze, że czynny udział w życiu społecznym stanowi nie tylko ważny sposób mobilizowania młodych ludzi do działania, ale również przyczynia się do ich osobistego rozwoju, ich większej integracji społecznej, nabywania przez nich umiejętności oraz do rozwoju poczucia odpowiedzialności,
- O. mając na uwadze, że praca z młodzieżą ma znaczenie dla strategii UE jako interesująca działalność podejmowana w wolnym czasie przez młodych ludzi i na ich rzecz, służąca również zdobywaniu umiejętności i osiąganiu rozwoju osobistego,
- P. mając na uwadze, że nabywanie wiedzy i doświadczeń społecznych wspomaga zrozumienie demokracji i procesów demokratycznych oraz aktywne w nich uczestnictwo,
- Q. mając na uwadze, że należy lepiej informować młodych ludzi o istnieniu europejskich programów dla młodzieży, tak by zwiększyć ich udział w tych programach,
- R. mając na uwadze, że skuteczna polityka wobec młodzieży może przyczynić się do rozwoju mentalności europejskiej,

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży”;
2. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010-2018);
3. wskazuje, że poszczególne państwa członkowskie różnie definiują pojęcie „młodzież”; zauważa, że na pojęcie to wpływają różnorodne okoliczności społeczne, co umożliwia stosowanie odmiennego podejścia w każdym państwie członkowskim;
4. uważa, że wspólnotowe programy i fundusze powinny odzwierciedlać ambicje Europy w dziedzinie młodzieży;
5. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia przepisów Traktatu z Lizbony w strategii politycznej na rzecz młodzieży, takich jak te dotyczące zachęcania młodych ludzi do udziału w życiu demokratycznym, zwrócenia szczególnej uwagi na młodych sportowców i młode sportswomenki oraz egzekwowania przepisów karty praw podstawowych;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Główne uwagi na temat skuteczności strategii na rzecz młodzieży

6. uznaje, że wzmocniona otwarta metoda koordynacji, należycie uwzględniająca zasadę pomocniczości, stanowi właściwe narzędzie współpracy w obszarze polityki wobec młodzieży, pomimo jej niedostatków, ograniczonego zakresu stosowania, braków w zakresie mocy prawnej, braku skutecznej współpracy ekspertów i polityków wybranych przez obywateli, braku właściwego uwzględnienia w priorytetach krajowych oraz ryzyka „pomieszczenia kompetencji” na różnych szczeblach; uważa, że metoda otwartej koordynacji powinna zostać wzmocniona w celu osiągnięcia wyników w perspektywie długofalowej;
7. podkreśla, że jeśli otwarta metoda koordynacji ma przynieść maksymalne efekty, musi być stosowana w oparciu o silną wolę polityczną ze strony wszystkich zainteresowanych podmiotów; uważa niedociągnięcia związane z wdrażaniem za podstawową przeszkodę w osiągnięciu postawionych celów;
8. uznaje znaczenie współpracy instytucji na szczeblach lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim dla realizacji celów niniejszej strategii oraz wzywa Komisję, państwa członkowskie i przedstawicieli młodzieży do czynnego udziału w realizacji strategii na rzecz młodzieży;
9. wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim, Komisją i Radą w zakresie problematyki młodzieżowej oraz podkreśla potrzebę bardziej zintegrowanej współpracy z parlamentami krajowymi i pomiędzy nimi w ramach procesu otwartej metody koordynacji;
10. z zadowoleniem przyjmuje jasną definicję podejścia dwukierunkowego, wprowadzenie metod pracy, a w szczególności jasny wykaz instrumentów wykonawczych ustanowiony przez Radę; wnosi o włączenie Parlamentu Europejskiego do prac przy ustalaniu priorytetów cykli roboczych; apeluje o oparcie współpracy europejskiej w dziedzinie młodzieży na dowodach, o jej trafny i konkretny charakter;
11. podkreśla konieczność opracowania na szczeblu europejskim i krajowym jasnych i łatwych do stosowania wskaźników, które umożliwią poprawę, pogłębianie i aktualizację rzeczywistej znajomości realiów dotyczących młodzieży, a także pomiar i porównanie postępów we wdrażaniu wspólnie ustalonych celów; podkreśla znaczenie nieustannego monitorowania i oceny;
12. wskazuje na znaczenie oceny stanu wdrożenia strategii UE na rzecz młodzieży; podkreśla, że sprawozdania z postępów państw członkowskich w dziedzinie młodzieży powinny być udostępniane publicznie w celu podniesienia świadomości społecznej; podkreśla konieczność obserwowania rozwoju warunków życia europejskiej młodzieży oraz określenia zachodzących zmian, by umożliwić ocenę rzeczywistych postępów;
13. wyraża przekonanie, że potrzebny jest dalszy rozwój w dziedzinie partnerskiego uczenia się, jako środka ułatwiającego wymianę dobrych doświadczeń praktycznych oraz przyczyniającego się do spójności działań podejmowanych na szczeblu krajowym;
14. uważa, że aby wypracować kompleksową strategię UE na rzecz młodzieży, formułowanie polityki wobec młodzieży oraz ustalanie programów i działań UE powinny iść ze sobą w parze we właściwy i przejrzysty sposób; w szczególności uważa, że wyniki wdrażania programów UE powinny być wykorzystywane przy formułowaniu polityki na rzecz młodzieży oraz ogólnie strategii UE na rzecz młodzieży i odwrotnie;
15. podkreśla ponadto konieczność pogłębionej analizy bieżących, już zrealizowanych programów, aby umożliwić skuteczne zarządzanie jakością i na tej podstawie opracować poprawki, których programy te mogą wymagać w przyszłości;
16. wskazuje na konieczność uruchomienia i dostosowania programów UE i funduszy społecznych na rzecz młodzieży oraz ułatwienia dostępu do nich i uproszczenia procedur dostępu; podkreśla szczególne znaczenie wypracowania praktycznego niebiurokratycznego podejścia w tym obszarze w celu wdrożenia spójnej strategii na rzecz poprawy warunków życia młodzieży; kładzie nacisk na znaczenie udziału młodzieży w realizacji programów na rzecz młodzieży, żeby jej potrzeby były lepiej uwzględnione;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

17. podkreśla ważną rolę programów Comenius, Erasmus i Leonardo da Vinci w rozwoju europejskich strategii politycznych na rzecz kształcenia i szkolenia; ponownie podkreśla priorytety polityczne polegające na uznaniu tych programów za podstawę rozwoju strategii UE na rzecz młodzieży, szczególnie jeżeli chodzi o następne programy wieloletnie;
18. uważa, że należy jeszcze bardziej nasilić starania o wspieranie mobilności młodych ludzi w Europie i że w programach mobilności należy w wystarczającym stopniu umożliwiać wymianę młodzieży poza formalnym systemem edukacji i poświęcać jej odpowiednio dużo uwagi;
19. wzywa Komisję, by w nowych programach mobilności zwróciła szczególną uwagę na mobilność młodych pracowników, i wnosi w tym celu o rozszerzenie na młodych pracowników specjalnego systemu wizowego obejmującego obecnie studentów;
20. zwraca uwagę na konieczność włączenia mediów w popularyzację programów na rzecz młodzieży;
21. przyznaje, że poprawa warunków życia młodzieży jest zadaniem przekrojowym, które należy uwzględnić we wszystkich obszarach polityki; zachęca instytucje europejskie i państwa członkowskie do poparcia idei utworzenia we wszystkich ministerstwach i resortach działu do spraw młodzieży, który pomoże wzmocnić opracowywanie odpowiedniej polityki wobec młodzieży; wzywa również Komisję, by w swoich dyrekcjach generalnych mianowała pełnomocników ds. młodzieży i umożliwiła im dalsze kształcenie; uważa, że takie działanie miałoby na celu ocenę dokumentacji Komisji z perspektywy założeń strategii politycznych na rzecz młodzieży; z wyraźnym zadowoleniem przyjmuje zatem podejście międzysektorowe jako niezbędny czynnik służący osiągnięciu maksymalnego poziomu skuteczności; uważa, że uwzględnienie problematyki młodzieżowej w głównym nurcie polityki w każdym obszarze jest kluczem do sukcesu strategii na rzecz młodzieży;
22. podkreśla potrzebę instytucjonalizacji sprawiedliwości międzypokoleniowej na szczeblu europejskim i przyjęcia tej zasady przez państwa członkowskie w celu sprawiedliwego regulowania stosunków międzypokoleniowych;

Obszary działania

23. zdecydowanie podkreśla, że światowy kryzys gospodarczy silnie oddziałuje na młodych ludzi, w związku z czym powinien również poważnie wpływać na priorytety w poszczególnych obszarach działania; uważa, że należy to uczynić poprzez określenie szeregu środków wspierających strategię wyjścia z kryzysu w obszarze społecznym oraz że szczególną uwagę należy zwrócić na zmianę systemów osłonowych środków socjalnych i ubezpieczeń społecznych;

Ogólne zasady mające zastosowanie do każdego obszaru działania

24. podkreśla znaczenie wyeliminowania wszelkiego rodzaju dyskryminacji wśród młodych ludzi, w tym dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wyznanie, niepełnosprawność, wiek czy orientację seksualną;
25. podkreśla znaczenie uznania młodych ludzi za grupę priorytetową w ramach społecznej wizji Unii Europejskiej;
26. zdecydowanie podkreśla konieczność zapewnienia młodym ludziom niepełnosprawnym skutecznej, dostosowanej pomocy oraz rzeczywiście równych szans pod względem fizycznej, sensorycznej i kognitywnej dostępności kształcenia, zatrudnienia, kultury, sposobów spędzania czasu wolnego, sportu, działalności społecznej oraz zaangażowania w sprawy publiczne i obywatelskie;
27. apeluje o ustanowienie środków zapewniających poszanowanie różnorodności i skuteczną integrację młodzieży i dzieci;
28. wzywa państwa członkowskie do określenia międzysektorowych połączeń pomiędzy strategiami politycznymi na rzecz młodzieży a strategiami politycznymi na rzecz kształcenia, szkoleń, zatrudnienia, kultury itp.;
29. podkreśla potrzebę ścisłego powiązania strategii politycznych na rzecz młodzieży ze strategiami politycznymi na rzecz dzieci;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Kształcenie i szkolenie

30. zachęca państwa członkowskie do zintensyfikowania współdziałania poszczególnych części trójkąta wiedzy (kształcenie, badania, innowacje), stanowiącego kluczowy czynnik wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; zdecydowanie zaleca promowanie wspólnych kryteriów szerszego wzajemnego uznawania kształcenia nieformalnego i szkolenia zawodowego, np. poprzez przyspieszenie przyjęcia systemu EQF na rzecz uznawania kwalifikacji, przejrzystości i walidacji umiejętności;

31. wzywa państwa członkowskie do podejmowania większej ilości inicjatyw pomagających inwestować w te umiejętności, które są wymagane na rynku pracy, i zachęca je do uwzględnienia wymagań rynku pracy w programach nauczania, do przyjęcia przepisów dotyczących krótkich szkoleń zawodowych (w obszarach, w których są one potrzebne) oraz do wykorzystania, w miarę możliwości, walidacji umiejętności oraz uznawania kwalifikacji;

32. zwraca uwagę na problem porzucania nauki oraz konieczność podjęcia środków mających na celu zagwarantowanie zakończenia obowiązkowego okresu nauki przez jak największy odsetek młodych ludzi;

33. zdecydowanie zachęca państwa członkowskie, w kontekście zwiększenia dotacji finansowych, do propagowania mobilności wszystkich młodych ludzi w dziedzinie uczenia się i szkolenia, co stanowi kluczowy czynnik zdobywania wykształcenia i doświadczenia zawodowego; podkreśla znaczenie mobilności młodych ludzi również w regionach sąsiadujących z UE poprzez zagwarantowanie szerokiego udziału w europejskich programach na rzecz młodzieży;

34. wzywa państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań, by zrealizować cele strategiczne oraz osiągnąć wyznaczniki określone w ramach strategicznych europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”), szczególnie jeżeli chodzi o osoby osiągające słabe wyniki w zakresie podstawowych umiejętności, osoby przedwcześnie porzucające naukę oraz wczesne kształcenie dzieci;

35. wzywa państwa członkowskie do tworzenia odpowiednich możliwości pozwalających osobom, które porzuciły system kształcenia, ponownie podjąć naukę, oraz do tworzenia odpowiednich pomostów dających osobom z wykształceniem zawodowym dostęp do wyższych szczebli edukacji oraz apeluje do nich o oferowanie programów ukierunkowanych na młodych ludzi, którzy mają problemy lub przedwcześnie porzucili szkołę z uwagi na niesprzyjające okoliczności lub niewłaściwie dokonany wybór;

36. podkreśla znaczenie umożliwienia młodym ludziom dostępu do poradnictwa i doradztwa zawodowego po zakończeniu kształcenia i przed wejściem na rynek pracy;

37. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, że dzieci i młodzież – niezależnie od statusu prawnego ich rodzin – mają prawo do edukacji państwowej, co przy należytym poszanowaniu ich własnej kultury i języka pomoże im opanować w koniecznym stopniu język przyjmującego państwa członkowskiego oraz zaznajomić się z jego kulturą, co stanowi narzędzie integracji;

38. wzywa państwa członkowskie, aby zadbały o równy dostęp do kształcenia dla młodych ludzi, niezależnie od ich pochodzenia społecznego i sytuacji materialnej, oraz aby zapewniły równy dostęp do edukacji dla młodych ludzi znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, pochodzących z rodzin o niskich dochodach;

39. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia konwencji ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz do urzeczywistnienia kształcenia integracyjnego, zarówno jeżeli chodzi o kształcenie formalne, jak i nieformalne;

40. podkreśla znaczenie nowego, skutecznego i ciągłego systemu kształcenia nauczycieli, dzięki któremu będzie można pomóc młodym ludziom lepiej radzić sobie z wyzwaniami naszego szybko zmieniającego się społeczeństwa;

41. podkreśla znaczenie propagowania umiejętności korzystania z mediów;

42. przypomina, że wykształcenie ma zasadnicze znaczenie dla pozytywnego rozwoju postawy osobistej;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Zatrudnienie i przedsiębiorczość

43. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu rosnącej liczby bezrobotnych, niewystarczająco zatrudnionych i znajdujących się w trudnej sytuacji młodych ludzi, zwłaszcza w obecnym kryzysie gospodarczym; zdecydowanie popiera skierowane do Rady Europejskiej wezwanie do ujęcia perspektywy związanej z młodzieżą w strategii lizbońskiej na okres po roku 2010 i w strategii UE 2020 oraz do kontynuacji inicjatyw zgodnych z ogólnymi celami Europejskiego Paktu na rzecz Młodzieży; zdecydowanie wspiera propozycję opracowania odpowiednich środków skierowanych do młodych ludzi w programach naprawy opracowanych w ramach planów dotyczących kryzysu gospodarczego i finansowego;

44. podkreśla zasadniczą potrzebę zrealizowania celów europejskiej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wyraża przekonanie, że odnowiona strategia UE 2020 powinna umożliwić UE pełne wyjście z kryzysu poprzez szybsze przejście do innowacyjnej gospodarki, pozwalającej na tworzenie miejsc pracy; w tym kontekście wzywa do większego uwzględnienia młodych ludzi w odnowionej strategii;

45. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań mających na celu zwalczanie niestabilności i złych warunków pracy, z jakimi mają do czynienia młodzi ludzie na rynku pracy, oraz do aktywnego wspierania godzenia życia zawodowego z życiem osobistym i rodzinnym;

46. zachęca państwa członkowskie do uwzględniania wymiaru międzypokoleniowego w polityce zachęcania do podejmowania pracy;

47. wzywa państwa członkowskie do ułatwienia dostępu młodych ludzi do wszelkiego rodzaju zatrudnienia w dobrych warunkach pracy, aby uniknąć rozbieżności między umiejętnościami a pracą, co jest marnowaniem talentu; w związku z tym zaleca podnieść jakość stażów i zwiększyć prawa stażystów oraz zadbać o to, aby większość programów stażów dawała młodym ludziom kwalifikacje i prowadziła do znalezienia płatnej pracy;

48. wzywa również państwa członkowskie do zaoferowania większych możliwości zatrudnienia, wdrożenia polityki ochrony socjalnej dla młodych ludzi znajdujących się w niekorzystnym położeniu, zapewnienia jednakowych szans młodym ludziom z peryferii i z ośrodków miejskich oraz do szczególnego wspierania młodych matek;

49. przypomina o ryzyku drenażu mózgów i jego negatywnych skutkach dla krajów, z których pochodzi młodzież; wzywa państwa członkowskie do zbadania i opracowania strategii, mających na celu zatrzymanie młodych ludzi w krajach i regionach, w których występuje tendencja do imigracji, co przybiera różne formy, takie jak drenaż mózgów, brak wykwalifikowanych pracowników oraz niskopłatna, elastyczna, niewymagająca kwalifikacji i często sezonowa praca;

50. wzywa państwa członkowskie do eliminacji przypadków, w których stwierdza się rozbieżność ze względu na płeć w poziomie wynagrodzenia młodych mężczyzn i kobiet;

51. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia godnych praw pracowniczych i ubezpieczenia społecznego w epoce globalizacji poprzez poszukiwanie równowagi między elastycznością a bezpieczeństwem;

52. zwraca się do państw członkowskich o zagwarantowanie całkowitej przekazywalności praw socjalnych, żeby nie podważać ochrony socjalnej młodych ludzi przemieszczających się w związku z pracą zawodową;

53. podkreśla konieczność oferowania praktyk w przedsiębiorstwach i instytucjach, jeszcze w trakcie studiów, co może ułatwić późniejsze znalezienie pracy;

54. proponuje propagowanie ducha przedsiębiorczości wśród młodych ludzi poprzez lepszą komunikację na temat działalności gospodarczej, wspieranie rozwoju w tej dziedzinie struktur i sieci na szczeblu europejskim oraz zachęcanie młodych ludzi do pracy na własny rachunek i wykorzystywania takich instrumentów, jak mikrokredyt i mikrofinansowanie; podkreśla znaczenie uczenia się przez całe życie;

55. popiera konieczność istnienia synergii między szkolnictwem a światem pracy, a także zaawansowanych form łączności między uczelniami i przedsiębiorstwami;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

56. zachęca państwa członkowskie do upowszechniania prywatnych inicjatyw na rzecz młodzieży, w tym także poprzez krajowe programy będące uzupełnieniem programów europejskich;

57. zwraca uwagę na konieczność opracowania polityki godzenia życia zawodowego z życiem prywatnym i zachęcającej młodych ludzi do zakładania rodziny; wskazuje też na konieczność zapewnienia młodym ludziom wystarczających dochodów dających im niezależność w podejmowaniu decyzji, także tych dotyczących zakładania rodziny;

Zdrowie, dobre samopoczucie i środowisko

58. podkreśla, że skutki zmian klimatu i środowiska oraz degradacja środowiska niekorzystnie wpływają na życie młodych ludzi, i wzywa do podjęcia zrównoważonych działań w tym zakresie;

59. zachęca państwa członkowskie do uwzględnienia w programach szkolnych odpowiednich form uwrażliwiania na zapobieganie ryzyku związanemu ze zdrowiem i środowiskiem naturalnym;

60. głęboko ubolewa nad faktem, że w ramach współpracy nie wspomina się o polityce konsumenckiej; uważa, że niektóre problemy zdrowotne mogą mieć związek z produkcją niezdrowej żywności i wprowadzaniem jej do obrotu;

61. podkreśla konieczność uwzględnienia szczególnej podatności młodzieży i dzieci na zagrożenia przy opracowywaniu polityki konsumenckiej i polityki w zakresie środowiska naturalnego; podkreśla potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu ochrony młodych konsumentów poprzez działania takie jak kampanie informacyjne i edukacyjne;

62. podkreśla znaczenie dalszej walki z używaniem narkotyków i ze szkodami powodowanymi przez alkohol i tytoń oraz z innymi rodzajami uzależnień, m.in. z hazardem, głównie poprzez zapobieganie i ponowne przystosowanie; wzywa państwa członkowskie do jak najskuteczniejszego wdrożenia antynarkotykowego planu działania UE oraz planu wspierania państw członkowskich w zwalczaniu negatywnych skutków alkoholu i innych form uzależnienia;

63. przypomina również, że dzieci i młodzi ludzie narażeni są na wiele scen przemocy w środkach przekazu; proponuje zbadać tę kwestię i podjąć wszelkie niezbędne środki, aby zapobiec wpływowi na ich zdrowie psychiczne;

64. zaleca wspieranie młodych ludzi w odwoływaniu się do nowych technologii poprzez politykę szkolenia w dziedzinie mediów i uwrażliwiania na niebezpieczeństwa związane z ich niekontrolowanym używaniem;

65. podkreśla rolę informowania młodych ludzi o kwestiach z zakresu edukacji seksualnej dla ochrony ich zdrowia;

66. zwraca szczególną uwagę na wciąż nieobniżający się poziom młodocianych ciąż i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do uwrażliwienia młodzieży na tę problematykę i dostarczenia jej niezbędnych informacji;

67. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dzieciom i młodzieży imigranckiej, niezależnie od statusu prawnego ich rodzin, dostępu do podstawowej opieki zdrowotnej;

68. podkreśla rolę sportu jako zbioru działań promujących wśród młodych ludzi zdrowy styl życia i wspierających umiejętność współdziałania w zespole, uczciwe zasady gry i odpowiedzialność, a także rolę informowania młodych ludzi w walce z przemocą na stadionach; wzywa do opracowania specjalnych programów dla młodzieży niepełnosprawnej;

69. wzywa państwa członkowskie, aby zachęcając młodzież do uprawiania sportu, uwzględnili aspekt płci oraz wspierały mniej popularne dyscypliny sportu;

70. podkreśla znaczenie wspierania kampanii edukacyjnych dla młodzieży w celu zwalczania dopingu i promowania „czystego” sportu;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Uczestnictwo

71. podkreśla znaczenie zorganizowanego dialogu i zorganizowanej konsultacji z młodzieżą, które są obecnie w toku; zdecydowanie zachęca do promowania udziału młodych ludzi i organizacji młodzieżowych wszystkich szczebli (lokalnego, krajowego i międzynarodowego) w formułowaniu ogólnej polityki, a zwłaszcza polityki wobec młodzieży i nie tylko, w drodze trwałego zorganizowanego dialogu;

72. podkreśla znaczenie, jakie ma rozważenie metody konsultacji z młodzieżą, tak aby móc uwzględnić szeroki zakres punktów widzenia młodzieży; opowiada się za utworzeniem struktur, w ramach których wszystkie podmioty będą mogły współpracować i w takim samym stopniu wpływać na politykę i decyzje, oraz za udostępnieniem niezbędnych środków na utworzenie takich struktur;

73. zachęca państwa członkowskie do zaangażowania organizacji młodzieżowych, również na poziomie lokalnym, w tworzenie strategii politycznych;

74. podkreśla znaczenie reprezentatywnego przedstawicielstwa młodzieży w zorganizowanym dialogu i zaleca Komisji zasięganie opinii przedstawicieli krajowych rad młodzieży w sprawach priorytetowych dla młodych ludzi;

75. zgadza się, że istnieje często poruszana potrzeba uznawania i wspierania organizacji młodzieżowych oraz że wnoszą one cenny wkład w nieformalne kształcenie; wzywa Komisję i Radę do zachęcania państw członkowskich do utworzenia i wspierania lokalnych parlamentów i rad młodzieżowych oraz do rozpoczęcia realizacji odpowiednich programów w tym zakresie;

76. podkreśla konieczność angażowania coraz większej liczby młodych ludzi z różnych środowisk w celu zwiększenia reprezentatywności; opowiada się za zachęcaniem do uczestnictwa od najmłodszych lat; w związku z tym zachęca do refleksji nad zacieśnieniem więzi między szkołami, organizacjami młodzieżowymi i innymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i gorąco zaleca, aby szerzej uznawać nieformalne kształcenie;

77. proponuje utworzyć systemy nagród dla młodzieży aktywnie uczestniczącej w życiu społecznym, których głównym celem będzie wprowadzenie kultury praw i obowiązków;

78. podkreśla, że należy dokonać szczególnych wysiłków, aby zachęcić młodzież mieszkającą na obszarach peryferyjnych i wiejskich oraz w ubogich dzielnicach do aktywnego uczestnictwa w działaniach europejskich; w związku z tym wyraża żal, że ramy współpracy nie proponują żadnych szczególnych działań służących lepszemu zaznajomieniu młodych ludzi z programami UE, a w szczególności młodych ludzi mieszkających w regionach oddalonych oraz nienależących do organizacji politycznych, społecznych ani pozarządowych; zwraca się do Komisji o konkretne zaangażowanie w tym kierunku;

79. podkreśla konieczność zintensyfikowania działań, mających na celu sprawne prowadzenie wzajemnej wymiany opinii i informacji w ramach współpracy trójstronnej pomiędzy nauką, biznesem i polityką na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim;

Kreatywność i kultura

80. wzywa państwa członkowskie do sprzyjania udostępnianiu nowych technologii w celu pobudzenia kreatywności młodych ludzi i ich zdolności innowacyjnych oraz wywołania zainteresowania kulturą, sztuką i nauką;

81. wyraża zdziwienie brakiem w komunikacie Komisji jakiegokolwiek wyraźnego odniesienia do wyzwań kulturowych; dodaje, że te ostatnie nie mogą zostać ograniczone do ducha przedsiębiorczości i do nowych technologii;

82. wyraża zadowolenie z uwzględnienia w rezolucji Rady roli działalności społeczno-kulturalnej, która jest uzupełnieniem roli systemów edukacji i rodziny i przyczynia się w decydujący sposób zwłaszcza do zwalczania dyskryminacji i nierówności i sprzyja dostępowi młodych ludzi do sposobów spędzania wolnego czasu, kultury i sportu;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

83. podkreśla znaczenie wspierania kultury młodzieżowej i jej uznania podczas rozdzielania środków finansowych przez państwa członkowskie, co ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju kreatywności młodych ludzi;
84. z zadowoleniem przyjmuje propozycję zawartą w rezolucji Rady dotyczącą promowania specjalistycznych szkoleń dla młodych pracowników w zakresie kultury, nowych środków przekazu i kompetencji międzykulturowych;
85. proponuje włączyć perspektywę młodzieży do polityki, programów i działań w zakresie kultury i środków przekazu;
86. podkreśla, że należy zachęcać instytucje kulturalne (muzea, biblioteki, teatry itp.) do większego angażowania dzieci i młodzieży;
87. wzywa Komisję i Radę do opracowania europejskiej karty wstępu dającej młodym ludziom dostęp do instytucji kulturalnych w całej UE za bardzo niską opłatą;

Wolontariat

88. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o ustanowieniu roku 2011 Europejskim Rokiem Wolontariatu oraz środki określone w zaleceniu Rady w sprawie mobilności młodych wolontariuszy w Unii Europejskiej;
89. wyraża pogląd, że wolontariat młodzieżowy powinien uzyskać wsparcie także poprzez rozszerzenie programu Europejskiego Wolontariatu oraz pomoc młodym ludziom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji w podejmowaniu pracy ochotniczej;
90. uważa, że w zależności od wyników oceny działania przygotowawczego Amicus należy rozważyć kolejne działania tego rodzaju;
91. uważa, że działalność wolontariuszy nie powinna zastępować możliwości podjęcia płatnej działalności zawodowej, lecz stanowić wartość dodaną dla społeczeństwa;
92. wspiera wprowadzenie i wzajemne uznanie „europejskiego paszportu wolontariusza”, będącego uzupełnieniem istniejącego już „Youth Pass”, winien on być potwierdzeniem zaangażowania dzieci i młodzieży i stanowić potwierdzenie kwalifikacji dla potencjalnych pracodawców;

Włączenie społeczne

93. z zadowoleniem przyjmuje fakt ustanowienia roku 2010 Europejskim Rokiem Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym, zwłaszcza w kontekście kryzysu gospodarczego i finansowego, którego skutki są szczególnie odczuwalne wśród młodzieży;
94. uważa, że w kontekście starzenia się społeczeństw sprawiedliwość międzypokoleniowa jest kluczowym wyzwaniem; wzywa państwa członkowskie do wzięcia pod uwagę interesu młodzieży i przyszłych pokoleń przy opracowywaniu polityki, szczególnie w czasach kryzysu gospodarczo-financego;
95. podkreśla również konieczność opracowania liczniejszych programów pomocowych dla grup zmarginalizowanych, takich jak młodzi imigranci i wszystkie osoby o specjalnych potrzebach (niepełnosprawni, młodzi ludzie powracający do społeczeństwa po odbyciu kary pozbawienia wolności, bezdomni, osoby znajdujące się w niepewnej sytuacji zatrudnienia itp.);
96. uznaje potrzebę większego uświadomienia niepełnosprawnej młodzieży i wzywa instytucje europejskie do podjęcia działań mających na celu zapewnienie w przyszłości pełnej integracji niepełnosprawnej młodzieży;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

97. ponawia wniosek o równe traktowanie kobiet i mężczyzn od najmłodszych lat i we wszystkich dziedzinach życia; dlatego też ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje cel rezolucji Rady, którym jest poprawa opieki nad dziećmi i promowanie podziału obowiązków między rodzicami, aby pomóc w godzeniu życia zawodowego i prywatnego młodych kobiet i mężczyzn;

98. podkreśla konieczność uwrażliwienia dzieci i młodzieży na dyskryminację każdego rodzaju i w każdym obszarze oraz zachęca ich do odważnego sprzeciwiania się wszelkim formom ekstremizmów;

99. zaleca, żeby każde państwo członkowskie uznało za priorytet zapewnienie wszystkim młodym niepełnoletnim dostępu do ochrony socjalnej;

100. podkreśla znaczenie integracji cyfrowej do otoczenia cyfrowego; zachęca państwa członkowskie do rozwijania koncepcji w ramach kształcenia formalnego i nieformalnego w celu zagwarantowania dostępu do informacji, do edukacji i do kultury oraz polepszenia medialnych kompetencji młodych ludzi;

Młodzież i świat

101. zaleca przyznanie bezpośredniej pomocy na rzecz rozwoju z przeznaczeniem na działania służące młodym ludziom oraz na zwalczanie narkomanii i handlu narkotykami w krajach rozwijających się;

102. jest przychylny promowaniu działań leżących w interesie publicznym, stwarzających poczucie odpowiedzialności wśród młodzieży, takich jak wolontariat w dziedzinie zmian klimatu, rozwoju lub pomocy humanitarnej; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem możliwości uczestnictwa w działaniach humanitarnych UE, jakie daje młodzieży utworzenie Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej, i zachęca państwa członkowskie do szerokiego informowania młodych ludzi o jego istnieniu;

103. zachęca Komisję do rozważenia możliwości nasilenia działań w ramach współpracy międzynarodowej dotyczących wolontariatu młodzieżowego;

104. zwraca się do państw członkowskich o rozwijanie wymiany i ustanawianie partnerstw miast z krajami trzecimi i organami lokalnymi w celu promowania dialogu międzykulturowego, a także zachęcania młodych ludzi do podejmowania wspólnych przedsięwzięć;

105. wzywa do ulepszenia i pełnego wdrożenia programu Erasmus Mundus;

*

* *

106. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Uproszczenie WPR

P7_TA(2010)0172

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie uproszczenia WPR (2009/2155(INI))

(2011/C 161 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2005 r. - Uproszczenie i udoskonalenie prawodawstwa w zakresie wspólnej polityki rolnej (COM(2005)0509),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 marca 2009 r. - Uproszczenie europejskiej wspólnej polityki rolnej naszym wspólnym sukcesem (COM(2009)0128),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0051/2010),
- A. mając na uwadze, że każde ustawodawstwo musi być proporcjonalne do celu i powinno być w wprowadzane wyłącznie po przeprowadzeniu pełnej oceny oddziaływania, analizującej obciążenie finansowe, jakie ono by narzuciło, i przy uwzględnieniu pełnej analizy kosztów i korzyści,
- B. mając na uwadze, że uproszczenie powinno być korzystne przede wszystkim dla rolników, a nie jedynie dla władz krajowych i organów dokonujących płatności w państwach członkowskich, jak przeważnie obserwowano,
- C. mając na uwadze, że nowa WPR powinna pozwolić rolnikom skupić się na najważniejszym celu dostarczania bezpiecznej i monitorowanej żywności wysokiej jakości, a także wspierać ich w dostarczaniu nierynkowych dóbr publicznych,
- D. mając na uwadze, że celem powinno być ograniczenie kosztów WPR przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń administracyjnych producentów wspólnotowych, tak aby umożliwić rolnikom poświęcania większej ilości czasu na uprawę ziemi,
- E. mając na uwadze, że nowa WPR powinna być trwale konkurencyjna,
- F. mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie jasnych i zrozumiałych przepisów prawnych, które zapewniają pewność prawną właściwym organom i rolnikom, a wyeliminowanie zbytecznych,
- G. mając na uwadze, że dystrybucja jednolitych płatności na gospodarstwo powinna zapewniać sprawiedliwość,
- H. mając na uwadze, że do zarządzania ważnymi kwestiami prawnymi związanymi z WPR konieczne są wydolne ramy prawne,
- I. mając na uwadze, że nowa WPR powinna być ukierunkowana na rynek, zgodnie z niedawnymi reformami wspólnej polityki rolnej, i skupiać się na ograniczaniu nadmiernego protekcyjizmu, jednocześnie zachowując narzędzia dostępne w celu pomagania rolnikom w czasie poważnej niestabilności ekonomicznej,
- J. mając na uwadze, że nowa WPR powinna być prostsza i bardziej elastyczna,
- K. mając na uwadze, że przepisy prawne powinny być elastyczniejsze, aby w ramach WPR możliwe było rozróżnianie poszczególnych regionów i terytoriów bez zagrażania wspólnotowemu charakterowi WPR,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- L. mając na uwadze, że powinno się promować wymianę dobrych praktyk między państwami członkowskimi a organami szczebla lokalnego,
- M. mając na uwadze, że wspólna polityka rolna jest bardzo ważna w UE-27 jako środek służący nie tylko zapewnieniu właściwego zaopatrzenia w bezpieczną żywność, lecz także nieustannemu reagowaniu na takie wyzwania jak ochrona obszarów wiejskich, regionów górskich, obszarów nieuprzywilejowanych i bardzo oddalonych oraz wielofunkcyjność europejskiego rolnictwa,

Zasady ogólne

1. podkreśla, że WPR powinna dążyć do harmonizacji uregulowań poprzez usuwanie przepisów powielających się; ponadto wzywa Komisję, aby podczas wprowadzania nowych uregulowań dążyła do usuwania niepotrzebnych obciążeń;
2. wzywa Komisję, aby prowadziła szeroko zakrojone i regularne konsultacje z zainteresowanymi stronami z sektora rolniczego w celu lepszego oceny wpływu rozporządzenia w terenie oraz stworzenia praktycznych, prostych i przejrzystych przepisów dla rolników;
3. podkreśla, że dalsze uproszczenie WPR jest konieczne w celu zmniejszenia kosztów jej wdrażania ponoszonych przez instytucje UE, państwa członkowskie i samych beneficjentów; dzięki temu polityka stanie się również bardziej zrozumiała dla rolników i podatników;
4. wzywa Komisję, aby zharmonizowała przepisy dotyczące WPR, eliminując powielające się zadania i zmniejszając biurokrację w celu zwiększenia konkurencyjności sektora rolniczego we wszystkich państwach członkowskich;
5. podkreśla, że środki WPR powinny być proporcjonalne do celów, a ścieżka legislacyjna powinna być wybierana jedynie w naprawdę uzasadnionych wypadkach, co pozwoli uniknąć konstrukcji prawnej trudnej do zrozumienia dla rolników;
6. wzywa do tego, by WPR kierowała się raczej wynikiem, niż była skoncentrowana na uregulowaniach, a państwa członkowskie i władze regionalne oferowały więcej pomocy i doradztwa rolnikom za pośrednictwem narzędzi doradczych i odpowiednich metod komunikacyjnych;
7. oczekuje, że zgodnie z zasadami lepszych uregulowań prawnych całemu przyszłemu prawodawstwu będzie towarzyszyła pełna ocena wpływu z uwzględnieniem obciążeń regulacyjnych i administracyjnych przy zapewnieniu proporcjonalności wszelkich nowych uregulowań do ich celów;
8. wierzy, że tam, gdzie to możliwe, państwa członkowskie powinny umożliwiać samocertyfikację;
9. uważa, że państwa członkowskie w planach rozwoju obszarów wiejskich powinny mieć możliwość wprowadzenia ryczałtowego systemu działek, zwłaszcza dla małych gospodarstw rolnych, pod warunkiem zagwarantowania zgodności z podjętymi zobowiązaniami;
10. uznaje wartość zasady współzależności jako jednej z kluczowych koncepcji dopłat bezpośrednich WPR, ale zaleca jest jej poważne uproszczenie bez obniżenia skuteczności tych dopłat;
11. podkreśla zapotrzebowanie na prostszą, bardziej przejrzystą i sprawliwszą WPR;
12. zwraca uwagę na to, że uproszczenie WPR nie musi prowadzić do zmniejszenia wsparcia dla rolników i likwidacji tradycyjnych instrumentów zarządzania rynkiem; wzywa Unię Europejską, aby wprowadziła skuteczne mechanizmy ograniczania niestabilności cen z myślą o przyszłości;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

13. podkreśla, że upraszczanie WPR powinno iść w parze ze środkami informowania beneficjentów, oraz wzywa Komisję, aby rozszerzyła i rozwinęła środki informowania o wspólnej polityce rolnej;
14. wzywa do stworzenia możliwości autonomicznego korygowania błędów, która pozwoliłaby odbiorcom płatności nieumyślnie łamiącym przepisy poinformowanie władz i uniknięcie kar;
15. zwraca uwagę na to, że system kar dla rolników za błędy we wnioskach o dokonanie płatności powinien być proporcjonalny do skali naruszenia oraz że nie należy nakładać kar w wypadku nieistotnych pomyłek, a w szczególności w wypadku błędów, za które rolnik nie ponosi winy;
16. zwraca uwagę na to, że wszelkie kary administracyjne, w tym obowiązek zwrotu wszystkich dopłat otrzymanych przez rolnika, nie powinny opierać się na okolicznościach, nad którymi rolnik obiektywnie nie ma kontroli;
17. zwraca uwagę na problem rolników, których małżonkowie prowadzą oddzielne gospodarstwa rolne i którzy w związku z tym powinni mieć osobne prawa i obowiązki w odniesieniu do wniosków o płatności WPR;

Zasada współzależności

18. wierzy, że podstawowym celem inspekcji jest doradzenie rolnikom i skorygowanie ich działań, aby lepiej stosowali się do wymogów prawnych przy jak najmniejszych obciążeniach; kontrole powinny być zatem nadal prowadzone przez organy publiczne celem zapewnienia ich niezależności i bezstronności;
19. podkreśla, że według ONZ światowa produkcja żywności musi wzrosnąć o 70 % do 2050 r., aby zaspokoić zapotrzebowanie dziewięciu miliardów ludzi;
20. uważa, że należy ustanowić wymogi dotyczące współzależności, które powinny również uwzględniać wielkość gospodarstwa rolnego, aby zmniejszyć obciążenie małych gospodarstw, w których ryzyko jest mniejsze;
21. podkreśla, że gdy państwa członkowskie będą stosować kary dla rolników za nieprzestrzeganie uregulowań prawnych, kary te powinny być stosowane w sposób przejrzysty, prosty i proporcjonalny, który uwzględnia realne warunki w terenie;
22. uważa, że wymogi podstawowe kontroli w odniesieniu do zasady współzależności i powinny być łatwo zrozumiałe dla rolników i organów kontroli;
23. wierzy, że fundamentalny cel kontroli polega na zachęceniu rolników do lepszego przestrzegania prawa i że można by ograniczyć lub zastąpić losowymi kontrolami coroczne kontrole zasady współzależności w odniesieniu do wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, w przypadku, gdy doszło do zaledwie kilku naruszeń w minionych latach;
24. podkreśla, że powinno się zredukować do losowych prób wymóg dotyczący prowadzenia kontroli w następstwie działania dotyczący małych (jeśli nie banalnych) naruszeń;
25. uważa, że powinno się znieść korzystanie z wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, których nie można łatwo kontrolować i których nie sposób zmierzyć;
26. uważa, że państwa członkowskie lub w stosownym wypadku władze regionalne i lokalne powinny zezwolić na ograniczenie obowiązkowej liczby inspekcji do określonego niższego poziomu, jeśli dysponują one ramami oceny ryzyka, który odpowiada wymogom prawa wspólnotowego, oraz dowodem na wysoką zgodność z przepisami;
27. wzywa do wprowadzenia w poszczególnych państwach członkowskich ram analizy ryzyka zgodnych z prawem wspólnotowym w celu zmniejszenia obowiązkowej liczby inspekcji do określonego niższego poziomu;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

28. uważa, że więcej pomocy i doradztwa za pośrednictwem skutecznych narzędzi informacyjnych i doradczych, takich jak specjalna linia telefoniczna lub korzystanie z Internetu, przyczyniłby się do uniknięcia naruszeń i udzieliłby państwom członkowskim narzędzia stopniowego ograniczania obowiązkowej liczby inspekcji;
29. uważa, że kontrole przeprowadzone – lub planowane – w gospodarstwach rolnych przez różne podmioty, których praca lub podstawowe obowiązki obejmują przeprowadzanie kontroli, powinny być skoordynowane w celu ograniczenia liczby kontrolnych wizyt w gospodarstwie;
30. uważa, że należy sporządzić plan komunikowania dotyczący współzależności, aby zapewnić jak najwięcej informacji, zarówno dla rolników, jak i dla konsumentów, na temat wymogów współzależności oraz korzyści wynikających z dóbr i usług publicznych dostarczanych przez rolników prowadzących działalność zgodnie z tymi wymogami;
31. uważa, że liczba wymogów w odniesieniu do zasady współzależności powinna zostać zmniejszona, a ich zakres zaktualizowany;
32. wzywa do zezwolenia na praktyczny i przejrzysty system wskaźników w celu uproszczenia instrumentów oceny kontroli współzależności oraz do zniesienia obecnego systemu i możliwości nakładania dwóch lub więcej kar za ten sam błąd; wzywa Komisję, aby przeanalizowała dysproporcję między naruszeniami uregulowań dotyczących identyfikacji zwierząt, stanowiącymi około 70 % wszystkich naruszeń, a naruszeniami innych wymogów, i wprowadziła stosowne zmiany;
33. uważa, że należy sporządzić jednolity dokument legislacyjny w sprawie współzależności; uważa, że pozytywne efekty zewnętrzne generowane przez gospodarstwa rolne w kategoriach dóbr i usług publicznych należy sprawiedliwie nagradzać;
34. wzywa do zachowania niektórych ściśle określonych przepisów dotyczących współzależności, co do których państwa członkowskie są w stanie się zgodzić i które mogą one stosować;

Płatności bezpośrednie

35. uważa, że rolnicy powinni mieć dostęp do praktycznych systemów, które umożliwią im łatwe i pozbawione zbędnej biurokracji składanie wniosków o dopłaty bezpośrednie, zwykle w miejscu ich zamieszkania;
36. uważa, że w celu uproszczenia przepisów regulujących jednolity system dopłat, powinno się znieść obowiązek dostarczania corocznie tych samych szczegółowych informacji;
37. uważa, że we wnioskach należy przekazywać mniejszą liczbę informacji, gdyż konieczne informacje można uzyskać w agencjach zajmujących się wypłatą dopłat w państwach członkowskich;
38. wzywa do dopuszczenia bardziej elastycznych zasad dotyczących płatności, które umożliwią dokonywanie płatności jeszcze przed ostatecznym zakończeniem wszystkich kontroli;
39. zachęca Komisję do przeanalizowania definicji obszaru kwalifikującego się i jej interpretacji w państwach członkowskich;
40. wierzy, że aktualna definicja działalności rolnej dla celów jednolitej płatności powinna zostać poddana przeglądowi w celu zagwarantowania, by wnioskodawcy niebędący aktywnymi rolnikami nie byli uprawnieni;
41. uważa, że w przyszłości system powinien uwzględniać zasady uproszczenia i że prostota, sprawiedliwość i przejrzystość powinny stanowić najważniejsze elementy reformy WPR;
42. wzywa Komisję, aby dokonała przeglądu systemu kontroli i rozliczeń;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

43. uważa, że Komisja powinna przyjąć właściwsze i ostatecznie oparte na ocenie ryzyka podejście do stosowania kontroli regulacyjnych, przeprowadzania audytów zgodności i nakazywania korekt finansowych;
44. zachęca Komisję, aby wystąpiła z wnioskami mogącymi ulepszyć ramy audytu i kontroli WPR;
45. uważa, że istniejącym dużym różnicom między państwami członkowskimi w zakresie wsparcia bezpośredniego należy zapobiegać, aby zapewnić równe traktowanie rolników w całej Unii Europejskiej oraz uniknąć zakłócenia rynku i konkurencji;
46. uznaje, że aby sprostać wyzwaniom stawianym przez środowisko naturalne, w tym dostosowaniu się do zmiany klimatu i jej złagodzeniu, rolnicy mają do odegrania ważną rolę, wskazując praktyczne środki wymagane do osiągnięcia tych celów, i uważa, że najlepszymi mechanizmami osiągnięcia wspomnianych celów są porozumienia końcowe, a nie uregulowania prawne;
47. podkreśla, że zmniejszenie obciążenia administracyjnego związanego z monitorowaniem i raportowaniem nałożonego na organizacje producentów z sektora owoców i warzyw uczyni te organizacje bardziej atrakcyjnymi dla rolników oraz zachęci je do zrzeszania się i wspólnego działania;

Rozwój obszarów wiejskich

48. podkreśla, że wystarczy jedna kontrola audytowa w przypadku płatności dokonywanych na podstawie istniejącego systemu certyfikacji (np. produkcja ekologiczna i systemy wsparcia środowiska naturalnego);
49. z zaniepokojeniem odnotowuje dużą liczbę błędów we wnioskach o dopłaty bezpośrednio odnotowaną w niektórych państwach członkowskich; podkreśla, że błędy te wynikają raczej głównie z używanego wyposażenia ortofotograficznego i zwykle nie są za nie odpowiedzialni sami rolnicy; wzywa do karania za takie błędy jedynie w wypadkach wyraźnej próby oszustwa;
50. uważa, że ustawodawstwo, którego przepisy kłócą się z innymi przepisami, powinno zostać najpierw uregulowane, zanim zostanie narzucone rolnikowi (np. legislacja środowiskowa a system jednolitych dopłat);
51. uważa, że definicje zawarte w prawodawstwie z zakresu rozwoju wsi należy poddać przeglądowi, a w razie potrzeby rozwinąć w celu zapewnienia spójności z prawodawstwem z zakresu płatności bezpośredniej;
52. wierzy, że powinno się zwiększyć przejrzystość odnośnie do kar i obowiązków ciążących na rolnikach;
53. wzywa do wprowadzenia precyzyjnie określonych obowiązków rolników w celu wyeliminowania braku przejrzystości w odniesieniu do kar;
54. pragnie uzyskać szerszy długoterminowy wgląd w kontrolę tych systemów, z położeniem większego akcentu na ostateczne oddziaływanie i wynik, zamiast skupiania się na określonych błędnych stopach wynikających z przyjętych środków rozwoju obszarów wiejskich czy środowiska naturalnego;
55. podkreśla, że należy poddać przeglądowi i uprościć aktualny skomplikowany system wskaźników i że system monitorowania, roczne sprawozdania oraz oceny ex-ante, śródkresowa i ex-post stworzyły niezwykle skomplikowany system wskaźników i sprawozdań;
56. zwraca się do Komisji, aby zbadała przydatność porozumień końcowych jako prostszej i skuteczniejszej metody dostarczania dóbr publicznych w przyszłości;
57. wzywa do wprowadzenia uproszczonego i spójnego systemu wskaźników, który pośrednio przyczyniłby się do ułatwienia ich zrozumienia i stosowania, trafnych ocen i zmniejszenia biurokracji;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

58. uważa, że przepisy dotyczące kwalifikowalności podatku VAT do korzystania z finansowania w ramach drugiego filaru WPR, zwłaszcza w wypadku działalności wykonywanej przez organy podlegające prawu publicznemu, należy zharmonizować z przepisami stosowanymi wobec funduszy strukturalnych;

59. podkreśla, że uproszczenie WPR powinno iść w parze z uproszczeniem jej wdrażania, i wzywa państwa członkowskie, aby zminimalizowały biurokratyczne formalności wymagane od potencjalnych beneficjentów WPR, zwłaszcza w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich;

60. wzywa państwa członkowskie, aby w swoich krajowych programach rozwoju obszarów wiejskich oddały do dyspozycji potencjalnych beneficjentów systemy, które gwarantują przejrzystość, oraz by udzieliły im koniecznego czasu na przygotowanie wniosków o dofinansowanie i na spełnienie różnych kryteriów kwalifikowalności do systemów wsparcia; wzywa Komisję, aby zapewniła tej sprawie stałe miejsce w dwustronnych dyskusjach z państwami członkowskimi;

Identyfikacja zwierząt

61. zachęca Komisję, aby przeanalizowała system identyfikacji zwierząt stosowany w poszczególnych państwach członkowskich oraz rozpoczęła prace w celu ujednolicenia systemu identyfikacji zwierząt, zapewniając zniesienie niepotrzebnych uregulowań prawnych, w szczególności aby przeanalizowała liczbę producentów i gospodarstw rolnych, liczbę wymaganych rejestrów oraz różnicę między producentem a gospodarstwem rolnym;

62. wzywa do daleko idącej harmonizacji aktualnych, bardzo zróżnicowanych uregulowań dotyczących identyfikacji zwierząt;

63. uważa, że raportowanie na temat przemieszczania się owiec i kóz i przekazywanie informacji do baz danych i władz powinno zostać jak najbardziej uproszczone, przy dopuszczeniu wszystkich narzędzi komunikacyjnych, w tym nowych technologii;

64. uważa, że w wypadku owiec i kóz, tak jak w wypadku trzody chlewnej, wystarczająca jest identyfikacja stada;

65. wzywa do odroczenia obowiązku elektronicznej identyfikacji owiec i kóz obowiązującego od 31 grudnia 2009 r., zważywszy na jego nadmierny koszt w czasie kryzysu gospodarczego;

66. wzywa do umorzenia kar z trzyletniego okresu obowiązywania systemu współzależności związanych z elektroniczną identyfikacją owiec i kóz, z uwagi na to, że jest to nowa i skomplikowana technologia, a rolnicy będą potrzebowali czasu na przyzwyczajenie się do niej i wypróbowanie jej; ponadto wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowego przeglądu uregulowań prawnych;

*

* *

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Zmiany w polityce udzielania zamówień publicznych

P7_TA(2010)0173

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie zmian w procedurze udzielania zamówień publicznych (2009/2175(INI))

(2011/C 161 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską oraz ze szczególnym uwzględnieniem zmian wprowadzonych przez traktat z Lizbony,
- uwzględniając dyrektywy 2004/18/WE i 2004/17/WE w sprawie zamówień publicznych oraz dyrektywę 2007/66/WE w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 listopada 2009 r. „Wspieranie inwestycji publiczno-prywatnych krokiem w kierunku naprawy gospodarki i długoterminowej zmiany strukturalnej: zwiększanie znaczenia partnerstw publiczno-prywatnych” (COM(2009) 0615),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 maja 2009 r. zatytułowany „Wkład w zrównoważony rozwój: rola sprawiedliwego handlu i związanych z handlem pozarządowych systemów zapewniania zgodności ze zrównoważonym rozwojem” (COM(2009)0215),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. „Zamówienia publiczne na rzecz poprawy stanu środowiska” (COM(2008) 0400),
- uwzględniając komunikat wyjaśniający Komisji z dnia 5 lutego 2008 r. w sprawie stosowania prawa wspólnotowego dotyczącego zamówień publicznych i koncesji w odniesieniu do zinstytucjonalizowanych partnerstw publiczno-prywatnych (ZPPP) (C(2007)6661),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Europejski kodeks najlepszych praktyk ułatwiających dostęp MŚP do zamówień publicznych” (SEC(2008)2193),
- uwzględniając komunikat wyjaśniający Komisji z dnia 1 sierpnia 2006 r. dotyczący prawa wspólnotowego obowiązującego w dziedzinie udzielania zamówień, które nie są lub są jedynie częściowo objęte dyrektywami w sprawie zamówień publicznych ⁽¹⁾,
- uwzględniając następujące orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości:
 - z 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-295/05 (Tragsa),
 - z 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-532/03, *Komisja przeciwko Irlandii* (irländzkie służby ratunkowe),
 - z 13 listopada 2008 r. w sprawie C-324/07 (Coditel Brabant),
 - z 9 czerwca 2009 r. w sprawie C-480/06, *Komisja przeciwko Niemcom* (Stadtwerke Hamburg),
 - z 10 września 2009 r. w sprawie C-206/08 (Eurawasser),
 - z 9 października 2009 r. w sprawie C-573/07 (Sea s.r.l.),
 - z 15 października 2009 r. w sprawie C-196/08 (Acoset),

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 1.8.2006, s. 2.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- z 15 października 2009 r. w sprawie C-275/08, *Komisia przeciwko Niemcom* (Datenzentrale Baden-Württemberg),
- z 25 marca 2010 r. w sprawie C-451/08 (Helmut Müller),
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wkładu do zrównoważonego rozwoju: roli sprawiedliwego handlu i związanych z handlem pozarządowych systemów zapewniania zgodności ze zrównoważonym rozwojem (RELEX-IV-026),
- uwzględniając następujące projekty:
 - Ocena dyrektyw w sprawie zamówień publicznych Markt/2004/10/D Raport końcowy, Europe Economics z dnia 15 września 2006 r.,
 - Instytucjonalny wpływ prawodawstwa UE na samorządy lokalne i regionalne – studium przypadku: dyrektywa 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów oraz 2004/18/WE w sprawie zamówień publicznych, Europejski Instytut Administracji Publicznej (European Institute of Public Administration – EIPA) z września 2009 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie zamówień przedkomercyjnych: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych problemów związanych z transpozycją i stosowaniem prawodawstwa dotyczącego zamówień publicznych oraz związków tego prawodawstwa z agendą lizbońską ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2006 r. w sprawie partnerstw publiczno-prywatnych oraz prawa wspólnotowego w zakresie zamówień publicznych i koncesji ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0151/2010),
- A. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy uwydatnił istotne znaczenie ekonomiczne zamówień publicznych oraz że skutki kryzysu wywarły już widoczny wpływ na władze gminne i że administracja publiczna tylko wtedy może prawidłowo spełniać swoje zadania w interesie ogółu, jeżeli korzysta z koniecznej pewności prawnej, a procedury nie są zbyt złożone,
- B. mając na uwadze, że sprawnie funkcjonujący rynek zamówień publicznych ma kluczowe znaczenie dla rynku wewnętrznego w kontekście zarówno zachęcania do konkurencji transgranicznej, stymulowania innowacji, promowania gospodarki opartej na technologiach niskoemisyjnych, jak również przyczyniania się do uzyskiwania optymalnej wartości przez władze publiczne,
- C. mając na uwadze, że prawo zamówień publicznych służy zapewnieniu ekonomicznego i wydajnego wykorzystania środków publicznych oraz umożliwieniu zainteresowanym przedsiębiorstwom, w ramach konkurencji opartej o zasady rynkowe, otrzymania zamówień publicznych,
- D. mając na uwadze, że przegląd dyrektyw w sprawie zamówień publicznych z 2004 r. miał prowadzić do uproszczenia, modernizacji i uelastycznienia oraz zwiększenia pewności prawnej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 67E z 18.3.2010, s. 10.⁽²⁾ Dz.U. C 146E z 12.6.2008, s. 227.⁽³⁾ Dz.U. C 313E z 20.12.2006, s. 447.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0320.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- E. mając na uwadze, że w traktacie z Lizbony po raz pierwszy uznano prawo władz regionalnych i lokalnych do samorządności w prawie pierwotnym Unii Europejskiej, wzmocniono zasadę pomocniczości i wprowadzono prawo do wniesienia powództwa nie tylko dla parlamentów krajowych, lecz także dla Rady Regionów,
- F. mając na uwadze, że Europejski Trybunał Sprawiedliwości rozpatrzył nieproporcjonalną ilość spraw dotyczących naruszeń w tym zakresie, co wskazuje na fakt, iż wiele państw członkowskich ma problemy z przestrzeganiem przepisów dyrektyw w sprawie zamówień publicznych,
- G. mając na uwadze, że w celu zagwarantowania, że europejskie polityki są tworzone w sposób spełniający oczekiwania europejskich obywateli, Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zawiera koncepcję społecznej gospodarki rynkowej, klauzulę społeczną oraz protokół w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym określający wspólne wartości wyznawane w obrębie UE,
- H. mając na uwadze, że konwencja MOP nr 94 przewiduje, iż zamówienia publiczne zawierają klauzule gwarantujące sprawiedliwe wynagrodzenie i warunki pracy nie mniej korzystne niż te ustalone np. w układach zbiorowych,

Uwagi ogólne i zalecenia

1. wyraża ubolewanie, że cele, do których zmierzano przy przeglądzie dyrektyw w sprawie zamówień publicznych z 2004 r., nie zostały dotychczas osiągnięte, w szczególności w zakresie uproszczenia zasad udzielania zamówień publicznych i stworzenia większej pewności prawnej; wyraża jednak nadzieję, że najnowsze orzeczenia ETS przyczynią się do doprecyzowania otwartych kwestii prawnych, a liczba postępowań odwoławczych się zmniejszy; wzywa Komisję do uwzględnienia i wyraźnego stosowania się w ramach poszczególnych przeglądów przepisów europejskich do celów obejmujących uproszczenie i usprawnienie procesu udzielania zamówień publicznych;
2. wyraża ponadto ubolewanie, że istniejące przepisy w połączeniu z niepełnym wdrożeniem środków wykonawczych na szczeblu krajowym i regionalnym, współdziałanie prawa europejskiego, krajowego i regionalnego zaproponowane przez Komisję w zakresie prawa miękkiego, a także wykładnia odnośnych przepisów prawnych przez sądy europejskie i krajowe doprowadziły do powstania złożonego i nieprzejrzystego reżimu prawnego, który stawia przede wszystkim przed instytucjami publicznymi, przedsiębiorstwami prywatnymi i podmiotami świadczącymi usługi w interesie ogólnym poważne problemy prawne, których nie są one już w stanie rozwiązać bez zwiększenia wydatków lub zewnętrznego doradztwa prawnego; wzywa Komisję do udzielenia wsparcia i zbadania w ramach inicjatywy na rzecz udoskonalenia prawodawstwa także skutków prawa miękkiego, do ograniczenia takich wniosków do kluczowych aspektów oraz do wydania opinii w ich sprawie w kontekście zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz przy uwzględnieniu pięciu zasad określonych w białej księdze na temat zarządzania na szczeblu europejskim z 2001 r. (otwartości, uczestnictwa, odpowiedzialności, skuteczności i spójności);
3. wskazuje, że w następstwie tych zmian instytucja udzielająca zamówienia musi często stawiać pewność prawną ponad potrzeby polityczne i mając na uwadze presję wywieraną na środki publiczne, jest ona często zmuszana przyznać zamówienie lub daną usługę podmiotowi, który złożył najtańszą ofertę, a nie najbardziej korzystną z ekonomicznego punktu widzenia; obawia się, że taki stan rzeczy osłabi bazę innowacyjną i konkurencyjną pozycję UE na świecie; nalega, aby Komisja zaradziła tej sytuacji i opracowała strategiczne działania zachęcające i uprawniające instytucje publiczne udzielające zamówień publicznych do przyjmowania zamówień ofertom najlepszym pod względem ekonomicznym i jakościowym;
4. stwierdza, że europejskie inicjatywy w zakresie zamówień publicznych należy lepiej koordynować, aby zapobiec zagrożeniu spójności z dyrektywami w sprawie zamówień publicznych i nie stwarzać ich użytkownikom problemów prawnych; w związku z tym wzywa do koordynacji obowiązującej wewnątrz Komisji Europejskiej pod nadzorem Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego i służb odpowiedzialnych za zamówienia publiczne oraz przy udziale innych właściwych dyrekcji generalnych; wzywa do spójnej obecności w Internecie i systematycznego przekazywania informacji do instytucji zamawiających w celu zwiększenia przejrzystości odnośnego prawodawstwa i jego przyjazności dla użytkowników;
5. ubolewa nad niedostateczną przejrzystością w odniesieniu do składu i pracy wewnętrznej grupy doradczej Komisji ds. zamówień publicznych, a także roli i kompetencji grupy doradczej ds. otwarcia rynku zamówień publicznych i wzywa Komisję do zadbania o zrównoważony skład, uzupełniony o związki zawodowe i przedstawicieli sfery biznesu, w szczególności MŚP, i większą przejrzystość zarówno w przypadku przedmiotowej komisji, jak i planowanej komisji doradczej ds. partnerstw publiczno prywatnych; domaga się odpowiedniego informowania Parlamentu Europejskiego i przekazywania mu wszystkich dostępnych działań na każdym etapie procesu i w jego końcowej fazie;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

6. uważa, że ponieważ zamówienia publiczne dotyczą środków publicznych powinny być one przejrzyste i podlegać kontroli publicznej; domaga się od Komisji doprecyzowania tej kwestii w celu zapewnienia lokalnym i innym władzom publicznym pewności prawnej i prawa do informowania społeczeństwa o zobowiązaniach umownych;

7. podkreśla, że udzielanie zamówień publicznych powinno się odbywać przy poszanowaniu zasady przejrzystości i równego traktowania wszystkich zainteresowanych stron, uznając stosunek ceny do realizacji projektu jako ostateczne kryterium, tak aby wybrać ofertę, która jest najlepsza, a nie tylko ofertę zawierającą najniższą cenę;

8. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny ex post dyrektyw w sprawie zamówień publicznych, z uwzględnieniem kwestii przedstawionych w niniejszym sprawozdaniu; oczekuje, że przegląd ten zostanie sporządzony z licznym udziałem wszystkich zainteresowanych środowisk i w bliskiej współpracy z Parlamentem Europejskim; uważa, że przegląd powinien uwzględniać wszystkie ramy i obejmować dyrektywę w sprawie przepisów w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, a także analizę przepisów prawa krajowego transponujących dyrektywę w sprawie przepisów w dziedzinie udzielania zamówień publicznych w celu przeciwdziałania dalszej fragmentacji prawa w zakresie zamówień publicznych; uważa, że obecnie nie da się jeszcze ocenić praktycznych skutków przedmiotowej dyrektywy, ponieważ nie została ona jeszcze transponowana we wszystkich państwach członkowskich;

Współpraca publiczno-publiczna

9. przypomina, że w traktacie z Lizbony, który wszedł w życie dnia 1 grudnia 2009 r., po raz pierwszy uznano prawo władz regionalnych i lokalnych do samorządności w prawie pierwotnym Unii Europejskiej (art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej); podkreśla, że w kilku orzeczeniach Europejski Trybunał Sprawiedliwości (ETS) powołuje się na prawo do samorządu lokalnego i zwraca uwagę, że „władza publiczna ma możliwość wypełniania ciężących na niej w interesie publicznym zadań własnymi środkami (...) i że może czynić to również we współpracy z innymi organami publicznymi” (C-324/07); ponadto zwraca uwagę na orzeczenie Wielkiej Izby ETS z dnia 9 czerwca 2009 r. (C-480/06), w którym dodatkowo stwierdzono, że „prawo wspólnotowe wcale nie nakazuje władzom publicznym wykorzystania szczególnej formy prawnej dla zapewnienia wspólnego wykonywania ich misji publicznej”; traktuje więc partnerstwa publiczno-publiczne, takie jak współpraca między gminami i formy współpracy krajowej, jako nieobjęte prawem o zamówieniach publicznych według następujących kumulatywnych kryteriów:

- wykonywanie misji publicznej wszystkich zainteresowanych gmin,
- wykonywanie tej misji wyłącznie przez zainteresowane organy publiczne, a więc bez udziału podmiotów prywatnych,
- wykonywanie działalności głównie dla zainteresowanych instytucji publicznych;

10. podkreśla, że Komisja wyjaśniła, że nie wszystkie działania podejmowane przez władze publiczne podlegają przepisom dotyczącym zamówień publicznych i o ile przepisy prawa europejskiego nie wymagają utworzenia rynku na pewnym obszarze, do państw członkowskich należy decyzja, czy i w jakim zakresie pragną one samodzielnie pełnić funkcje publiczne;

11. zwraca uwagę, że wnioski ETS zawarte we wspomnianym orzeczeniu nie mają bezpośredniego zastosowania do współpracy pomiędzy gminami, ale w ujęciu ogólnym są obowiązujące, tym samym mogą być stosowane do współpracy pomiędzy innymi publicznymi instytucjami zamawiającymi;

12. zwraca uwagę, że ETS zdecydował w orzeczeniu z dnia 10 września 2009 r. (C-573/07), że możliwość otwarcia kapitału publicznej spółki dla inwestorów prywatnych należy objąć obowiązkiem stosowania prawa o zamówieniach publicznych tylko wtedy, gdy w okresie realizacji zamówienia doszło do zmiany charakteru spółki o kapitale publicznym, co w rezultacie doprowadziłoby do modyfikacji podstawowych warunków zamówienia i wymagałoby przeprowadzenia nowego postępowania przetargowego; zauważa, że skutek orzecznictwa ETS doszło do istotnych zmian zasad dotyczących współpracy publiczno-publicznej i z zadowoleniem przyjmuje ostatnio wydane orzeczenia Trybunału w tym zakresie; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do informowania o konsekwencjach prawnych tych orzeczeń;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Koncesje na usługi

13. zwraca uwagę, że koncesje na usługi zgodnie z art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2004/17/WE i art. 4 dyrektywy 2004/18/WE oznaczają umowy, w przypadku których „wynagrodzenie za świadczenie usług obejmuje wyłącznie prawo do korzystania z usług, albo takie prawo wraz z płatnością”; podkreśla, że koncesje na usługi zostały wyłączone z zakresu obowiązywania dyrektyw w sprawie zamówień publicznych w celu zapewnienia zamawiającym i wykonawcom większej elastyczności; przypomina, że także ETS potwierdzał w kilku orzeczeniach, że koncesje na usługi nie są objęte przedmiotowymi dyrektywami, lecz ogólnymi postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zakaz dyskryminacji, zasada równości traktowania i przejrzystości), a podmioty udzielające zamówień publicznych muszą mieć możliwość zlecania świadczenia usług za pomocą koncesji, jeżeli są zdania, że w ten sposób najlepiej zapewni się wykonanie danej usługi świadczonej w ogólnym interesie, i to nawet wtedy, gdy ryzyko powiązane z korzystaniem jest wprawdzie znacznie ograniczone na skutek publiczno-prawnej formy usługi, lecz zostaje w pełni przeniesione (orzeczenie C-206/08 z dnia 10 września 2009 r., motywy 72-75);

14. przyjmuje do wiadomości komunikat Komisji z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie wykorzystania potencjału partnerstw publiczno-prywatnych i z wielkim zainteresowaniem oczekuje odpowiedniej oceny skutków; oczekuje, że Komisja wyciągnie wnioski z porażki PPP; podkreśla, że należy stosownie uwzględnić zarówno złożoność procedur, jak i znaczne różnice w zakresie kultury i praktyki prawnej w państwach członkowskich w przypadku koncesji na usługi; jest zdania, że definicja koncesji na usługi i jej ramy prawne uległy zmianie w wyniku dyrektyw w sprawie zamówień publicznych z 2004 r. i uzupełniającego orzecznictwa ETS; podkreśla, że każdy wniosek w sprawie aktu prawnego dotyczącego koncesji na usługi byłby uzasadniony jedynie w celu wyeliminowania zakłóceń w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego; podkreśla, że takie zakłócenia nie zostały dotychczas zidentyfikowane, a zatem nie jest potrzebny akt prawny dotyczący koncesji na usługi, chyba że miałyby on wprowadzić istotne usprawnienia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego;

Partnerstwo publiczno-prywatne

15. przyjmuje z zadowoleniem prawne doprecyzowanie warunków, w których stosuje się prawo o zamówieniach publicznych w przypadku zinstytucjonalizowanych partnerstw publiczno-prawnych, szczególnie wobec dużego znaczenia przypisywanego im przez Komisję w komunikacie z dnia 19 listopada 2009 r. w zwalczaniu zmian klimatu, wspieraniu energii odnawialnej i zrównoważonego transportu; zwraca uwagę, że dyrektywy w sprawie zamówień publicznych stosuje się zawsze wtedy, gdy zamówienie ma przypaść przedsiębiorstwu o minimalnym udziale prywatnym; podkreśla jednak, że zarówno Komisja w swoim komunikacie z 5 lutego 2008 r., jak i ETS w orzeczeniu z dnia 15 października 2009 r. w sprawie C-196/08 stwierdziły, że do udzielenia zamówienia i przeniesienia określonych zadań na nowo utworzone partnerstwo publiczno-prywatne nie jest konieczny podwójny przetarg; podkreśla jednak, że aby przeniesienie koncesji na utworzone wcześniej w tym celu mieszane przedsiębiorstwo publiczno-prywatne było możliwe bez przetargu, muszą zostać spełnione łącznie następujące warunki:

- wybór prywatnego partnera odbywa się w drodze przejrzystej procedury, poprzedzonej publikacją ogłoszenia o zamówieniu, po sprawdzeniu wymagań finansowych, technicznych, operacyjnych i administracyjno-technicznych, a także charakterystyki oferty w odniesieniu do usługi, jaka ma zostać wykonana;
- mieszane przedsiębiorstwo publiczno-prywatne zachowuje niezmiennie podczas całego okresu trwania koncesji przedmiot swojej działalności; istotna zmiana przedmiotu działalności lub przekazanego zadania powinna zdaniem ETS skutkować obowiązkiem ogłoszenia przetargu;

dlatego też uważa kwestię stosowania prawa o zamówieniach publicznych wobec zinstytucjonalizowanych partnerstw publiczno-prywatnych za wyjaśnioną i zwraca się do Komisji i państw członkowskich z prośbą o należyte poinformowanie o tym fakcie;

16. podkreśla, że niedawny kryzys finansowy rzucił nowe światło na częsty sposób finansowania partnerstw publiczno-prywatnych i podziału zagrożeń finansowych; zwraca się do Komisji o odpowiednie zbadanie zagrożeń finansowych związanych z tworzeniem PPP;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Planowanie przestrzenne/rozwój obszarów miejskich

17. z zadowoleniem przyjmuje orzeczenie ETS w sprawie C-451/08; uważa, że szerokie i ambitne cele dyrektywy muszą być brane pod uwagę podczas jej interpretowania, ale nie należy zakładać, że powołując się na cel tego aktu jego zakres może być bez końca rozszerzany, ponieważ w przeciwnym przypadku istnieje niebezpieczeństwo, że każda działalność z zakresu budownictwa miejskiego zostanie objęta zakresem dyrektywy, biorąc pod uwagę, że według definicji działania regulujące możliwości zabudowy zmieniają w istotny sposób wartość działek, do których się odnoszą; jest zdania, że prawo zamówień publicznych w ciągu ostatnich lat przedostało się do takich obszarów, które zasadniczo nie podlegają suwerennej procedurze udzielania zamówień publicznych, i w związku z tym sugeruje ciągle zwracanie szczególnej uwagi na właściwości zamówienia w przypadku stosowania przepisów dotyczących udzielania zamówień;

Zamówienia publiczne poniżej progu

18. przypomina, że Parlament Europejski przyłączył się do skargi Niemiec przeciwko Komisji wniesionej do ETS, w dniu 14 września 2006 r., która dotyczy komunikatu wyjaśniającego Komisji z dnia 1 sierpnia 2006 r. dotyczącego prawa wspólnotowego obowiązującego w dziedzinie udzielania zamówień, które nie są lub są jedynie częściowo objęte dyrektywami w sprawie zamówień publicznych, i oczekuje rychłej decyzji;

Mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa

19. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie oceny wpływu dyrektyw w sprawie zamówień publicznych na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa, w szczególności w kontekście roli podwykonawców, oraz zbadania na użytek przyszłego przeglądu dyrektyw, czy potrzebne są dodatkowe zasady dotyczące udzielania podzleceń, w szczególności w celu uniknięcia sytuacji, w której MŚP jako podwykonawcy otrzymują gorsze warunki niż główny wykonawca zamówienia publicznego;

20. wzywa Komisję do uproszczenia procedur dotyczących udzielania zamówień publicznych w celu uwolnienia samorządów i przedsiębiorstw od przeznaczania dużej ilości pieniędzy i czasu na biurokrację; podkreśla, że poprzez uproszczenie procedur MŚP będą miały lepszy dostęp do zamówień publicznych oraz będą mogły w nich uczestniczyć na jednakowych i bardziej sprawiedliwych zasadach;

21. uważa, że podwykonawstwo jest formą organizacji pracy dostosowaną do szczególnych aspektów realizacji prac; podkreśla, że umowy o podwykonawstwo muszą przestrzegać wszystkich zobowiązań nałożonych na głównych wykonawców, w szczególności w odniesieniu do prawa pracy i bezpieczeństwa; jest zdania, że w tym celu zasadne jest ustanowienie powiązanej odpowiedzialności wykonawcy i podwykonawcy;

22. popiera systematyczne dopuszczanie alternatywnych ofert (lub wariantów); wskazuje, że warunki postępowania przetargowego, w szczególności dopuszczanie alternatywnych ofert, ma kluczowe znaczenie dla promowania i rozpowszechniania innowacyjnych rozwiązań; podkreśla, że specyfikacje dotyczące realizacji i wymogów funkcjonalnych oraz celowe składanie różnych ofert daje oferentom możliwość proponowania innowacyjnych rozwiązań;

23. wzywa do stworzenia jednej strony internetowej – prawdziwej sieci, w której dostępne byłyby wszystkie informacje dotyczące zamówień publicznych; z takiej strony mogłyby korzystać przedsiębiorstwa pragnące uczestniczyć w jakimkolwiek zaproszeniu do składania ofert; zauważa, że celem takiego portalu powinno być edukowanie i informowanie przedsiębiorstw, udzielanie im pomocy w wyborze odpowiedniego zamówienia oraz udostępnianie szczegółowych informacji o przepisach mających zastosowanie w przypadku zamówień publicznych, głównie z myślą o MŚP (które z reguły nie dysponują zdolnościami administracyjnymi i personelem wykwalifikowanym w dziedzinie terminologii i procedur z zakresu zamówień publicznych) oraz że wyspecjalizowane centra informacji mogłyby również pomagać tym podmiotom oceniać, czy rzeczywiście będą w stanie spełnić warunki określone w ofercie i, w stosownym przypadku, służyć pomocą w opracowaniu dokumentów zgłoszeniowych;

24. zauważa, że MŚP napotykają liczne trudności, aby uzyskać dostęp do rynku zamówień publicznych oraz że należy podjąć wzmoczone wysiłki w celu opracowania strategii na rzecz MŚP; dlatego w ramach tej strategii zwraca się do państw członkowskich o współpracę z instytucjami zamawiającymi w celu zwiększenia w stosownych przypadkach możliwości zlecania podwykonawstwa, jak również opracowania i rozpowszechniania najlepszych technik, unikania zbyt nakazowych procedur kwalifikacyjnych, stosowania określonych standardów do dokumentów przetargowych w celu zagwarantowania, że dostawcy nie będą musieli zaczynać od początku oraz utworzenia scentralizowanej strony internetowej zawierającej ogłoszenia o zamówieniach; wzywa również Komisję do gromadzenia inicjatyw państw członkowskich w tym zakresie oraz zachęcania do rozpowszechniania europejskiego kodeksu najlepszych praktyk w ramach programu „Small Business Act”;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

25. zachęca państwa członkowskie do promowania „programu rozwoju dla dostawców”, który został już opracowany w niektórych państwach; zauważa, że takie narzędzie może być wykorzystywane do wspierania dialogu pomiędzy dostawcami a instytucjami udzielającymi zamówień publicznych, umożliwiając ich spotkanie na wczesnym etapie procesu zakupu; podkreśla, że taki mechanizm ma kluczowe znaczenie dla pobudzania innowacji i poprawy dostępu do rynków zamówień publicznych dla MŚP;

26. wzywa Komisję do dołożenia większych starań, aby zagwarantować europejskim MŚP odgrywanie większej roli w międzynarodowych zamówieniach publicznych i do nasilenia starań na rzecz zapobiegania dyskryminacji wobec europejskich MŚP, wprowadzając szczegółowe przepisy, stosowane przez niektóre strony w odniesieniu do członków GPA (jak Kanada i Stany Zjednoczone); zauważa, że działania na rzecz poprawy zarówno przejrzystości jak i uzyskania dostępu do krajowych rynków zamówień publicznych pomogą MŚP w dostępie do tych rynków;

27. zwraca się do Komisji o uzyskanie włączenia do renegocjowanego porozumienia WTO w sprawie zamówień publicznych (GPA) klauzuli umożliwiającej Unii Europejskiej preferencyjne traktowanie MŚP w przetargach, idąc za przykładem klauzul już stosowanych przez inne państwa będące stronami tego porozumienia;

Ekologiczne zamówienia publiczne

28. wskazuje na istotne znaczenie zamówień publicznych dla ochrony klimatu i środowiska, wydajności energetycznej, innowacji i pobudzania konkurencji i potwierdza, że należy zachęcić organy administracji publicznej i dać im możliwość wykorzystywania kryteriów ekologicznych, społecznych i innych przy udzielaniu zamówień publicznych; przyjmuje z zadowoleniem praktyczne rodzaje wsparcia pomagające urzędowi i innym instytucjom publicznym w trwałym udzielaniu zamówień; wzywa Komisję do zbadania możliwości wykorzystywania ekologicznych zamówień publicznych jako środka wspierania zrównoważonego rozwoju;

29. ponawia swój wniosek, o którym mowa w sprawozdaniu z lutego 2009 r., dotyczący przygotowania przez Komisję podręcznika na temat zamówień przedkomercyjnych, który miałby zawierać praktyczne przykłady dotyczące podziału ryzyka i korzyści na warunkach rynkowych; uważa ponadto, że prawa własności intelektualnej powinny być przyznane przedsiębiorstwom uczestniczącym w postępowaniach dotyczących zamówień przedkomercyjnych, co wpłynęłoby na wzrost zrozumienia wśród władz publicznych i zachęciło dostawców do szerszego uczestnictwa w postępowaniach dotyczących udzielania zamówień przedkomercyjnych;

30. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję Europejską helpdesku EMAS, który dostarcza praktycznych informacji i udziela wsparcia przedsiębiorstwom i innym organizacjom w zakresie badania, monitorowania i poprawy ich efektywności środowiskowej podczas ubiegania się o zamówienia publiczne; wzywa Komisję do rozważenia utworzenia bardziej ogólnej strony internetowej, która oferowałaby praktyczne porady i wsparcie dla podmiotów uczestniczących w postępowaniach przetargowych dotyczących zamówień publicznych, w szczególności podmioty zaangażowane w skomplikowane procedury dotyczące zamówień, które wymagają współpracy;

Udzielanie zamówień odpowiedzialnie społecznie

31. wykazuje brak jasności w zakresie odpowiedzialnego społecznie udzielania zamówień publicznych i wzywa Komisję do udzielenia w tej dziedzinie pomocy w formie podręczników; wskazuje w tym kontekście na warunki ramowe zmienione przez traktat z Lizbony i kartę praw podstawowych i oczekuje, że zostanie to odpowiednio wdrożone przez Komisję; zwraca uwagę na istotną problematykę faktu, że kryteria społeczne odnoszą się głównie do procesu produkcji, co sprawia, że zazwyczaj nie są rozpoznawane w produkcji końcowym, a w zglobalizowanej produkcji i złożonych łańcuchach dostaw ich kontrola jest utrudniona; dlatego oczekuje także w zakresie społecznie odpowiedzialnego udzielania zamówień publicznych opracowania precyzyjnych i weryfikowalnych kryteriów lub stworzenia bazy danych z kryteriami określonymi pod kątem produktów; wskazuje na trudności i koszty napotymane przy weryfikacji przestrzegania kryteriów dla publicznych instytucji udzielających zamówień i wzywa Komisję do udostępnienia odpowiedniego wsparcia oraz wspierania instrumentów służących certyfikacji niezawodności łańcuchów dostaw;

32. wzywa Komisję do wyjaśnienia, że organy administracji publicznej mogą wykorzystywać kryteria społeczne, jak na przykład uiszczanie właściwych opłat taryfowych, i inne przy udzielaniu zamówień publicznych; wzywa Komisję do opracowania wskazówek lub innych praktycznych rodzajów wsparcia pomagającego urzędowi i innym instytucjom publicznym w trwałym udzielaniu zamówień i zachęca Komisję i państwa członkowskie do częstego przeprowadzenia szkoleń i kampanii kształtujących świadomość; wspiera przejrzysty proces z włączeniem państw członkowskich i władz lokalnych do dalszej pracy nad kryteriami; wskazuje, że właśnie w zakresie kryteriów społecznych proces taki zapowiada sukces;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

33. wzywa Komisję do zachęcania władz publicznych do stosowania kryteriów sprawiedliwego handlu podczas udzielania zamówień publicznych i realizowania polityki zakupów w oparciu o definicję sprawiedliwego handlu w brzmieniu przyjętym w rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju z dnia 6 lipca 2006 r. oraz niedawnego komunikatu Komisji Europejskiej z dnia 5 maja 2009 r.; ponownie domaga się, aby Komisja promowała korzystanie z takich kryteriów poprzez między innymi opracowanie konstruktywnych wytycznych na temat zamówień publicznych w kontekście sprawiedliwego handlu; z zadowoleniem przyjmuje jednomyślne przyjęcie opinii Komitetu Regionów w dniu 11 lutego 2010 r., zawierającej postulat utworzenia europejskiej strategii na rzecz sprawiedliwego handlu dla lokalnych i regionalnych władz;

Praktyczna pomoc: Baza danych i szkolenia

34. sugeruje stworzenie często aktualizowanej bazy danych dotyczących standardów, w tym w szczególności standardów związanych z kryteriami środowiskowymi i społecznymi, które miałyby zostać udostępnione władzom publicznym, aby zapewnić instytucjom udzielającym zamówień publicznych dostęp do odpowiednich wskazówek oraz jasnego zbioru zasad mających zastosowanie podczas sporządzania ofert w celu łatwego zweryfikowania ich zgodności z danym standardem; oczekuje, że państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony zostaną w pełni włączone w ten proces; zauważa, że ten oddolny proces powinien uwzględniać cenne doświadczenie i wiedzę często spotykane na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym; zwraca ponadto uwagę na negatywne skutki podzielenia rynku przez liczne, zróżnicowane regionalne, krajowe, europejskie i międzynarodowe marki istniejące w szczególności w dziedzinie innowacji i badań;

35. zauważa znaczenie standardów w udzielaniu zamówień publicznych w kontekście pomocy dla instytucji publicznych udzielających zamówienia w zakresie osiągania ich celów, umożliwiając im korzystanie ze sprawdzonych i przetestowanych procedur otrzymywania produktów lub usług, przygotowanie oszczędnego postępowania przetargowego i zapewniając spełnienie przez zamówienie innych celów politycznych, takich jak trwałość i nabywanie produktów od małych przedsiębiorstw;

36. uznaje, że szkolenia i wymiana doświadczeń między władzami publicznymi a Komisją Europejską ma kluczowe znaczenie dla przezwyciężenia trudności występujących na rynku zamówień publicznych; obawia się jednak, że w miarę ograniczania środków krajowych, takie inicjatywy mogą być porzucane; zwraca się zatem do państw członkowskich i Komisji Europejskiej do korzystania z istniejących zasobów i mechanizmów, będących w ich posiadaniu, takich jak wzajemna ocena, o której mowa w dyrektywie usługowej w celu zachęcania niewielkich zespołów ekspertów ds. zamówień publicznych z danego regionu do prowadzenia przeglądu działań realizowanych w innym regionie UE, co może pomóc zbudować zaufanie i opracować najlepsze praktyki w różnych państwach członkowskich;

37. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie zorganizowały szkolenia i kampanie kształtujące świadomość wśród władz lokalnych i decydentów politycznych, a także innych zainteresowanych stron, w szczególności podmiotów świadczących usługi społeczne;

Rozwój regionalny

38. podkreśla, że Trybunał Obrachunkowy wskazuje regularnie w swoich rocznych sprawozdaniach dotyczących wykonania budżetu UE w tym także w ostatnim sprawozdaniu rocznym dotyczącym roku budżetowego 2008, że nieprzestrzeganie unijnych przepisów regulujących udzielanie zamówień publicznych jest jedną z dwóch najczęstszych przyczyn błędów i nieprawidłowości występujących przy wdrażaniu projektów europejskich współfinansowanych z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności; podkreśla w tym kontekście, że nieprawidłowości są często spowodowane niewłaściwą transpozycją przepisów UE i odmiennymi zasadami stosowanymi przez państwa członkowskie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokonania przeglądu, we współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi, różnych zbiorów przepisów mających zastosowanie do zamówień publicznych w celu ujednolicenia tych przepisów i uproszczenia ogółu ram prawnych regulujących procedury zamówień publicznych, w szczególności z myślą o zmniejszeniu ryzyka występowania błędów i zapewnieniu większej wydajności w wykorzystywaniu funduszy strukturalnych;

39. uważa, że przyczyną trudności mogą być nie tylko koszty i złożoność procedur, ale także czas potrzebny na ukończenie procedury udzielania zamówień publicznych, a także groźba postępowania sądowego w formie nadmiernie złożonej procedury apelacji, która jest często blokowana przez liczne podmioty, w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że plan naprawczy umożliwia stosowanie przyspieszonych wariantów procedur przedstawionych w dyrektywach dotyczących zamówień publicznych w przypadku dużych przedsięwzięć publicznych przewidzianych na lata 2009 i 2010; wzywa państwa członkowskie do wykorzystywania tej procedury i wspierania lokalnych i regionalnych władz w stosowaniu i wdrażaniu procedur, w każdym przypadku przestrzegając standardowych zasad i przepisów dotyczących zamówień publicznych;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

40. wzywa Komisję do rozważenia możliwości dalszego korzystania, nawet po 2010 r., z przyspieszonych wersji procedur odnośnie do funduszy strukturalnych i przedłużenia tymczasowego podwyższenia progów, dla osiągnięcia konkretnego celu, jakim jest przyspieszenie inwestycji;

Handel międzynarodowy

41. zwraca uwagę, że rynek wewnętrzny i rynki międzynarodowe są coraz ściślej między sobą powiązane; w związku z tym uważa, że prawodawcy na rynku wewnętrznym UE oraz negocjatorzy UE w obszarze handlu międzynarodowego, realizując swoje działania, powinni brać pod uwagę możliwe konsekwencje dla obu stron oraz prowadzić spójną politykę zawsze nakierowaną na promowanie wartości UE, takich jak przejrzystość, pryncypialne stanowisko w sprawie korupcji i rozwój praw socjalnych i praw człowieka w polityce zamówień publicznych; w celu wspierania synergii zachęca Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisję Handlu Międzynarodowego do odbywania wspólnych spotkań informacyjnych;

42. podkreśla, że należyte ramy rządowe w zakresie zamówień publicznych są warunkiem wstępnym uczciwego, wolnego i konkurencyjnego rynku oraz pomagają zwalczać korupcję;

43. w kontekście zobowiązań Unii Europejskiej w dziedzinie międzynarodowych zamówień publicznych podkreśla następnie rolę wzmocnionych mechanizmów antykorupcyjnych w dziedzinie zamówień publicznych i zwraca uwagę na konieczność skoncentrowania wysiłków na zagwarantowaniu przejrzystości i uczciwości w korzystaniu z funduszy publicznych;

44. wzywa 22 państwa o statusie obserwatorów w Komitecie GPA do przyspieszenia procedury przystępowania do GPA;

45. wzywa Komisję do oceny możliwości włączenia do umów w sprawie zamówień publicznych zawieranych z partnerami międzynarodowymi przepisów nakładających obowiązek przestrzegania podstawowych praw człowieka zapisanych w międzynarodowych porozumieniach i konwencjach;

46. jest głęboko przekonany o słuszności zasady wzajemności i proporcjonalności w zakresie zamówień publicznych, choć jednocześnie zdecydowanie sprzeciwia się działaniom protekcyjnym w dziedzinie zamówień publicznych na szczeblu globalnym; wzywa Komisję do rozważenia wprowadzenia proporcjonalnych ograniczeń dostępu do określonych obszarów rynku zamówień unijnych tym partnerom handlowym, którzy korzystają z otwartości rynku UE, a nie mają zamiaru otworzyć własnych rynków na przedsiębiorstwa z UE, w celu zmotywowania ich do zaoferowania europejskim przedsiębiorstwom opartego na wzajemności i proporcjonalnego dostępu do rynków;

47. przypomina o zapisach artykułów 58 i 59 Dyrektywy 2004/17/WE; zwraca się do państw członkowskich o pełniejsze wykorzystanie możliwości informowania Komisji Europejskiej o problemach z dostępem ich przedsiębiorstw do rynków państw trzecich, zwraca się do Komisji o podejmowanie skutecznych działań, aby zapewnić realny dostęp przedsiębiorstw unijnych do rynków państw trzecich;

*

* *

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Spójność polityki UE na rzecz rozwoju i „koncepcja oficjalnej pomocy rozwojowej plus”

P7_TA(2010)0174

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej (2009/2218(INI))

(2011/C 161 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 9 i art. 35 wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” ⁽¹⁾,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności art. 21 ust. 2, który określa zasady i cele Unii w obszarze stosunków międzynarodowych, jak również art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Traktat z Lizbony), który potwierdza, że przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Traktatu z Lizbony), który potwierdza, że UE zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, biorąc pod uwagę wszystkie swoje cele,
- uwzględniając art.12 umowy o partnerstwie AKP-WE (umowa z Kotonu),
- uwzględniając wspólną strategię Afryka-UE przyjętą w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju: przyspieszanie postępu w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju” (COM(2005)0134 – SEC(2005)0455),
- uwzględniając pierwsze dwuletnie sprawozdanie UE na temat spójności polityki na rzecz rozwoju (COM(2007)0545) i dołączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SEC(2007)1202),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady, zatytułowany „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
- uwzględniając sprawozdanie UE z 2009 r. na temat spójności polityki na rzecz rozwoju (COM(2009)0461 wersja ostateczna) i dołączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SEC(2009)1137),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Spójność polityki na rzecz rozwoju – stworzenie ram politycznych dla podejścia obejmującego całą UE” (COM(2009)0458),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Policy Coherence for Development Work Programme” (Spójność polityki na rzecz rozwoju - program prac) (SEC(2010)0421 wersja ostateczna) dołączony do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46, z 24.2.2006, s. 1.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Plan działania UE w dwunastu punktach na rzecz wspierania milenijnych celów rozwoju” (COM(2010)0159),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wsparcie krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu” (COM(2009)0160),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji dotyczącą reformy wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0163),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej reformy wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję legislacyjną z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, a w szczególności załącznik I ⁽²⁾ do tej rezolucji,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. rolnictwa i rybołówstwa z dni 21-22 grudnia 2004 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 24 maja 2005 r. w sprawie przyspieszenia postępu w realizacji milenijnych celów rozwoju,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 października 2006 r. w sprawie uwzględniania kwestii rozwoju w procedurach decyzyjnych Rady,
- uwzględniając ust. 49 konkluzji prezydencji Rady Europejskiej w dniach 14 i 15 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 19-20 listopada 2007 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju,
- uwzględniając ust. 61 konkluzji prezydencji Rady Europejskiej w dniach 19 i 20 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych w dniu 18 maja 2009 r. na temat wspierania krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz w sprawie ram działania na rzecz skuteczności pomocy,
- uwzględniając dokument strategiczny OECD z 1996 r. pt. „Shaping the 21st Century: the Contributions of Development Cooperation” oraz deklarację ministerialną OECD z 2002 r. pt. „Action for a Shared Development Agenda” oraz jej raport z 2008 r. zatytułowany „Building Blocks for Policy Coherence for Development”,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz plan działania z Akry,
- uwzględniając deklarację ministerialną w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju przyjętą przez OECD w dniu 4 czerwca 2008 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0039.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0325.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z 2000 r. oraz ósmy milenijny cel rozwoju,
- uwzględniając spotkanie ministerialne WTO w listopadzie 2001 r. i porozumienie z Monterrey z 2002 r.,
- uwzględniając światowy szczyt w sprawie zrównoważonego rozwoju w 2002 r. i rezolucję przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne w ramach światowego szczytu w 2005 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie roli umowy o partnerstwie z Kotonu w radzeniu sobie z kryzysem żywnościowym i finansowym w krajach AKP przyjętą podczas 17. spotkania Wspólnego Zgromadzenia AKP-UE ⁽¹⁾, które odbyło się w Pradze w dniach 4-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając rezolucje oparte na sprawozdaniach Komisji Rozwoju: rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽²⁾; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie uwzględnienia zasady zrównoważonego rozwoju w polityce współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stanu stosunków między UE a Afryką ⁽⁴⁾; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz skutków eksploatacji przez UE określonych biologicznych zasobów naturalnych dla rozwoju Afryki Zachodniej ⁽⁵⁾; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce ⁽⁶⁾ oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucje oparte na sprawozdaniach Komisji Handlu Międzynarodowego: rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu ⁽⁸⁾ oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: wyznaczanie kierunków polityki handlowej w celu zmaksymalizowania wkładu handlu w zwalczaniu ubóstwa ⁽⁹⁾,
- uwzględniając opublikowane przez CONCORD w 2009 r. sprawozdanie pt. „Spotlight on Policy Coherence”,
- uwzględniając analizę ActionAid z 2003 r. pt. „Policy (in)coherence in European Union support to developing countries: a three country case study”,
- uwzględniając analizę Guido Ashoffa z 2006 r. pt. „Enhancing policy coherence for development: conceptual issues, institutional approaches and lessons from comparative evidence”,
- uwzględniając sprawozdanie z 2007 r. przygotowane przez Europejskie Centrum Zarządzania Polityką Rozwoju pt. „The EU institutions & Member States’ mechanisms for promoting policy coherence for development: final report”,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0140/2010),

⁽¹⁾ ACP-EU/100.568/09/fin.

⁽²⁾ Dz.U. C 292E z 1.12.2006, s. 121.

⁽³⁾ Dz.U. C 250E z 25.10.2007, s. 77.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 263E z 16.10.2008, s. 633.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 286E z 27.11.2009, s. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 297E z 20.11.2008, s. 201.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 279E z 19.11.2009, s. 100.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102E z 24.4.2008, s. 291.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 298E z 8.12.2006, s. 261.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- A. mając na uwadze, że OECD zaproponowała następujące określenie pojęcia spójności polityki na rzecz rozwoju (PCD): „działanie w celu zapewnienia, że cele i efekty rządowej polityki rozwoju nie są podważane innymi politykami stosowanymi przez ten rząd, które mają wpływ na państwa rozwijające się, a także, że te inne polityki, jeśli to tylko możliwe, wspierają cele rozwoju” ⁽¹⁾ mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała koncepcję spójności polityki na rzecz rozwoju, której celem jest uzyskanie efektu synergii między obszarami polityki UE oraz że brak działań politycznych w tym kierunku może mieć negatywny wpływ na oczekiwany wynik współpracy na rzecz rozwoju,
- B. przypominając, że Unia Europejska zobowiązała się do podjęcia działań sprzyjających spójności polityki na rzecz rozwoju, zgodnie z konkluzjami przyjętymi przez Radę Europejską w 2005 r. ⁽²⁾,
- C. mając na uwadze, że istnieje różnica między spójnością polityk (unikaniem sprzeczności między różnymi obszarami polityki zewnętrznej) a spójnością na rzecz rozwoju (zobowiązaniem, że we wszystkich politykach UE, które mają wpływ na kraje rozwijające się, zostaną uwzględnione cele dotyczące rozwoju),
- D. mając na uwadze, że art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawia zmniejszenie, a w dłuższej perspektywie likwidację ubóstwa głównym celem polityki UE na rzecz rozwoju, oraz mając na uwadze, że spójność polityki na rzecz rozwoju działa na korzyść celów unijnej współpracy na rzecz rozwoju za pomocą wszystkich swoich strategii politycznych,
- E. mając na uwadze, że w unijnej polityce handlowej, rolnej, w zakresie rybołówstwa, klimatycznej, w zakresie praw własności intelektualnej, migracyjnej, finansowej, oraz w zakresie broni i surowców zaobserwować można wyraźny brak spójności, a spójność polityki na rzecz rozwoju może prowadzić do zmniejszenia ubóstwa poprzez znalezienie podstawowych synergii wśród polityk UE,
- F. mając na uwadze, że tym co stanowi przeszkodę w spójności polityki na rzecz rozwoju jest brak wsparcia politycznego, niejasne pełnomocnictwa polityczne, niewystarczające zasoby, brak skutecznych instrumentów i wskaźników kontroli, a także brak priorytetowego traktowania spójności polityki na rzecz rozwoju w przypadku konfliktu interesów,
- G. mając na uwadze, że wsparcie finansowe udzielone przez Unię w ramach umów o partnerstwie w dziedzinie połowów nie przyczyniło się do umocnienia polityki rybołówstwa państw partnerskich, w dużej mierze z powodu braku nadzoru nad realizacją przedmiotowych umów, wolnego tempa dostarczania pomocy, a nawet czasami niewykorzystania tej pomocy,
- H. mając na uwadze, że pierwszy milenijny cel rozwoju ma na celu zmniejszenie do 2015 r. liczby osób głodujących o połowę, ale że każdego dnia głoduje prawie miliard osób, podczas gdy na świecie produkuje się wystarczająco dużo żywności, aby zaspokoić potrzeby wszystkich ludzi,
- I. mając na uwadze, że unijne dotacje wywozowe dotyczące europejskich produktów rolnych mają katastrofalny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe i rozwój trwałego rolnictwa w krajach rozwijających się,
- J. mając na uwadze, że UE jest zaangażowana w realizację wyznaczonego przez ONZ celu przeznaczenia 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na oficjalną pomoc rozwojową (ODA) do 2015 r., a tymczasowym celem dla całej UE jest 0,56 % do 2010 r.,
- K. mając na uwadze wydaną w listopadzie 2008 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej decyzję, zgodnie z którą Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) musi w swoich działaniach prowadzonych w krajach rozwijających się nadawać pierwszorzędne znaczenie rozwojowi, na drugim miejscu stawiając cele gospodarcze lub polityczne,
- L. mając na uwadze kryzys, który udowodnił, że oficjalna pomoc rozwojowa jest jedynym środkiem mogącym zapewnić najbardziej potrzebującym państwom pomoc rozwojową w bardziej przewidywalny i wiarygodny sposób niż inne przepływy finansowe,

⁽¹⁾ „Spójność polityki na rzecz rozwoju: podejścia instytucjonalne: warsztaty techniczne”: warsztaty techniczne” warsztaty OECD w Paryżu, 13 października 2003 r.

⁽²⁾ Art. 35 Wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” (2006/C 46/01).

Wtorek, 18 maja 2010 r.

M. mając na uwadze szereg badań, które wykazały, że około 900 miliardów euro przepływów finansowych rocznie jest wyprowadzanych w nielegalny sposób z krajów rozwijających się, co znacząco ogranicza dochody fiskalne tych krajów, a w konsekwencji ich możliwości samodzielnego rozwoju,

1. z zadowoleniem przyjmuje wzmożoną uwagę i zaangażowanie na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju ze strony Komisji, Rady i państw członkowskich, co widoczne było w dwuletnich sprawozdaniach;
2. potwierdza swe własne zaangażowanie na rzecz zwiększenia spójności polityki na rzecz rozwoju w UE i w działalności parlamentarnej;
3. podkreśla, że Unia Europejska jest zdecydowanie największym podmiotem udzielającym pomocy na świecie (pomoc udzielana przez UE wzrosła w 2008 r. do 49 mld euro, co stanowi 0,40 % DNB) oraz że oczekuje się, iż w 2010 r. kwoty pomocy zwiększą się do 69 mld euro, tak aby spełnić wspólną obietnicę przeznaczania 0,56 % DNB UE, jaką złożono na szczycie G8 w Gleneagles w 2005 r.; zauważa, że w ten sposób na cele rozwoju przekazano by dodatkowe 20 mld euro;
4. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld euro rocznie do roku 2010 (1 mld euro od Wspólnoty, 1 mld euro od państw członkowskich);
5. wzywa kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje korzystające z pomocy UE, żeby zagwarantowały dobre rządy we wszystkich sprawach publicznych, a zwłaszcza w zarządzaniu otrzymywaną pomocą, oraz wzywa Komisję, żeby podjęła kroki niezbędne do zapewnienia przejrzystej i skutecznej realizacji pomocy;
6. z zadowoleniem przyjmuje program prac na lata 2010 - 2013 dotyczący spójności polityki na rzecz rozwoju oraz przyznaje mu funkcję systemu wczesnego ostrzegania dla przyszłych inicjatyw politycznych; przyjmuje również z zadowoleniem wzajemne powiązania pomiędzy różnymi obszarami polityki;
7. Przypomina o odpowiedzialności Unii Europejskiej w zakresie uwzględniania interesów krajów rozwijających się i ich obywateli;
8. uważa, że wszystkie obszary polityki UE o wymiarze zewnętrznym muszą być projektowane tak, aby wspierać zwalczanie ubóstwa, osiąganie milenijnych celów rozwoju, promowanie praw człowieka, w tym równouprawnienie, prawa socjalne, ekonomiczne i z zakresu ochrony środowiska, a nie pozostawać z nimi w sprzeczności;
9. podkreśla, że istnieje potrzeba uwzględniania odpowiednich aspektów spójności polityki na rzecz rozwoju w dwustronnych i regionalnych umowach handlowych oraz wielostronnych umowach handlowych, które są trwale zakorzenione w systemie zasad WTO, oraz w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby aktywnie współpracowały ze wszystkimi innymi odpowiednimi partnerami w ramach WTO, którzy mogą przyczynić się do osiągnięcia w najbliższej przyszłości rezultatów rundy dauhąńskiej, które będą zrównoważone, ambitne i nakierowane na rozwój;
10. podkreśla fakt, że tzw. kwestie singapurskie, takie jak liberalizacja usług, inwestycje, zamówienia rządowe, wprowadzenie zasad konkurencji i bardziej zdecydowane egzekwowanie praw własności intelektualnej, nie służą celowi, jakim jest realizacja ośmiu milenijnych celów rozwoju;
11. usilnie zwraca się do Unii Europejskiej, państw członkowskich i EBI o objęcie przywództwa w tej dziedzinie oraz o zmniejszenie atrakcyjności inwestycji realizowanych za pośrednictwem rajów podatkowych poprzez przyjęcie zasad dotyczących zamówień publicznych i przyznawania środków publicznych, zakazujących wszystkim przedsiębiorstwom, bankom i innym instytucjom zarejestrowanym w rajach podatkowych korzystania ze środków publicznych; w związku z powyższym wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania przeglądu śródkresowego zagranicznej działalności kredytowej EBI do rzeczywistej poprawy zdolności tej instytucji do oceniania pożyczkobiorców oraz do zapewnienia, że inwestycje w krajach rozwijających przyczynią się do skutecznej likwidacji ubóstwa; za pomocą rocznych sprawozdań na temat poczynionych przez nie postępów;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokonania ogólnej oceny umów w sprawie połowów zawartych z krajami trzecimi, celem zapewnienia całkowitej spójności polityki zewnętrznej Unii w dziedzinie rybołówstwa z polityką rozwoju, przy jednoczesnym zwiększeniu zdolności krajów partnerskich UE do zapewniania zrównoważonego rybołówstwa na ich wodach i dzięki temu poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i zwiększenia lokalnego zatrudnienia w tym sektorze;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

13. przypomina, że dostęp UE do zasobów rybnych w krajach trzecich nie powinien w żaden sposób stać się warunkiem udzielenia tym krajom pomocy na rzecz rozwoju;
14. usilnie zwraca się do Komisji o włączenie do umów o partnerstwie w dziedzinie połowów, poza klauzulami społecznymi, klauzul dotyczących praw człowieka, tak aby umożliwić Unii Europejskiej ich egzekwowanie w przypadku naruszeń praw człowieka w krajach trzecich będących sygnatariuszami tych umów;
15. przypomina, że 75 % ubogiej ludności świata mieszka na obszarach wiejskich, ale na rolnictwo przeznaczają się tylko 4 % ODA; dlatego wzywa Komisję, państwa członkowskie i kraje rozwijające się, aby rolnictwo stało się kluczową kwestią w ramach prowadzonej przez nie działań na rzecz rozwoju;
16. jest zaniepokojony negatywnym wpływem wywieranym na rozwój w krajach trzecich przez instytucje finansowe zajmujące się głównie organizowaniem unikania płacenia podatków; wobec powyższego zwraca się do Komisji o zacieśnienie współpracy w dziedzinie polityki podatkowej, w szczególności z państwami wymienionymi w załączniku 1 do wniosku legislacyjnego z dnia 24 kwietnia 2009 r. (A6-0244/2009), które korzystają z europejskich funduszy rozwoju;
17. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie zawarte w konkluzjach z posiedzenia Rady w dniu 14 maja 2008 r., w sprawie zamieszczania w umowach handlowych klauzuli dotyczącej dobrego zarządzania sprawami podatkowymi, ponieważ jest to pierwszy krok w walce z przepisami i praktykami podatkowymi, które sprzyjają unikaniu płacenia podatków i oszustwom podatkowym; zwraca się do Komisji o natychmiastowe dołączenie takiej klauzuli do negocjacji dotyczących przyszłych umów handlowych;
18. wzywa Komisję i kraje AKP do dalszego dialogu w sprawie migracji celem wzmocnienia i uproszczenia zasad migracji wahadłowej dzięki przyznawaniu wiz wahadłowych; podkreśla, że poszanowanie praw człowieka i sprawiedliwe traktowanie obywateli krajów AKP jest poważnie zagrożone z powodu zawierania dwustronnych umów o readmisji z krajami tranzytowymi w kontekście eksternalizacji zarządzania migracją przez Europę, a takie działanie nie zapewnia poszanowania praw migrantów i może skutkować „falami” readmisji, które zagrażają ludzkiemu życiu i bezpieczeństwu;
19. wzywa Radę do szybkiego osiągnięcia pełnego porozumienia w kwestii wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności, w szczególności w odniesieniu do państw wymienionych w załączniku 1 do wyżej wymienionego wniosku legislacyjnego, które korzystają z europejskich funduszy rozwoju;
20. podkreśla konieczność włączenia EFR, będącego najważniejszym instrumentem UE finansującym współpracę na rzecz rozwoju, w ramy spójności polityki na rzecz rozwoju; potwierdza swoje poparcie dla pełnej budżetyzacji EFR w ramach demokratycznej kontroli parlamentarnej i przejrzystości w jej realizacji, biorąc szczególnie pod uwagę rosnące znaczenie realizacji polityki rozwoju UE tworzących konkretne ułatwienia (jak w przypadku strategii UE - Afryka);
21. zwraca się do Komisji nie tylko o monitorowanie celów związanych ze wzrostem gospodarczym, ale także o zwrócenie szczególnej uwagi na kwestię niwelowania nierówności w podziale dochodów zarówno w obrębie poszczególnych krajów rozwijających się, jak również na szczeblu globalnym; Szczególną uwagę należy zwrócić na wzmocnienie procesów uczestnictwa w trwałym samorozwoju poprzez różne formy spółdzielczości oraz metody PRA (Participatory Reflection and Action), opierające się na zgodzie i udziale społeczności lokalnych, które zapewnią stosowanie skuteczniejszych modeli organizacyjnych przynoszących trwalsze rezultaty i podkreślą znaczenie gospodarki społecznej dla rozwoju;
22. wzywa Komisję do podjęcia działań w zakresie pomocy na rzecz rozwoju, które w kontekście kryzysu finansowego i jego skutków mogą zapobiec wzmożeniu poczucia braku bezpieczeństwa i konfliktowości, niestabilności politycznej oraz gospodarczej na świecie, a także nasileniu się przepływów migracyjnych wynikających z konieczności („uchodźcy uciekający przed głodem”);
23. wzywa kraje rozwijające się do świadczenia podstawowych usług publicznych oraz do zapewnienia dostępu do ziemi oraz do finansowania drobnym rolnikom, celem wspierania bezpieczeństwa żywnościowego i zwalczania ubóstwa, co pomogłoby ograniczyć koncentrację dużych gospodarstw rolnych i intensywnej eksploatacji zasobów w celach spekulacyjnych, pociągających za sobą szkody dla ekosystemów, wzywa ponadto Komisję do wspierania niniejszych polityk;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

24. wzywa Komisję do oceny wpływu przepaści cyfrowej między krajami bogatymi a biednymi i zwrócenia szczególnej uwagi na ryzyko dyskryminacji wynikające ze stosowania technologii informatycznych, które spychają na margines tych, którzy ze względów społecznych, ekonomicznych czy politycznych nie mają dostępu do nowych produktów będących narzędziem nowej rewolucji informatycznej;
25. apeluje o jasne pełnomocnictwa w celu oceny spójności polityki na rzecz rozwoju, o wyznaczenie jasnych i dokładnych celów operacyjnych oraz o szczegółowe procedury służące przeprowadzeniu tej operacji;
26. podkreśla kluczową konieczność podejścia do spójności polityki na rzecz rozwoju jako do długofalowego przedsięwzięcia, tak aby zapewnić trwałe wsparcie dla spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla znaczenie dokonanej w odpowiednim momencie oceny strategii politycznych, co pozwoli uniknąć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się; w tym celu wzywa do weryfikacji wpływu działalności europejskich i pozaeuropejskich podmiotów prywatnych, a w szczególności przedsiębiorstw wielonarodowych;
27. wzywa do przeprowadzenia analizy porównawczej podejścia, metod oraz rezultatów polityki współpracy oraz polityki wspierania rozwoju skierowanych do krajów pozaeuropejskich oraz odpowiednich szczebli współpracy międzynarodowej, ze szczególnym uwzględnieniem działań Chin w Afryce;
28. podkreśla, że decyzja Rady o wyborze pięciu obszernych dziedzin w celu wprowadzenia spójności polityki na rzecz rozwoju w 2009 r. nie może zastąpić monitorowania 12 tradycyjnych obszarów polityki: handlu, środowiska, zmian klimatu, bezpieczeństwa, rolnictwa, dwustronnych umów w sprawie połowów, polityki społecznej (zatrudnienia), migracji, badań/innowacji, technologii informatycznych, transportu i energii; wzywa ponadto Komisję do wskazywania braku spójności ilekroć polityki europejskie wpływają negatywnie na rozwój i do znajdowania rozwiązań; wzywa Komisję do stworzenia mechanizmów pozwalających na włączenie nowych obszarów polityki, które nie pasują do istniejących 12, jak na przykład działania dotyczące surowców;
29. przypomina swoje nadrzędne zobowiązania międzynarodowe dotyczące osiągnięcia celu 0,7 % ODA/DNB w 2015 r., które muszą być przeznaczone wyłącznie na likwidację ubóstwa; wyraża zaniepokojenie, że koncepcja rozszerzenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA-plus) może osłabić udział oficjalnej pomocy rozwojowej w zwalczaniu ubóstwa; jest zaniepokojony, że środki finansowe w ramach koncepcji ODA-plus nie posiadają zobowiązania prawnego w zakresie zwalczania ubóstwa i wkładu w osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;
30. z zaniepokojeniem zauważa, że nie poświęca się uwagi odpływowi kapitału z krajów rozwijających się do UE spowodowanemu niespójną polityką w ramach koncepcji rozszerzenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA-plus), ani nie uwzględnia się szkód wyrządzanych krajom rozwijającym się wskutek nieuczciwej konkurencji podatkowej i nielegalnego przepływu kapitału;
31. jest zaniepokojony tym, że koncepcja rozszerzenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA-plus) skupia się jedynie na przepływach finansowych z UE na Południe i nie obejmuje przepływów z krajów Południa do UE, co daje mylący obraz kierunku przepływów finansowych;
32. zwraca się do Komisji o dalsze sprecyzowanie podejścia obejmującego całą Unię i jego wpływu na politykę UE na rzecz rozwoju; wyraża zaniepokojenie, że takie podejście może zostać włączone do kolejnej perspektywy finansowej;
33. wzywa europejskich członków Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD do odrzucenia wszelkich prób poszerzenia definicji oficjalnej pomocy rozwojowej, w tym strategii „Cała Unia” i „ODA plus” zaproponowanych niedawno przez Komisję Europejską, jak również pozycji niezwiązanych z pomocą, np. przepływów finansowych, wydatków na cele wojskowe, anulowania długów, przede wszystkim długów związanych z eksportem, środków wydanych w Europie w ramach działań na rzecz studentów i uchodźców;
34. uznaje, że wypełnienie zobowiązań dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej jest koniecznością, ale nie jest wystarczające do zaspokojenia pilnych potrzeb rozwojowych oraz ponownie wzywa Komisję do pilnego określenia dodatkowych, innowacyjnych źródeł finansowania rozwoju, oraz do przedstawienia propozycji wprowadzenia podatku od międzynarodowych transakcji finansowych, który byłby dodatkowym źródłem pomocnym w przezwyciężeniu najpoważniejszych skutków kryzysu i utrzymaniu kierunku działań pozwalających na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

35. stanowczo przypomina Komisji i państwom członkowskim, że oficjalna pomoc rozwojowa musi pozostać trzonem europejskiej polityki współpracy na rzecz rozwoju mającej na celu likwidowanie ubóstwa; dlatego też podkreśla, że jeśli innowacyjne źródła finansowania rozwoju mają być powszechnie promowane, muszą mieć charakter dodatkowy, muszą być wykorzystywane w działaniach na rzecz ubogich i nie mogą w żadnym przypadku zastępować oficjalnej pomocy rozwojowej;

36. obawia się, że w większości krajów rozwijających się większość milenijnych celów rozwoju (MCR) nie zostanie osiągnięta do 2015 r.; dlatego wzywa państwa członkowskie do realizowania ich wspólnego celu i zmierzania w kierunku stworzenia wiążących przepisów oraz opracowania rocznych harmonogramów, które pozwolą im dotrzymać złożonych obietnic; w związku z powyższym, przyjmuje z zadowoleniem „Projekt ustawy o rozwoju międzynarodowym” przedstawiony przez rząd Wielkiej Brytanii w styczniu 2010 r.;

37. przypomina, że zgodnie z ramami instytucjonalnymi UE, proponuje mianowanie stałego sprawozdawcy odpowiedzialnego za spójność polityki na rzecz rozwoju, z upoważnieniem do prowadzenia działań następczych i informowania komisji DEVE o niespójnościach w polityce UE;

38. wzywa Komisję do stosowania systematycznych, jasnych wartości odniesienia i regularnie aktualizowanych wskaźników w celu oceny spójności polityki na rzecz rozwoju, na przykład wskaźników zrównoważonego rozwoju, jak również zwiększania przejrzystości wobec Parlamentu Europejskiego, państw otrzymujących pomoc i społeczeństwa obywatelskiego;

39. wzywa kraje rozwijające się do określenia indywidualnych wskaźników spójności polityki na rzecz rozwoju, zgodnych z ogólnymi wskaźnikami UE, celem oceny realnych potrzeb i osiągnięć w zakresie rozwoju;

40. jest zdania, że jeżeli działania i środki podejmowane w ramach polityki UE na rzecz rozwoju nie respektują zasad i celów określonych w art. 208 Traktatu z Lizbony i działań zewnętrznych Unii, o których mowa w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, to naruszają one zobowiązanie i mogą być przedmiotem skargi wniesionej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 263 i 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

41. podkreśla znaczenie spójności między polityką handlową i polityką rozwoju dla lepszego rozwoju i konkretnej realizacji i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie UE na temat spójności polityki na rzecz rozwoju za rok 2009 (COM(2009)0461);

42. ponownie podkreśla potrzebę zachowania spójności między polityką handlową i innymi jej rodzajami (środowiskową i społeczną), w szczególności w odniesieniu do umów handlowych zawierających zachęty do produkcji biopaliw w krajach rozwijających się;

43. ponownie podkreśla znaczenie spójności między polityką handlową i polityką rozwoju oraz podkreśla, że realizacja rozdziałów poświęconych zrównoważonemu rozwojowi w umowach handlowych powinna być dla Komisji Europejskiej okazją do wspierania dobrych rządów i realizowania podstawowych wartości europejskich;

44. jest zdania, że niedawna decyzja UE o przywróceniu subsydiów wywozowych dla mleka w proszku i innych produktów mlecznych, które głównie dotują agrobiznes w Europie kosztem ubogich rolników z krajów rozwijających się, stanowi rażące naruszenie podstawowych zasad spójności polityki na rzecz rozwoju, oraz wzywa Radę i Komisję, żeby natychmiast odwołały tę decyzję;

45. wzywa do zaprzestania wypłacania subsydiów wywozowych; w związku z tym wskazuje na złożone w 2001 r. w Ad-Dausze przez wszystkich członków WTO zobowiązania do zakończenia rundy negocjacji dotyczących rozwoju, mające na celu przywrócenie równowagi w systemach handlowych, umieszczenie handlu w służbie rozwoju, oraz pomoc w likwidacji ubóstwa i osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;

46. celem zapewnienia, że DG ds. Handlu ma spójny mandat na potrzeby negocjacji handlowych, wzywa Komisję do należytego uwzględniania warunków wstępnych, jakie Parlament zgłasza w odniesieniu do udzielenia zgody na zawarcie umów handlowych;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

47. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich możliwych środków, aby w czasie gdy obowiązywanie protokołu w sprawie cukru dobiega końca, a reforma systemu cukrowego UE zastępuje go, zapewnić zainteresowanym partnerom ochronę przed chwilowymi wstrząsami na rynkach;
48. proponuje dalszy rozwój istniejących instrumentów UE w celu obniżenia taryf celnych, takich jak systemy GSP-/GSP+ i rozdziały umów o wolnym handlu i umów o partnerstwie gospodarczym, oraz dalszą integrację uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym standardów w zakresie praw pracowniczych i ochrony środowiska z tymi instrumentami;
49. wzywa ponownie Komisję do pełnego wykorzystania mechanizmów GSP i GSP+ do tworzenia kompetencji instytucjonalnych w krajach rozwijających się w celu zwiększenia ich wewnętrznej spójności w opracowywaniu strategii na rzecz rozwoju;
50. podkreśla, że systematyczne zasięganie opinii organizacji pracowników i związków zawodowych w sprawie stosowania socjalnych i środowiskowych standardów w krajach spoza UE, w szczególności przed zawarciem umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) czy przyznaniem systemu ogólnych preferencji taryfowych GSP+, może zapewnić lepszą spójność w polityce handlowej, przynosząc korzyści w dziedzinie zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się;
51. dostrzega, że według sprawozdania Komisji z monitorowania pomocy na rzecz wymiany handlowej z 2009 r. (COM(2009)0160 wersja ostateczna, s. 30) zobowiązania UE w tej dziedzinie dla państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) spadły z 2 975 mln euro w 2005 r. do 2 097 mln euro w 2007 r., że udział przypadający na państwa AKP w całkowitej pomocy UE na rzecz wymiany handlowej spadł z 50 % do 36 % w tym samym okresie oraz że nie jest to zgodne z uprzednio poczynionymi obietnicami priorytetowego traktowania walki z ubóstwem i rozwoju;
52. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wszelkie inicjatywy podejmowane w dziedzinie handlu z krajami rozwijającymi się na szczeblu UE i WTO, w szczególności inicjatywę „Wszystko oprócz broni”, system ogólnych preferencji taryfowych GSP i GSP+, okresy asymetrii i okresy przejściowe przewidywane we wszystkich obowiązujących EPA oraz program roboczy „Pomoc na rzecz wymiany handlowej” na lata 2010–2011, a także wzywa do dokonania przeglądu tego ostatniego, żeby nadać mu charakter bardziej wspierający trwały rozwój;
53. uznaje istotne znaczenie, jakie może odgrywać unijny system GSP+ w zachęcaniu do dobrych rządów i trwałego rozwoju w krajach rozwijających się, oraz zachęca Komisję do dopilnowania skuteczności tego instrumentu oraz należytego stosowania na miejscu konwencji MOP i ONZ;
54. powtarza, że UE powinna wspierać te kraje rozwijające się, które korzystają z „instrumentów elastyczności” przewidzianych w porozumieniu TRIPS, aby stworzyć dostęp do leków po przystępnych cenach w ramach krajowych programów ochrony zdrowia publicznego;
55. z zadowoleniem przyjmuje klauzulę ochronną dotyczącą bezpieczeństwa żywnościowego, jaką zamieszcza się w umowach o partnerstwie gospodarczym, oraz zachęca Komisję, żeby zapewniła jej skuteczne stosowanie;
56. ubolewa nad postanowieniami TRIPS+, które zostały włączone do umowy o partnerstwie gospodarczym CARIFORUM-WE oraz do umów negocjowanych z krajami Wspólnoty Andyjskiej i Ameryki Środkowej, ponieważ postanowienia te stwarzają bariery utrudniające dostęp do podstawowych leków;
57. wzywa Komisję do porzucenia jej aktualnego stanowiska w sprawie TRIPS-plus w negocjacjach umów o partnerstwie gospodarczym dotyczących lekarstw i produktów farmaceutycznych, aby umożliwić krajom rozwijającym się oferowanie lekarstw po przystępnej cenie w ramach krajowych programów opieki zdrowotnej;
58. wskazuje, że wszelkie środki w ramach negocjacji ACTA, służące wzmocnieniu uprawnień do dokonywania inspekcji i konfiskaty towarów na granicach nie powinny szkodzić ogólnemu dostępowi do legalnych i bezpiecznych leków w przystępnych cenach;
59. jest zaniepokojony niedawnymi przypadkami konfiskaty przewożonych leków generycznych przez służby celne państw członkowskich UE w europejskich portach i na europejskich lotniskach oraz podkreśla, że takie zachowanie podważa postanowienia deklaracji WTO w sprawie dostępu do leków; zwraca się do właściwych państw członkowskich UE o natychmiastowe zaprzestanie tych praktyk wzywa Komisję do zapewnienia Parlamentu Europejskiego, że obecnie prowadzone negocjacje ACTA nie uniemożliwiają krajom rozwijającym się dostępu do leków;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

60. uważa, że wyzwaniom stawianym przez zmiany klimatu należy sprostać poprzez reformy strukturalne i wzywa do systematycznej oceny ryzyka wszystkich aspektów planowania polityki i podejmowania decyzji związanych ze zmianą klimatu, włączając w to handel, rolnictwo oraz bezpieczeństwo żywnościowe; wzywa do wykorzystania wyników tej oceny do opracowania jasnych i spójnych dokumentów strategicznych dla krajów i regionów, a także we wszystkich programach i projektach na rzecz rozwoju;
61. z zadowoleniem przyjmuje niedawne komentarze Komisji, że ponownie dokona przeglądu rozporządzenia (WE) 1383/2003, które wywołało niezamierzone skutki dla tranzytu przez terytorium UE leków generycznych, których miejscem przeznaczenia były kraje rozwijające się;
62. sądzi, że inicjatywy w rodzaju zbioru patentów UNITAID dla leków na HIV/AIDS mogą przyczynić się do osiągnięcia spójności w polityce UE w dziedzinie zdrowia i własności intelektualnej;
63. z zadowoleniem przyjmuje poparcie, jakiego Komisja udziela dla wniosków mających pomóc ludności autochtonicznej wykorzystywać jej tradycyjną wiedzę i zasoby genetyczne;
64. z zadowoleniem przyjmuje komentarze Komisji, że UE mogłaby wspólnie z krajami reprezentującymi ten sam pogląd obniżyć taryfy nakładane na towary przyjazne dla środowiska naturalnego, w razie gdyby w ramach WTO nie wypracowano porozumienia;
65. popiera Komisję w ułatwianiu transferu technologii do krajów rozwijających się, w szczególności technologii niskoemisyjnych i odpornych na zmiany klimatu, które są zasadnicze dla dostosowania się do zmian klimatycznych;
66. uznaje gospodarcze znaczenie, jakie dla krajów rozwijających się mają przekazy pieniężne od emigrantów, jednak podkreśla, że w procesie stosowania dwustronnych umów handlowych należy rozwiązać kwestię „drenażu mózgów”, w szczególności w sektorze opieki zdrowotnej;
67. podkreśla pracę, jaką wykonało wiele organizacji społeczeństwa obywatelskiego w sprawie uchylania się od płacenia podatków przez pochodzące z UE koncerny międzynarodowe w krajach rozwijających się i zwraca się do Komisji, żeby w przyszłych negocjacjach uwzględniała zalecenia tych organizacji;
68. z zadowoleniem przyjmuje mechanizmy służące zwiększeniu spójności polityki na rzecz rozwoju w ramach Komisji, takie jak system konsultacji między różnymi służbami, procedura oceny skutków, ocena oddziaływania na zrównoważony rozwój i międzysłużbowa grupa ds. wspierania jakości, a w stosownych przypadkach strategiczna ocena oddziaływania na środowisko; zwraca się jednak z pytaniem, jakich kryteriów użyła Dyrekcja Generalna ds. Rozwoju, podejmując decyzję o unieważnieniu niespójnych inicjatyw politycznych, i zwraca się z prośbą o większą przejrzystość, jeśli chodzi o wyniki konsultacji między służbami; wzywa do udostępnienia Parlamentowi Europejskiemu informacji zebranych w ocenach wpływu w bardziej zrozumiałej formie oraz do większego zaangażowania w te mechanizmy Parlamentu Europejskiego, parlamentów państw członkowskich i parlamentów krajów rozwijających się;
69. domaga się, by strategia pomocy UE na rzecz handlu przynosiła korzyści wszystkim krajom rozwijającym się, a nie tylko tym, które zgadzają się na większą liberalizację swoich rynków; podczas negocjacji handlowych, w szczególności w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym, wzywa Komisję, by nie narzucała wbrew woli krajów rozwijających się kwestii negocjacji nad „kwestiami singapurskimi” i usługami finansowymi oraz aby nie zawierała tego rodzaju umów, zanim kraje te nie ustanowią wcześniej odpowiednich krajowych przepisów i systemów nadzoru;
70. wzywa Komisję do systematycznego włączania prawnie wiążących norm społecznych i środowiskowych do umów handlowych negocjowanych przez Unię Europejską, tak aby można było promować handel sprzyjający rozwojowi;
71. zwraca się do Komisji o wcześniejsze rozpoczynanie ocen skutków, tj. zanim proces opracowywania inicjatywy politycznej będzie już bardzo zaawansowany, o opieranie ich na istniejących lub specjalnie przeprowadzonych, popartych dowodami badaniach i o systematyczne poruszanie w nich aspektów społecznych, środowiskowych i związanych z prawami człowieka, jako że potencjalna analiza jest najbardziej użyteczna i praktyczna, biorąc pod uwagę brak danych i złożoność spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca się do Komisji o włączenie wyników ocen skutków do regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych instrumentu współpracy na rzecz rozwoju (DCI) wraz z propozycjami działań następczych;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

72. wyraża zaniepokojenie tym, że z 82 ocen skutków przeprowadzonych przez Komisję w 2009 r. tylko jedna była poświęcona kwestii rozwoju; podkreśla potrzebę systematycznego podejścia do oceny spójności polityki na rzecz rozwoju; dlatego wzywa Komisję do nadania działowi zajmującemu się badaniami perspektywicznymi i spójnością polityki w dyrekcji generalnej DEV głównej roli w dbaniu o częstsze uwzględnianie spójności polityki na rzecz rozwoju;
73. wzywa Komisję do zaangażowania Parlamentu Europejskiego w proces przygotowywania przez Komisję sprawozdania w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, np. przy przygotowywaniu kwestionariusza, lepszym planowaniu i uwzględniając sprawozdania z inicjatywy własnej Parlamentu;
74. zwraca się do Komisji o włączenie delegatur UE w prace nad spójnością polityki na rzecz rozwoju poprzez wyznaczenie punktów kontaktowych ds. spójności polityki na rzecz rozwoju w każdej delegaturze w celu kontrolowania wpływu polityki UE na dany kraj partnerski; zwraca się o włączenie spójności polityki na rzecz rozwoju do szkoleń personelu; wzywa Komisję do corocznego publikowania wyników konsultacji terenowych przeprowadzanych przez delegacje UE; w związku z tym wzywa Komisję do zagwarantowania, by delegacje UE miały wystarczające możliwości konsultacji w szerokim zakresie z lokalnymi rządami i parlamentami w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do zagwarantowania czynnego w niej udziału podmiotom niepaństwowym i społeczeństwu obywatelskiemu;
75. proponuje wprowadzenie szkoleń dla pracowników Komisji Europejskiej i członków delegacji Rady Europejskiej pracujących w dziedzinie spójności polityki na rzecz rozwoju, celem zwiększenia ich świadomości celów tej polityki;
76. wzywa Komisję do powierzenia komisarzowi ds. rozwoju wyłącznej odpowiedzialności za przydziały krajowe, krajowe, regionalne i tematyczne dokumenty strategiczne, krajowe i wieloletnie programy indykatywne, roczne programy działań oraz realizację polityki pomocowej we wszystkich krajach rozwijających się w ścisłej współpracy z wysokim przedstawicielem i komisarzem ds. pomocy humanitarnej w celu uniknięcia niespójnego podejścia w Kolegium i Radzie;
77. wzywa państwa członkowskie i ich parlamenty krajowe do promowania spójności polityki na rzecz rozwoju poprzez szczegółowy program roboczy z wiążącymi harmonogramami, w celu poprawy europejskiego programu prac w dziedzinie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do udzielania wsparcia i jednoczesnego zapewnienia, że przedmiotowy plan nie będzie pozostawał w sprzeczności ze strategiami na rzecz rozwoju krajów partnerskich;
78. sugeruje włączenie spójności polityki na rzecz rozwoju do przeglądu śródkresowego Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, zwłaszcza w odpowiednich programach tematycznych;
79. proponuje włączenie szczegółowych zobowiązań na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju do programu prac każdej prezydencji;
80. sugeruje, aby Rada poprawiła działanie istniejących struktur w celu zwiększenia spójności polityki na rzecz rozwoju, na przykład organizując więcej wspólnych spotkań grup roboczych i podając do wiadomości publicznej program prac;
81. proponuje przygotowanie dwuletniego sprawozdania Parlamentu Europejskiego w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju; proponuje wszystkim komisjom przygotowanie sprawozdań zajmujących się problematyką polityki na rzecz rozwoju w obszarze kompetencji danej komisji;
82. podkreśla znaczenie współpracy między komisjami w Parlamencie Europejskim; w związku z tym proponuje, aby w przypadku omawiania problematycznej kwestii dotyczącej spójności polityki na rzecz rozwoju przez jedną komisję, angażować również w znacznym stopniu inne właściwe komisje, a kiedy komisja organizuje przesłuchanie eksperta w problematycznej kwestii dotyczącej spójności polityki na rzecz rozwoju, włączać pozostałe właściwe komisje do organizacji przesłuchania;
83. domaga się instytucjonalnego wyjaśnienia dotyczącego komunikatu Komisji w sprawie spójności (COM(2009)0458) dotyczącego wzmocnionego partnerstwa i dialogu z krajami rozwijającymi się w dziedzinie spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca się z pytaniem, czy wzmocnione partnerstwo zawiera w sobie również mechanizm doradztwa dla krajów rozwijających się w sprawie tego, co one same mogą zrobić w celu promowania spójności polityki na rzecz rozwoju, oraz plan tworzenia możliwości oceny spójności polityki na rzecz rozwoju na szczeblu krajowym;
84. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Sankcje za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym

P7_TA(2010)0175

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym (2009/2154(INI))

(2011/C 161 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji zawierające analizę sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym przewidzianych w ustawodawstwie państw członkowskich (COM(2009)0225),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0130/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska stworzyła w ostatnich latach system przepisów socjalnych w transporcie drogowym poprzez przyjęcie rozporządzenia (EWG) nr 3821/85 i rozporządzenia (WE) nr 561/2006, jak również dyrektywy 2006/22/WE w celu poprawy bezpieczeństwa na drogach i zagwarantowania uczciwej konkurencji,
- B. mając świadomość, że systemy kar w państwach członkowskich Unii Europejskiej mają podłoże historyczne i w związku z tym znacznie się różnią, a w skrajnych przypadkach grzywny w jednym kraju mogą być nawet dziesięciokrotnie wyższe niż w drugim,
- C. mając na uwadze, że sytuacja prawna w przypadku przewozów międzynarodowych stała się nieprzejrzysta dla przedsiębiorców, a w szczególności dla kierowców, i że państwa członkowskie stoją w obliczu poważnych wyzwań związanych z wdrażaniem przepisów, gdyż obecna sytuacja jest nie do pogodzenia z rynkiem wewnętrznym,
- D. zaniepokojony doniesieniami o brakach dotyczących tachografów cyfrowych, co powoduje ich duże narażenie na ingerencję,

Ogólne

1. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie Komisji zawierające analizę sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym przewidzianych w ustawodawstwie państw członkowskich; ubolewa jednak, że ze względu na brakujące dane z poszczególnych państw członkowskich sprawozdanie nie stanowi kompletnej analizy obecnej sytuacji w Europie; zwraca się do Komisji, aby wezwała państwa członkowskie do dostarczenia brakujących danych;
2. stwierdza, że sprawozdanie Komisji odnosi się do podziału naruszeń przepisów na kategorie zgodnie z nowym załącznikiem III do dyrektywy Komisji 2006/22/WE i nie uwzględnia terminu wdrożenia zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy Komisji 2009/5/WE;
3. w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia zaktualizowanego i kompletnego sprawozdania w sprawie wdrożenia nowego załącznika III do dyrektywy 2006/22/WE przed końcem 2010 r.;
4. zaznacza, że w poprzednich okresach sprawozdawczych wystąpiły znaczne opóźnienia; i tak na przykład obecne sprawozdanie z dnia 3 sierpnia 2009 r. (24. sprawozdanie Komisji zawierające analizę sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym) obejmuje wyłącznie dane za 2005 r. i 2006 r., dlatego praktycznie nie można wyciągnąć wniosków na temat obecnego stanu harmonizacji przepisów socjalnych dotyczących użytkowników transportu drogowego;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

5. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dołożyły wszelkich starań w celu zagwarantowania, że cele określone w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 będą spełniane szybciej, aby podczas planowania przyszłych środków harmonizujących dostępne były nowsze statystyki;

6. wskazuje na fakt, że także w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 umieszczono listę poważnych naruszeń w rozumieniu przedmiotowego rozporządzenia; uważa więc, że istnieje nadzwyczajna konieczność uzgodnienia podziału poważnych naruszeń przepisów socjalnych na kategorie;

Znaczące różnice między państwami członkowskimi

7. stwierdza, że różnice w karach za poważne naruszenia przepisów socjalnych w ustawodawstwie państw członkowskich występują nie tylko w stosunku do wysokości nakładanych grzywien, ale także w zakresie rodzaju kar i ich podziału na kategorie;

8. wskazuje na fakt, że różnice te wynikają z warunków ekonomicznych i geograficznych, a także różniących się od siebie systemów prawnych państw członkowskich w odniesieniu do wykrywania naruszeń przepisów i różnic w stopniu ingerencji polityki w sprawy bezpieczeństwa drogowego;

9. stwierdza, że przepisy socjalne w transporcie drogowym, a w szczególności rozporządzenie (EWG) nr 3821/85 i rozporządzenie (WE) nr 561/2006, jak również dyrektywa 2006/22/WE, pozostawiają państwom członkowskim bardzo dużą swobodę interpretacji; ubolewa nad faktem, że liczne nieprecyzyjne sformułowania w przepisach europejskich prowadzą nieuchronnie do ich niejednolitego wdrażania w państwach członkowskich; uważa, że aby osiągnąć dalszą harmonizację, konieczna jest najpierw jednolita i wiążąca interpretacji przedmiotowych rozporządzeń i dyrektyw;

10. wyraża ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie nie przewidują zróżnicowania kar w odniesieniu do stopnia naruszenia przepisów; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia przepisów krajowych, które będą działały skutecznie, proporcjonalnie i odstraszały stopień naruszenia przepisów;

Dalsza harmonizacja

11. podkreśla, że skuteczny, zrównoważony i działający odstraszały system kar może opierać się tylko na jasnych, przejrzystych i porównywalnych karach we wszystkich państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do znalezienia praktycznych rozwiązań legislacyjnych w celu zmniejszenia często bardzo znaczących różnic w rodzaju i wysokości kar;

12. wzywa Komisję Europejską, by po skonsultowaniu się z organami kontroli i przedstawicielami sektora transportu przedstawiła jednolitą i wiążącą interpretację rozporządzenia dotyczącego czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku; organy kontroli powinny wziąć tę interpretację pod uwagę;

13. jest zdania, że w celu dalszego ujednolicenia rodzajów kar i wysokości grzywien potrzebna jest kategoryzacja grzywien powiązana z kategoryzacją kar oraz że należy określić kary minimalne i maksymalne w przypadku poszczególnych naruszeń przepisów socjalnych w transporcie drogowym; podkreśla, że podczas usprawniania kar konieczność, by sprawiedliwe grzywny były proporcjonalne w poszczególnych państwach członkowskich zgodnie z obiektywnymi kryteriami (takimi jak PNB lub czynniki geograficzne), musi zostać zrównoważona skutecznym środkiem zapobiegającym poważnym naruszeniom;

14. wskazuje na fakt, że wprowadzenie przez dyrektywę Komisji 2009/5/WE nowego załącznika III do dyrektywy 2006/22/WE należy traktować jako podstawę wspólnego podejścia przy podziale naruszeń przepisów socjalnych w ustawodawstwie państw członkowskich na kategorie; zdecydowanie wzywa państwa członkowskie do ustanowienia koniecznych przepisów prawnych i administracyjnych w celu szybkiej transpozycji dyrektywy Komisji 2009/5/WE;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

15. przypomina ponadto, że traktat lizboński wprowadził nowy art. 83 ust. 2 dotyczący dostosowania przepisów prawa karnego państw członkowskich w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; zwraca się do Komisji z prośbą o zbadanie nowych środków legislacyjnych w zakresie współpracy prawnej w sprawach karnych oraz przekazanie Radzie i Parlamentowi Europejskiemu w ciągu dwunastu miesięcy sprawozdania w sprawie możliwych działań harmonizacyjnych, obejmującego aspekty odnoszące się do bezpieczeństwa drogowego i transgranicznego stosowania grzywien, jeśli jeszcze tego nie zrobiła;

16. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że zgodnie z art. 22 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Komisja przygotowała „wytyczne” w celu wsparcia państw członkowskich w interpretacji i stosowaniu niniejszego rozporządzenia w poszczególnych państwach; stwierdza jednak, że nie są one wiążące prawnie i dlatego nie został osiągnięty ich cel, jakim jest jednolite wdrożenie wspomnianego rozporządzenia w państwach członkowskich;

17. uważa, że aby stworzyć wewnętrzny rynek transportu i zwiększyć pewność prawną dla kierowców i przedsiębiorstw transportowych, należy zharmonizować interpretację stosowania przepisów socjalnych; mając to na względzie, wzywa Komisję, aby we współpracy z Corte, Tispol i Euro Contrôle Route przedłożyła wnioski mające na celu położenie kresu dyskryminującemu stosowaniu przepisów socjalnych w transporcie drogowym; w tym kontekście zwraca uwagę na potrzebę wspólnej interpretacji stosowania wszystkich artykułów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 i rozporządzenia (EWG) nr 3821/85;

18. zwraca się do państw członkowskich z prośbą o zastosowanie się do tych wytycznych przy wdrażaniu przepisów socjalnych, aby mogło się ono odbyć w zharmonizowany sposób;

Kontrola

19. podkreśla, że nieuczciwej konkurencji można uniknąć, a bezpieczeństwo transportu drogowego może zostać zagwarantowane tylko poprzez konsekwentne i niedyskryminacyjne wdrażanie obowiązujących przepisów; zdecydowanie podkreśla, że do wdrożenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym konieczna jest zharmonizowana i skuteczna koncepcja kontroli;

20. zwraca uwagę, że sytuacja transportu w odniesieniu do infrastruktury, intensywności ruchu i obciążenia ruchem jest bardzo zróżnicowana w poszczególnych państwach członkowskich i dlatego uważa, że czynniki te można m.in. uwzględnić określając częstotliwość kontroli, których głównym celem jest zapewnienie przestrzegania przepisów socjalnych;

21. uważa, że w celu przezwyciężenia przeszkód dla europejskiego rynku wewnętrznego i poprawy bezpieczeństwa drogowego takie zharmonizowane koncepcje powinny być opracowywane i wspierane przez Komisję; wzywa Komisję do stworzenia skutecznego i odpowiedniego instrumentu koordynacji na szczeblu europejskim w celu osiągnięcia ww. celów;

22. wzywa Komisję do opracowania zaleceń i europejskich minimalnych norm szkolenia organów kontroli i koordynowania ich współpracy; zwraca się do Komisji o poprawę pozyskiwania danych statystycznych w celu bardziej przekonującej analizy skutecznego procesu wdrażania, a także w celu propagowania ujednoliconego postępowania państw członkowskich w sprawach z nim związanych;

23. wzywa państwa członkowskie, aby zawsze szkoliły swój personel odpowiedzialny za egzekwowanie w zakresie najnowszych zmian w zbieraniu danych oraz by wdrażając wspólne standardy, współpracowały ściśle z Komisją Europejską, aby wspierać zharmonizowane podejście do kontroli, przyczyniając się tym samym do powstania pewności prawnej;

24. jest zdania, że konieczne są częstsze i dokładniejsze kontrole na drogach i na terenie przedsiębiorstw; wzywa Komisję do zagwarantowania, że państwa członkowskie przestrzegają liczby kontroli wymaganych zgodnie z art. 2 ust. 3 dyrektywy 2006/22/WE; wzywa Komisję do informowania Parlamentu Europejskiego o dalszym sposobie postępowania w odniesieniu do tych kontroli;

25. wzywa Komisję, aby jak najszybciej przedstawiła sprawozdanie w sprawie kontroli w związku z brakami dotyczącymi tachografów cyfrowych oraz środków przedsięwziętych, aby zapobiec narażeniu tachografów na ingerencję;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

26. podkreśla, że zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3821/85 tachograf cyfrowy wymaga udoskonalenia jako instrument kontroli: Komisja powinna zbadać, jak doprowadzić do szybszego pobierania danych z tachografu cyfrowego przez organy kontroli;

27. zwraca uwagę na dział ds. skarg dotyczących nieproporcjonalnych grzywien ustanowiony przez Euro Contrôle Route oraz wzywa kierowców i przedsiębiorstwa transportowe, aby zwracały się do tego działu w razie nieproporcjonalnego stosowania przepisów socjalnych w transporcie drogowym;

Inne inicjatywy

28. jest zdania, że przydatna byłaby zrozumiała broszura dla przedsiębiorstw i kierowców samochodów ciężarowych dostępna we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej; podkreśla, że broszura ta powinna w lepszym stopniu informować kierowców i przedsiębiorstwa o przepisach socjalnych obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich i związanych z nimi karach; uważa, że takie informacje powinny być dostępne także dla przedsiębiorstw i kierowców z państw trzecich; zwraca uwagę na wartość wykorzystywania inteligentnych systemów transportowych w dostarczaniu kierowcom takich informacji w czasie rzeczywistym;

29. jest przekonany, że w kontekście korzystania z nowoczesnych technologii informacyjno- komunikacyjnych oraz inteligentnych systemów transportowych przedsiębiorstwa i kierowcy powinni mieć możliwość uzyskania informacji na temat obowiązujących przepisów socjalnych i kar za ich naruszenie;

30. wzywa wszystkie państwa członkowskie do wzmocnienia współpracy w oparciu o istniejące struktury, takie jak Euro Contrôle Route, a tym samym do poprawy koordynacji wspólnych kontroli, wymiany najlepszych praktyk oraz wspólnej organizacji programów szkoleń dla organów kontroli;

31. uważa, że należy korzystać z wszystkich dostępnych technologii (np. GPS lub innych dostępnych narzędzi), aby w czasie rzeczywistym informować kierowców ciężarówek, również tych z sąsiednich krajów, o przepisach socjalnych obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich i karach związanych z ich naruszeniem;

32. wzywa państwa członkowskie do zadbania o odpowiednią infrastrukturę europejskiej sieci drogowej, w tym o wystarczającą liczbę bezpiecznych miejsc i usług parkingowych, aby kierowcy faktycznie mogli przestrzegać przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku, a kontrole mogły być przeprowadzane w wydajny sposób; wskazuje na fakt, że aspekt ochrony musi nabrać w tym kontekście szczególnego znaczenia; wzywa Komisję, aby okresowo publikowała w najodpowiedniejszym formacie dane o dostępnej infrastrukturze publicznej i prywatnej w całej europejskiej sieci drogowej, informując o usługach dostępnych dla podmiotów z sektora drogowego;

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania i finansowania programów budowy bezpiecznych miejsc parkingowych, ponieważ są one niezbędne, jeśli kierowcy mają przestrzegać postanowień rozporządzenia (WE) nr 561/2006;

*

* *

34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Działania Unii na rzecz walki z korupcją

P7_TA(2010)0176

Deklaracja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie działań Unii na rzecz walki z korupcją

(2011/C 161 E/09)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 Regulaminu,

- A. zaniepokojony faktem, że korupcja podważa zasady państwa prawa, prowadzi do niewłaściwego wykorzystywania pochodzących od podatników środków UE, powoduje zakłócenia rynku, a także odegrała rolę w obecnym kryzysie gospodarczym,
 - B. mając na uwadze, że Unia Europejska ratyfikowała konwencję ONZ przeciwko korupcji i że 78 % jej obywateli przyznaje, że korupcja jest głównym problemem w ich kraju (Eurobarometr, grudzień 2009 r.),
 - C. uwzględniając nacisk, jaki Parlament położył w swojej rezolucji w sprawie programu sztokholmskiego na zapobieganie korupcji w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,
 - D. zwracając uwagę na Międzynarodowy Dzień Przeciwdziałania Korupcji (9 grudnia), którego zainicjowano niniejsze oświadczenie,
1. wzywa instytucje europejskie do przyjęcia kompleksowej polityki antykorupcyjnej i stworzenia jasnego mechanizmu regularnego monitorowania sytuacji w państwach członkowskich;
 2. wzywa Komisję do dostarczenia wszelkich środków niezbędnych do wdrożenia mechanizmu monitorowania i do zagwarantowania, że wnioski i ustalenia Parlamentu będą skutecznie realizowane;
 3. wzywa Komisję i odpowiednie agencje unijne do przyjęcia wszelkich niezbędnych środków i dostarczenia dostatecznych zasobów celem zagwarantowania, że przy wykorzystywaniu funduszy UE nie będzie dochodziło do korupcji, oraz do przyjęcia odstraszaających sankcji w przypadku stwierdzenia korupcji i oszustwa;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Radzie, Komisji i państwu członkowskiemu.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy została opublikowana w Załączniku 1 do Protokołu z dnia 18 maja 2010 (P7_PV(2010)05-18(ANN1)).

Środa, 19 maja 2010 r.

Dodatki do żywności inne niż barwniki i substancje słodzące (trombina wołowa lub wieprzowa)

P7_TA(2010)0182

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie projektu dotyczącego dyrektywy Komisji zmieniającej załączniki do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące i uchylającej decyzję 2004/374/WE

(2011/C 161 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1333/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 31 oraz art. 28 ust. 4,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽²⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 95/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące ⁽³⁾ oraz dyrektywę Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁴⁾, która została uchylona i zastąpiona wspomnianym wyżej rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008,
 - uwzględniając projekt dotyczący dyrektywy Komisji zmieniającej załączniki do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące i uchylającej decyzję 2004/374/WE,
 - uwzględniając art. 5a ust.3 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art.88 ust.2 i art.4 lit. b) Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 Komisja może do chwili ustanowienia wspólnotowych wykazów dodatków do żywności, o których mowa w art. 30 tego rozporządzenia, przyjąć środki służące zmianie załączników, między innymi do dyrektywy 95/2/WE,
- B. mając na uwadze, że załącznik IV dyrektywy 95/2/WE zawiera wykaz dodatków do żywności, które mogą być stosowane w Unii Europejskiej i określa warunki ich stosowania,
- C. mając również na uwadze, że ogólne kryteria stosowania dodatków do żywności zostały ustanowione w załączniku II do dyrektywy 89/107/EWG, a w związku z faktem, że dyrektywa ta została uchylona i zastąpiona rozporządzeniem (WE) nr 1333/2008 odnośne kryteria znajdują się obecnie m.in. w art. 6 tego rozporządzenia, który dotyczy ogólnych warunków włączania dodatków do żywności do wykazu wspólnotowego oraz ich stosowania,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 01.02.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 61 z 18.03.1995, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 40 z 11.02.1989, s. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, s. 23.

Środa, 19 maja 2010 r.

- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 tego rozporządzenia dodatki do żywności mogą zostać dopuszczone do stosowania w UE jedynie wówczas, gdy spełniają pewne warunki, w tym, zgodnie z ust. 1 lit. c), nie wprowadzają w błąd konsumenta i, zgodnie z ust. 2, że przynoszą one konsumentom korzyści,
- E. mając na uwadze, że art. 6 tego rozporządzenia stanowi również w ust. 1 lit. a), że dodatek do żywności może zostać dopuszczony do użytku tylko wówczas, gdy nie budzi obaw związanych z bezpieczeństwem dla zdrowia konsumenta,
- F. mając także na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 178/2002 (znane jako przepisy ogólne prawa żywnościowego), a w szczególności jego art. 8 stanowi między innymi, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością, a także ma na celu zapobieganie praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd,
- G. mając na uwadze, że projekt dotyczący dyrektywy Komisji, a w szczególności punkt 25 preambuły i punkt 3 lit. h) załącznika do tej dyrektywy stanowią o włączeniu do załącznika IV dyrektywy 95/2/WE preparatu enzymatycznego na bazie trombiny z fibrynogenem jako dodatku do żywności w celu rekonstrukcji żywności,
- H. mając na uwadze, że trombina będąca substancją pochodzącą od jadalnych części zwierząt, posiada cechy spoiwa mięsa i jest stosowana jako dodatek do żywności w celu połączenia oddzielnych kawałków, tak by powstał jeden produkt mięsny,
- I. mając na uwadze, że celem stosowania trombiny jest zatem przedstawienie konsumentom kawałków mięsa jako jednolitego produktu mięsnego, co oczywiście wiąże się z ryzykiem wprowadzenia konsumenta w błąd,
- J. mając na uwadze, że w punkcie 25 preambuły dyrektywy Komisji stwierdza się, że wykorzystanie trombiny z fibrynogenem jako dodatku do żywności może wprowadzać konsumenta w błąd w odniesieniu do postaci końcowego produktu spożywczego,
- K. mając na uwadze, że pkt 3 lit. h) załącznika do projektu dyrektywy Komisji stanowi o włączeniu trombiny pochodzenia wołowego lub wieprzowego (maksymalnie 1mg/kg) do wykazu dozwolonych zgodnie z załącznikiem IV do dyrektywy 95/2/WE dodatków do żywności w przetworach i produktach mięsnych w opakowaniach jednostkowych przeznaczonych dla konsumentów końcowych, do stosowania wraz z fibrynogenem i z zastrzeżeniem, że na żywności będzie przedstawiona informacja „połączone części mięsne” w pobliżu nazwy handlowej,
- L. mając na uwadze, że pomimo iż w projekcie dyrektywy Komisji nie dopuszcza się stosowania trombiny jako dodatku do żywności w produktach mięsnych podawanych w restauracjach i innych publicznych podmiotach gospodarczych podających żywność, istnieje jednak wyraźne ryzyko, że mięso zawierające trombinę znajdzie się w produktach podawanych w restauracjach i innych podmiotach gospodarczych podających żywność, mając na uwadze, że ceny za kawałki mięsa podawane jako jednolity produkt mięsny można uzyskać wyższą cenę,
- M. mając w związku z tym na uwadze, że nie jest jasne, czy zakaz stosowania trombiny w produktach mięsnych podawanych w restauracjach i innych publicznych podmiotach gospodarczych podających żywność rzeczywiście zapobiegnie praktyce wykorzystywania takich produktów mięsnych w restauracjach i innych podmiotach gospodarczych podających żywność, oraz sprzedawania ich konsumentom jako jednolitego produktu mięsnego,
- N. mając na uwadze, że wspomniane wyżej warunki etykietowania przedstawione w projekcie dotyczącym dyrektywy Komisji mogłyby okazać się nieskuteczne w zapobieganiu tworzeniu fałszywego lub błędnego wrażenia u konsumentów w odniesieniu do jednolitych produktów mięsnych, co wiąże się z ryzykiem, że konsument mógłby zostać wprowadzony w błąd i pozbawiony możliwości dokonania świadomego wyboru w odniesieniu do spożycia produktów mięsnych zawierających trombinę,

Środa, 19 maja 2010 r.

- O. mając na uwadze, że nie wykazano zalet i korzyści dla osób spożywających trombinę,
- P. mając na uwadze, że proces scalania wielu oddzielnych kawałków mięsa znacznie zwiększa przestrzeń, na której mogą być one zakażone bakteriami chorobotwórczymi (takimi jak *clostridium* czy *salmonella*), które mogą przetrwać w takim procesie i rozmnażać się beztlenowo,
- Q. mając na uwadze, że ryzyko zakażenia bakteriami chorobotwórczymi jest szczególnie wysokie, gdyż proces scalania może być prowadzony poprzez łączenie na zimno bez dodatku soli i bez późniejszego procesu podgrzewania, w związku z czym nie można zapewnić bezpieczeństwa produktu końcowego,
- R. mając na uwadze, że projekt dotyczący dyrektywy Komisji nie jest zatem zgodny z kryteriami włączania dodatków do żywności do wykazu w załączniku IV do dyrektywy 95/2/WE,
1. uważa, że projekt dyrektywy Komisji nie jest zgodny z celem i postanowieniami rozporządzenia (WE) nr 1333/2008;
2. sprzeciwia się przyjęciu projektu dotyczącego dyrektywy Komisji zmieniającej załączniki do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące, i uchylającej decyzję 2004/374/WE;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przedłożenia niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Plan działania dotyczący dawstwa i przeszczepiania narządów (2009-2015)

P7_TA(2010)0183

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego: Plan działania dotyczący dawstwa i przeszczepiania narządów (2009-2015): zacieśnianie współpracy między państwami członkowskimi (2009/2104(INI))

(2011/C 161 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 184 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie norm jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich do przeszczepów (COM(2008)0818),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany: Plan działania dotyczący dawstwa i przeszczepiania narządów (2009-2015): zacieśnianie współpracy między państwami członkowskimi (COM(2008)0819),
- uwzględniając dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich⁽¹⁾,
- uwzględniając wytyczne Światowej Organizacji Zdrowia w sprawie przeszczepiania narządów ludzkich,

⁽¹⁾ Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 48.

Środa, 19 maja 2010 r.

- uwzględniając konwencję Rady Europy dotyczącą praw człowieka i biomedycyny wraz z Protokołem dodatkowym dotyczącym przeszczepiania narządów i tkanek pochodzenia ludzkiego,
 - uwzględniając konferencję na temat bezpieczeństwa i jakości oddawania i przeszczepiania narządów w Unii Europejskiej, która odbyła się w Wenecji w dniu 17 i 18 września 2003 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0103/2010),
- A. mając na uwadze, że obecnie w Unii Europejskiej 56 000 pacjentów czeka na odpowiedniego dawcę narządu, a według szacunków codziennie umiera 12 osób oczekujących na właściwy narząd do przeszczepu,
- B. mając na uwadze, że zapotrzebowanie pacjentów na przeszczepy w Europie nie jest zaspokojone z uwagi na ograniczoną liczbę dostępnych narządów zarówno od zmarłych, jak i od bezinteresownych żywych dawców,
- C. mając na uwadze znaczne zróżnicowanie wskaźników pośmiertnego dawstwa narządów w poszczególnych państwach członkowskich (od 34,2 dawcy na milion mieszkańców w Hiszpanii do 1,1 dawcy na milion mieszkańców w Bułgarii), a także fakt, że niedostatek narządów to jeden z głównych czynników mających wpływ na programy przeszczepiania,
- D. mając na uwadze, że krajowe strategie polityczne i ramy prawne ustanowione w dziedzinie dawstwa i przeszczepiania znacznie różnią się w poszczególnych państwach członkowskich ze względu na odmienne czynniki prawne, kulturowe, administracyjne i organizacyjne,
- E. mając na uwadze, że oddawanie i przeszczepianie narządów to kwestie delikatne i złożone, z którymi wiążą się istotne zagadnienia etyczne i których rozwój wymaga pełnego zaangażowania społeczeństwa i udziału wszystkich zainteresowanych stron,
- F. mając na uwadze, że przeszczepienie narządu może uratować życie, podnosi jego jakość i (w przypadku przeszczepu nerki) daje lepszy stosunek kosztów do korzyści niż inne terapie nerkozastępcze, a ponadto zwiększa szanse pacjenta na udział w życiu społecznym i zawodowym,
- G. mając na uwadze, że wymiana narządów między państwami członkowskimi jest już obecnie praktyką powszechną, chociaż występują znaczne różnice w liczbie narządów wymienianych ponad granicami państw członkowskich; mając także na uwadze, że wymianę narządów między państwami członkowskimi ułatwiają organizacje międzynarodowe, np. Eurotransplant i Scanditransplant,
- H. mając na uwadze, że obecnie nie istnieje wspólna dla całej Unii Europejskiej baza danych narządów przeznaczonych do dawstwa i przeszczepu ani baza danych dawców żywych bądź zmarłych, nie istnieje też ogólnoeuropejski system certyfikacji pozwalający wykazać, że narządy i tkanki ludzkie uzyskano zgodnie z prawem,
- I. mając na uwadze, że tylko Hiszpania i kilka innych państw członkowskich zdołało znacznie podnieść poziom pośmiertnego dawstwa narządów, przy czym wykazano, że wzrost ten wiąże się z wprowadzeniem pewnych praktyk organizacyjnych, które umożliwia systemom wskazywanie potencjalnych dawców i maksymalizację liczby osób zmarłych, które faktycznie stają się dawcami pośmiertnymi,

Środa, 19 maja 2010 r.

- J. mając na uwadze, że dyrektywa 2004/23/WE wprowadzi jasne ramy prawne dawstwa i przeszczepiania narządów w Unii Europejskiej, w wyniku czego w każdym państwie członkowskim zostanie utworzony lub wyznaczony właściwy organ krajowy zapewniający zgodność z normami jakości i bezpieczeństwa obowiązującymi w UE,
- K. mając na uwadze, że handel narządami i handel ludźmi w celu pobrania od nich narządów stanowi poważne naruszenie praw człowieka,
- L. mając na uwadze, że istnieje silny związek między nielegalnym handlem narządami i handlem ludźmi w celu pobrania od nich narządów a legalnym systemem dawstwa narządów, gdyż po pierwsze, niedostępność narządów w systemie legalnym stanowi zachętę do działalności nielegalnej, a po drugie, działalność nielegalna poważnie szkodzi wiarygodności legalnego systemu dawstwa narządów,
- M. mając na uwadze, że wskaźniki odmowy oddania narządu znacznie różnią się w poszczególnych krajach Europy, a różnice te można wyjaśnić poziomem szkolenia i doświadczenia pracowników służby zdrowia w zakresie komunikacji i pracy z rodzinami, różnymi podejściami legislacyjnymi do kwestii zgody na oddanie narządu i ich realizacją w praktyce, a także innymi ważnymi czynnikami kulturowymi, gospodarczymi i społecznymi, które wpływają na sposób postrzegania przez społeczeństwo korzyści płynących z dawstwa i przeszczepów,
- N. mając na uwadze, że oddawanie narządów przez żywych dawców może być pomocnym rozwiązaniem dodatkowym dla pacjentów, którzy nie mogą otrzymać potrzebnego im narządu od dawcy zmarłego, lecz mając również na uwadze, że należy podkreślić, iż oddawanie narządów przez żywych dawców może być brane pod uwagę jedynie w razie wykluczenia wszelkiej działalności przestępczej i wszelkich opłat za dawstwo,
- O. mając na uwadze, że zabieg medyczny można przeprowadzić tylko po dobrowolnym wyrażeniu przez zainteresowaną osobę świadomej zgody; mając na uwadze, że osobę tę należy wcześniej poinformować odpowiednio o celu i charakterze zabiegu oraz o wynikających z niego konsekwencjach i związanych z nim zagrożeniach; mając także na uwadze, że zainteresowana osoba ma prawo w dowolnym momencie wycofać wyrażoną zgodę,
- P. mając na uwadze, że państwa członkowskie muszą zapewnić niepobieranie narządów do przeszczepu od osób zmarłych, jeżeli ich śmierci nie potwierdzono zgodnie z prawem krajowym,
- Q. mając na uwadze, że dawstwo narządów za życia powinno być uzupełnieniem dawstwa pośmiertnego,
- R. mając na uwadze, że wykorzystanie narządów w leczeniu wiąże się z ryzykiem przenoszenia chorób zakaźnych i innych,
- S. mając na uwadze, że konsekwencją wydłużenia życia jest gorsza jakość narządów, która powoduje często zmniejszenie liczby przeszczepów, również w krajach członkowskich, w których wzrasta liczba dawców,
- T. mając na uwadze, że świadomość społeczna i opinia publiczna odgrywają bardzo ważną rolę w podnoszeniu wskaźników dawstwa narządów,
- U. mając na uwadze, że dzięki działalności organizacji charytatywnych i innych organizacji opartych na wolontariacie w państwach członkowskich wzrasta świadomość dawstwa narządów oraz że wysiłki tych organizacji przyczyniają się w ostatecznym rozrachunku do zwiększenia liczby osób figurujących w rejestrach dawców narządów,
1. z zadowoleniem przyjmuje europejski plan działań w zakresie dawstwa i przeszczepów narządów (2009-2015) przyjęty przez Komisję w grudniu 2008 r., który określa podejście polegające na współpracy między państwami członkowskimi w formie zestawu działań priorytetowych bazujących na wskazaniu i realizacji wspólnych celów oraz na ocenie działalności w zakresie dawstwa i przeszczepów za pomocą uzgodnionych wskaźników, które mogą pomóc wyznaczyć punkty odniesienia i wskazać najlepsze praktyki;

Środa, 19 maja 2010 r.

2. wyraża zaniepokojenie niedostateczną liczbą dostępnych narządów ludzkich do przeszczepu w stosunku do potrzeb pacjentów; jest świadomy, że znaczny niedobór dawców narządów to wciąż główna przeszkoda dla pełnego rozwoju usług transplantacyjnych oraz podstawowe wyzwanie stojące przed państwami członkowskimi w odniesieniu do przeszczepów narządów;
3. zauważa powodzenie, jakim cieszą się systemy, w których obywatele mają możliwość wpisania się do rejestru dawców narządów przy okazji załatwiania formalności administracyjnych, np. składania wniosku o paszport czy prawo jazdy; wzywa państwa członkowskie, by rozważyły wprowadzenie takich systemów celem zwiększenia liczby osób figurujących w rejestrach dawców;
4. uważa, że aby mieć pewność, iż nadające się do przeszczepu dostępne narządy nie będą marnowane, należy ustalić jasno określone ramy prawne dotyczące ich wykorzystania, a także zdobyć zaufanie społeczeństwa do systemu dawstwa i przeszczepiania;
5. zauważa znaczenie organizacyjnych aspektów pobierania narządów i podkreśla, że wymiana informacji i najlepszych praktyk wśród państw członkowskich pomoże krajom o niskiej dostępności narządów poprawić wskaźniki dawstwa, czego dowodzi np. wdrożenie elementów modelu hiszpańskiego w różnych krajach, zarówno leżących w UE, jak i poza nią, które z powodzeniem podniosły swoje wskaźniki dawstwa narządów;
6. podkreśla rolę koordynatorów ds. przeszczepów oraz znaczenie powołania koordynatorów ds. przeszczepów na szczeblu szpitala. Koordynator ds. przeszczepów powinien pełnić kluczową rolę w poprawie nie tylko skuteczności procesu oddawania narządów i przeszczepiania, ale także jakości i bezpieczeństwa organów przeznaczonych do przeszczepu;
7. podkreśla, że zmiana organizacji oddawania i pobierania narządów może spowodować istotny wzrost i utrzymanie wskaźników dawstwa;
8. zaznacza, że wskazanie potencjalnych dawców uważa się za jeden z kluczowych etapów procesu dawstwa pośmiertnego; podkreśla, że wyznaczenie na szczeblu szpitala osoby odpowiedzialnej za przeszczepy narządów (koordynatora ds. przeszczepów), której głównym zadaniem jest tworzenie programu aktywnego poszukiwania dawców i optymalizacja całego procesu dawstwa narządów, to najważniejszy krok do poprawy wskaźników poszukiwania dawców i dawstwa narządów;
9. zauważa znaczenie transgranicznej wymiany narządów ze względu na konieczność zapewnienia zgodności między dawcą a biorcą, a w związku z tym znaczenie dużej puli dawców dla zaspokojenia potrzeb wszystkich pacjentów wpisanych na listy oczekujących; uważa, że w sytuacji braku wymiany narządów między państwami członkowskimi biorcy potrzebujący rzadkich układów zgodności mają niewielkie szanse na otrzymanie narządu, a równocześnie określone dawcy nie są brani pod uwagę, ponieważ na liście oczekujących nie ma odpowiedniego biorcy;
10. z zadowoleniem przyjmuje działalność systemów Eurotransplant i Scanditransplant, zauważa jednak, że wymianę narządów poza tymi systemami oraz pomiędzy nimi można znacznie ulepszyć, zwłaszcza na korzyść pacjentów w małych krajach;
11. podkreśla, że ustanowienie wspólnych wiążących norm jakości i bezpieczeństwa to jedyny mechanizm mogący zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia w całej UE;
12. podkreśla, że oddawanie organów powinno dobrowolne i nieodpłatne oraz odbywać się w jasno zdefiniowanych ramach prawnych i etycznych;
13. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania przydzielania narządów biorcom w oparciu o kryteria przejrzyste, niedyskryminacyjne i naukowe;

Środa, 19 maja 2010 r.

14. wzywa państwa członkowskie, by zapewniły jasne określenie podstaw prawnych zapewniających uzyskanie od zmarłego lub jego krewnych ważnej zgody na pobranie narządów lub stosownego sprzeciwu oraz do zagwarantowania, że żadne narządy nie zostaną pobrane z ciała osoby zmarłej, jeśli jej zgon nie zostanie potwierdzony zgodnie z prawem krajowym;
15. popiera środki, których celem jest ochrona żywych dawców i zagwarantowanie, że dawstwo narządów odbywa się bezinteresownie i dobrowolnie, bez żadnego wynagrodzenia poza rekompensatą wydatków związanych z oddaniem narządu, np. kosztów podróży, kosztów opieki nad dziećmi, utraty zarobków lub kosztów rekonwalescencji, wprowadzające zakaz jakichkolwiek zachęt, ale i strat finansowych dla potencjalnego dawcy; wzywa państwa członkowskie do określenia warunków przyznawania takiej rekompensaty;
16. podkreśla, że państwa członkowskie dopilnowują, aby wybór żywych dawców był dokonywany przez wykwalifikowanych i wyszkolonych specjalistów i odbywał się na podstawie wywiadu lekarskiego, w tym, w razie potrzeby, oceny psychologicznej;
17. wzywa Komisję do dokonania oceny możliwości zapewnienia żywym dawcom legalnego ubezpieczenia we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję do przeanalizowania różnych systemów pokrywania kosztów opieki zdrowotnej dla żywych dawców we wszystkich państwach członkowskich w celu zidentyfikowania najlepszych wzorców w całej UE;
18. podkreśla, że sprawą najwyższej wagi jest ustanowienie odpowiednio ustrukturyzowanych systemów operacyjnych oraz wspieranie skutecznych wzorców na szczeblu krajowym; sugeruje, że systemy operacyjne powinny obejmować właściwe ramy legislacyjne, infrastrukturę techniczną i logistyczną, a także pomoc organizacyjną połączoną ze skutecznym systemem przydziału;
19. wzywa państwa członkowskie, by w pierwszej kolejności wspierały tworzenie programów poprawy jakości dawstwa narządów we wszystkich szpitalach mających potencjał dawstwa narządów, w oparciu o samoocenę całego procesu dawstwa narządów dokonywaną przez specjalistów w dziedzinie intensywnej opieki medycznej i przez koordynatorów ds. przeszczepów w poszczególnych szpitalach, a także by dążyły do komplementarności z audytami zewnętrznymi, jeżeli jest to konieczne i wykonalne;
20. podkreśla, że istotnym elementem strategii informacyjnej wszystkich państw członkowskich w tej dziedzinie powinna być ciągła edukacja; sugeruje w szczególności, że obywatele należy lepiej informować oraz zachęcać, by rozmawiali o dawstwie narządów i informowali krewnych o swojej woli w tym zakresie; zauważa, że jak się wydaje, tylko 41 % obywateli europejskich omówiło kwestię dawstwa narządów ze swoimi rodzinami;
21. zachęca państwa członkowskie, aby wspierały możliwość jasnego wyrażenia woli za życia poprzez wpisanie się za pomocą internetu do krajowego lub europejskiego rejestru dawców, co pozwoliłoby na szybszą weryfikację zgody na oddanie narządów;
22. wzywa Komisję, aby w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, Parlamentem Europejskim i zainteresowanymi stronami zbadała możliwość opracowania systemu, dzięki któremu życzenia sformułowane przez obywateli wyrażających zgodę na wykorzystanie ich narządów po śmierci będą brane pod uwagę w jak największej liczbie państw członkowskich;
23. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia opracowania systemów i powiązanych z nimi rejestrów, łatwo dostępnych w celu odnotowywania życzeń przyszłych dawców;
24. wzywa również państwa członkowskie, by wspierały możliwość dodania adnotacji lub znaku na dowodzie osobistym lub prawie jazdy dawcy, które umożliwią identyfikację danej osoby jako dawcy;
25. w związku z tym wzywa państwa członkowskie do podnoszenia wiedzy i umiejętności komunikacyjnych pracowników służby zdrowia i grup wsparcia pacjentów w zakresie przeszczepiania narządów; wzywa Komisję, państwa członkowskie i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, by przyłączyły się do tych starań o zwiększenie świadomości społecznej na temat możliwości oddania narządów przy jednoczesnym uwzględnieniu różnic kulturowych między państwami członkowskimi;

Środa, 19 maja 2010 r.

26. wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania potencjału dawstwa pośmiertnego poprzez ustanowienie skutecznych systemów wskazywania dawców narządów oraz wspieranie koordynacji przeszczepów w szpitalach w całej Europie; zwraca się do państw członkowskich, aby oceniły oraz częściej wykorzystywały narządy od dawców zakwalifikowanych na podstawie rozszerzonych kryteriów (np. dawców w wieku starszym lub cierpiących na niektóre choroby), stosując najwyższe standardy jakości i bezpieczeństwa przede wszystkim poprzez korzystanie z najnowszych osiągnięć biotechnologicznych obniżających ryzyko odrzucenia przeszczepionych organów;

27. uważa, że należy zapewnić właściwą równowagę między ochroną dawcy pod względem anonimowości i poufności a możliwością prześledzenia przebiegu dawstwa narządów do celów medycznych, by zapobiec wypłacaniu wynagrodzenia za oddanie narządu, a także handlowi narządami;

28. podkreśla, że żywi dawcy powinni być traktowani zgodnie z najwyższymi standardami medycznymi i nie powinni ponosić żadnych kosztów finansowych w przypadku wystąpienia problemów zdrowotnych będących potencjalnym następstwem przeszczepu, takich jak nadciśnienie, niewydolność nerek oraz ich konsekwencje, należy też unikać utraty zarobków w wyniku przeszczepu i jakichkolwiek problemów zdrowotnych; dawcy powinni być chronieni przed jakąkolwiek formą dyskryminacji w systemie opieki społecznej;

29. uważa, że wszystkie zasady obowiązujące w systemie przeszczepów (przydzielanie, dostęp do usług transplantacyjnych, dane na temat działalności itp.) powinny być publicznie dostępne i odpowiednio kontrolowane, by uniknąć wszelkiej nieuzasadnionej dyskryminacji w odniesieniu do dostępu do list oczekujących na przeszczep i do leczenia;

30. zauważa, że pomimo wprowadzenia przez niektóre państwa członkowskie obowiązkowej rejestracji zabiegów przeszczepu i pomimo istnienia kilku rejestrów dobrowolnych nie istnieje całłościowy system zbierania danych na temat poszczególnych typów przeszczepów i ich wyników;

31. w związku z tym zdecydowanie popiera tworzenie rejestrów na szczeblu krajowym i na szczeblu całej UE oraz ustanowienie metodologii porównywania wyników z istniejących rejestrów obserwacji biorców narządów przy poszanowaniu obowiązujących europejskich ram prawnych w zakresie ochrony danych osobowych;

32. popiera utworzenie specjalnych, obowiązujących w całej UE protokołów postępowania na etapie operacji i etapie pooperacyjnym pod nadzorem zespołów chirurgów, lekarzy specjalistów i innych niezbędnych specjalistów;

33. popiera tworzenie rejestrów obserwacji żywych dawców narządów na szczeblu krajowym i na szczeblu całej UE, by lepiej zapewniać ochronę ich zdrowia;

34. podkreśla, że jakiegokolwiek komercyjne wykorzystywanie narządów, sprzeczne z zasadą sprawiedliwego dostępu do przeszczepów, jest nieetyczne i niezgodne z najbardziej podstawowymi ludzkimi wartościami, narusza art. 21 Konwencji w sprawie praw człowieka i biomedycyny, a ponadto jest zabronione na mocy art. 3 ust. 2 Karty praw podstawowych UE;

35. zwraca uwagę, że niedobór narządów na dwa sposoby wiąże się z handlem organami i handlem ludźmi w celu pobrania od nich narządów: po pierwsze, większa dostępność narządów w państwach członkowskich pozwoliłaby na lepsze śledzenie takich praktyk, gdyż obywatele UE nie mieliby potrzeby poszukiwania narządów poza UE, a po drugie, nielegalna działalność poważnie zmniejsza wiarygodność legalnego systemu dawstwa narządów;

Środa, 19 maja 2010 r.

36. powtarza zalecenia dotyczące walki z handlem organami zapisane w sprawozdaniu Adamosa Adamou na temat dawstwa i przeszczepów narządów⁽¹⁾ oraz jest zdania, że Komisja powinna w pełni wziąć je pod uwagę przy opracowywaniu planu działania; podkreśla, że w Komisji i Europolu należy podnosić świadomość istnienia tego problemu;
37. podkreśla znaczenie mającego się odbyć w maju 2010 r. Światowego Zgromadzenia Zdrowia oraz wzywa Komisję i Radę do podjęcia zdecydowanych kroków na szczelbu WHO (Światowej Organizacji Zdrowia) na rzecz zasady dobrowolnego i bezpłatnego dawstwa;
38. przyjmuje z zadowoleniem przeprowadzone wspólnie przez Radę Europy i ONZ badanie dotyczące handlu narządami, tkankami i komórkami oraz handlu ludźmi w celu pobrania od nich narządów;
39. odnotowuje sprawozdanie Davida Matasa i Dawida Kilgoura dotyczące zabójstw członków ruchu Falung Gong w celu pobrania ich narządów oraz wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat postawionych tam zarzutów oraz na temat innych przypadków podobnych praktyk;
40. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia mechanizmów powalających uniknąć sytuacji, w których pracownicy służby zdrowia, instytucje lub towarzystwa ubezpieczeniowe zachęcają obywateli UE do nabycia narządu w kraju trzecim w ramach praktyk, które wiążą się z handlem narządami lub z handlem ludźmi w celu pobrania narządów; wzywa państwa członkowskie, by śledziły występowanie takich przypadków na ich terytorium; zwraca się do państw członkowskich o dokonanie oceny wprowadzenia środków legislacyjnych, w tym sankcji, mających zastosowanie do osób wspierających tego rodzaju działania lub biorących w nich udział;
41. zdecydowanie odrzuca postępowanie niektórych towarzystw ubezpieczeń zdrowotnych zachęcających pacjentów do udziału w turystyce przeszczepowej i wzywa państwa członkowskie do ścisłego nadzoru i karania takich zachowań;
42. podkreśla, że pacjenci, którym wszczepiono narząd w nielegalnych okolicznościach, nie mogą być wykluczeni z systemu opieki zdrowotnej w Unii Europejskiej; podkreśla, że – jak w każdym innym przypadku – należy odróżnić karę za nielegalne działania od potrzeby leczenia;
43. podkreśla, że państwa członkowskie powinny zacieśnić współpracę pod auspicjami Interpolu i Europolu w celu skuteczniejszego rozwiązywania problemu nielegalnego handlu narządami;
44. uznaje kluczowe znaczenie poprawy jakości i bezpieczeństwa oddawania i przeszczepiania narządów; podkreśla, że wpłynie ona na zmniejszenie ryzyka związanego z przeszczepami i w konsekwencji ograniczy ich niekorzystne skutki; jest zdania, że działania na rzecz jakości i bezpieczeństwa mogą wpłynąć na dostępność narządów, a z kolei ich dostępność – na jakość i bezpieczeństwo; wzywa Komisję, by pomogła państwom członkowskim zwiększać potencjał tworzenia i rozwijania ram prawnych mających podnosić jakość i bezpieczeństwo;
45. podkreśla, że dobrze układająca się współpraca między pracownikami służby zdrowia a organami krajowymi lub innymi uprawnionymi organizacjami jest niezbędna i przynosi wartość dodaną;
46. uznaje, że powodzenie przeszczepu zależy w dużej mierze od opieki medycznej po przeszczepie, w tym od odpowiednio zastosowanych terapii zapobiegających odrzuceniu przeszczepu; przyznaje, że optymalne stosowanie terapii zapobiegających odrzuceniu może przyczynić się do poprawy zdrowia pacjentów w perspektywie długoterminowej, wydłużenia czasu przeżycia przeszczepu, a więc i do szerszej dostępności narządów, dzięki zmniejszonemu zapotrzebowaniu na ponowne przeszczepy, oraz stwierdza, że państwa członkowskie powinny zapewnić pacjentom dostęp do najlepszych dostępnych terapii;
47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie dawstwa i przeszczepiania narządów: działania polityczne na poziomie UE (Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0130).

Środa, 19 maja 2010 r.

Aspekty instytucjonalne przystąpienia Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

P7_TA(2010)0184

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie międzyinstytucjonalnych aspektów przystąpienia Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (2009/2241(INI))

(2011/C 161 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 216 ust. 2 i art. 218 ust. 6, 8 i 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także protokół dotyczący art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie przystąpienia Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej EKPC),
- uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z 14 stycznia 2010 r. zezwalającą na zastosowanie art. 50 Regulaminu (procedura obejmująca zaangażowane komisje) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komitetu Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych i Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0144/2010),
- A. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości w swym orzecznictwie konsekwentnie, od orzeczeń w sprawach *Internationale Handelsgesellschaft* z 17 grudnia 1970 r. ⁽²⁾ oraz *Nold* z 14 maja 1974 r. ⁽³⁾, stwierdzał, że prawa podstawowe stanowią integralną część ogólnych zasad prawa, których poszanowanie Trybunał ten gwarantuje,
- B. mając na uwadze, że czyniąc to Trybunał Sprawiedliwości inspirował się tradycjami konstytucyjnymi wspólnymi dla państw członkowskich, a także instrumentami międzynarodowymi dotyczącymi ochrony praw człowieka, które podpisały państwa członkowskie, takimi jak EKPC,
- C. mając na uwadze, że sens tego orzecznictwa został włączony do prawa pierwotnego Traktatem o Unii Europejskiej z Maastricht z 1993 r.,
- D. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości poświęca szczególną uwagę rozwojowi orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, o czym świadczy rosnąca liczba orzeczeń odnoszących się do postanowień EKPC,
- E. mając na uwadze, że w zasadzie Europejski Trybunał Praw Człowieka zakłada zgodność postępowania państwa członkowskiego UE z EKPC, gdy państwo to wprowadza tylko w życie prawo Unii,
- F. mając na uwadze, że w opinii wydanej w dniu 28 marca 1996 r. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że Wspólnota Europejska nie może przystąpić do EKPC bez uprzedniej zmiany traktatu, co wynika z faktu nieposiadania przez UE wyraźnych lub dorozumianych kompetencji, aby to uczynić,

⁽¹⁾ Protokół posiedzenia Konferencji Przewodniczących, PE 432.390/CPG, pkt 9.1.

⁽²⁾ Zb. Orz. 1970, s. 1125.

⁽³⁾ Zb. Orz. 1974, s. 491.

Środa, 19 maja 2010 r.

- G. mając na uwadze, że ograniczenia narzucone traktatem lizbońskim i protokołami do tego traktatu muszą zostać w momencie przystąpienia utrzymane, zwłaszcza art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz protokół nr 8 traktatu lizbońskiego; mając na uwadze, że postanowienia te nie stanowią jedynie opcji pozwalającej Unii na przystąpienie, ale również zobowiązanie dla instytucji unijnych, aby to uczynić, mając na uwadze, że w umowie o przystąpieniu Unii do EKPC należy koniecznie zagwarantować zachowanie specyficznych cech Unii oraz unijnego prawa,
- H. mając na uwadze, że wskutek podpisania protokołu nr 14 zmieniającego EKPC, Unia uzyskała możliwość przystąpienia do konwencji w imieniu państw będących stronami EKPC oraz mając na uwadze, że w chwili przystąpienia pomiędzy Unią Europejską a państwami będącymi stronami EKPC powinny zostać ustalone warunki i szczegółowe zasady przystąpienia,
- I. mając na uwadze, że tego rodzaju umowa powinna również obejmować kwestie administracyjne i techniczne, jak zasada udziału Unii w kosztach funkcjonowania Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mając na uwadze, że należy w związku z tym przeznaczyć na cele Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oddzielny budżet, aby ułatwić określanie odnośnych wkładów finansowych,
- J. mając na uwadze, że przystępując do EKPC Unia zostanie objęta jej systemem ochrony praw podstawowych i poza ochroną wewnętrzną tych praw przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej posiadać będzie instancję ochrony zewnętrznej o charakterze międzynarodowym,
- K. mając na uwadze, że EKPC nie została opracowana wyłącznie w oparciu o protokoły dodatkowe, ale także na podstawie innych konwencji, kart i porozumień, w związku z czym powstał system ochrony praw człowieka i podstawowych wolności będący w ciągłym rozwoju,
1. podkreśla podstawowe argumenty za przystąpieniem Unii do EKPC, które można streścić następująco:
- przystąpienie stanowi krok naprzód w procesie integracji europejskiej oraz krok w stronę unii politycznej;
 - choć system ochrony praw podstawowych Unii Europejskiej zostanie uzupełniony i wzmocniony wskutek włączenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do jej prawa pierwotnego, jej przystąpienie do EKPC będzie silnym sygnałem spójności Unii i krajów należących do Rady Europy i jej ogólnoeuropejskiego systemu praw człowieka; przystąpienie to wzmocni również wiarygodność Unii w oczach krajów trzecich, od których regularnie wymaga ona przestrzegania tej konwencji w ramach dwustronnych stosunków z nimi;
 - przystąpienie do EKPC zagwarantuje również obywatelom ochronę wobec działań UE analogiczną do tej, z jakiej już korzystają wobec działań wszystkich państw członkowskich; jest to kwestia tym bardziej istotna, że państwa członkowskie przekazały Unii znaczne uprawnienia;
 - ujednolicenie prawodawstwa i orzecznictwa w zakresie ochrony praw człowieka w ramach systemów prawnych UE i EKPC przyczyni się do harmonijnego rozwoju obu trybunałów europejskich w dziedzinie praw człowieka, zwłaszcza z powodu większej potrzeby prowadzenia dialogu i współpracy oraz do stworzenia jednolitego systemu, w którym będą funkcjonować jednocześnie oba trybunały;
 - przystąpienie do konwencji zrekompensuje także częściowo pewne ograniczenia kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach dotyczących polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz policji i polityki bezpieczeństwa poprzez zapewnienie korzystnej zewnętrznej kontroli sądowej wszystkich aspektów działalności UE;

Środa, 19 maja 2010 r.

- przystąpienie to nie będzie miało jakiegokolwiek wpływu na zasadę autonomii prawa unijnego, jako że Trybunał Sprawiedliwości pozostanie jedyną najwyższą instancją w kwestiach dotyczących prawa Unii Europejskiej oraz ważności jej aktów prawnych – Trybunał Praw Człowieka może być uznawany wyłącznie za organ sprawujący kontrolę zewnętrzną nad poszanowaniem przez Unię Europejską zobowiązań prawa międzynarodowego wynikających z przystąpienia przez nią do EKPC; związek między dwoma trybunałami nie będzie mieć charakteru hierarchicznego, ponieważ będzie polegał na podziale kompetencji; zatem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej będzie miał status analogiczny do statusu, jaki aktualnie posiadają sądy najwyższe państw członkowskich w stosunku do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
- 2. przypomina, że zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz protokołem nr 8 przystąpienie nie stanowi rozszerzenia kompetencji Unii, a w szczególności nie stwarza kompetencji ogólnych Unii w zakresie praw człowieka oraz że zgodnie z art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy szanować tradycje i tożsamość konstytucyjną państw członkowskich;
- 3. stwierdza, że zgodnie z art. 2 protokołu nr 8 traktatu lizbońskiego umowa o przystąpieniu UE do EKPC powinna zagwarantować, że to przystąpienie nie wpłynie na szczególną sytuację wewnętrzną państw członkowskich w odniesieniu do EKPC i ogólnie protokołów do niej, a także w odniesieniu do ewentualnych derogacji i zastrzeżeń poczynionych przez państwa członkowskie w szczególności, a także że takie okoliczności nie powinny wpływać na stanowisko Unii w sprawie EKPC;
- 4. stwierdza, że system EKPC uzupełniono szeregiem dodatkowych protokołów dotyczących ochrony praw, które nie stanowią przedmiotu EKPC, i zaleca, aby Komisja miała uprawnienia również do negocjacji dotyczących przystąpienia do ogółu protokołów dotyczących praw, o których mowa w karcie praw podstawowych, niezależnie od ratyfikacji tych protokołów przez państwa członkowskie Unii;
- 5. podkreśla, że z uwagi na to, iż przystąpienie UE do EKPC jest przystąpieniem strony niepaństwowej do instrumentu prawnego stworzonego z myślą o państwach, powinno ono odbyć się bez modyfikacji cech tej konwencji, a zmiany jej systemu prawnego powinny być minimalne; uważa za ważne w interesie osób dochodzących sprawiedliwości zarówno w Unii, jak i w krajach trzecich, aby dawać pierwszeństwo ustaleniom w sprawie przystąpienia, które będą miały najmniejszy wpływ na obciążenie pracą Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
- 6. podkreśla, że oprócz zobowiązań politycznych niezwykle istotne jest znalezienie właściwych odpowiedzi i rozwiązań dotyczących głównych kwestii technicznych, tak aby umożliwić wykorzystanie przystąpienia UE do EKPC dla dobra jej obywateli; zwraca uwagę, że nierozwiązane i niejasne szczegóły mogą powodować chaos i zagrażać samemu celowi przystąpienia do konwencji; podkreśla jednak, że nie można dopuścić do tego, aby przeszkody techniczne opóźniały ten proces;
- 7. podkreśla, że przystąpienie do EKPC nie czyni UE członkiem Rady Europejskiej, ale że uczestnictwo Unii w instancjach związanych z konwencją do pewnego stopnia jest niezbędne, aby zagwarantować właściwą integrację Unii z systemem EKPC, oraz że tym samym Unia powinna posiadać w niej pewne prawa, a mianowicie:
 - prawo przedstawienia listy trzech kandydatów na stanowisko sędziego, z których jeden zostanie wybrany przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w imieniu Unii i zgodnie z art. 27 ust. 2 EKPC będzie uczestniczył w pracach Trybunału na równi z pozostałymi sędziami; Parlament Europejski będzie uczestniczył w sporządzaniu listy kandydatów zgodnie z procedurą podobną do postępowania przewidzianego w art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczącego kandydatów do wykonywania funkcji sędziego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
 - prawo do uczestnictwa za pośrednictwem Komisji Europejskiej w posiedzeniach Komitetu Ministrów z prawem głosu w imieniu UE podczas wykonywania przez ten komitet funkcji organu kontrolującego wykonywanie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka lub podczas gdy podejmuje on decyzję o konieczności zasięgnięcia opinii Trybunału, a także prawo do reprezentacji w Komitecie Sterującym Praw Człowieka (który jest organem podrzędnym w stosunku do Komitetu Ministrów);

Środa, 19 maja 2010 r.

- prawo Parlamentu Europejskiego do mianowania/skierowania pewnej liczby przedstawicieli do Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, kiedy wybiera ono sędziów do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
8. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zobowiązać się wobec siebie oraz we wzajemnych stosunkach z Unią Europejską, że w momencie przystąpienia do EKPC nie będą odwoływać się do skargi międzypaństwowej w związku z naruszeniem postanowień w rozumieniu art. 33 EKPC, jeśli działanie lub zaniechanie będące przedmiotem sprawy wynika z przepisów prawa wspólnotowego, gdyby miało być to sprzeczne z art. 344 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
9. jest zdania, że podstawową wartością dodaną przystąpienia UE do EKPC jest zapewnienie obywatelom możliwości zaskarżania aktów, za pomocą których instytucje lub państwa członkowskie UE wdrażają prawo unijne, a w rezultacie każdy wniosek osoby fizycznej lub prawnej dotyczący aktu prawnego lub naruszenia przez instytucję lub organ Unii Europejskiej powinien być kierowany wyłącznie do tej ostatniej; podobnie, wszelkie wnioski dotyczące środków, za pomocą których państwo członkowskie wprowadza prawo UE, powinny być kierowane wyłącznie do tego państwa członkowskiego, bez uszczerbku dla zasady, że kiedy zachodzą wątpliwości co do zasad podziału odpowiedzialności, wniosek powinien być kierowany równocześnie do Unii Europejskiej i do państwa członkowskiego;
10. jest zdania, że aby spełnić warunek wyczerpania wewnętrznych środków odwoławczych przewidzianych w art. 35 EKPC, strona skarżąca powinna wyczerpać sądowe środki odwoławcze danego państwa, jak również zapytania prejudycjalnego przed Trybunałem Sprawiedliwości w Luksemburgu; ten ostatni wymóg będzie uznany za spełniony wtedy, kiedy pomimo wniosku strony skarżącej skierowanego do sądu krajowego i dotyczącego złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, sąd uznał taki krok za bezzasadny;
11. zauważa, że po przystąpieniu UE do EKPC może w niektórych przypadkach dojść do pokrywania się kompetencji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, i wskazuje, że jednocześnie kierowanie spraw do obu tych trybunałów nie będzie dozwolone;
12. uznaje za słuszne, aby w interesie właściwej administracji wymiaru sprawiedliwości i bez uszczerbku dla postanowień art. 36 ust. 2 EKPC, we wszystkich sprawach toczących się przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, w których może zostać podniesiona kwestia prawa unijnego wszczętych przeciwko państwu członkowskiemu, Unia Europejska mogła występować w charakterze współobrońcy oraz we wszelkich sprawach przeciw Unii, na tych samych zasadach, każde państwo członkowskie mogło występować w funkcji współobrońcy; tę możliwość należy ująć w przepisach włączonych do traktatu o przystąpieniu w sposób jednocześnie precyzyjny i wystarczająco wszechstronny;
13. uważa, że przyjęcie statutu współskarżącego nie powinno utrudniać stosowania innych pośrednich metod przewidzianych w EKPC (art. 36 ust. 1), takich jak prawo UE do interwencji w charakterze strony trzeciej w przypadku skarg wnoszonych przez obywateli UE przeciwko państwom niebędącym członkami UE;
14. uważa, że skoro Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał eksterytorialne zastosowanie EKPC, celem Unii musi być pełne przestrzeganie tego obowiązku w jej stosunkach i działaniach zewnętrznych;
15. jest zdania, że nie byłoby rozsądne formalizowanie stosunków pomiędzy Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka poprzez wprowadzenie postępowania prejudycjalnego przed tym ostatnim lub poprzez stworzenie organu lub panelu, który podejmowałby decyzje w przypadkach, gdy którykolwiek z tych dwóch trybunałów zamierzałby przyjąć interpretację EKPC różniącą się od interpretacji przyjętej przez ten drugi; przypomina w tym kontekście deklarację nr 2 dotyczącą art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, która stwierdza istnienie regularnego dialogu pomiędzy Trybunałem Sprawiedliwości oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, który powinien się zintensyfikować wraz z przystąpieniem Unii do EKPC;
16. jest świadom, że Europejski Trybunał Praw Człowieka może dopatrzeć się naruszenia praw człowieka w sprawie już rozstrzygniętej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, i podkreśla, że tego typu sytuacja nie będzie podważać wiarygodności Trybunału jako najwyższego organu sądowego w systemie prawnym UE;

Środa, 19 maja 2010 r.

17. podkreśla, że po przystąpieniu do konwencji będzie ona stanowić minimalny standard ochrony praw człowieka i podstawowych wolności w Europie oraz będzie miała decydujące znaczenie, w szczególności w sytuacjach, gdy ochrona gwarantowana przez UE jest mniejsza niż ochrona, którą zapewnia EKPC; zwraca uwagę, że EKPC wzmacnia ochronę praw określonych w Karcie, które wchodzą w zakres konwencji, oraz że Karta określa również inne prawa i zasady, które nie są ujęte w EKPC, lecz w protokołach dodatkowych i instrumentach związanych z EKPC;

18. przypomina, że propagowanie poszanowania praw człowieka, będących podstawową wartością UE określoną w jej traktacie założycielskim, stanowi wspólną podstawę dla stosunków UE z krajami trzecimi; w związku z tym jest zdania, że przystąpienie to w jeszcze większym stopniu wzmocni zaufanie obywateli w stosunku do Unii Europejskiej oraz wiarygodność UE w dialogu na temat praw człowieka z krajami trzecimi; podkreśla ponadto, że spójne i pełne wdrożenie Karty praw podstawowych na poziomie UE jest w równym stopniu niezbędne dla zagwarantowania wiarygodności Unii w ramach tego dialogu;

19. stwierdza, że EKPC pełni ważną funkcję w kwestii interpretacji Karty praw podstawowych, gdyż prawa gwarantowane Kartą odpowiadające prawom uznanym przez EKPC powinny być interpretowane zgodnie z tą ostatnią, oraz że na mocy art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej EKPC stanowi źródło inspiracji dla Trybunału Sprawiedliwości w formułowaniu zasad ogólnych prawa UE; stwierdza również, że zgodnie z art. 53 EKPC, Konwencja nie powinna być interpretowana jako ograniczająca lub mająca negatywny wpływ na prawa uznane przez Kartę praw podstawowych, aby karta ta zachowała swą pełną wartość prawną;

20. podkreśla znaczącą rolę EKPC i orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w określaniu ram prawnych i wytycznych dotyczących obecnych i przyszłych działań UE w dziedzinie wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, szczególnie w świetle nowych form integracji i harmonizacji w zakresie wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, zapoczątkowanych przez wejście w życie Traktatu z Lizbony oraz przyjęcie programu sztokholmskiego;

21. podkreśla, że przystąpienie Unii Europejskiej do konwencji przede wszystkim przyczyni się do większej spójności systemu praw człowieka w UE; jest zdania, że zwiększy ono wiarygodność UE w oczach jej własnych obywateli, jeśli chodzi o ochronę praw człowieka, gwarantując pełne i skuteczne poszanowanie praw podstawowych wszędzie tam, gdzie w grę wchodzi prawo UE;

22. podkreśla, że po przystąpieniu do konwencji kompetencje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przy orzekaniu w sprawach podlegających EKPC nie mogą być kwestionowane na podstawie wewnętrznej struktury prawa UE; podkreśla również, że kompetencje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nie mogą ograniczać się do obywateli europejskich lub geograficznego obszaru Unii Europejskiej (na przykład w przypadku misji lub delegacji);

23. zwraca uwagę, że przystąpienie UE do EKPC zapewni dodatkowy mechanizm egzekwowania praw człowieka, a mianowicie możliwość odwoływania się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w związku z działaniem lub zaniechaniem działania przez jedną z instytucji UE lub państwo członkowskie wdrażające przepisy prawa UE mieszczące się w zakresie EKPC; podkreśla jednak, że nie zmienia to obecnego systemu jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz tego, że warunkiem dopuszczalności pozwów pozostanie nadal uprzednie wyczerpanie wewnętrznych sądowych środków odwoławczych; apeluje o to, aby pozwy i skargi obywateli były rozpatrywane w rozsądnych terminach; zachęca Komisję do przedstawienia, w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, pewnych wytycznych dotyczących tego, co stanowi odpowiedni krajowy środek odwoławczy w Unii, oraz orzeczeń prejudycjalnych na mocy prawa UE; podkreśla w tym kontekście konieczność kierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przez sądy państw członkowskich spraw związanych z możliwym naruszeniem praw podstawowych;

24. podkreśla, że przystąpienie do konwencji będzie jednocześnie wymagać ściślejszej współpracy między sądami krajowymi, ETS i Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w zakresie ochrony praw podstawowych; zwraca uwagę, że współpraca między dwoma europejskimi trybunałami przyczyni się do dalszego rozwoju systemu spójnego orzecznictwa w dziedzinie praw człowieka;

Środa, 19 maja 2010 r.

25. z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że art. 1 EKPC gwarantuje ochronę nie tylko obywateli UE i innych osób przebywających na jej terytorium, ale również ochronę wszystkich osób podlegających jurysdykcji Unii przebywających poza jej granicami;

26. jest świadom faktu, że samo przystąpienie do EKPC nie rozwiąże bardzo poważnych problemów, z jakimi boryka się system EKPC, a mianowicie z jednej strony ogromne obciążenie pracą w związku z gwałtownym wzrostem liczby wniosków indywidualnych, a z drugiej strony reformą struktury i funkcjonowania Trybunału, aby im sprostać; odnotowuje, że Europejski Trybunał Praw Człowieka jest świadom złożoności prawnej i politycznej otoczenia, w którym funkcjonuje i stwierdza, że wejście w życie w dniu 1 czerwca 2010 r. protokołu nr 14 z pewnością pomoże obniżyć liczbę niezakończonych procedur, jednak nie wyeliminuje ich całkowicie podkreśla w kontekście reformy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka znaczenie deklaracji z Interlaken, ze szczególnym uwzględnieniem ust. 4 wspomnianego dokumentu, w którym wzywa się do jednolitego i konsekwentnego stosowania kryteriów dotyczących dopuszczalności skarg oraz jurysdykcji Trybunału;

27. uważa za szczególnie istotne utrzymanie niezależności Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeśli chodzi o politykę personalną i budżetową;

28. zwraca uwagę na fakt, że biorąc pod uwagę konstytucjonalne znaczenie przystąpienia Unii do EKPC Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje rygorystyczne warunki tego przystąpienia, jako że Rada musi jednomyślnie przyjąć decyzję w sprawie zawarcia umowy po jej zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, a umowa ta może wejść w życie dopiero po jej ratyfikacji przez państwa członkowskie zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi;

29. zachęca parlamenty krajowe państw członkowskich UE do jasnego wyrażenia woli i gotowości do ułatwienia procesu przystąpienia poprzez zaangażowanie sądów krajowych oraz ministerstw sprawiedliwości;

30. zwraca uwagę, że przystąpienie Unii Europejskiej do EKPC oznacza uznanie przez UE całego systemu ochrony praw człowieka, stworzonego i skodyfikowanego w formie wielu innych dokumentów Rady Europy; w tym kontekście przystąpienie Unii Europejskiej do EKPC stanowi ważny pierwszy krok, który należy następnie uzupełnić m.in. przystąpieniem Unii do Europejskiej Karty Społecznej, podpisanej w Turynie dnia 18 października 1961 r. i zmienionej w Strasburgu dnia 3 maja 1996 r., zgodnie z postanowieniami zawartymi już w Karcie Praw Podstawowych, a także z przepisami socjalnymi Unii Europejskiej;

31. ponadto wzywa Unię do przystąpienia do takich organów Rady Europy, jak Komitet Zapobiegania Torturom (CPT), Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) oraz Europejska Komisja ds. Efektywności Wymiaru Sprawiedliwości (CEPEJ); podkreśla również konieczność zaangażowania się przez Unię w prace prowadzone przez Komisarza Praw Człowieka, Europejski Komitet Praw Społecznych (ECSR), Komitet Rządowy ds. Karty Społecznej oraz Europejski Komitet do spraw Migracji, oraz wnosi o należyte informowanie Parlamentu o wynikach prac tych organów i podejmowanych przez nie decyzjach;

32. uważa, że w interesie obywateli, demokracji, praw człowieka w Europie i UE oraz dla zagwarantowania poszanowania i ochrony praw człowieka współpraca między instytucjami Unii Europejskiej i wyspecjalizowanymi organami Rady Europy powinna zostać wzmocniona w celu zwiększenia spójności i komplementarności w dziedzinie praw człowieka na szczeblu ogólnoeuropejskim;

33. proponuje, aby w celu rozpropagowania wśród obywateli wartości dodanej związanej z przystąpieniem Unii Europejskiej do konwencji Rada Europy i UE opracowały wytyczne zawierające jasne wyjaśnienia wszystkich konsekwencji i skutków tego przystąpienia; podtrzymuje pogląd, że Komisja i państwa członkowskie powinny dostarczyć obywatelom UE informacje gwarantujące, że będą oni w pełni świadomi tego, co oznacza ten dodatkowy mechanizm i jak go należy stosować;

34. podkreśla znaczenie stworzenia nieformalnego organu, którego celem będzie koordynacja wymiany informacji między Parlamentem Europejskim a Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy;

Środa, 19 maja 2010 r.

35. podkreśla, że ponieważ przystąpienie do konwencji dotyczy nie tylko instytucji UE, lecz także obywateli Unii, konieczne są konsultacje z Parlamentem Europejskim i jego udział w procesie negocjacji, a ponadto należy natychmiast i w pełni informować Parlament o wszystkich etapach negocjacji, zgodnie z art. 218 ust. 10 TUE;

36. wyraża zadowolenie z potraktowania przez obecną prezydencję hiszpańską kwestii przystąpienia do UE konwencji jako „sprawy pilnej” oraz z pozytywnego i pomocnego nastawienia Rady Europy w tym względzie; wzywa prezydencję belgijską i węgierską do podjęcia wszelkich starań w celu jak najszybszego sfinalizowania przystąpienia do konwencji i to w sposób możliwie najprostszy i najbardziej przystępny, tak aby obywatele Unii mogli jak najprędzej korzystać z przystąpienia Unii do EKPC;

37. nalega w kontekście istotnej roli, jaką traktat lizboński powierza Parlamentowi Europejskiemu w odniesieniu do zawarcia porozumienia o przystąpieniu, na należyte informowanie Parlamentu o definiowaniu mandatu negocjacyjnego w sprawie przystąpienia do EKPC oraz na ścisłe włączenie Parlamentu w rozmowy wstępne, jak i w prowadzenie negocjacji dotyczących tego dokumentu, zgodnie z art. 218 TFUE;

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Konferencja rewizyjna Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali, Uganda

P7_TA(2010)0185

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie Konferencji Rewizyjnej na temat Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali (Uganda)

(2011/C 161 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Państw-Stron, przyjętą na 8. posiedzeniu plenarnym w dniu 26 listopada 2009 r. ⁽¹⁾, o zwołaniu Konferencji Rewizyjnej Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali (Uganda) w dniach od 31 maja do 11 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając poprzednie rezolucje i sprawozdania Konferencji Rewizyjnej, a zwłaszcza rezolucję ICC-ASP/7/Res.2 w sprawie procedury nominacji i wyboru sędziów, prokuratora i wiceprokuratorów MTK,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego, w szczególności rezolucję z dnia 19 listopada 1998 r. ⁽²⁾, rezolucję z dnia 18 stycznia 2001 r. ⁽³⁾, rezolucję z dnia 28 lutego 2002 r. ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie projektu Ustawy o ochronie amerykańskiego personelu służącego za granicą (ASPA) ⁽⁵⁾ oraz rezolucję z dnia 26 września 2002 r. ⁽⁶⁾ i rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz jego wejście w życie dnia 1 lipca 2002 r.,
- uwzględniając deklarację prezydencji Rady w imieniu Unii Europejskiej z dnia 1 lipca 2002 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego,

⁽¹⁾ Rezolucja ICC-ASP/8/Res.6.

⁽²⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 265.

⁽³⁾ Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 262.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2002)0082.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2002)0367.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2002)0449.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0238.

Środa, 19 maja 2010 r.

- uwzględniając fakt, że zarówno MTK, jak i UE przywiązują dużą wagę do umocnienia państwa prawa oraz poszanowania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, jak również do utrzymania pokoju i wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych i zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając fakt, że Rada Unii Europejskiej przyjęła w dniu 16 czerwca 2003 r. wspólne stanowisko 2003/444/WPZiB w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾, w którym stwierdziła, że poważne zbrodnie objęte jurysdykcją MTK stanowią przedmiot zainteresowania wszystkich państw członkowskich, które zdecydowane są współpracować na rzecz zapobiegania takim zbrodniom i położenia kresu bezkarności ich sprawców oraz których celem jest wspieranie skutecznego funkcjonowania trybunału i zachęcanie do powszechnego wsparcia dla trybunału poprzez propagowanie jak najszerzego udziału w statucie,
 - uwzględniając plan działania w następstwie wspólnego stanowiska ⁽²⁾ przyjętego przez UE w dniu 4 lutego 2004 r. w odniesieniu do koordynacji działań UE, uniwersalności i integralności statutu rzymskiego oraz niezależności i skutecznego funkcjonowania MTK,
 - uwzględniając zestaw wytycznych przyjętych przez UE ⁽³⁾, które określają minimalne zasady, jakie muszą respektować państwa-strony MTK przy zawieraniu dwustronnych umów o niewydawaniu obywateli,
 - uwzględniając szereg decyzji ⁽⁴⁾ przyjętych przez Radę UE w obszarze sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa w celu zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi w dochodzeniu i ściganiu zbrodni ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych na szczeblu krajowym,
 - uwzględniając program sztokholmski, w którym wzywa się instytucje UE do wsparcia i propagowania działań Unii i państw członkowskich w celu ukrócenia bezkarności oraz w celu walki ze zbrodniami ludobójstwa, zbrodniami przeciwko ludzkości i zbrodniami wojennymi, a w tym kontekście do propagowania współpracy między państwami członkowskimi a MTK,
 - uwzględniając znaczne postępy, jakie poczyniono od momentu wyboru pierwszych sędziów i prokuratora, a także uwzględniając fakt, że trybunał prowadzi obecnie dochodzenia w pięciu krajach (Kenia, Demokratyczna Republika Konga, Sudan/Darfur, Uganda i Republika Środkowoafrykańska),
 - uwzględniając fakt, że Konferencja Rewizyjna MTK stanowi dogodny moment na zastanowienie się nad postęпами trybunału oraz jego pracą w zakresie powstrzymywania konfliktów zbrojnych i rozwiązywania ich, szczególnie w kontekście rezolucji nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
 - uwzględniając uzasadnienie statutu rzymskiego określające jurysdykcję MTK, w którym zgwałcenie, niewolnictwo seksualne, przymusową prostytutkę, wymuszoną ciążę, przymusową sterylizację oraz „jakiegokolwiek inne formy przemocy seksualnej porównywalnej wagi” uznaje się za zbrodnie przeciwko ludzkości,
 - uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji w sprawie Konferencji Rewizyjnej Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali (Uganda),
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE jest zagorzałym zwolennikiem MTK, a także wspiera uniwersalny charakter statutu rzymskiego i broni jego integralności w celu ochrony i zwiększenia niezależności, legitymacji i skuteczności sądownictwa międzynarodowego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, s. 67.

⁽²⁾ Dokument Rady 5742/04.

⁽³⁾ Wytyczne dotyczące umów między państwem-stroną Rzymskiego Statutu MTK a Stanami Zjednoczonymi w sprawie warunków wydawania osób trybunałowi.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. (Dz.U. L 167 z 26.6.2002, s. 1), ustanawiająca europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne; decyzja ramowa 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1) w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi; decyzja 2003/335/WSiSW z dnia 8 maja 2003 r. (Dz.U. L 118 z 14.5.2003, s. 12) dotycząca dochodzenia i ścigania ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych.

Środa, 19 maja 2010 r.

- B. mając na uwadze, że ratyfikacja i wdrożenie statutu rzymskiego przez jak największą liczbę państw była również celem UE w trakcie negocjacji w sprawie rozszerzenia oraz w procesie przystępowania nowych państw członkowskich UE, a także mając na uwadze, że ratyfikacja i wdrożenie statutu rzymskiego powinny stanowić również ważny cel w stosunkach UE z innymi partnerami, w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi, Chinami, Rosją i Izraelem,
- C. mając na uwadze, że UE systematycznie dąży do włączenia klauzuli MTK do mandatów negocjacyjnych i porozumień z krajami trzecimi,
- D. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin jedności i integralności europejskiej ⁽¹⁾,
- E. mając na uwadze, że w ostatnich dziesięcioleciach wzrosła rola UE jako gracza globalnego,
- F. mając na uwadze, że specjaliści wysłannicy UE wspierają jej strategię polityczne i interesy w targanych konfliktami regionach i krajach, a także odgrywają aktywną rolę w działaniach na rzecz utrwalenie pokoju, stabilności i praworządności,
- G. mając na uwadze, że w kwietniu 2006 r. UE stała się pierwszą organizacją regionalną, która podpisała z MTK umowę o współpracy i pomocy ⁽²⁾,
- H. mając na uwadze, że w ramach instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie UE przekazała w ciągu 10 lat ponad 40 mln EUR na projekty mające na celu wspieranie MTK i międzynarodowego sądownictwa karnego,
- I. mając na uwadze, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE aktywnie dbało o to, aby międzynarodowe sądownictwo karne zostało włączone do zmienionej umowy o partnerstwie AKP-UE (umowy z Kotonu), i przyjęło kilka rezolucji mających na celu włączenie walki z bezkarnością do głównego nurtu międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju i jednostronnego dialogu politycznego,
- J. mając na uwadze, że Konferencja Rewizyjna stanowi główną możliwość dla państw-stron, jak również dla stron niebędących państwami, społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron, do zdecydowanego potwierdzenia swojego zaangażowania w kwestie sprawiedliwości i odpowiedzialności,
- K. mając na uwadze, że państwa-strony skorzystały z szansy, jaką daje Konferencja Rewizyjna, aby wyjść poza proponowane poprawki do statutu rzymskiego i dokonania bilansu MTK ponad 10 lat po jego utworzeniu oraz dokonania szerszej oceny stanu międzynarodowego sądownictwa karnego, koncentrując się na czterech głównych zagadnieniach, tj. komplementarności, współpracy, skutków systemu określonego w statucie rzymskim dla ofiar i poszkodowanych społeczności, a także pokoju i sprawiedliwości,
- L. mając na uwadze, że choć MTK liczy 111 państw-stron, niektóre regiony, takie jak Bliski Wschód, Afryka Północna i Azja, nadal są reprezentowane w niewystarczającym stopniu,
- M. mając na uwadze, że współpraca między państwami, organizacjami międzynarodowymi i MTK jest konieczna dla skuteczności i sukcesu systemu międzynarodowego sądownictwa karnego, w szczególności w zakresie zdolności egzekwowania prawa,
- N. mając na uwadze, że w dniu 19 kwietnia 2010 r. po raz pierwszy od utworzenia MTK zwrócono się do niego z wnioskiem o stwierdzenie braku współpracy ze strony jakiegoś kraju,
- O. mając na uwadze, że zasada komplementarności, na której bazuje statut rzymski, opiera się na założeniu, że dane państwo powinno samo zbadać i w odpowiednich przypadkach ścigać osoby podejrzane o popełnienie przestępstwa na mocy prawa międzynarodowego,

⁽¹⁾ Art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁽²⁾ Dz.U. L 115 z 28.4.2006, s. 50.

Środa, 19 maja 2010 r.

- P. mając na uwadze, że w większości sytuacji konfliktowych, w których wymiar sprawiedliwości nie został włączony do procesu pokojowego, miał miejsce powrót do przemocy,
1. potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla MTK i jego celów; podkreśla, że statut rzymski został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie UE jako niezbędny składnik zasad demokratycznych i wartości Unii i dlatego wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania tego statutu jako części dorobku prawnego UE;
 2. podkreśla znaczenie wyboru kraju afrykańskiego – Ugandy – jako gospodarza Konferencji Rewizyjnej i wyraża poparcie dla wniosku trybunału o otwarcie biura łącznikowego z Unią Afrykańską w Addis Abebie, uznając uniwersalny wymiar systemu określonego w statucie rzymskim;
 3. podkreśla znaczenie zasady uniwersalności statutu rzymskiego i apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o aktywne propagowanie przystąpienia do statutu i jego ratyfikacji;
 4. potwierdza swoje stanowisko, że żadne porozumienie w sprawie immunitetu nie może zezwalać na bezkarność jakiegokolwiek osoby oskarżonej o zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości lub ludobójstwo; przyjmuje z zadowoleniem oświadczenie administracji USA, że nie będą zawierane żadne nowe porozumienia o immunitetach oraz wzywa Stany Zjednoczone i ich partnerów do wycofania się z już istniejących umów;
 5. apeluje do państw członkowskich, aby w Konferencji Rewizyjnej były reprezentowane przez przedstawicieli możliwie najwyższego szczebla, w tym głowy państw i rządów, oraz aby publicznie potwierdziły swoje zaangażowanie na rzecz MTK;
 6. zachęca państwa członkowskie, aby złożyły oświadczenia potwierdzające ich zaangażowanie na rzecz MTK oraz zawierające informacje o praktycznych działaniach, które zamierzają podjąć na jego rzecz, zobowiązując się m. in. do wdrożenia statutu rzymskiego, ratyfikacji i wdrożenia porozumienia w sprawie przywilejów i immunitetów trybunału, współpracy z innymi krajami o mniejszych możliwościach w celu propagowania powszechnej akceptacji MTK oraz do potwierdzenia swojego wkładu we wzmocnienie systemu komplementarności i współpracy, w szczególności w zakresie jego skutków dla ofiar i poszkodowanych społeczności, oraz innych obszarów objętych statutem rzymskim;
 7. zdecydowanie popiera włączenie do art. 5 ust. 1 Statutu Rzymskiego zbrodni agresji podlegającej jurysdykcji rzeczowej MTK, wobec której specjalna grupa robocza państw-stron statutu rzymskiego uzgodniła, że dla celów statutu „zbrodnia agresji” oznacza „planowanie, przygotowanie, rozpoczęcie lub przeprowadzenie przez osobę, będącą faktycznie w stanie kontrolować polityczne lub zbrojne działanie państwa lub kierować takim działaniem, aktu agresji, który ze względu na swój charakter, wagę i skalę stanowi wyraźne naruszenie przepisów Karty Narodów Zjednoczonych”;
 8. zdecydowanie stwierdza, że każda decyzja w sprawie definicji przestępstwa agresji musi uznawać niezawisłość trybunału; zaleca, aby państwa przyjęły wniosek, zgodnie z którym do stwierdzenia, czy popełniono akt agresji, nie jest konieczny żaden filtr jurysdykcji, zanim prokurator MTK będzie mógł rozpocząć dochodzenie; zaleca również, aby w przypadku podjęcia podczas Konferencji Rewizyjnej decyzji, że konieczne jest ustanowienie filtra jurysdykcji, państwa te wymagały, by stwierdzeniem, czy popełniono akt agresji, zajmowała się odpowiednia izba w drodze postępowania sądowego określonego już w statucie rzymskim;
 9. wzywa państwa członkowskie, aby poważnie zaangażowały się w przegląd poprzez aktywny udział w oficjalnych dyskusjach panelowych i imprezach organizowanych przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego (i inne zainteresowane strony) przy okazji oficjalnej konferencji;
 10. apeluje do państw członkowskich, aby wykorzystały okazję, jaką daje Konferencja Rewizyjna, i potwierdziły swoje zaangażowanie na rzecz trybunału poprzez konkretne deklaracje dotyczące czterech zagadnień podlegających przeglądowi, a także aby dotrzymały tych zobowiązań;
 11. popiera MTK podczas Konferencji Rewizyjnej w procesie przeglądu każdego etapu wdrażania statutu rzymskiego oraz jego konsekwencji, pamiętając przy tym o ofiarach i poszkodowanych społecznościach;

Środa, 19 maja 2010 r.

12. jest zaniepokojony skutkami systemu określonego w statucie rzymskim dla ofiar oraz osób i społeczności, które ucierpiały w wyniku przestępstw objętych jurysdykcją MTK; za kluczowe uważa zapewnienie ofiarom i poszkodowanym społecznościom dostępu do informacji o trybunale, zagwarantowanie, że rozumieją one, na czym polega jego praca; jest także zdania, że społeczność, która ratyfikowała statut rzymski, powinna w pierwszej kolejności troszczyć się o prawa i interesy ofiar, pamiętając, że MTK jest instytucją sądowniczą, której działalność stanowi uzupełnienie nadrzędnej roli państw w zakresie ochrony, ułatwiania dostępu do wymiaru sprawiedliwości i skutecznego dochodzenia odszkodowań przez ofiary, zarówno w przypadkach indywidualnych, jak i zbiorowych; uważa, że państwa członkowskie powinny:

- aktywnie współpracować, kiedy MTK wydał w odniesieniu do danej osoby nakaz aresztowania, tak aby ułatwić przekazanie tej osoby trybunałowi w celu wydania wyroku;
- uznać innowacyjne narzędzia, którymi dysponuje MTK, przy egzekwowaniu prawa ofiar do sprawiedliwości, w tym możliwość udziału ofiar w postępowaniach toczących się przed MTK i ubiegania się o odszkodowania, przy uwzględnieniu uzupełniającej roli funduszu powierniczego dla ofiar w zapewnianiu odszkodowań i udzielaniu innej pomocy, w tym ochrony świadka; zadbać, aby ofiary i ich prawnicy korzystali z odpowiedniej pomocy i ochrony prawnej;
- dostrzec dotychczasowe postępy, jakie trybunał poczynił w kwestii docierania do poszkodowanych społeczności, zachęcać MTK do dalszej pracy w tym zakresie i podkreślać, jak ważne są misje prowadzone przez MTK w terenie dla zwiększenia oddziaływania MTK na życie ofiar i poszkodowanych społeczności;
- zwrócić szczególną uwagę na grupy marginalizowane w przeszłości, takie jak dzieci, kobiety i ludność autochtoniczną, aby zagwarantować, że międzynarodowe sądownictwo karne nie stanie się narzędziem sprzyjającym powodowaniu szkód i utrzymywaniu stereotypów, których ofiarą mogły paść te osoby;
- ogłosić, że wniosą znaczny wkład finansowy w fundusz powierniczy dla ofiar;
- zaangażować się wspólnie z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w Konferencję Rewizyjną, aby zapewnić odpowiednie uwzględnienie ich opinii, m. in. poprzez udział w imprezach organizowanych w ramach inicjatywy People's Space, tworzonej obecnie przez Human Rights Network;

13. ponawia swój apel do państw członkowskich o zagwarantowanie pełnej współpracy między państwami-stronami, państwami-sygnatariuszami i trybunałem zgodnie z art. 86 statutu rzymskiego, aby osiągnąć cel polegający na tym, że „najpoważniejsze zbrodnie wagi międzynarodowej nie mogą pozostać bezkarne” przy pomocy następujących środków:

- uchwalenie ustawodawstwa krajowego dotyczącego współpracy, zgodnie z częścią IX statutu rzymskiego, o ile dane państwo jeszcze tego nie zrobiło;
- potwierdzenie zobowiązania się do prowadzenia wszelkiej niezbędnej współpracy z trybunałem oraz udzielania mu wszelkiej niezbędnej pomocy bez zastrzeżeń;
- rozważenie kwestii zawierania z trybunałem porozumień ad hoc w zakresie relokacji ofiar i świadków oraz wykonywania orzeczeń trybunału;
- zapewnienie, że współpraca stanie się stałym punktem porządku prac Zgromadzenia Państw-Stron MTK, że będzie się omawiać kwestie faktycznych wyzwań i potrzeb trybunału oraz mierzyć postępy czynione przez poszczególne państwa;

14. z zadowoleniem odnosi się do przeglądu art. 124 Statutu Rzymskiego („postanowienia przejściowe”) i dyskusji nad tym artykułem, który umożliwia państwom wyłączenie swoich obywateli spod jurysdykcji trybunału w sprawach dotyczących zbrodni wojennych przez okres siedmiu lat od ratyfikacji, i wzywa do niezwłocznego usunięcia tego artykułu ze statutu, tak aby prawo miało zastosowanie jednakowo do wszystkich osób podejrzanych o popełnienie zbrodni wojennych na terytorium państw-stron statutu lub przez ich obywateli;

Środa, 19 maja 2010 r.

15. apeluje do państw członkowskich o priorytetowe potraktowanie kwestii zaliczenia wykorzystania pewnych rodzajów broni w kontekście konfliktu zbrojnego niemającego międzynarodowego charakteru do zbrodni wojennych podlegających jurysdykcji trybunału, zgodnie wnioskiem Belgii o wprowadzenie zmian do art. 8 statutu rzymskiego przedłożonym podczas ósmej sesji zgromadzenia państw-stron i uznającym za przestępstwa również stosowanie trucizny, broni zawierającej truciznę, gazów duszących, trujących lub innych, jak również wszelkich analogicznych płynów, materiałów lub urządzeń oraz stosowanie kul, które rozszerzają się lub rozplaszczają w ciele ludzkim, podczas konfliktów zbrojnych niemających międzynarodowego charakteru;

16. podkreśla kwestię skuteczności zasady komplementarności trybunału, która stanowi podstawę całego międzynarodowego sądownictwa karnego (system określony w statucie rzymskim) i w ramach którego uzupełniająca jurysdykcja MTK (wynikająca z zasady pomocniczości) wyraźnie wzmacnia nadrzędne zadanie państw-stron polegające na dochodzeniu i ściganiu przestępstw międzynarodowych;

17. jest głęboko przekonany, że podczas dyskusji w Kampali państwa członkowskie powinny:

- potwierdzić swoje nadrzędne zobowiązanie do dochodzenia i ścigania zbrodni wojennych, ludobójstwa i zbrodni przeciw ludzkości oraz zobowiązać się do zawarcia w swoim ustawodawstwie definicji zbrodni wojennych, ludobójstwa i zbrodni przeciw ludzkości zgodnych ze Statutem Rzymskim;
- zaangażować się w tzw. pozytywną komplementarność m. in. poprzez podkreślenie konieczności zagwarantowania skuteczności postępowań prowadzonych przez organy krajowe, w tym w krajach, w których istnieje duża potrzeba zagwarantowania sprawiedliwości, tj. w krajach, których dotyczą działania MTK i na których temat MTK przygotowuje wstępną analizę;
- podkreślić znaczenie wszczynania i realizacji skutecznych postępowań prowadzonych przez organy krajowe oraz zająć się w szczególności brakiem woli politycznej ze strony państw;
- podkreślić zasadnicze znaczenie budowania woli politycznej państw, aby wypełniały one swoje zobowiązania wynikające z komplementarności, a także podjąć działania zmierzające do zachęcenia państw, aby stanęły po stronie sprawiedliwości, a nie bezkarności;

18. wzywa wszystkie państwa-strony Statutu Rzymskiego, zwłaszcza państwa członkowskie UE, do uchwalenia lub wdrożenia krajowego ustawodawstwa gwarantującego ich pełną współpracę z MTK;

19. apeluje do wszystkich państw-stron Statutu Rzymskiego o zawarcie z trybunałem porozumień w sprawie relokacji ofiar i świadków oraz wykonywania orzeczeń;

20. wzywa Unię, państwa członkowskie i innych międzynarodowych darczyńców do wsparcia procesów związanych z przeprowadzaniem reform oraz działań krajowych w zakresie budowania potencjału, mających na celu wzmocnienie niezależnego systemu sądowniczego, organów ścigania i systemu penitencjarnego we wszystkich krajach rozwijających się, bezpośrednio objętych działalnością komisji ds. przestępstw określonych w Statucie Rzymskim, gwarantując przez to skuteczne wdrażanie zasady komplementarności, a także stosowanie się państw do decyzji trybunału;

21. wzywa państwa-strony do przyjęcia rezolucji opartej na dyskusjach przeprowadzonych w Kampali i podkreślającej wagę skutecznego zapewnienia ofiarom sprawiedliwości w kontekście uczciwych i bezstronnych procesów;

22. apeluje do państw członkowskich UE, aby odnowiły swoje zobowiązanie na rzecz przyszłości MTK;

23. popiera propozycję złożoną przez przedstawicieli wysokiego szczebla państw-stron Rzymskiego Statutu MTK dotyczącą uznania dnia 17 lipca, który jest dniem przyjęcia Statutu Rzymskiego w 1998 r., za Dzień Międzynarodowego Wymiaru Sprawiedliwości w Sprawach Karnych;

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Przybliżenie jednolitego rynku konsumentom i obywatelom

P7_TA(2010)0186

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom (2010/2011(INI))

(2011/C 161 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady Europejskiej, zatytułowany „Europa 2020, strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając sprawozdanie profesora Mario Montiego dla Komisji, dotyczące ożywienia jednolitego rynku ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan osiągnięcia wyników dla Europy – z myślą o obywatelach” (COM(2006)0211),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „The single market: review of achievements” (SEC(2007)1521), jak i rezolucję Parlamentu z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku ⁽²⁾ oraz dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „The single market review: one year on” (SEC(2008)3064),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Możliwości, dostęp i solidarność: ku nowej wizji społecznej Europy XXI wieku” (COM(2007)0726) oraz komunikat Komisji zatytułowany „Usługi świadczone w interesie ogólnym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym: nowe zobowiązanie europejskie” (COM(2007)0725) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie białej księgi Komisji na temat usług użyteczności publicznej ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽⁴⁾ oraz zalecenie Komisji z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego do prawa krajowego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając tabele wyników rynku wewnętrznego z lipca 2009 r. (SEC(2009)1007) oraz rezolucje Parlamentu Europejskiego w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego z dnia 9 marca 2010 r. ⁽⁶⁾ oraz 23 września 2008 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowany „Strategia polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 – wzmocnienie pozycji konsumentów, polepszenie ich dobrobytu oraz zapewnienie ich skutecznej ochrony” (COM(2007)0099) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie strategii polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 ⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. zatytułowany „Monitorowanie wyników dotyczących konsumentów na jednolitym rynku: drugie wydanie tablicy wyników dla rynków konsumenckich” (COM(2009)0025) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Druga tablica wyników dla rynków konsumenckich” (SEC(2009)0076),

⁽¹⁾ Spodziewane w kwietniu 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 80.

⁽³⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 277.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 98 z 16.4.2005, s. 47.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0051.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 309 E z 4.12.2008, s. 46.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 180 E z 17.7.2008, s. 26.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. w sprawie egzekwowania dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw konsumenta (COM(2009)0330) oraz sprawozdanie Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) (COM(2009)0336),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie ochrony konsumenta ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Sekcji ds. jednolitego rynku, produkcji i konsumpcji, zatytułowane „Obstacles to the European single market 2008” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne SOLVIT-u za rok 2008 dotyczące rozwoju i skuteczności sieci SOLVIT (SEC(2009)0142), dokument roboczy służb Komisji z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie planu działania SMAS dotyczącego zintegrowanego podejścia do oferowania obywatelom i przedsiębiorstwom usług wsparcia w dziedzinie wspólnego rynku (SEC(2008)1882) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie SOLVIT-u ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu, którego celem jest stworzenie ogólnych ramowych przepisów i zasad dotyczących akredytacji i nadzoru rynkowego,
- uwzględniając art. 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że „rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami Traktatów”,
- uwzględniając art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), który zobowiązuje Unię do dążenia do społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz wysokiego poziomu ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, włączoną do Traktatów na mocy art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 9 TFUE, który stanowi, że „przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wyłączenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego”,
- uwzględniając art. 11 TFUE, który stanowi, że „przy ustalaniu i realizacji polityk i działań Unii, w szczególności w celu wspierania stałego rozwoju, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska naturalnego”,
- uwzględniając art. 12 TFUE, który stanowi, że „wymogi ochrony konsumentów są uwzględniane przy określaniu i urzeczywistnianiu innych polityk i działań Unii”,
- uwzględniając art. 14 TFUE oraz protokół nr 26 do niego w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym (gospodarczym),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0046.

⁽²⁾ http://www.eesc.europa.eu/smo/news/Obstacles_December-2008.pdf.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0047.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0132/2010),
- A. mając na uwadze, że na drodze obywateli, konsumentów oraz MŚP – pragnących przemieszczać się, kupować, sprzedawać lub prowadzić wymianę handlową ponad granicami w równie bezpieczny i pewny sposób, w jaki ma to miejsce w ich własnym państwie członkowskim – stoi zbyt wiele przeszkód wynikających z braku informacji o prawach i możliwościach, niekompletnych uregulowań prawnych, braku inicjatyw legislacyjnych w niektórych kluczowych dziedzinach, niewłaściwej transpozycji, stosowania i egzekwowania przepisów oraz braku administracyjnej koordynacji i współpracy,
- B. mając na uwadze, że równoległe działania na rzecz harmonizacji przepisów w celu przezwyciężenia tych przeszkód prowadziły czasem do nadmiernej regulacji, której negatywne skutki doświadczyła większość małych i średnich przedsiębiorstw, w szczególności mikropodmioty, które nie chcą działać na rynku europejskim, ale wolą pozostać aktywne na poziomie lokalnym, jak i samorządy lokalne, a zatem potrzebne są lepsze uregulowania prowadzące do minimalnych obciążeń administracyjnych,
- C. mając na uwadze, że zaledwie niewielki procent pracowników, usługodawców i specjalistów faktycznie przenosi się do innego państwa członkowskiego, w szczególności ponieważ związana z tym biurokracja oraz ryzyko utraty zabezpieczenia społecznego sprawiają, że ruch taki jest zbyt trudny i kosztowny,
- D. mając na uwadze, że ze względu na bariery językowe, brak pewności w zakresie inwestycji, płatności i odpowiedzialności oraz różnice w tradycji prawnej, administracyjnej, społecznej i kulturowej poszczególnych państw członkowskich niewielu przedsiębiorców oraz MŚP decyduje się na oferowanie swoich towarów i usług poza rynkiem krajowym,
- E. mając na uwadze, że jednolity rynek nie może być postrzegany w oderwaniu od innych obszarów polityki horyzontalnej, w szczególności zdrowia, opieki społecznej i konsumentów, prawa pracy, środowiska naturalnego, trwałego rozwoju i obszarów polityki zewnętrznej,
- F. mając na uwadze, że strategia UE 2020 powinna wyznaczyć realistyczne cele, by do 2020 r. możliwe było osiągnięcie ekologicznej, społecznej gospodarki rynkowej opartej na wiedzy, utworzenie miejsc pracy w sektorze ochrony środowiska oraz osiągnięcie trwałego wzrostu; mając na uwadze, że jednolity rynek europejski powinien być kamieniem węgielnym strategii UE 2020, wraz z wyzwaniem w zakresie sprawiedliwości społecznej i wzrostu gospodarczego, a także przy skupieniu się na korzyściach dla obywateli, ochronie konsumentów oraz MŚP,
- G. mając na uwadze, że w coraz większym stopniu kwestie dotyczące jednolitego rynku i handlu międzynarodowego są z sobą powiązane i wzajemnie na siebie wpływają,
- H. mając na uwadze, że wielu obywateli europejskich nie zdaje sobie sprawy z praktycznych korzyści wynikających z jednolitego rynku dla nich samych, gdyż dostępnych jest zbyt mało informacji na temat jednolitego rynku i nie są one wystarczająco dobrze przekazywane,

Uwagi ogólne

1. uważa, że Unia znajduje się teraz w szczególnie trudnym okresie w całej historii integracji jednolitego rynku europejskiego; jest zdania, że obecnym i przyszłym wyzwaniom należy stawić czoła ze spójnością, determinacją, zaangażowaniem i pełną mocą, którym koniecznie powinny towarzyszyć praktyczność i realność, w duchu współpracy i solidarności; podkreśla, że działania te będą bezwarunkowo wymagać ze strony Komisji Europejskiej silnego przywództwa i dużej inicjatywy, a ze strony Rady, państw członkowskich i Parlamentu Europejskiego woli politycznej;
2. podkreśla, że jednolity rynek jest nie tylko strukturą gospodarczą, że przepisy dotyczące rynku wewnętrznego chronią i zabezpieczają konkretne prawa podstawowe obywateli, takie jak bezpieczeństwo i prywatność, oraz że z tego powodu wspólny rynek funkcjonujący bez zakłóceń leży w najlepszym interesie europejskich obywateli, konsumentów i MŚP, zważywszy na szereg wyzwań gospodarczych i innej natury, przed którymi stoi obecnie UE;
3. podkreśla, że mimo gospodarczych, technologicznych i prawnych niedoskonałości w swej strukturze jednolity rynek europejski, wraz ze strefą euro, w najlepszy sposób obrazuje prawdziwe znaczenie gospodarczej integracji i jedności UE oraz stanowi z pewnością najbardziej widoczne osiągnięcie integracji europejskiej dla obywateli UE;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

4. podkreśla, że jednolity rynek powinien otwierać nowe horyzonty w sektorze badań naukowych i innowacji, intensywniej wspierając powstawanie towarów i usług z naciskiem na wiedzę i technologię, które stanowią siłę napędową przyszłego rozwoju gospodarczego;

5. z zadowoleniem przyjmuje i wspiera plan Komisji dotyczący „ponownego postawienia w centrum rynku wewnętrznego tych, którzy na nim funkcjonują i codziennie z niego korzystają”, jak i zobowiązanie Komisji do zdecydowanej obrony jednolitego rynku dzięki pełnemu wykorzystaniu jej uprawnień wykonawczych oraz plan wystąpienia ze społeczną i ekologiczną wizją jednolitego rynku w oparciu o zobowiązania nałożone traktatem lizbońskim;

Proces integracji jednolitego rynku nie jest nieodwracalny

6. podkreśla, że włączenie się do jednolitego rynku nie jest procesem nieodwracalnym oraz że dalsze istnienie jednolitego rynku nie powinno być uważane za pewnik;

7. jest zaniepokojony faktem, że powrót gospodarczego protekcjonizmu na poziomie krajowym najprawdopodobniej doprowadziłby do podziału jednolitego rynku, zatem należy go unikać; wyraża też swoje zaniepokojenie faktem, że obecny gospodarczy i finansowy kryzys może zostać wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia protekcjonistycznych środków w różnych państwach członkowskich, podczas gdy kryzys ten wymaga zastosowania wspólnotowych mechanizmów ochronnych;

8. uważa, że kryzys wyraźnie zaszkodził procesowi integracji jednolitego rynku oraz że nasiliła się wrogość w stosunku do jednolitego rynku i brak zaufania do niego, co jest konsekwencją braków i nierówności, których źródłem są systemy gospodarcze poszczególnych państw członkowskich;

9. przypomina, że strategię walki z kryzysem nie powinny szkodzić procesowi integracji jednolitego rynku, a wręcz przeciwnie powinny dać impuls do reformy, konsolidacji i poprawy obecnej struktury jednolitego rynku, wykorzystania możliwości w zakresie tworzenia miejsc pracy w ramach ekologicznej gospodarki i odzyskania zaufania obywateli, zwłaszcza konsumentów i MŚP;

10. podkreśla, że ponowne ożywienie jednolitego rynku nie może być podyktowane wyłącznie niedawnym załamaniem finansowym i że musi ono wykroczyć poza granice podstawowych wniosków wyciągniętych z kryzysu;

11. podkreśla, że wznowienie funkcjonowania jednolitego rynku powinno przynieść konkretne, mierzalne, osiągalne, istotne i określone w czasie cele, które należy zrealizować przy użyciu właściwych i skutecznych instrumentów polityki opartych na czterech swobodach przepływu dostępnych dla wszystkich obywateli UE;

12. podkreśla fakt, że jednolity rynek europejski pilnie potrzebuje nowego impetu oraz że konieczne jest silne przywództwo ze strony instytucji europejskich, a w szczególności Komisji, i wzięcie politycznej odpowiedzialności przez państwa członkowskie, by przywrócić wiarygodność jednolitego rynku i zaufanie do niego;

Konieczność holistycznego i wspólnego podejścia do jednolitego rynku

13. jest zdania, że należy uzupełnić dawne postrzeganie jednolitego rynku w celu przeobrażenia go w bardziej sprzyjający integracji społecznej; podkreśla, że wszystkie podmioty zaangażowane w kształtowanie i wdrażanie jednolitego rynku muszą przyjąć bardziej holistyczne podejście, obejmujące w pełni troski obywateli;

14. podkreśla, że silniejszy, głębszy i poszerzony jednolity rynek ma istotne znaczenie dla rozwoju gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;

15. podkreśla, że jednolity rynek powinien być centralnym punktem w dążeniu do osiągnięcia celu zrównoważonej społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności, w kontekście długoterminowej wizji strategii UE 2020;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

16. uważa, że jednolity rynek jest bardzo ważnym warunkiem wstępnym powodzenia strategii UE 2020; proponuje zatem, by wszelkie strategie i kierunki polityki na rzecz ożywienia jednolitego rynku europejskiego były koordynowane przez instytucje europejskie i opierane na pragmatycznym, szeroko zakrojonym i wszechstronnym porozumieniu popieranym przez wszystkie państwa członkowskie oraz by skupiały się głównie na takich priorytetach, za jakimi naprawdę opowiadają się państwa członkowskie i które będą faktycznie wprowadzane w życie na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

17. podkreśla, że jednolity rynek powinien przynosić konsumentom korzyści pod względem lepszej jakości, większej różnorodności, rozsądnych cen oraz bezpieczeństwa towarów i usług;

18. wzywa do opracowania nowego paradygmatu politycznego myślenia, skupiającego się w procesie ożywiania jednolitego rynku europejskiego na obywatelach, konsumentach i MŚP; jest zdania, że jest to możliwe poprzez skoncentrowanie politycznego procesu decyzyjnego w Unii Europejskiej na jej obywatelach;

19. stwierdza, że rewitalizacja jednolitego rynku wymaga skutecznego wdrożenia bardziej adekwatnych mechanizmów gwarantujących zachowanie równowagi i szerszego dialogu, by zagwarantować odpowiednie uwzględnianie potrzeb obywateli i konsumentów; uważa, że podejście nastawione na dowody i na obywateli pomoże Unii przywrócić powszechne zaufanie do jednolitego rynku europejskiego oraz wypracować właściwą receptę na przyjmowanie inicjatyw zwiększających tak potrzebną konkurencyjność Unii, bez zaniedbywania wymiaru społecznego;

20. ponownie stwierdza, że konstruktywna ocena społecznego, konsumenckiego, środowiskowego i gospodarczego oddziaływania jednolitego rynku – która powinna znaleźć odzwierciedlenie we wszystkich wnioskach dotyczących jednolitego rynku – jest kluczowa, by zdobyć zaufanie społeczne, i zapewni realistyczne ujęcie celów społecznych, środowiskowych, gospodarczych i związanych z ochroną konsumenta;

21. uważa, że zniesienie granic w ramach jednolitego rynku jeszcze bardziej zwiększa konkurencyjność Europy w zglobalizowanym świecie;

22. podkreśla, że sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego jest nierozdzielnie połączone z rolą, jaką winna odgrywać Europa w światowej gospodarce; jest zdania, że Unia Europejska powinna chronić swój model społeczny i ekologiczny, gwarantując ściśle poszanowanie swoich przepisów w odniesieniu do importowanych produktów i usług oraz stanowczo opowiadając się za wdrażaniem tych przepisów, zwłaszcza w ramach instytucji wielostronnych, a w szczególności w ramach procedur rozwiązywania sporów na forum Światowej Organizacji Handlu;

23. podkreśla, że rynek wewnętrzny i wspólna waluta stanowią tarczę ochronną Europy zmniejszającą negatywne skutki kryzysu finansowego dla przedsiębiorstw i obywateli w Europie;

Wyzwania i szanse do rozważenia w kontekście polityki jednolitego rynku

24. stoi na stanowisku, że największym wyzwaniem dla Unii jest wypracowanie równowagi pomiędzy gospodarką otwartą, zdolną do pobudzenia wzrostu gospodarczego, tworzącą miejsca pracy i zdolną w kompleksowy sposób odpowiedzieć na znaczące wyzwania jutra (konkurencyjność, badania i rozwój, polityka przemysłowa, wyzwania demograficzne, środowisko, technologie itp.) a systemem gospodarczym, który potrafi jednocześnie zagwarantować ochronę konsumentom oraz dać obywatelom niezbędne zabezpieczenia społeczne i środowiskowe;

25. podkreśla, że wdrożenie przepisów dotyczących jednolitego rynku pozostaje nierównomierne, gdyż sieci rynkowe nie są w dostatecznym stopniu wzajemnie powiązane, co oznacza, że przedsiębiorstwa i obywatele muszą stawiać czoła codziennej rzeczywistości, którą cechują utrzymujące się utrudnienia w działalności transgranicznej, która może się wiązać ze stosowaniem 27 różnych systemów prawnych przy jednej transakcji;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

26. podkreśla znaczenie ustanowienia ekologicznego jednolitego rynku dla nowopowstających niskiemisyjnych i przyjaznych środowisku technologii, usług i produktów poprzez opracowanie ogólnounijnych standardów dotyczących emisji dwutlenku węgla; stwierdza, że jasne standardy i oznakowanie produktów energooszczędnych muszą stopniowo stać się obowiązkowe na całym obszarze UE; zwraca uwagę, że przy opracowywaniu nowych norm emisji dwutlenku węgla należy brać pod uwagę istniejące metody i normy; podkreśla, że takie normy nie mogą pociągać za sobą zbyt uciążliwych wymogów, w szczególności dla MŚP;

27. zachęca, by w dobie technologii cyfrowych Unia w pełni wykorzystwała potencjał i możliwości oferowane przez internet, handel elektroniczny i upowszechnianie TIK w małych i średnich przedsiębiorstwach oraz administracji publicznej w celu dalszego rozwijania jednolitego rynku i udostępniania go wszystkim obywatelom UE; podkreśla, że rozwój nowych technologii musi uwzględniać potrzeby ochrony obywateli, konsumentów oraz MŚP, również tych, którzy znajdują się w najgorszym położeniu;

28. podkreśla znaczenie ustanowienia nowych modeli biznesowych, w ramach których posiadacze praw autorskich i praw pokrewnych otrzymują należne wynagrodzenie bez zbędnego ograniczania konsumentom dostępu do kreatywnych treści online;

29. popiera inicjatywy podjęte przez Komisję i dotyczące nadania priorytetowego znaczenia badaniom, wiedzy i innowacjom we wszelkich przyszłych strategiach; oczekuje przeznaczenia na te kluczowe dziedziny wystarczających środków w kolejnych budżetach UE; przypomina w tym kontekście o pilnej potrzebie uregulowania kwestii patentu wspólnotowego; proponuje, aby Komisja rozpoczęła badanie możliwości znalezienia konkretnych punktów odniesienia w celu pomiaru stopnia powodzenia w dziedzinie badań, wiedzy i innowacji;

30. popiera starania Komisji promujące bezpieczeństwo wyprodukowanych towarów poprzez wejście w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu;

Obywatele i konsumenci na jednolitym rynku

31. jest przekonany, że percepcja i zrozumienie jednolitego rynku oraz wiedza, jaka posiada o nim przeciętny europejski obywatel, jest niska, żadna, błędna lub negatywna, częściowo z powodu braku politycznego zaangażowania i informacji, a także niskiego poziomu świadomości społeczeństwa; jest zdania, że należy podjąć zdecydowane działania, aby przyszła polityka Unii Europejskiej dotycząca jednolitego rynku była lepiej dostosowana do potrzeb obywateli, zwłaszcza konsumentów i MŚP, i by przynosiła im namacalne korzyści;

32. podkreśla, że w celu zapewnienia politycznego i gospodarczego poparcia i współpracy europejskich obywateli, UE oraz państwa członkowskie muszą intensywnie promować możliwości otwierające się dzięki europejskiej integracji gospodarczej i zmieniać powszechne postrzeganie jednolitego rynku poprzez uświadomienie ludziom i umożliwienie im zrozumienia korzyści, jakie taki rynek im oferuje, oraz pokazanie sposobów skutecznego dochodzenia ich praw; wierzy zatem, że sektory, które mają bezpośredni wpływ na życie codzienne obywateli i potrzeby konsumentów, muszą zajmować centralne miejsce jednolitego rynku;

33. uważa, że najbardziej oczywiste problemy napotymane przez konsumentów, zwłaszcza w sektorze usług, a które to problemy należy w pierwszym rzędzie rozwiązać, aby osiągnąć szybkie wyniki, to: (1) dostęp do bezpiecznych produktów i wysokiej jakości podstawowych usług; (2) dostęp do wiarygodnej, porównywalnej i obiektywnej informacji, w tym porównania cen; (3) większe bezpieczeństwo prawne i zrozumiałość przepisów w ramach stosunków umownych; (4) większe bezpieczeństwo w zakresie płatności; (5) dostęp do odpowiednich, przystępnych i skutecznych systemów odwoławczych i (6) lepsza znajomość systemu i większe zaufanie do niego;

34. utrzymuje, że obywatelom nie udostępnia się wystarczających informacji o przepisach dotyczących jednolitego rynku oraz dostępnych środkach egzekwowania przysługujących im praw; podkreśla potrzebę skuteczniejszego organizowania stron internetowych związanych z tą kwestią, SOLVIT oraz w większej liczby punktów kontaktowych; jest przekonany, że potrzebna jest lepsza koordynacja tych inicjatyw i komunikacja między nimi, gdyż jak dotąd nie udało im się dotrzeć do docelowej grupy odbiorców; podkreśla rolę komisyjnego portalu „Twoja Europa” w informowaniu zarówno obywateli, jak i przedsiębiorstw o aspektach życia, pracy i możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej; proponuje raczej rozszerzanie dotychczasowej oferty zamiast tworzenia nowych punktów kontaktowych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

35. uważa, że odpowiedzialna postawa przedsiębiorstw, obejmująca przestrzeganie zasady odpowiedzialności społecznej, zasad konkurencji i gospodarczych interesów konsumentów, pomoże w zdobyciu zaufania konsumentów, bez czego nie da się zwiększyć ich ochrony;

36. stwierdza, że inicjatywy integracji gospodarczej będą działały lepiej, jeżeli obywatele będą przekonani do tego, że ich prawa społeczne są zagwarantowane oraz że polityka rynku wewnętrznego ma pozytywny wpływ na politykę społeczną;

37. ubolewa nad faktem, że tak niewielki procent obywateli, konsumentów oraz MŚP jest świadomy istnienia alternatywnych mechanizmów odwoławczych lub wie, jak zgłosić skargę Komisji; wskazuje, że istniejące systemy służące rozwiązywaniu problemów obywateli i przedsiębiorstw, takie jak SOLVIT, powinny zostać wzmocnione zgodnie ze sprawozdaniem Parlamentu w sprawie SOLVIT z dnia 2 marca 2010 r. (2009/2138(INI)); wzywa Komisję do wszczynania przyspieszonego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, jeżeli nierozwiązana skarga wchodząca w zakres kompetencji sieci SOLVIT stanowi prima facie naruszenie prawa Wspólnoty; uznaje za godne ubolewania, że pomimo zaleceń Komisji w tym względzie nie zawsze poprawnie stosowano alternatywne mechanizmy rozwiązywania sporów lub też nie zawsze działały one w zadowalający sposób;

38. podkreśla znaczącą rolę stowarzyszeń konsumenckich w informowaniu konsumentów o ich prawach, w zakresie wsparcia w przypadku sporów konsumenckich, a także w zakresie promowania ich interesów podczas tworzenia rynku wewnętrznego;

Małe i średnie przedsiębiorstwa na jednolitym rynku

39. przyznaje, że MŚP stanowią najważniejszy element w strukturze europejskiej gospodarki i są podstawowym źródłem tworzenia nowych miejsc pracy, wzrostu gospodarczego, przejścia na gospodarkę przyjazną dla środowiska i tworzenie spójności społecznej w Europie; stwierdza, że aktywne uczestnictwo MŚP w rozszerzonej UE jest konieczne, by uczynić jednolity rynek bardziej innowacyjnym i konkurencyjnym, oraz podkreśla, że należy zintensyfikować wysiłki mające na celu poprawę dostępu MŚP do jednolitego rynku, ułatwienie ich rozwoju oraz umożliwienie im pełnego wykorzystania ich potencjału w zakresie przedsiębiorczości;

40. uważa, że należałoby usuwać więcej barier, które uniemożliwiają MŚP dostęp do rynku zamówień publicznych, aby jeszcze bardziej zwiększać konkurencyjność na jednolitym rynku, w szczególności upraszczając wymogi stawiane MŚP w przetargach ogłaszanych przez instytucje zamawiające;

41. zachęca do podejmowania dalszych inicjatyw przez Komisję i państwa członkowskie w zakresie: (1) wsparcia małych przedsiębiorstw działających ponad granicami krajowymi na obszarze UE; (2) konkretnego ograniczania obciążenia administracyjnego, finansowego i kontrolnego, zwłaszcza przeszkód administracyjnych napotykanych przez MŚP, niezależnie od tego czy działają one na poziomie lokalnym, krajowym czy europejskim, zgodnie z zasadą proporcjonalności; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję Europejską do ścisłego wdrożenia i stosowania zasady „najpierw myśl na małą skalę”, określonej w Karcie małych przedsiębiorstw;

42. wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków – poprzez podawanie wszelkich informacji i oferowanie usług na jednolitym rynku we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej – na rzecz pomocy MŚP w zniwelowaniu różnic językowych, które często uniemożliwiają im prowadzenie działalności gospodarczej w państwach członkowskich innych niż ich własne;

43. podtrzymuje swoje zobowiązanie do zmniejszenia nadmiernego wdrażania prawa wspólnotowego (tzw. gold-plating) w zakresie nowych przepisów dotyczących jednolitego rynku i zwraca się do państw członkowskich, a zwłaszcza do ich parlamentów, aby podtrzymały zobowiązanie do walki z tym zjawiskiem przy dokonywaniu transpozycji prawodawstwa UE, gdyż te dodatkowe obciążenia szczególnie szkodzą MŚP;

44. zgadza się, że właściwe wprowadzenie w życie Karty małych przedsiębiorstw – w szczególności w odniesieniu do ścisłego stosowania przez Komisję testu MŚP przy proponowaniu nowych środków prawnych rynku wewnętrznego – oraz wdrożenie europejskiego statutu spółki prywatnej zagwarantuje praktyczną integrację MŚP w ramach odpowiedniego i realnego jednolitego systemu europejskiego;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

45. zdecydowanie popiera rozporządzenie regulujące wymagania w zakresie tłumaczeń na potrzeby przyszłego patentu UE, które wreszcie wprowadzi ten patent w życie i umocni pozycję Europy jako siły napędowej innowacji i konkurencji na świecie; nadal popiera przegląd wspólnotowego systemu znaków towarowych, aby osiągnąć lepszą jakość i lepsze perspektywy dla tego systemu;

46. zwraca uwagę, że dla małych i średnich przedsiębiorstw największym problemem w czasach kryzysu gospodarczego jest dostęp do finansowania; uznaje za godne ubolewania, że w wyniku wycofywania się dużych banków z obszarów wiejskich i słabo zaludnionych lub obszarów słabych gospodarczo pojawił się poważny problem dla MŚP w zakresie dostępu do finansowania; z zadowoleniem przyjmuje ważną rolę banków oszczędnościowych i rozmaite ruchy spółdzielcze w finansowaniu gospodarki regionalnej, a także ich wkład w społeczną gospodarkę rynkową za pośrednictwem promowania projektów etycznych i społecznych;

47. zgadza się, że procedura powiadamiania wprowadzona na mocy dyrektywy 98/34/WE jest bardzo skutecznym narzędziem poprawy ustawodawstwa krajowego z jednej strony i unikania barier w ramach jednolitego rynku, w szczególności dla MŚP, z drugiej strony; uważa, że Komisja powinna ulepszyć wspomniany mechanizm poprzez rozpoczęcie przyspieszonego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, jeśli dane państwo członkowskie nie stosuje się do szczegółowej opinii wydanej przez Komisję lub nie reaguje na szczegółową opinię wydaną przez inne państwo członkowskie;

48. uważa, że poszczególne kierunki polityki gospodarczej i społecznej, obejmujące budżet, podatki, edukację i badania, muszą być koordynowane na poziomie UE;

Odpowiedzialność za przepisy dotyczące jednolitego rynku i ich egzekwowanie oraz lepsze uregulowania prawne

49. stwierdza, że zgodnie z zasadą pomocniczości znaczną część odpowiedzialności administracyjnej i prawnej za jednolity rynek ponoszą państwa członkowskie oraz, w stosownych przypadkach, ich organy regionalne i lokalne, które w związku z tym muszą wraz z innymi instytucjami UE przejąć faktyczną odpowiedzialność za jednolity rynek europejski i zarządzanie nim;

50. twierdzi, że tabele wyników rynku wewnętrznego jasno pokazują, iż państwa członkowskie w dalszym ciągu nie zdołały zrealizować celów w zakresie prawidłowej transpozycji, stosowania i egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku oraz że istnieje opóźnienie w transpozycji przepisów europejskich, co narusza równe szanse niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności w sektorze usług;

51. zauważa, że stopniowe rozdrobnienie przepisów i brak spójności we wdrażaniu prawodawstwa w UE w coraz większym stopniu szkodzi urzeczywistnieniu jednolitego rynku; zauważa, że UE musi jeszcze przyjąć zestaw wewnętrznie spójnych strategii politycznych ukierunkowanych na usunięcie bezpośrednich i pośrednich przeszkód na drodze do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

52. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji na rzecz „lepszego stanowienia prawa”, która wzmacnia skuteczność przepisów i ich właściwe stosowanie przez państwa członkowskie; wzywa Komisję do utrzymania nacisku na ten obszar, jako że szybkie wdrożenie tej strategii przyczyniłoby się w znaczącym stopniu do pomyślnego ponownego ożywienia jednolitego rynku;

53. zwraca uwagę na nową koncepcję „inteligentnych regulacji” wprowadzoną w komunikacie Komisji w sprawie UE2020;

Rezultaty

Mocniejsza rola instytucjonalna w ustanawianiu i wdrażaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku

54. z myślą o usprawnionej transpozycji, stosowaniu i egzekwowaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku proponuje, aby Komisja ustanowiła partnerstwo wszystkich zainteresowanych stron biorących udział w kształtowaniu, wdrażaniu i egzekwowaniu takiego prawodawstwa, posługując się nowymi mechanizmami, takimi jak proponowane coroczne forum jednolitego rynku;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

55. zachęca Komisję do zapewnienia właściwego wdrażania i transpozycji poprzez bardziej systematyczne i niezależne monitorowanie, tak aby przyspieszyć i usprawnić postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; twierdzi, że opóźnienia w rozwiązywaniu tych postępowań odbijają się negatywnie na interesach obywateli na jednolitym rynku;

56. występuje do Komisji o opracowanie nowych sposobów, innych niż formalne postępowanie w sprawie naruszenia, mających na celu poprawę transpozycji oraz egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku; w związku z tym zwraca się do Komisji o rozważenie innowacyjnych mechanizmów, takich jak procedura wzajemnej oceny przewidziana w dyrektywie usługowej, aby zachęcać do przeprowadzania oceny wzajemnej oraz do odpowiedzialności ze strony państw członkowskich, a także poprawiać nieformalne mechanizmy rozwiązywania problemów, takie jak SOLVIT i UE-PILOT, co przyniosłoby znaczące korzyści obywatelom stojącym wobec codziennych frustracji związanych z jednolitym rynkiem;

57. wzywa Komisję, aby zwracała większą uwagę na systematyczną ocenę i uproszczenie istniejącego prawodawstwa dotyczącego jednolitego rynku, w miarę możliwości ograniczając biurokrację, co przyniesie korzyści zarówno obywatelom, jak i przedsiębiorstwom;

58. wzywa Komisję do zapewnienia właściwej koordynacji i do współpracy z Parlamentem i państwami członkowskimi oraz głównymi partnerami handlowymi oraz stowarzyszeniami przedsiębiorców i konsumentów w zakresie nadzoru nad rynkiem towarów oraz transgranicznego egzekwowania prawa ochrony konsumentów, a także do skutecznego informowania europejskich konsumentów i obywateli;

59. zaleca, aby Komisja przeprowadziła niezależne badanie w celu zidentyfikowania 20 najważniejszych przyczyn niezadowolenia i frustracji związanych z jednolitym rynkiem, które obywatele napotykają każdego dnia, zwłaszcza na rynku pracy, w odniesieniu do handlu elektronicznego, transgranicznej opieki medycznej, zakupu i wynajmu pojazdów, przenoszenia praw emerytalnych, wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych, opieki nad dziećmi, adopcji oraz świadczeń alimentacyjnych i zasiłków na dzieci;

60. zwraca się do Komisji, aby dążyła do utworzenia lepszego mechanizmu przeglądu praktycznego stosowania przepisów dotyczących jednolitego rynku na wszystkich szczeblach w różnych państwach członkowskich oraz zakresu, w jakim obywatele i przedsiębiorstwa mogą korzystać ze swoich praw na jednolitym rynku;

61. zwraca się do Komisji, aby dostarczyła państwom członkowskim oraz, w stosownych przypadkach, ich organom regionalnym i lokalnym większego wsparcia, aby ułatwić odpowiednią zgodność ze standardami UE; podkreśla, że wszystkie instytucje UE muszą zaostriżyć przepisy i zachęcać państwa członkowskie do usprawnienia poprawnej i terminowej transpozycji przepisów, tak aby zapewnić stosowanie tych samych zasad w całej Unii;

62. wzywa do wzmocnienia roli Parlamentu w dziedzinach stosowania, egzekwowania i monitorowania przepisów dotyczących jednolitego rynku; uważa, że wzmocniona rola PE i parlamentów państw członkowskich w myśl Traktatu z Lizbony musi pociągać za sobą lepszą synergię między obydwoma szczeblami parlamentarnymi;

63. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia lepszej koordynacji i wymiany najlepszych wzorców na jednolitym rynku, zwłaszcza poprzez System Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym i szkolenie specjalistów w dziedzinie jednolitego rynku i ochrony konsumentów na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym;

64. nalega, aby Komisja zagwarantowała: niezależną kontrolę wniosków legislacyjnych pod kątem jakości; przyjęcie mechanizmów *ex ante* i *ex post* w celu weryfikacji skuteczności prawodawstwa; stosowanie porównań z najlepszymi wzorcami; stosowanie ocen zgodności do pomiaru wpływu społecznego, środowiskowego i gospodarczego zarówno na szczeblu UE, jak i krajowym;

Środki potrzebne do skutecznego informowania i wzmocnienia pozycji obywateli i MŚP na jednolitym rynku

65. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania ukierunkowanej strategii komunikacyjnej skupiającej się na codziennych problemach, które obywatele napotykają osiedlając się i podejmując zatrudnienie w innym kraju członkowskim, w szczególności przy dokonywaniu transakcji transgranicznych, a także przemieszczając się, robiąc zakupy lub dokonując sprzedaży ponad granicami, oraz na standardach społecznych, zdrowotnych, dotyczących ochrony konsumentów i ochrony środowiska, na których mogą polegać; uważa, że ta strategia komunikacyjna powinna wyrażnie obejmować także metody rozwiązywania problemów, takie jak Solvit;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

66. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków na rzecz dopilnowania, aby normy dotyczące produktów stosowane w ramach jednolitego rynku stały się główną normą ogólnowiatową, co zapewni równe szanse europejskim przedsiębiorstwom, w szczególności MŚP, które zapagną prowadzić działalność poza jednolitym rynkiem;

67. wzywa Komisję do skoncentrowania się przy planowaniu działań rocznych na ustaleniu priorytetów dotyczących „przyjaznych dla konsumenta” przepisów prawnych odnoszących się do jednolitego rynku, co ma znaczenie dla codziennego życia obywateli Europy; uważa, że w ślad za tak ustalonymi priorytetami muszą pójść odpowiednie kampanie informacyjne na rzecz pogłębienia zrozumienia przez obywateli zagadnień jednolitego rynku;

68. przypomina, że oprócz sztandarowych działań, takich jak kampanie reklamowe prowadzone przez europejskie podmioty instytucyjne lub państwa członkowskie, istotną formą przekazu są równolegle prowadzone zdecentralizowane działania w zakresie komunikacji, które skuteczniej skupiają podmioty lokalne i media krajowe, regionalne i lokalne (ze szczególnym naciskiem na media lokalne) i bardziej koncentrują się na codziennych problemach konsumentów na rynku wewnętrznym (np. opłatach bankowych w innym państwie członkowskim, badaniu możliwości zmiany operatora, porównaniu kosztów rozmów telefonicznych itp.);

69. zwraca się do Komisji o rozpoczęcie regularnej serii badań dotyczących relacji pomiędzy jednolitym rynkiem a przeciętnym obywatelem Europy, ze szczególnym uwzględnieniem kosztów i korzyści wynikających z tej relacji, jak również codziennych wyzwań, wobec których stoją Europejczycy;

70. wzywa państwa członkowskie, aby przy wsparciu Komisji zwiększyły potencjał mechanizmów rozwiązywania problemów, zwłaszcza SOLVIT-u, przeznaczając na nie dodatkowe środki finansowe i zasoby ludzkie oraz dokonując przeglądu ich mandatu, co zapewni skuteczne uwzględnienie przy pomocy takich mechanizmów szerokiego zakresu problemów napotykanym przez obywateli i przedsiębiorstwa; wzywa Komisję do sfinalizowania w pierwszej kolejności projektu usług pomocy w dziedzinie jednolitego rynku, tak aby obywatele i przedsiębiorstwa mieli łatwy dostęp do informacji i wskazówek potrzebnych im przy szukaniu rozwiązań problemów, przed jakimi stają;

71. zachęca Komisję i państwa członkowskie, aby podtrzymywały i zwiększały – poprzez kampanie informacyjne i bardziej rygorystyczne kontrole – działania zmierzające do podniesienia zaufania obywateli do oznakowania CE jako podstawowego narzędzia zapewnienia praw konsumentów i norm jakości na jednolitym rynku;

72. podkreśla kluczową rolę sieci Enterprise Europe Network w umożliwianiu małym i średnim przedsiębiorstwom korzystanie z możliwości, jakie oferuje jednolity rynek; zaznacza, że obowiązki biurokratyczne blokują cenne zasoby, a tym samym uniemożliwiają wykonywanie podstawowego zadania sieci Enterprise Europe Network, jakim jest dostarczanie wsparcia dostosowanego do potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw; wzywa Komisję, by w większej mierze wykorzystywała sieć Enterprise Europe Network do rozpowszechniania ukierunkowanych informacji i by ograniczyła obowiązki biurokratyczne partnerów sieci Enterprise Europe Network;

Sprawozdania i wnioski strategiczne

73. proponuje Komisji, aby strategia jednolitego rynku obejmowała cztery główne etapy: pierwszy – uwzględnienie oceny lub przeglądu aktualnej sytuacji w celu określenia stopnia zakłóceń i trudności, które zwłaszcza w wyniku kryzysu odczuły różne zainteresowane strony na jednolitym rynku; drugi – zainicjowanie procesu konsolidacji i eliminacji uchybień; trzeci – rozwój i usprawnienie jednolitego rynku; czwarty – skoncentrowanie się na długoterminowej wizji rynku (strategia UE 2020);

74. uważa, że częścią strategii UE 2020 muszą być zarówno usługi finansowe, jak i dostęp do finansowania;

75. proponuje, aby na pierwszym etapie wspomnianej kontroli Komisja przeprowadziła audyt finansowy budżetu UE i w pierwszej kolejności przeznaczyła więcej środków na inwestycje w edukację, innowacje i badania; wzywa państwa członkowskie do ustalenia tych samych priorytetów w zakresie wydatków budżetowych;

76. uważa, że w celu ustanowienia skutecznie funkcjonującego jednolitego rynku Komisja musi przedstawić jasny zestaw priorytetów politycznych poprzez przyjęcie „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku”, który będzie obejmować zarówno inicjatywy legislacyjne, jak i nielegislacyjne mające na celu stworzenie społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności i gospodarki ekologicznej;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

77. zachęca Komisję, by przedstawiła ów akt przez majem 2011 r. – w miarę wcześniej przez 20. rocznicą programu jednolitego rynku z 1992 r. – stawiając obywateli, konsumentów i MŚP w centrum zainteresowania jednolitego rynku; podkreśla, że powinno się go postrzegać jako plan przyszłego działania, jeśli mamy osiągnąć oparta na wiedzy, charakteryzującą się wysoką konkurencyjnością, społeczną i przyjazną dla środowiska, a także ekologiczną gospodarkę rynkową, która również zapewnia wiarygodne i równe warunki gry;

78. wzywa Komisję do ujęcia w „akcie prawnym w sprawie jednolitego rynku” konkretnych środków, których – nie jedynym – celem byłoby:

- skoncentrowanie jednolitego rynku na interesach konsumentów, określonych w art. 12 TFUE, oraz polityce społecznej na mocy art. 9 TFUE;
- dostosowanie jednolitego rynku do przyszłości poprzez ulepszenie dostępu konsumentów i MŚP do rynków e-handlu i cyfrowego;
- wspieranie tworzenia zrównoważonego jednolitego rynku na mocy o art. 11 TFUE poprzez rozwijanie gospodarki, która sprzyjałaby integracji, była niskoemisyjna, ekologiczna i oparta na wiedzy, w tym za pośrednictwem środków promujących wszelkie innowacje w obszarze bardziej ekologicznych technologii;
- zapewnienie ochrony usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym na mocy art. 14 TFUE i protokołu 26;
- tworzenie strategii lepszego komunikowania o społecznych korzyściach wynikających z istnienia jednolitego rynku;

79. wzywa Komisję, aby przygotowując „akt prawny w sprawie jednolitego rynku” uwzględniła konsultacje i sprawozdania poszczególnych instytucji UE (UE 2020, sprawozdania Montiego, Gonzalesa i IMCO itd.) oraz zainicjowała dodatkowe szerokie konsultacje publiczne w celu przedłożenia wniosku dotyczącego skoordynowanej polityki w zakresie spójniejszego i trwalszego jednolitego rynku;

80. zaleca przeprowadzenie analizy w celu identyfikacji sposobów i środków uwzględniania interesów konsumentów w odpowiednich dziedzinach polityki UE, dzięki czemu ochrona konsumentów będzie automatycznie włączana do projektów odpowiednich przepisów UE;

81. ponownie podkreśla znaczenie dyrektywy usługowej w dokończeniu tworzenia jednolitego rynku i jej ogromny potencjał w zakresie dostarczania korzyści konsumentom i MŚP; podkreśla, że pomyślnie wdrożenie takich przepisów wymaga trwałego politycznego zaangażowania i wsparcia ze strony wszystkich zainteresowanych stron na szczeblu europejskim, krajowym i lokalnym; apeluje do Komisji, by po zakończeniu etapu jej wdrożenia, przeprowadzeniu ocenę dyrektywy usługowej, aby stwierdzić, czy osiągnęła ona główne założone cele; wzywa do jednoznacznej współpracy z Parlamentem Europejskim w tym zadaniu i nalega na utrzymanie równowagi między potrzebą poprawy jednolitego rynku usług, a jednocześnie zapewnieniem wysokiego poziomu ochrony społecznej;

82. uważa, że właściwe wdrażanie przepisów dotyczących jednolitego rynku (np. dyrektywa o uznawaniu kwalifikacji zawodowych, dyrektywa usługowa i rozporządzenie w sprawie nadzoru rynkowego) powinno pozostać priorytetem nowej Komisji;

83. zauważa, że mechanizmy dochodzenia roszczeń mające zastosowanie w całej Unii przyniosły ograniczone wyniki, i w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia wniosku legislacyjnego celem zapewnienia wdrożenia przystępnego, wygodnego i dostępnego ogólnoeuropejskiego systemu dochodzenia roszczeń zbiorowych do maja 2011 r.;

84. zwraca się do Komisji o rozważenie przyjęcia „Karty obywatela” obejmującej różne aspekty prawa do mieszkania i pracy w jakimkolwiek miejscu w UE; jest zdania, że prawo to musi być łatwo dostępne dla wszystkich obywateli UE; podkreśla, że nadal obowiązują pewne ograniczenia swobody zatrudnienia dotyczące pracowników z nowych państw członkowskich; wzywa państwa członkowskie, by uwzględniając wszystkie pozytywne i negatywne skutki otwarcia rynków krajowych, rozważyły usunięcie istniejących ograniczeń;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

85. wzywa Komisję, aby w czasie obecnej kadencji parlamentarnej przedstawiła Parlamentowi i Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie europejskiego statutu stowarzyszeń i towarzystw wzajemnych;

86. zwraca się do Komisji Europejskiej o podjęcie koniecznych działań celem jak najszybszego przedstawienia badania wykonalności i zaproponowania konsultacji służących ustanowieniu statutu europejskiego towarzystwa wzajemnego;

87. wzywa Komisję, aby skupiła się w większym stopniu na monitorowaniu rynku, zwłaszcza w obszarze usług finansowych, ubezpieczeń, telefonii, usług i udogodnień bankowych, oraz uważa, że skuteczne monitorowanie rynków wzmocni uczciwą konkurencję i zwiększy ich skuteczność z korzyścią zarówno dla gospodarki, jak i konsumentów;

88. jest zdania, że jakość ochrony konsumentów w sektorze usług finansowych wymaga znaczącej poprawy, zwłaszcza w odniesieniu do aspektów monitorowania i nadzoru;

89. twierdzi, że stały i trwały rozwój rynku wewnętrznego zależy od: (1) stałego zaangażowania Komisji we wszystkie wymagane inicjatywy rynkowe na rzecz stymulowania i znacznej poprawy naszej pozycji oraz konkurencyjności na rynku światowym; (2) przyjęcia ogólnych ram dla zapewnienia, że jednolity rynek sprawdza się z punktu widzenia wszystkich zainteresowanych stron; a nade wszystko (3) od tego, czy rynek wewnętrzny dociera również do obywateli;

*

* *

90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Dialog uczelni i przedsiębiorstw: Nowe partnerstwo na rzecz modernizacji uczelni

P7_TA(2010)0187

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie dialogu środowisk akademickich z przedsiębiorcami: nowego partnerstwa na rzecz modernizacji uczelni w Europie (2009/2099 (INI))

(2011/C 161 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2009 r. zatytułowany „Nowe partnerstwo na rzecz modernizacji uczelni: Forum UE na rzecz dialogu uczelni i przedsiębiorstw” (COM(2009)0158),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 maja 2006 r. zatytułowany „Realizacja programu modernizacji dla uniwersytetów: edukacja, badania naukowe i innowacje” (COM(2006)0208),
- uwzględniając konkluzje prezydencji wydane na zakończenie szczytu Rady Europejskiej w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji wydane na zakończenie szczytu Rady Europejskiej w dniach 13-14 marca 2008 r., a zwłaszcza ich część dotyczącą „inwestowania w kapitał ludzki i modernizacji rynków pracy”,
- uwzględniając konkluzje prezydencji wydane na zakończenie szczytu Rady Europejskiej w dniach 19-20 marca 2009 r., a zwłaszcza ich część dotyczącą „pełnego wykorzystania odnowionej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie „nowych umiejętności w nowych miejscach pracy” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽²⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie kształcenia dorosłych: nigdy nie jest za późno na naukę ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie procesu bolońskiego i mobilności studentów ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 4 grudnia 2009 r. w sprawie dialogu środowisk akademickich z przedsiębiorcami ⁽⁵⁾ oraz opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 grudnia 2009 r. ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając opublikowane przez Parlament Europejski studium zatytułowane „Dalszy rozwój dialogu środowisk akademickich z przedsiębiorcami”,
 - uwzględniając art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0108/2010),
- A. mając na uwadze, że podczas szczytu Rady Europejskiej w dniach 19-20 marca 2009 r. wezwano państwa członkowskie, by wspierały partnerstwa pomiędzy sektorem biznesu, badań naukowych, szkolnictwa i kształcenia zawodowego,
- B. mając na uwadze komunikat z konferencji europejskich ministrów odpowiedzialnych za szkolnictwo wyższe z 28 i 29 kwietnia 2009 r., w którym wezwano, aby w polityce publicznej uznać „w pełni wartość różnych misji szkolnictwa wyższego, poczynwszy od nauczania i badań na rzecz wspólnoty, przez zaangażowanie w spójność społeczną i rozwój kulturalny”,
- C. mając na uwadze, że uczelnie, ze względu na ich potrójną rolę (edukacja, badania i innowacje), mają zasadnicze znaczenie dla przyszłości Unii i kształcenia jej obywateli; mając na uwadze, że należy przypomnieć, iż rola szkolnictwa wyższego polega na zapewnianiu środowiska do nauki, które sprzyja autonomii, kreatywności i waloryzacji wiedzy,
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie są nadal odpowiedzialne za tworzenie strategii politycznych w dziedzinie edukacji, za organizację, kształt i reformę swoich systemów kształcenia,
- E. mając na uwadze, że zróżnicowany poziom ekonomiczny i społeczny mieszkańców różnych części Europy jest sygnałem, by dbać o wyrównywanie szans edukacyjnych dla wszystkich obywateli Unii Europejskiej i wsparcie ubogiej, zdolnej młodzieży,
- F. mając na uwadze, że utrata miejsc pracy spowodowana utrzymującym się kryzysem gospodarczym nadaje szczególne znaczenie skuteczniejszej współpracy między placówkami oświaty a przedsiębiorstwami,

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 4.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0013.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0423.

⁽⁵⁾ KR 157/2009 wersja ost.

⁽⁶⁾ SOC/347.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- G. mając na uwadze, że pilną kwestią jest wdrożenie, koordynowanie i wspieranie spójnego podejścia wszystkich krajów, które podpisały proces boloński, zwłaszcza w dziedzinie mobilności studentów i pełnego uznawania dyplomów; mając na uwadze, że wymaga to odpowiedniego bilansu wspomnianego procesu, który wykaże trudności i przeszkody,
- H. mając na uwadze, że Komisja Europejska musi odegrać istotną rolę w ułatwianiu wymiany informacji i najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi UE oraz krajami z nią sąsiadującymi,
- I. mając na uwadze, że szerokie spektrum wyższych uczelni, środowisk biznesowych i rodzajów współpracy utrudnia uzgodnienie jednego idealnego modelu współpracy, który łączyłby profile, priorytety i wymogi każdej uczelni w Europie; mając na uwadze, że autonomia uczelni i ich zdolność do wybierania takich modeli partnerstwa z przedsiębiorstwami, które najlepiej odpowiadają ich celom, powinny zostać zachowane we wszystkich okolicznościach,
- J. mając na uwadze, że edukacja jest misją, która spoczywa na całym społeczeństwie, a zatem państwo nie może odżegnywać się od swoich zobowiązań finansowych,
- K. mając na uwadze, że szkolnictwo wyższe jest misją publiczną, a zatem finansowanie uczelni ze środków publicznych jest niezbędne, aby zapewnić sprawiedliwe finansowanie wszystkich dziedzin, na przykład kierunków literackich; mając na uwadze, że ważne jest finansowe wspieranie uczelni (na przykład poprzez partnerstwa publiczno-prywatne), przy jednoczesnym zagwarantowaniu ich autonomii i jakości,
- L. mając na uwadze, że kształcenie i szkolenie zawodowe, które muszą umożliwiać zdobycie podstaw ogólnej kultury obywatelskiej, to doskonałe sposoby pomocy słabiej rozwiniętym regionom w nadrobieniu opóźnienia i, obok tworzenia miejsc pracy i wspierania konkurencyjności, mają zasadnicze znaczenie dla różnorodności kulturowej i intelektualnej oraz życia obywatelskiego,
- M. mając na uwadze, że współpraca między uczelniami a przedsiębiorstwami jest propagowana w ramach wielu programów UE, jednak takie działania nie zawsze podlegają międzyinstytucjonalnej koordynacji,
1. z zadowoleniem przyjmuje wyżej wspomniany komunikat Komisji zatytułowany „Nowe partnerstwo na rzecz modernizacji uczelni: Forum UE na rzecz dialogu uczelni i przedsiębiorstw” oraz dziedziny, na których proponuje ona skoncentrować przyszłą współpracę;
 2. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zawierający podsumowanie pierwszych trzech lat działalności Forum UE na rzecz dialogu uczelni i przedsiębiorstw oraz wyznaczający cele na przyszłość, takie jak wspieranie innowacyjności, promowanie badań, stymulowanie przedsiębiorczości, poprawa w zakresie transferu wiedzy oraz zachęcanie młodych naukowców do wejścia na europejski rynek pracy;
 3. uznaje, że określone w komunikacie wyzwania nie są nowe oraz że do tej pory skutecznie się nimi nie zajęto; wyraża jednakże przekonanie, że stały dialog i współpraca na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim, w tym wymiana doświadczeń w zakresie najlepszych praktyk dotyczących programów i instrumentów, mają zasadnicze znaczenie w tworzeniu ściślejszych powiązań i partnerstwa między uczelniami a przedsiębiorcami, co pozwala na pokonanie ewentualnych barier kulturalnych, instytucjonalnych i operacyjnych między nimi, jak również pomaga w tworzeniu społeczeństwa opartego na wiedzy, rozwoju nauk stosowanych oraz lepszych perspektyw dla absolwentów na rynku pracy;
 4. uznaje fakt, że wśród europejskich uczelni istnieją znaczne rozbieżności, jeżeli chodzi o ich rozmiar, zasoby, przedmioty badań naukowych, organizację, skład narodowościowy oraz rodzaj; wyraża jednakże przekonanie, że każda z nich mogłaby na swój sposób skorzystać ze współpracy krajowej i transgranicznej z przedsiębiorcami, przyjąwszy że jest świadoma kontekstu, w którym rozwijają się jej możliwości badawczo-edukacyjne; stoi na stanowisku, że do współpracy pomiędzy uczelniami i przedsiębiorstwami przyczyniają się w sposób szczególny również jednostki na poziomie regionalnym;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

5. pochwała komunikat z konferencji europejskich ministrów odpowiedzialnych za szkolnictwo wyższe z 28 i 29 kwietnia 2009 r., którzy podkreślili swoje zobowiązanie do „realizacji celów europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, gdzie szkolnictwo wyższe podlega odpowiedzialności publicznej, a wszystkie uczelnie wyższe uwzględniają szeroko pojęte potrzeby społeczeństwa w ramach różnorodności swojej misji”;
6. podziela pogląd, że w najbliższej przyszłości dialog i współpraca pomiędzy przedsiębiorstwami a uczelniami powinny pozostać priorytetami, podobnie jak dialog i współpraca ze wszystkimi sektorami społeczeństwa, tak aby wszyscy partnerzy mogli korzystać z wiedzy w dziedzinie kultury, nauki i techniki zdobytej i rozpowszechnionej na uczelniach wyższych; podkreśla, że należy zachować niezależność intelektualną i finansową uczelni wyższych w stosunku do przedsiębiorstw, tak aby nie występował między nimi stosunek zależności; podkreśla, że w każdych okolicznościach uczelnie muszą zachować swoją autonomię decyzyjną w kwestii programów i struktur zarządzania;
7. wzywa państwa członkowskie do mobilizacji i przyjęcia konkretnych środków, jeżeli ramy prawne i finansowe nie zachęcają lub, co gorsza, zniechęcają uczelnie do podejmowania wysiłków zmierzających do zbliżenia ze środowiskami biznesowymi;
8. podkreśla, że dialog między uczelniami a przedsiębiorstwami nie musi ograniczać się wyłącznie do sektorów matematyki, badań i technologii, lecz musi dotyczyć wszystkich dziedzin, na przykład nauk humanistycznych;
9. uważa za konieczne wzmocnienie zarówno interdyscyplinarności oraz transdyscyplinarności programów kształcenia i badań, jak i współpracy między uczelniami; jest zdania, że z tego punktu widzenia technologie informacyjno-komunikacyjne stanowią podstawowe narzędzie;
10. apeluje o poprawę wyników uczelni europejskich poprzez wdrożenie zasady trójkąta wiedzy „edukacja, badania naukowe i innowacje”, przy uwzględnieniu konieczności poprawy kontaktów pomiędzy przedsiębiorstwami a uczelniami, czego przykładem są wspólnoty wiedzy i innowacji Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii (EIT), i równocześnie zachęca uczelnie do uwzględnienia otoczenia gospodarczego i społecznego w ich głównej sferze działalności w ramach prowadzonych przez nie programów badań i innowacji;
11. podkreśla, że poprawa w zakresie dialogu i współpracy pomiędzy uczelniami i przedsiębiorcami stworzy więcej możliwości dla obu stron w zakresie korzyści, nie tylko stymulujących rozwój gospodarczy, lecz również korzystnych w szerszym kontekście społecznym poprzez przyczynianie się do rozwoju społeczeństwa opartego na wiedzy;
12. podkreśla, że korzyści płynące z poprawy dialogu i współpracy pomiędzy uczelniami a przedsiębiorstwami w tym kontekście będą miały takie samo znaczenie dla poprawy dialogu i współpracy pomiędzy uczelniami a instytucjami krajowymi, europejskimi i międzynarodowymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, jak również poprawią współdziałanie uczelni i całego społeczeństwa;
13. wzywa władze krajowe, regionalne i lokalne do dalszego badania i finansowania procesów, we współpracy z sektorem prywatnym, co poprawi współpracę uczelni i przedsiębiorstw oraz do usunięcia barier administracyjnych, które ją ograniczają; wskazuje, że rozporządzenie dotyczące funduszy strukturalnych umożliwi finansowanie środków wspierających małe i średnie przedsiębiorstwa zgodnie z systemem bonów na wiedzę stosowanym obecnie w szeregu państw członkowskich;
14. proponuje zwrócić szczególną uwagę na dostęp małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) do badań prowadzonych przez uczelnie poprzez zwiększenie finansowania ze środków publicznych i uproszczenie procedur administracyjnych;
15. podkreśla konieczność podniesienia prestiżu i zachęcania do prowadzenia prac z zakresu poszukiwań i badań, nie tylko w dziedzinach naukowych i technicznych, lecz również w naukach społecznych i humanistycznych, które stanowią wysokiej jakości bazę wiedzy dla najnowocześniejszej działalności handlowej;
16. podkreśla rolę badań na małą i średnią skalę, które są priorytetowe w stosunku do sieci doskonałości opierających się na dużych zintegrowanych projektach;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

17. wzywa przedsiębiorstwa i uczelnie do współpracy w celu skorygowania nierównego udziału kobiet i mężczyzn w niektórych strukturach uniwersyteckich;

Uczenie się przez całe życie

18. przypomina o znaczeniu definicji procesu uczenia się przez całe życie i wielu koncepcji, które on obejmuje, począwszy od kształcenia ogólnego, poprzez uczenie się pozaformalne i nieformalne przez całe życie, a skończywszy na kształceniu i szkoleniu użytecznym w życiu gospodarczym, społecznym, kulturalnym, obywatelskim i zawodowym;

19. podkreśla, że uczenie się przez całe życie umożliwia stały dostęp nie tylko do edukacji i szkolenia zawodowego, lecz również do kultury, a zatem jest niezwykle ważne, aby Unia Europejska zachęcała, państwa członkowskie wspierały, a uczelnie publiczne utrzymywały i rozwijały włączanie nauk humanistycznych do programów nauczania;

20. przypomina, że jednym z kluczowych zadań jest zwiększenie poziomu inwestowania w zasoby ludzkie w Europie w celu priorytetowego potraktowania najważniejszego dobra UE, czyli jej obywateli, którzy potrafią dostosować się do stale zmieniających się warunków na rynku pracy;

21. zwraca uwagę na konieczność jak najściślejszego powiązania możliwości w zakresie uczenia się przez całe życie z potrzebami jednostek, słabszych grup społecznych i rynku pracy, a także podkreśla, że zmieniający się stale charakter tych potrzeb sprawia, iż kształcenie ustawiczne staje się nieuniknioną koniecznością i przywiązuje szczególne znaczenie do wyzwań, które z niej wynikają na płaszczyźnie społecznej i finansowej; przypomina, że koncepcja „pracy na całe życie” przestała być aktualna i że szkolenie zawodowe oraz przekwalifikowywanie się mają kluczowe znaczenie; podkreśla, że już od dzieciństwa należy tworzyć odpowiednie warunki, aby sprzyjać pozytywnemu podejściu do uczenia się;

22. podkreśla, że uczenie się przez całe życie, informacja i szkolenia, oprócz tego, że stanowią szczególnie ważne atuty na rynku pracy, są również warunkiem wstępnym rozwoju umysłowego i osobistego jednostki;

23. podkreśla, jak ważne jest tworzenie i propagowanie nowoczesnych metod uczenia się przez całe życie za pośrednictwem internetu, aby uczynić z kształcenia się instrument bardziej bezpośredni i mniej wymagający pod względem czasu dla pracowników przedsiębiorstw;

24. mając na uwadze demograficzne przemiany w Europie (starzejące się społeczeństwo) i zmiany na rynku pracy ze względu na kryzys w obszarze gospodarki, spraw socjalnych i zatrudnienia, wzywa uczelnie do rozszerzenia dostępu do kształcenia i modernizacji programów, tak aby ukierunkować je na nowe wyzwania i w ten sposób poprawić kompetencje europejskich pracowników;

25. mając na uwadze fakt, że edukacja jest jednym z najważniejszych i najskuteczniejszych sposobów integracji społecznej i zwalczania ubóstwa oraz nierówności, wzywa uczelnie do rozszerzenia dostępu do szkolnictwa i międzynarodowych programów wymiany również dla osób niepełnosprawnych;

26. podkreśla znaczenie przekazywania i wymiany wiedzy, umiejętności i doświadczeń zdobytych przez dorosłych jako środka umożliwiającego wprowadzanie młodszych pokoleń na rynek pracy (na przykład poprzez projekty mentorskie);

27. proponuje, aby w większym stopniu stosować nowe metody edukacyjne, takie jak eksperymentalne uczenie się, telenauczanie, kształcenie on-line i inne mieszane formy uczenia się;

28. podkreśla konieczność stworzenia, wspierania i wzmacniania bardziej wyrazistej kultury uczenia się oraz kluczowe znaczenie kształcenia ustawicznego i przekwalifikowywania się na wszystkich etapach życia dla zwiększenia konkurencyjności europejskiej i zachęcania do wzrostu i zatrudnienia w Europie;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

29. podkreśla potrzebę zwiększenia możliwości w zakresie stymulowania dalszej adaptacji do zmieniającego się rynku pracy – co stanowi priorytet dla Unii Europejskiej, zwłaszcza w dobie obecnej recesji – w drodze uczenia się przez całe życie, w szczególności poprzez rozwój specjalnie dostosowanych do nowych technologii kursów telenauczania oraz kursów dla osób powyżej 45 roku życia, które są bardziej narażone, w tym na ryzyko związane z wykluczeniem społecznym;

30. zachęca przedsiębiorstwa do większego motywowania pracowników do szkolenia się, na przykład poprzez organizowanie seminariów i finansowanie studiów doktoranckich;

31. proponuje nowe podejście w zakresie doradztwa przez całe życie, w ramach którego uczelnie, studenci i środowiska gospodarcze i społeczne w całej swojej różnorodności będą czerpać korzyści ze ściślejszego obserwowania kariery młodych absolwentów, aby dokonać oceny przydatności społecznej i gospodarczej programów nauczania;

32. przypomina o konieczności dalszej poprawy atrakcyjności i dostępności szkolnictwa wirtualnego;

Mobilność, partnerstwa i programy nauczania

33. podkreśla, że mobilność jest podstawą europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, w ramach którego europejskie uczelnie są zachęcane do przeprowadzenia innowacyjnej, szeroko zakrojonej i metodycznej reformy swoich programów nauczania; potwierdza, że w kontekście określenia na nowo celów procesu bolońskiego powinno to zostać podniesione do rangi priorytetu politycznego;

34. podkreśla, że mobilność między krajami i między uczelniami a przedsiębiorstwami jest kluczem do nawiązywania ściślejszej współpracy między tymi dwoma światami;

35. zwraca się do Komisji o przedstawienie propozycji ram prawnych służących wspieraniu i ułatwianiu mobilności między uczelniami a przedsiębiorstwami, a także między studentami a wykładowcami, oraz o podkreślenie konieczności uznawania i certyfikacji tej formy uczenia się i nauczania;

36. zachęca do poszerzania i rozwijania zakresu programów mobilności indywidualnej, takich jak „Erasmus dla młodych przedsiębiorców” i „Erasmus dla uczniów przyuczających się do zawodu”, lecz również do organizacji podyplomowych europejskich programów studiów magisterskich doskonalenia zawodowego (European Masters of Excellence), we współpracy z różnymi uczelniami i przy aktywnym udziale przedsiębiorstw wraz z systemem stypendiów dla studentów i zachęt dla badaczy; wyraża przekonanie, że takie inicjatywy mogłyby również działać na korzyść mobilności, kształcenia językowego oraz nabywania doświadczeń wielokulturowych i w zakresie przedsiębiorczości;

37. podkreśla konieczność zwiększenia pozauniwersyteckich możliwości nauki innych języków przez uczelnie wyższe, ponieważ zdobywanie nowych umiejętności w tym zakresie ma zasadnicze znaczenie dla propagowania mobilności i zachęcania do niej oraz dla wymiany studentów, naukowców, nauczycieli i przedsiębiorców;

38. zachęca uczelnie do wykorzystania nowych metod współpracy między placówkami publicznymi a sektorem prywatnym, zwłaszcza poprzez utworzenie wspólnych publicznych i prywatnych funduszy na innowację, aby poprawić mobilność we wszystkich sektorach;

39. podkreśla znaczenie korzyści, które studenci mogą wyciągnąć ze zdobywania kompetencji w dziedzinie nowych technologii, zwiększających ich szanse na rynku zatrudnienia;

40. uwzględniając najlepsze praktyki innych krajów w dziedzinie szkolnictwa, proponuje, by do udziału w Forum UE zaprosić kraje spoza Unii Europejskiej celem wymiany i omówienia ich doświadczeń i problemów, przy czym podstawą takich dyskusji powinny być wytyczone cele, określona terminologia i koncepcje i że powinny się one koncentrować na konkretnych obszarach działalności;

41. podkreśla konieczność odpowiedniego przygotowania i szkolenia nauczycieli odpowiedzialnych za prowadzenie zajęć z zakresu przedsiębiorczości; wyraża poparcie dla idei włączenia kultury przedsiębiorczości do programów nauczania (począwszy od programów dla szkolnictwa podstawowego);

Czwartek, 20 maja 2010 r.

42. zachęca środowiska biznesowe do aktywnego udziału w opracowywaniu materiałów edukacyjnych na temat sposobu funkcjonowania działalności gospodarczej, które będą udostępniane na wszystkich poziomach kształcenia, przy czym placówki oświatowe miałyby swobodę decydowania o ich ewentualnym wykorzystaniu, oraz do regularnego przedstawiania studentom możliwości zatrudnienia;
43. zachęca środowiska biznesowe do udziału w dostosowywaniu programów uczelni poprzez uruchamianie i finansowanie specjalnych kursów mających na celu zapoznanie studentów z zasadami funkcjonowania przedsiębiorstwa;
44. apeluje o dokonanie analizy integracji wykładowców w ramach przedsiębiorstw i o zachęcanie do niej, przy równoczesnej integracji przedsiębiorców w ramach uczelni;
45. podkreśla znaczenie nowych technologii, które sprzyjają mobilności i współpracy między przedsiębiorstwami, studentami, wykładowcami i naukowcami;
46. przypomina, że przedsiębiorczość o charakterze handlowym w różnych postaciach należy postrzegać jako jedną z alternatyw zawodowych dla młodych absolwentów oraz że uczelnie wyższe powinny bezwzględnie zapewniać swoim studentom pogłębioną wiedzę na temat wszystkich form przedsiębiorczości, w tym gospodarki społecznej i solidarnej, a także odpowiedzialnego i etycznego zarządzania;
47. podkreśla, że dialog i współpraca uczelni i przedsiębiorstw powinny opierać się na wzajemności, zaufaniu oraz wzajemnym poszanowaniu i przejrzystości, zachęcając uczelnie do przedsiębiorczości, a przedsiębiorstwa do opierania swojej działalności na wiedzy; ponownie podkreśla, że można to na przykład osiągnąć poprzez wprowadzenie systemu bonów na wiedzę, takich jak te stosowane już przez szereg państw członkowskich, umożliwiających w szczególności MŚP poprawę w zakresie ich możliwości badawczych, bez zrzekania się przez uczelnie niezależności, autonomii czy publicznego charakteru;
48. przyznaje, że zarówno w kształceniu jak i w badaniach należy przyjąć podejście wielopłaszczyznowe do wiedzy, a w związku z tym wyraża przekonanie, że zarówno uczelnie jak i przedsiębiorstwa mogłyby skorzystać na wspólnym rozwijaniu umiejętności multi- i interdyscyplinarnych i przedsiębiorczości, elastycznie dostosowując kierunki studiów oraz specjalności i specjalizacje do potrzeb gospodarki, w tym małych i średnich przedsiębiorstw; podkreśla skuteczne inicjatywy takie jak staże dla studentów oraz pracowników, wykorzystanie przedsiębiorców jako wykładowców odwiedzających, dwutorowych kursów oraz połączonych zespołów pracowników;
49. podkreśla, iż dla kształtowania ducha przedsiębiorczości wśród studentów, wszyscy zainteresowani (kadra akademicka, studenci i przedsiębiorcy) winni być odpowiednio poinformowani o narzędziach i mechanizmach, które mogą wykorzystać do tworzenia skuteczniejszych i wydajniejszych, korzystnych dla obu stron form współpracy i współdziałania; jest przekonany o ogromnym znaczeniu z jednej strony poprawy w zakresie kształcenia kadry akademickiej na uczelniach w ramach takich inicjatyw, jak uczenie się przez całe życie, z drugiej zaś strony otwierania przez uczelnie swoich podwoi dla przedsiębiorców i pracodawców, tak by mogli oni udzielać zaleceń w zakresie treści nauczania oraz szkoleń, wiedzy i umiejętności, które powinni posiadać studenci;
50. zaleca pełną ochronę uniwersyteckich ośrodków doradztwa zawodowego na płaszczyźnie instytucjonalnej, ich dalszy rozwój i ich ściślejsze powiązanie z rynkiem pracy;
51. podkreśla znaczenie powszechnej możliwości odbywania staży zawodowych w przedsiębiorstwach w ramach programów nauczania i, szczególnie przez uczniów szkół wyższych, i wypłacania za nie wynagrodzenia lub przyznawania „punktów kredytowych” w ramach europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów w szkolnictwie wyższym;
52. zwraca się do Komisji o uruchomienie planu europejskiego doktoratu przemysłowego opierającego się na wzorach doktoratów przemysłowych istniejących w Europie w ramach działalności programu ramowego Marii Curie, aby zachęcać do ukierunkowanych badań, które byłyby dostępne finansowo dla przedsiębiorstw europejskich, a także wkładu sektora biznesowego w działalność uczelni europejskich;
53. proponuje, aby stowarzyszenia zawodowe podjęły współpracę z uczelniami w celu opracowania skutecznych programów, które pozwolą studentom szybko zaadaptować się w środowiskach biznesowych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

54. podkreśla znaczenie sponsorowania uczelni przez środowiska biznesowe i zachęca przedsiębiorstwa do fundowania stypendiów umożliwiających studentom zdobywanie wiedzy i umiejętności, które mają kluczową wartość na rynku pracy;

55. podkreśla zasadniczą wartość przekazywania społeczeństwu wiedzy będącej owocem współpracy świata akademickiego ze środowiskami biznesowymi i wyników takiej współpracy;

56. wzywa przedsiębiorstwa do zwiększenia wsparcia dla młodych talentów w formie stypendiów;

Badania naukowe

57. podkreśla potrzebę zwiększenia przez przedsiębiorstwa ich potencjału w zakresie wykorzystania i pogłębiania wiedzy naukowej, którą wypracowują uczelnie, by tworzyć wewnętrzne jednostki badawcze, umożliwiające uczenie się przez całe życie oraz kształcenie ustawiczne, jak również, by angażować się w aktywną politykę na rzecz komunikowania potrzeb przedsiębiorstw społeczności akademickiej, oraz aktywną politykę rekrutacyjną w zakresie pozyskiwania absolwentów z dyplomem i wyższymi tytułami naukowymi oraz badaczy;

58. podkreśla potrzebę zatrudniania w instytucjach badawczych wyspecjalizowanej kadry, która może zidentyfikować zasoby wiedzy o potencjalnym znaczeniu dla przedsiębiorczości oraz zarządzać nimi;

59. uważa przekazywanie wiedzy w otwartym środowisku za szczególnie istotne; przyznaje, że istnieją różne instrumenty pozwalające na osiągnięcie tego celu, takie jak publikacje i seminaria, biura transferu technologii, współpraca regionalna, wsparcie dla podmiotów rozpoczynających działalność gospodarczą i poboczną działalność gospodarczą, prowadzenie wspólnych badań oraz mobilność naukowców; wyraża jednakże przekonanie, że wymiar społeczny i ludzki takich relacji jest szczególnie istotny; w związku z tym stanowczo popiera inicjatywy zmierzające do kształtowania bezpośredniej współpracy uczelni i przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich podmiotów gospodarczych;

60. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie wspólnej europejskiej sieci przedsiębiorców i centrów innowacji, obejmującej usługi świadczone obecnie przez sieć europejskich centrów informacji (EIC) oraz centra przekazu informacji (IRC);

61. uważa większą mobilność badaczy, zarówno w postaci krótkich jak i długich wyjazdów zagranicznych w ramach wymiany między uczelniami i przedsiębiorstwami, z uwzględnieniem zasady braku dyskryminacji, za konieczny warunek pozwalający na poprawę w zakresie transferu wiedzy; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do szczegółowego przeglądu istniejących ram prawnych i finansowych oraz do likwidacji niepotrzebnych barier na drodze do mobilności, zwracając szczególną uwagę na uwzględnianie kwalifikacji akademickich oraz ograniczenie biurokracji; wzywa uczelnie do wprowadzenia bardziej elastycznych i dwutorowych ścieżek kariery dla zatrudnianej kadry;

62. zachęca Komisję do stworzenia zachęt na rzecz rozwoju konkurencyjnego europejskiego rynku własności intelektualnej, który pozwoli uczelniom, publicznym organizacjom badawczym oraz małym i średnim przedsiębiorstwom na znalezienie partnerów i inwestorów w zakresie praw do własności intelektualnej (IPR), umiejętności i wiedzy; wskazuje, że na większości uczelni istnieje potrzeba bardziej profesjonalnego zarządzania prawami własności intelektualnej;

63. podkreśla potrzebę przyspieszenia działań podejmowanych na rzecz promocji jednolitego patentu europejskiego, gwarantującego niedrogą, wydajną, skuteczną i wysokiej jakości ochronę prawną produktów i usług innowacyjnych, szczególnie w odniesieniu do MŚP, oraz spójny europejski system rozstrzygania sporów patentowych;

64. podkreśla, że wspólny udział uczelni i przedsiębiorstw w partnerstwach publiczno-prywatnych, takich jak europejskie platformy technologiczne, wspólne inicjatywy technologiczne i wspólnoty wiedzy i innowacji mogą wpłynąć na wykorzystanie wiedzy i pomóc UE sprostać głównym wyzwaniom, przed którymi staje; w tym kontekście wskazuje na obowiązujące wytyczne odpowiedzialnego partnerstwa;

65. przyznając, że każda współpraca wymaga specjalnego podejścia oraz że istnieją różne rodzaje mechanizmów współpracy, wyraża przekonanie, że można korzystać z doświadczeń realizowanych z powodzeniem struktur, przykładów, prezentacji i wzorców oraz że należy poprawić rozpowszechnianie przykładów najlepszych praktyk i przedsięwzięć zakończonych sukcesem oraz dostęp do nich; szczególnie podkreśla potrzebę uwzględnienia najlepszych praktyk wprowadzonych przez innowacyjne przedsiębiorstwa, jak również wiedzy w zakresie współpracy w procesie kształcenia doktorantów, pozyskanej w ramach szóstego programu ramowego;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

66. wyraża przekonanie, że dla kształtowania głębszych relacji pomiędzy środowiskiem przedsiębiorców a środowiskiem badawczym i uczelniami, konieczne jest, by państwa członkowskie i Komisja ułatwiły zaangażowanie i współpracę fundacji, szpitali oraz prywatnych i publicznych szkół wyższych w proces kształcenia i promocję badań;

Najlepsze praktyki

67. zauważa i z zadowoleniem przyjmuje przykłady najlepszych praktyk stosowanych w UE i poza nią, które podkreślają wartość tego typu współpracy dla wszystkich zaangażowanych stron, przy czym należy pamiętać, że takie przykłady są niezbędne, by umożliwić stworzenie właściwych warunków dialogu i zwiększyć szanse na odniesienie sukcesu;

68. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji na rzecz sporządzenia wykazu istniejących najlepszych praktyk i wzywa do udostępnienia go wszystkim zainteresowanym podmiotom poprzez skuteczne rozpowszechnianie wszystkich oryginalnych praktyk;

69. wzywa Komisję do promowania nowych form zorganizowanego partnerstwa między przedsiębiorstwami, uczelniami i innymi sektorami szkolnictwa i kształcenia, w szczególności szkołami średnimi i agencjami szkolenia zawodowego, zwłaszcza w celu umożliwienia nauczycielom aktualizowania wiedzy; uważa, że w takich partnerstwach można również przewidzieć obecność podmiotów prowadzących działalność w danym sektorze;

70. proponuje stworzenie strony internetowej umożliwiającej dzielenie się doświadczeniami i ich upowszechnianie, a także komunikację koncentrującą się na wymianie najlepszych praktyk oraz dostarczaniu użytkownikom konkretnych narzędzi i mechanizmów niezbędnych do opracowywania i realizacji wspólnych projektów, a ponadto wskazuje na znaczenie wykorzystania nowych technologii do wspierania ściślejszej współpracy pomiędzy uczelniami a środowiskiem przedsiębiorców;

71. opierając się na najlepszych praktykach istniejących w różnych państwach członkowskich, apeluje o propagowanie europejskiego dnia poświęconego młodym wynalazcom, tj. innowacjom, inwencjom lub patentom młodych Europejczyków;

72. zachęca Komisję do dalszego wspierania dialogu na szczeblu krajowym, lokalnym i regionalnym z naciskiem na najlepsze praktyki; przypomina, iż należy zadbać o to, by w taki dialog zaangażowane były wszystkie zainteresowane strony (na przykład partnerzy społeczni) i wszystkie rodzaje przedsiębiorstw (MŚP, przedsiębiorstwa gospodarki społecznej i solidarnej itp.), a także przedstawiciele krajów trzecich (organizacje pozarządowe itp.) w celu podkreślenia gospodarczej i społecznej wartości dodanej współpracy środowisk akademickich z biznesowymi;

73. w celu zagwarantowania spójności działań UE i uniknięcia ich powielania wzywa Komisję do powołania grupy zadaniowej złożonej z przedstawicieli różnych dyrekcji generalnych, która będzie odpowiedzialna za ocenę i tworzenie powiązań między takim dialogiem a innymi inicjatywami, przy czym należy pamiętać, że dyskusje powinny obejmować zarówno priorytety polityczne, jak i możliwości w zakresie finansowania;

*

* *

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Wdrażanie synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz 7. programu ramowego w zakresie badań i rozwoju

P7_TA(2010)0189

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i Unii (2009/2243 (INI))

(2011/C 161 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego tytuły XVII, XVIII i XIX,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie wkładu przyszłej polityki regionalnej w innowacyjne zdolności Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2007 r. w sprawie wykorzystania wiedzy w praktyce: szeroko zakrojonej strategii innowacyjnej dla UE ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie Zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25-78.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11-32.

⁽³⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1-43.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15-40.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0184.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0212.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0163.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącą dobrych praktyk w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽²⁾,
- uwzględniając analizę opublikowaną przez Parlament Europejski pt. „Synergie między 7. programem ramowym UE w dziedzinie badań, programem ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz funduszami strukturalnymi”,
- uwzględniając analizę opublikowaną przez Parlament Europejski pt. „Dążenie do terytorializacji polityki europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji”,
- uwzględniając analizę opublikowaną przez Parlament Europejski pt. „Fundusze strukturalne dla innowacyjności: wyzwania dla implementacji w latach 2007–2013 i po tym okresie”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 sierpnia 2007 r. pt. „Konkurencyjność europejskich regionów dzięki badaniom naukowym i innowacjom – Wkład w szybszy wzrost gospodarczy oraz lepsze i liczniejsze miejsca pracy” (COM(2007)0474),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. pt. „Realizacja strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia przez państwa członkowskie i regiony za pośrednictwem polityki spójności UE w latach 2007–2013” (COM(2007)0798),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007–2013 (COM(2008)0301),
- uwzględniając dwudzieste sprawozdanie roczne Komisji z dnia 21 grudnia 2009 r. na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008) (COM(2009)0617),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie regionów wspierających innowacje poprzez politykę spójności (SEC(2007)1547),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie konsultacji dotyczących przyszłej strategii „UE 2020” (COM(2009)0647),
- uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej - rozwijające się regiony, wzrost gospodarczy w Europie (COM(2008)0371) (piąte sprawozdanie z postępów),
- uwzględniając szóste sprawozdanie Komisji z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej – regiony kreatywne i innowacyjne (COM(2009)0295) (szóste sprawozdanie z postępów),
- uwzględniając notatkę Komitetu Badań Naukowo-Technicznych (Crest) z dnia 4 grudnia 2006 r. w sprawie sprawozdania pt. „Wskazówki dla polityki w dziedzinie badań naukowych i rozwoju na podstawie krajowych programów reform i sprawozdań z postępów w 2006 r.” (CREST1211/06),
- uwzględniając przewodnik Komisji pt. „Konkurencyjność europejskich regionów dzięki badaniom naukowym i innowacjom - praktyczny przewodnik po funduszach UE na badania i innowacje”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych pt. „Europejski harmonogram tworzenia infrastruktur badawczych, sprawozdanie za 2006 r.”,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0156.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0165.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając niezależne sprawozdanie opracowane na zlecenie Komisji pt. „Program reform w zakresie polityki spójności” (sprawozdanie Fabrizia Barki) (2009),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0138/2010),
- A. mając na uwadze, że badaniom naukowym i innowacjom nadano w odnowionej strategii lizbońskiej priorytetowe znaczenie w celu sprostania takim wyzwaniom, jak zmiana klimatu i rosnąca konkurencja na świecie; mając na uwadze, że w dobie pokryzysowej wzrosło znaczenie stymulowania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia poprzez badania naukowe i innowacje, co stanowi podstawowy cel proponowanej strategii „UE 2020”,
- B. mając na uwadze, że realizowanie badań naukowych i innowacji jest koniecznością dla wszystkich warstw społecznych i powinno mieć na celu poprawę warunków społecznych i gospodarczych ludności,
- C. mając na uwadze, że europejskie wsparcie badań naukowych i innowacji realizowane jest przede wszystkim poprzez politykę badań, innowacji i spójności, której podstawowymi instrumentami są fundusze strukturalne, siódmy program ramowy w dziedzinie badań naukowych (7PR) oraz program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP),
- D. mając na uwadze, że polityka spójności stanowi zasadniczy filar procesu integracji europejskiej oraz jeden z najbardziej udanych obszarów polityki UE, sprzyjający konwergencji coraz bardziej zróżnicowanych regionów oraz stymulujący wzrost gospodarczy i zatrudnienie,
- E. mając na uwadze, że innowacje najsukceszniej rozwijają się na szczeblu regionalnym z udziałem lokalnych podmiotów takich jak uniwersytety, publiczne organizacje badawcze czy przedsiębiorstwa przemysłowe, poprzez wspieranie partnerstwa w zakresie transferu wiedzy i wymiany dobrych praktyk pomiędzy regionami,
- F. mając na uwadze, że w drugich strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności na lata 2007–2013 zawarto odniesienie do podnoszenia poziomu wiedzy i innowacyjności na rzecz wzrostu gospodarczego, w związku z czym na ten cel przeznaczono 25 % całego przydzielonego budżetu,
- G. mając na uwadze, że złożoność dzisiejszych wyzwań wymaga zintegrowanej kombinacji przedmiotowych obszarów polityki; mając na uwadze, że społeczeństwo oparte na wiedzy wymaga czegoś więcej niż sumy działań poszczególnych sektorów, a synergia podmiotów i instrumentów ma zasadnicze znaczenie dla ich wzajemnego umacniania się oraz wspierania przez te instrumenty zrównoważonej realizacji projektów w dziedzinie badań naukowych i innowacji, przez co zwiększa wartość wyników badań w formie konkretnych pomysłów na nowe produkty w regionach,
- H. mając na uwadze, że chociaż niektóre elementy architektury tych instrumentów, np. jednakowe ramy czasowe oraz dostosowanie do strategii lizbońskiej, umożliwiają synergię, to nadal występują takie różnice, jak odmienne podstawy prawne, podejście tematyczne w opozycji do terytorialnego oraz współzarządzanie w opozycji do zarządzania scentralizowanego,

Polityka spójności ukierunkowana na cele w dziedzinie badań naukowych i innowacji

1. docenia, że zgodnie z drugimi strategicznymi wytycznymi Wspólnoty dla spójności na lata 2007–2013 wszystkie państwa członkowskie przeznaczyły znaczne kwoty z ich łącznych przydziałów finansowych na badania naukowe i rozwój, innowacje oraz rozwój gospodarki opartej na wiedzy, co skutkuje 246 krajowymi lub regionalnymi programami operacyjnymi, w których na badania i innowacje przeznaczono w przybliżeniu 86 miliardów euro, z czego 50 miliardów euro przeznaczono już na podstawowe badania i innowacje; zauważa, że polityka spójności stała się jednym z głównych źródeł wsparcia tego obszaru ze środków europejskich, dorównując pod względem budżetu zarówno 7PR (50,5 miliarda euro), jak i programowi ramowemu na rzecz konkurencyjności i innowacji (3,6 miliarda euro); wskazuje na skuteczność i możliwość określenia wyrażonych ilościowo celów, jeśli chodzi o kwoty przeznaczone na badania naukowe i rozwój;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

2. z zadowoleniem przyjmuje nowe metody finansowania oraz podkreśla potencjał inicjatywy JEREMIE i mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka Komisji i Grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego pod względem rozwoju możliwości finansowania dla innowacyjnych przedsiębiorstw; zaleca, aby podmioty regionalne korzystały z tych nowych możliwości w uzupełnieniu do finansowania z funduszy strukturalnych; podkreśla w tym kontekście potrzebę skutecznej koordynacji inwestycji publicznych i prywatnych;
3. oczekuje sprawozdania strategicznego Komisji, o którym mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia ogólnego; uważa, że sprawozdanie to dostarczy szczegółowego przeglądu wyników państw członkowskich w realizacji celów na lata 2007–2009 i będzie podstawą dyskusji na temat dalszych perspektyw polityki spójności;
4. ponownie potwierdza konieczność przyjęcia zintegrowanego wielopoziomowego podejścia w zakresie sprawowania rządów w stosunku do określonych obszarów polityki w UE; podkreśla, że funkcjonalny system wielopoziomowego sprawowania rządów to warunek konieczny do określenia i skutecznej realizacji celów w zakresie przyznawania środków; zauważa, że odpowiedzialność za wdrażanie funduszy strukturalnych spoczywa na władzach krajowych i regionalnych, zaś program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz 7PR zarządzane są centralnie przez Komisję; jest świadomy różnorodności przestrzeni administracyjnej na szczeblu państw członkowskich, rozumiejąc tym samym znaczenie określenia etapu podejmowania decyzji jak najkorzystniejszych dla obywateli;
5. uważa, że istotna jest koordynacja tych obszarów polityki wspólnotowej, które odgrywają rolę w budowaniu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej; uważa za konieczne dokładniejsze zbadanie jej regionalnego wpływu oraz wpływu na spójność w celu wsparcia skutecznego rozwoju synergii, a także ustalenia i promowania najsukcesowniejzych środków na szczeblu europejskim służących wspieraniu inwestycji w innowacje na szczeblu lokalnym i regionalnym; przypomina, że należy wziąć pod uwagę różnice w sytuacji społeczno-gospodarczej trzech rodzajów regionów (konwergencja, sytuacja przejściowa, konkurencyjność) oraz różne możliwości w zakresie kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości; podkreśla w tym kontekście, że inwestycje w badania naukowe i rozwój oraz innowacje, edukację i technologie efektywnie wykorzystujące zasoby przynoszą korzyści zarówno w tradycyjnych sektorach gospodarki i obszarach wiejskich, jak i w sektorach wysoko wykwalifikowanych usług, zwiększając spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną;
6. podkreśla ogromny potencjał miast pod względem rozwoju badań naukowych i innowacji; uważa, że bardziej inteligentna polityka miejska oparta na postępie technologicznym i uwzględniająca fakt, że w miastach mieszka 80 % Europejczyków, przyczyniłaby się do zrównoważonego wzrostu gospodarczego; w związku z tym wzywa do ujęcia wymiaru miejskiego w przyszłej polityce spójności;

Synergia funduszy strukturalnych, 7PR i programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji

7. potwierdza, że za sprawą przepisów dotyczących przyznawania środków na lata 2007–2013 polityka spójności jest lepiej ukierunkowana na synergii z polityką badań naukowych i innowacji oraz że jednocześnie wzrosło znaczenie wymiaru terytorialnego w 7PR i w programie ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji; apeluje o rozważenie opartego na kryteriach wydajności mechanizmu przeznaczania środków i bardziej zdecydowane ukierunkowanie tematyczne, co umożliwi właściwą reakcję polityki na nowe wyzwania;
8. zauważa jednak, że wydatki na badania i rozwój oraz innowacje w ramach programu ramowego są rozdzielane na podstawie kryterium doskonałości, z którym wiążą się bardziej konkurencyjne warunki dostępu dla uczestników i które wymaga dużego potencjału technicznego i gruntownej znajomości procedur administracyjno-finansowych; podkreśla, że ta sytuacja powoduje znaczną koncentrację innowacyjnych działań w zespołach gospodarczych i najważniejszych regionach UE, ograniczając powstawanie pozytywnych synergii w grupie regionów i państw członkowskich, które podążają we właściwym kierunku, ale nie osiągnęły jeszcze zamierzonego celu; zaznacza, że wzrost nierówności regionalnych pod względem potencjału badawczo-innowacyjnego oraz zagwarantowanie spójności konkretnych strategii politycznych stanowi poważne wyzwanie, które należy podjąć zarówno w ramach polityki spójności, jak i polityki badań naukowych i innowacji bez względu na fakt, że organy wdrażające dane instrumenty funkcjonują na różnych szczeblach (ponadnarodowym, krajowym lub niższym) oraz fakt, że podstawą ich działalności jest odmienna filozofia (np. spójność a doskonałość);
9. podkreśla, że wydajność innowacji zależy od ścisłości uzyskanych synergii i wyraża żal z powodu niewystarczającej wiedzy na temat istniejących możliwości zapewnienia takich synergii w finansowaniu; wzywa regiony będące głównymi aktorami w zakresie przepływu informacji i zdolności analizy oraz państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków ukierunkowanych na lepszą komunikację; podkreśla, że skuteczny rozwój synergii wymaga złożonych relacji między podmiotami, które tworzą, rozpowszechniają, wspierają i wdrażają różne rodzaje wiedzy; podkreśla również, że poszczególne organy krajowe, regionalne

Czwartek, 20 maja 2010 r.

i lokalne zarządzające 7PR, programem ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz funduszami strukturalnymi powinny mieć świadomość, jakie możliwości zapewnia każdy z tych instrumentów i wzywa do lepszej koordynacji pomiędzy tymi podmiotami i strategiami politycznymi;

10. podkreśla, że działania ukierunkowane na badania naukowe i innowacje powinny opierać się na atutach i potencjale regionów oraz stanowić część regionalnej strategii innowacyjnej opartej na inteligentnych innowacjach; uważa, że tego rodzaju strategię wymagają umocnienia roli regionów i miast w procesie wyznaczania i wdrażania unijnych i krajowych priorytetów; wzywa zatem do rozważenia możliwości przywrócenia innowacyjnych działań w ramach funduszy strukturalnych w celu wspierania regionalnych strategii innowacyjnych;

11. zwraca uwagę na istniejące możliwości finansowania łączonego; podkreśla jednak, że współfinansowanie z funduszy strukturalnych i ze środków przeznaczonych na programy ramowe jest niedopuszczalne; podkreśla, że łączenie instrumentów jest dopuszczalne w odniesieniu do działań uzupełniających, ale oddzielnych, jak w przypadku infrastruktury badawczej, lub w odniesieniu do kolejnych części powiązanych projektów, np. opracowywanie nowego pomysłu badawczego i realizacja działań następczych w wyniku takiego pomysłu, jak również w odniesieniu do projektów realizowanych w ramach tej samej sieci czy zespołu projektów;

12. uważa, że fakt, iż niedozwolone jest finansowanie mieszane pochodzące z funduszy strukturalnych i programów ramowych uniemożliwia regionom korzystanie z obu instrumentów jednocześnie oraz że skuteczny oddolny proces strategiczny na szczeblu zarówno regionalnym, jak i krajowym mógłby być pomocny w eliminowaniu luk i ząbienia się finansowania z funduszy strukturalnych, 7PR i CIP;

13. podkreśla, że synergia jest szczególnie skuteczna w budowaniu potencjału; odnosi się w tym kontekście do zarządzania finansowaniem przedsięwzięć w ramach Europejskiego Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych (ESFRI) oraz potrzeby koordynacji priorytetów UE w zakresie finansowania badań naukowych na szczeblu regionalnym i krajowym;

14. podkreśla, że synergia to coś więcej niż uzupełniające finansowanie projektów; uważa, że budowanie potencjału, tworzenie sieci kontaktów i transfer wiedzy to ważne formy synergii oraz zwraca uwagę, że wszystkie instrumenty umożliwiają taką wymianę;

15. zwraca uwagę, że rzeczywisty efekt synergii z punktu widzenia bezpośredniego beneficjenta finansowania uzależniony jest od zdolności organizacyjnej i strategicznej tego beneficjenta do połączenia wsparcia uzyskanego z różnych instrumentów UE; wzywa podmioty regionalne do stworzenia strategii regionalnych mogących ułatwić łączenie finansowania;

16. zaleca, by państwa członkowskie i Komisja przeznaczyły wystarczające środki z funduszy strukturalnych na badania naukowe i innowacje, w szczególności trwałe innowacje, oraz wzmocnienie zdolności badawczych; podkreśla konieczność propagowania i stosowania udanych wzorców w trójkącie wiedzy oraz zapewnienia trwałego rozwoju regionalnych ram w dziedzinie badań naukowych i strategicznych ram dla innowacji we współpracy z przedsiębiorstwami, ośrodkami badań naukowych, wyższymi uczelniami i organami publicznymi; podkreśla potencjał innowacyjnych zgrupowań regionalnych ukierunkowanych na wiedzę w stymulowaniu konkurencyjności na szczeblu regionów i z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie rozwoju zespołów w programie ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz w 7PR (działanie „Regiony wiedzy” w 7PR); podkreśla istnienie nowych wspólnot wiedzy i innowacji (WWiI) tworzonych w ramach prac Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii (EIT) i łączących ze sobą główne europejskie zespoły regionalne intensywnie wykorzystujące wiedzę naukową; zwraca uwagę, że fundusze strukturalne mogą ułatwić również wymianę wiedzy w zespołach regionalnych; podkreśla, że przedmiotowe zespoły stanowią dużą szansę przede wszystkim dla regionów znajdujących się w niekorzystnym położeniu;

17. wzywa władze regionalne i lokalne do lepszego wykorzystywania funduszy strukturalnych w celu stworzenia w swych regionach lepszych możliwości badawczych, naukowych i innowacyjnych, przykładowo poprzez zapewnienie infrastruktury do badań naukowych, co umożliwi im uczestniczenie w unijnych działaniach badawczych i innowacyjnych; zachęca regiony do ustalenia priorytetów w dziedzinie R&D uzupełniających w stosunku do priorytetów 7PR i wzywa do długofalowego planowania na szczeblu regionalnym w celu osiągnięcia efektu wzajemnego oddziaływania, który wywodzi się z tematycznego uzupełniania się instrumentów finansowych;

18. podkreśla znaczenie analizowania, wymiany i integrowania najlepszych praktyk dotyczących synergii instrumentów polityki; w tym kontekście popiera dążenia Komisji do poprawy współpracy między departamentami i wzywa Komisję do wzmocnienia prowadzonych na szczeblu regionalnym analiz potencjału i potrzeb związanych z badaniami i innowacjami, zwłaszcza w odniesieniu do zbierania dostępnych danych jakościowych, a także analizy wzajemnych relacji z innymi instrumentami w badaniach w zakresie oceny na temat każdego z tych trzech instrumentów finansowania w celu umożliwienia oferowania wspólnych wskazówek;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

19. z zadowoleniem przyjmuje praktyczny przewodnik po funduszach UE na badania i innowacje; zaleca, aby w przyszłości wytyczne takie zapewniano niezwłocznie po wejściu w życie ram prawnych; oczekuje dokumentu roboczego służb Komisji zawierającego przykłady synergii w praktyce; wzywa Komisję do pełnienia funkcji czynnika ułatwiającego, poprzez wspieranie wymiany dobrych praktyk i do dokonania oceny możliwości zapewnienia dodatkowego wsparcia ekspertów w zakresie wspólnotowych możliwości finansowania za pomocą not wyjaśniających ex-ante i w postaci „podręcznika dla użytkownika” dotyczącego praktycznego zarządzania i administrowania projektami w zakresie badań naukowych i innowacji w celu uzyskania zakładanych wyników;
20. wzywa Komisję do uproszczenia zabiegów biurokratycznych związanych z 7PR i CIP w celu wzmocnienia efektu synergii z funduszami strukturalnymi;
21. zachęca Komisję do przeprowadzenia badań nad sposobem ułatwienia składania wniosków w ramach różnych programów wsparcia za pomocą programów komputerowych z jednolitymi instrukcjami;
22. zachęca Komisję do kontynuowania działań mających na celu stymulowanie synergii oraz do informowania Parlamentu Europejskiego o postępach tych działań, zwłaszcza o sytuacji w zakresie współpracy pionowej między UE a podmiotami na szczeblu krajowym i regionalnym;
23. popiera silniejszą współpracę pomiędzy krajowymi punktami kontaktowymi w dziedzinie 7PR, kierownikami programów R&D oraz agencjami innowacyjnymi, która pozwoli na finansowanie z różnych źródeł różnych aspektów lub faz projektów badawczych i innowacyjnych;

Zalecenia na następny okres programowania

24. popiera nacisk, jaki w projekcie strategii „UE 2020” położono na współzależność obszarów polityki, znaczenie integracji polityki oraz na konieczność wypracowania większej synergii i silniejszego partnerstwa w planowaniu i wdrażaniu publicznych działań politycznych; apeluje o zwrócenie uwagi na wyrażaną przez miasta i regiony konieczność zapewnienia bardziej szczegółowych ram w omawianych trzech obszarach polityki, również poprzez ustanowienie w obrębie samej Komisji technicznej struktury połączeń, która umożliwiłaby monitorowanie i koordynowanie synergii związanych z programami w zakresie innowacji i badań naukowych a rozwojem oraz o udział w procesie planowania i wdrażania unijnych instrumentów finansowania i przepisów dotyczących pomocy państwa; nawołuje również o to, aby spójność terytorialna odgrywała przy tym istotną rolę;
25. uważa, że przyszłe programy badań i rozwoju oraz innowacji powinny być realizowane jako uzupełnienie wysiłków krajowych i prowadzić do ukierunkowania i ożywienia tych wysiłków w celu odzyskania przez nie roli czynników promujących i upowszechniających wiedzę, innowacje, rozwój i krajowe inwestycje w badania naukowe, rozwój i innowacje;
26. zauważa, że do konsolidacji wiedzy i innowacji jako bodźca przyszłego wzrostu gospodarczego konieczna jest poprawa jakości edukacji, opieranie się na wynikach badań, promowanie innowacji i transferu wiedzy w całej Unii, jak największe wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych, zapewnienie tego, że innowacyjne pomysły zaowocują stworzeniem nowych produktów i usług, przyciągających się do wzrostu i zwiększania ilości dobrze płatnych miejsc pracy i pomagających stawić czoła wyzwaniom wynikającym z przemian społecznych w Europie i na świecie, promowanie przedsiębiorczości, nadanie pierwszorzędного znaczenia potrzebom użytkowników i możliwościom rynkowym oraz zapewnienie dostępności i odpowiedniego poziomu finansowania, w którym fundusze strukturalne będą odgrywać kluczową rolę;
27. popiera trzy sztandarowe inicjatywy w ramach strategii „UE 2020” zmierzające do osiągnięcia inteligentnego rozwoju: „Unia innowacji”, „Młodzież w drodze” oraz „Europejska agenda cyfrowa”, w których realizacji bardzo ważną rolę odgrywają fundusze strukturalne;
28. uważa, że zdecydowana i dobrze finansowana polityka regionalna UE, prowadzona na rzecz wszystkich regionów UE, to podstawowy warunek realizacji celów strategii „UE 2020”, zmierzających do zapewnienia inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, charakteryzującego się wysokim poziomem zatrudnienia i wydajności oraz do wypracowania spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej; podkreśla znaczenie, jakie w strategii „UE 2020” przyznaje się badaniom naukowym i innowacjom;
29. podkreśla konieczność przeglądu i wzmocnienia roli instrumentów UE w zakresie wspierania innowacji: funduszy strukturalnych, funduszu na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju, programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, planu EPSTE w celu usprawnienia procedur administracyjnych, ułatwienia dostępu do finansowania, w szczególności dla MŚP, wprowadzania innowacyjnych mechanizmów motywacyjnych w oparciu o realizację celów związanych z inteligentnym i zrównoważonym rozwojem sprzyjającym włączeniu społecznemu oraz promowaniem większej współpracy z EBI;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

30. uważa, że fundusze strukturalne są odpowiednim narzędziem pomocy władzom lokalnym i regionalnym w promowaniu kreatywności i innowacji; podkreśla potrzebę większej elastyczności, aby umożliwić szybkie przydzielanie środków z tych funduszy na wspieranie innowacyjnej przedsiębiorczości; podkreśla w tym kontekście wartość dodaną, jaką polityka spójności przedstawia powszechnie zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw poprzez oferowanie osiągalnego wsparcia i możliwości lepszego dostępu do ukierunkowanych na praktyczne zastosowanie badań naukowych, transferu technologii i innowacji;

31. zaleca, aby wszystkie środki niewykorzystane w danym regionie w ramach N+2 i N+3 przeznaczano ponownie na projekty regionalne i inicjatywy wspólnotowe;

32. przypomina, że spójność terytorialna ma charakter horyzontalny i wielosektorowy, w związku z czym do jej wypracowania musi przyczyniać się polityka Unii; powtarza, że pojęcie to nie ogranicza się do skutków polityki regionalnej, ale też koncentruje się na koordynacji z innymi obszarami polityki Unii ukierunkowanymi na zrównoważony rozwój i zapewniającymi widoczne wyniki na poziomie regionalnym, w celu rozwoju i pełnego wykorzystania szczególnych form potencjału regionalnego oraz zwiększenia ich skutków w terenie, doprowadzając do wzrostu konkurencyjności i atrakcyjności regionalnej oraz osiągnięcia spójności terytorialnej; jest zdania, że „koncentracja, współpraca i więzi” to kluczowe współrzędne spójności terytorialnej umożliwiające wypracowanie bardziej wyważonego rozwoju terytorialnego w UE;

33. podkreśla konieczność terytorialnego ukierunkowania polityki i uważa, że miasta i regiony powinny dążyć do inteligentnej i zrównoważonej specjalizacji przez określenie kilku priorytetów w obszarze innowacji na podstawie celów UE i własnych potrzeb, wskazanych w regionalnych strategiach innowacyjnych, koncentrując również na tych priorytetach przyznane środki UE; jest zdania, że zdolność regionalnych decydentów i przedsiębiorców do przyciągania i przekształcania wiedzy w zrównoważoną przewagę konkurencyjną ma zasadnicze znaczenie dla wyników gospodarczych regionu o wartości dodanej również dla okolicznych regionów, w tym części sąsiednich państw członkowskich;

34. zwraca uwagę, że badania naukowe i innowacje, zwłaszcza w dziedzinie opracowywania technologii niskoemisyjnych lub nieemisyjnych, a także oszczędności energii mają kapitalne znaczenie w kwestii walki z globalnymi wyzwaniami, takimi jak zmiany klimatu i gwarancja podaży energii, a także poprawy konkurencyjności na szczeblu regionalnym i lokalnym;

35. popiera propozycję Komitetu Regionów dotyczącą utworzenia wirtualnej sieci kreatywności, dostępnej dla wszystkich: przedsiębiorstw, władz regionalnych i lokalnych, instytucji rządowych, sektora prywatnego i obywateli, która oferowałaby doradztwo, wsparcie i dostęp do kapitału podwyższonego ryzyka i służb technicznych; zauważa, że wirtualny charakter sieci ma tę dodatkową zaletę, że mieszkańcy wysp, regionów najbardziej oddalonych, obszarów wiejskich, górskich i słabo zaludnionych będą mogli uzyskać łatwiejszy dostęp do specjalistycznych porad, edukacji, wiedzy oraz wsparcia biznesowego i finansowego;

36. zaznacza, że istotę 7PR i programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji stanowi współpraca transnarodowa, natomiast dominującą tendencją w funduszach strukturalnych jest współpraca terytorialna (w ramach programów transnarodowych, międzyregionalnych i transgranicznych); wzywa Komisję do wzmocnienia w przyszłości celu europejskiej współpracy terytorialnej poprzez jego dalsze upowszechnianie; zachęca Komisję do oceny możliwości poprawy współpracy terytorialnej w dziedzinie innowacji w ramach każdego z celów polityki spójności; zaznacza, że lepsza znajomość wyników 7PR i programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji na szczeblu regionalnym ułatwiłaby praktyczną koordynację pomiędzy polityką regionalną UE a tymi programami; wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na taką koordynację; zachęca państwa członkowskie do podjęcia dalszych środków sprzyjających skutecznej współpracy ponadnarodowej poprzez opracowanie spójnych regionalnych i krajowych strategii osiągania synergii; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwienia opracowywania danych w tej dziedzinie i dostępu do nich;

37. podkreśla to, że w ramach 7PR wspierana jest współpraca ponadnarodowa na obszarze Unii Europejskiej i poza nią w różnych formach i w dziedzinach odpowiadających głównym zagadnieniom nauki i technologii, gdzie konieczne jest wsparcie i konsolidacja działalności badawczej na najwyższym poziomie w celu sprostania potrzebom społecznym, gospodarczym, środowiskowym i przemysłowym w Europie;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

38. wzywa Komisję do dokonania analizy wpływu podjętych już działań upraszczających na zarządzanie funduszami strukturalnymi dla celów przyszłych ram prawnych;

39. potwierdza, że zarówno współzarządzanie, jak i zarządzanie scentralizowane wymagają szczegółowych zasad oraz że zarówno odgórne podejście w 7PR i w CIP, jak i oddolne podejście w ramach funduszy strukturalnych ma swoje uzasadnienie; podkreśla jednakże konieczność harmonizacji zasad, procedur i praktyk (dotyczących reguł kwalifikowalności, standardowych kosztów jednostkowych, ryczałtów itp.) regulujących różne instrumenty oraz zapewnienia lepszej koordynacji (harmonogramów zaproszeń do składania ofert, tematów oraz typów zaproszeń itp.); wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości w tym zakresie, bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich i regionów w zakresie współzarządzania, i do wspierania kultury administracyjnej wspierającą wielodyscyplinarne podejście poprzez międzysektorowe strategie w szeregu obszarów tematycznych oraz poprzez trwały dialog pomiędzy różnymi władzami politycznymi, który przyczynia się do wzmocnienia spójności politycznej; wzywa Komisję do uproszczenia formalności administracyjnych związanych z odnośnymi funduszami i zwraca się o równoczesne promowanie specyficznych atutów obu filarów wsparcia i wykorzystanie synergii oraz zwiększenie ich wpływu;

40. wzywa Komisję do dołożenia starań, aby będący w opracowaniu plan badań i innowacji został sporządzony z myślą o wzmocnieniu wzajemnego oddziaływania pomiędzy funduszami strukturalnymi oraz programami ramowymi na rzecz badań naukowych i innowacji (7PR i CIP);

41. ponownie wzywa Komisję, by opracowała konkretne kryteria oceny dostosowane do projektów innowacyjnych oraz by rozważyła proponowanie dalszych bodźców regulacyjnych na potrzeby wdrażania środków innowacyjnych;

42. stwierdza konieczność zwiększenia kompetencji na szczeblu regionalnym w odniesieniu do wniosków o finansowanie, procedur administracyjnych, zarządzania funduszami i inżynierii finansowej; wzywa Komisję do określenia możliwości zapewnienia dodatkowego specjalistycznego wsparcia oraz ściślejszej współpracy między programem Enterprise Europe Network a organami odpowiedzialnymi za zarządzanie funduszami strukturalnymi, a także stworzenia bliższych powiązań pomiędzy inicjatywą pionierskich rynków, platformami technologicznymi oraz regionalnymi programami technologicznymi;

43. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie równych szans przy ocenianiu przydatności projektów i dostępu do finansowania z funduszy strukturalnych i innych instrumentów wspólnotowych;

44. podkreśla znaczenie lepszej pomocy we wdrażaniu polityki i programów zwiększających synergię w łańcuchu infrastruktura badawczo-rozwojowa – innowacje – tworzenie miejsc pracy;

45. uważa, że znacznych rozmiarów infrastruktura badawcza współfinansowana z funduszy strukturalnych powinna podlegać ściślejszej ocenie międzynarodowej komisji wzajemnej oceny, co korzystnie wpłynie na skuteczność wydatkowania zarezerwowanych środków z funduszy strukturalnych;

46. jest przekonany, że zobowiązanie ze strony przywódców politycznych jest podstawowym warunkiem spójności polityki w zakresie badań naukowych i innowacji oraz narzędziem służącym jej umocnieniu; mając to na względzie, wzywa do stworzenia strategicznych ram politycznych w dziedzinie badań naukowych i innowacji dostosowywanych w miarę postępu, zdobywania nowych informacji oraz zmieniających się okoliczności, a także spójnych z krajowymi celami i priorytetami w dziedzinie rozwoju gospodarczego i społecznego;

47. powtarza, że nieformalne mechanizmy zarządzania spójnością terytorialną i planowaniem przestrzennym w Radzie należy zastąpić bardziej formalnymi strukturami; jest zdania, że podjęcie działań w tym kierunku wraz z utworzeniem i umocnieniem zintegrowanych i interdyscyplinarnych struktur pociągnie za sobą lepszą koordynację polityki;

*

* *

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Długoterminowa stabilność finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu

P7_TA(2010)0190

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie długoterminowej stabilności finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu (2010/2038 (INI))

(2011/C 161 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 12 sierpnia 2009 r. w sprawie finansów publicznych w UGW w 2009 r. (SEC(2009)1120),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2009 r. w sprawie długoterminowej stabilności finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu (COM(2009)0545),
 - uwzględniając zalecenie Komisji dla Rady z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie planowanej na rok 2009 aktualizacji ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty oraz w sprawie realizacji polityki zatrudnienia przez państwa członkowskie (COM(2009)0034),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie 10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej – pierwsza dekada Unii Gospodarczej i Walutowej oraz przyszłe wyzwania ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie europejskiego planu naprawy gospodarczej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie finansów publicznych w unii gospodarczej i walutowej w latach 2007-2008 ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2007 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając zalecenia ze szczytu w Pittsburghu zachęcające do kontynuowania starań na rzecz wzrostu, dopóki odnowa gospodarcza nie będzie ustabilizowana,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Budżetowej (A7-0147/2010),
- A. mając na uwadze wyrażone w komunikacie Komisji obawy dotyczące długoterminowej stabilności finansów publicznych w kontekście wysokiego deficytu i poziomu zadłużenia, zwłaszcza w świetle procesu starzenia się społeczeństw, oraz mając na uwadze fakt, że wpływ starzenia się społeczeństw na zachwianie stabilności jest uznawany w większości państw członkowskich za pięć do dwudziestu razy większy od skutków obecnego kryzysu gospodarczego,
- B. mając na uwadze fakt, że choć w 2005 r. pakt na rzecz stabilności i wzrostu został poddany przeglądowi, nie wystarczył on, aby zapobiec aktualnemu kryzysowi,
- C. mając na uwadze pilną potrzebę dokładniejszej analizy spadku wskaźnika urodzeń w Unii Europejskiej oraz jego przyczyn i implikacji w dążeniu do odwrócenia tego niepokojącego trendu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 8.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0123.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0013.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0357.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- D. mając na uwadze, że polityka budżetowa nie ma charakteru sprzyjającego długoterminowej stabilności finansów publicznych wówczas, gdy wraz z upływem czasu prowadzi do nadmiernej akumulacji długu publicznego,
- E. mając na uwadze, że w świetle prognoz zawartych w komunikacie oraz faktu, iż starzenie się społeczeństwa będzie brzemienne w skutki dla długoterminowej stabilności finansów publicznych państw UE, właściwe jest przyjęcie horyzontu polityki do roku 2060,
- F. mając na uwadze, że wzrost zadłużenia i deficytu odczuwanego w państwach członkowskich podczas kryzysu oraz przewidywane zmiany demograficzne sprawią, iż zapewnienie długoterminowej stabilności finansów publicznych stanie się pilnym wyzwaniem,
- G. mając na uwadze, że długofalowe zmiany demograficzne, zwłaszcza starzenie się społeczeństwa, w państwach członkowskich UE, wpływają na finansowanie krajowych systemów emerytalno-rentowych,
- H. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nie podjęły wystarczających kroków w celu zmniejszenia swoich wydatków administracyjnych, kontroli wydatków zdrowotnych oraz zreformowania krajowych systemów opieki zdrowotnej i emerytalnych, a także mając na uwadze konieczność przyjęcia przez wszystkie państwa członkowskie najlepszej praktyki w tym obszarze,
- I. mając na uwadze, że deficyty i poziom zadłużenia wszystkich państw członkowskich wzrosły w 2009 r. w wyniku spowodowanego kryzysem spadku wpływów podatkowych oraz wdrożenia nadzwyczajnych środków ożywienia gospodarczego,
- J. mając na uwadze, że w obliczu pierwszych oznak ożywienia gospodarczego Rada Europejska zalecała od września 2009 r. „zmianę kierunku polityki budżetowej, tak aby jej głównym celem była długoterminowa stabilność finansów publicznych”, i wzywała do „skoordynowanego opracowywania strategii wyjścia już w momencie ożywienia gospodarczego i jednoczesnego uwzględniania sytuacji każdego państwa”,
- K. mając na uwadze, że w ostatnich czasach można zaobserwować istnienie pozytywnej korelacji pomiędzy zdrowymi finansami publicznymi i odpornością gospodarki,
- L. mając na uwadze, że rosnący dług publiczny nakłada poważny ciężar na barki przyszłych pokoleń,
- M. mając na uwadze, że dług publiczny w niektórych państwach członkowskich zwiększył się tak bardzo, iż zagraża stabilności i skutkuje ponoszeniem przez rządy wysokich wydatków na płatność odsetek, przez co uszczuplane są coraz ważniejsze wydatki na systemy opieki zdrowotnej i emerytalne,
- N. mając na uwadze, że rosnący dług publiczny zakłóca funkcjonowanie rynków finansowych, windując stopy procentowe, i niesie negatywne konsekwencje dla gospodarstw domowych oraz inwestycji w nowe miejsca pracy,
- O. mając na uwadze, że brak skutecznego zarządzania statystyką i niezależnych instytucji statystycznych w państwach członkowskich zagraża integralności i stabilności finansów publicznych,
- P. mając na uwadze, że inne kraje świata, które do niedawna konkurowały, wytwarzając towary niskiej jakości, wchodzą obecnie do segmentów rynku oferujących wysokiej jakości towary i usługi; mając na uwadze, że wspomniani konkurenci korzystają z zaawansowanej technologii, wciąż płacąc pracownikom niewielkie stawki godzinowe oraz nie muszą borykać się z niekorzystnymi tendencjami demograficznymi, a w tym kontekście osoby przepracowują w całym swoim życiu wysoką liczbę godzin; mając na uwadze, że w Europie pełne zatrudnienie osiągnięto ostatni raz przed kryzysem naftowym w 1973 r.; mając na uwadze, że pełne zatrudnienie pozostaje jednak celem, do którego UE musi dążyć zgodnie z duchem Traktatów, nie pomijając wysokiego poziomu zabezpieczenia społecznego i ludzkiego rozwoju,
- Q. mając na uwadze, że dostępne są różne środki pozwalające zmniejszyć zachwianie stabilności, takie jak zwiększanie ogólnej produktywności, a przede wszystkim zwiększanie produktywności służb opieki społecznej, podniesienie wieku emerytalnego, zwiększanie wskaźnika urodzeń czy zwiększanie liczby imigrantów,
- R. mając na uwadze, że zmiany demograficzne zależą od zmian wskaźnika rozrodczości, który w dużej mierze uzależniony jest od zachęt i świadczeń macierzyńskich oraz od przepływów migracyjnych,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- S. mając na uwadze, że obecne poziomy zadłużenia i deficytu zagrażają samemu istnieniu państwa opiekuńczego,
- T. mając na uwadze, że zaniechanie wdrożenia reform strukturalnych i konsolidacji finansów publicznych będzie miało negatywny wpływ na wydatki na opiekę zdrowotną, renty i emerytury oraz zatrudnienie,
- U. mając na uwadze, że wiele państw członkowskich postępuje niezgodnie z paktem stabilności i wzrostu, choć należyte zachowanie zgodności z jego postanowieniami zmniejszyłoby negatywne skutki kryzysu,
- V. mając na uwadze, że stabilność finansów publicznych ma znaczenie nie tylko dla Europy w ogóle, ale także dla budżetu Unii Europejskiej w szczególności,
- W. mając na uwadze, że choć budżet Unii Europejskiej stanowi obecnie ok. 1 % europejskiego DNB, powinny odnosić się do niego ogólne zasady i leżące u ich podstaw założenia „trwałości”,

1. wyraża swój głęboki niepokój o długoterminową stabilność finansów publicznych w następstwie kryzysów finansowego i gospodarczego; przypomina, że podejmowane przed kryzysami starania w ramach paktu stabilności i wzrostu były w bardzo dużym stopniu dostosowane do sprostania rosnącemu wyzwaniu demograficznemu; przyznaje, że wiele z tych starań zostało zaprzeczonych przez wzgląd na potrzebę drastycznego zwiększenia wydatków publicznych w celu niedopuszczenia do ogólnoswiatowej zapaści systemu finansowego i w celu złagodzenia skutków społecznych tej zapaści;

2. ubolewa nad faktem, że nawet przed wystąpieniem kryzysów wyniki działań wielu państw członkowskich w zakresie konsolidacji swoich finansów publicznych nie były imponujące mimo sprzyjających warunków gospodarczych; wskazuje, że stanowiło to naruszenie części prewencyjnej paktu stabilności i wzrostu, zwłaszcza po jego przerehabilitowaniu w 2005 r., i poważnie ograniczyło zdolność do podejmowania działań antycyklicznych w miarę postępowania kryzysów, prowadząc do większej niepewności, większego bezrobocia i większych problemów społecznych;

3. jest świadomy, że obecny poziom wydatków publicznych nie może być utrzymywany w nieskończoność; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Europejskiej o wstrzymaniu podjęcia decyzji w sprawie pakietu działań następczych obejmujących środki pomocowe do czasu dokładnego przeanalizowania uzyskanych dotychczas wyników oraz jednoznacznego wykazania konieczności podjęcia dalszych działań;

4. przyznaje, że choć działania mające na celu niedopuszczenie do zapaści sektora finansowego odniosły zamierzony skutek, nadal należy zachować wzmoczoną czujność; oczekuje, że zmniejszą się obciążenia finansowe związane z ratowaniem sektora bankowego; pochwala skoordynowane podejście banków centralnych do realizacji tego celu; wyraża pełne poparcie dla reformy systemu nadzoru ostrożnościowego i modyfikacji ram finansowych;

5. podkreśla, że pakt stabilności i wzrostu ma dążyć do stopniowego równoważenia budżetu lub uzyskiwania nadwyżki, wymagając nadwyżki w czasie dobrej koniunktury gospodarczej oraz przejrzystego finansowania systemów emerytalno-rentowych ze środków publicznych lub pozyskanych w ramach indywidualnych planów emerytalnych;

6. zauważa, że długoterminowa stabilność finansów publicznych jest ważna dla stabilności i wzrostu gospodarki oraz dla utrzymania wydatków publicznych na właściwym poziomie; podkreśla, że wysoki poziom zadłużenia i deficytu zagraża długoterminowej stabilności finansów publicznych i wywiera niekorzystny wpływ na publiczną opiekę zdrowotną, system emerytalny i zatrudnienie;

7. wyraża głębokie zaniepokojenie wysokim poziomem deficytu i zadłużenia w państwach członkowskich; przestrzega przed wykorzystywaniem kryzysu jako pretekstu do niepodejmowania konsolidacji finansów publicznych, niezmnieszania wydatków publicznych i niewdrażania reform strukturalnych, bowiem wszystkie te działania warunkują powrót do wzrostu gospodarczego i większego zatrudnienia;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

8. wskazuje, że konsolidacja finansów publicznych oraz zmniejszenie deficytu i zadłużenia mają istotne znaczenie dla utrzymania nowoczesnego państwa opiekuńczego oraz systemu redystrybucji, z których korzysta całe społeczeństwo, a zwłaszcza jego mniej uprzywilejowana część;
9. podkreśla, że jeżeli dług publiczny i stopy procentowe nadal będą wzrastać, koszty w postaci płatności odsetkowych nie będą mogły być dłużej ponoszone przez obecne i przyszłe pokolenia bez szkody dla modeli państwa opiekuńczego;
10. jest głęboko zaniepokojony, że wiele państw członkowskich postępuje niezgodnie z paktem stabilności i wzrostu; ubolewa nad faktem, że państwa członkowskie nie zdołały skonsolidować finansów publicznych przed kryzysem, w czasach sprzyjających dla gospodarki; zgadza się ze stwierdzeniem Komisji, że długoterminowemu zadłużeniu publicznemu powinno się nadać znaczącą i wyraźną rolę w procedurach nadzoru; wzywa Komisję do rygorystycznego egzekwowania zgodności z paktem stabilności i wzrostu;
11. przestrzega przed gwałtownym zaprzestaniem wsparcia dla gospodarki realnej, aby uniknąć recesji z podwójnym tąpnięciem PKB; zwraca uwagę na niekorzystne skutki albo zbyt wczesnej rezygnacji ze środków wsparcia, albo zbyt długiego zwlekania z podjęciem środków naprawczych w odniesieniu do stabilności finansów publicznych; wskazuje, że środki te jednoznacznie miały być adekwatne czasowo, celowe i tymczasowe; z zadowoleniem przyjmuje prace Komisji związane ze strategią wyjścia z obecnych środków awaryjnych; popiera podejście Komisji oparte na strategiach wyjścia, które różnią się między państwami pod względem czasu i zakresu; rozumie, że wycofywanie ze stosowania tych środków rozpocznie się w 2011 r. w przypadku pierwszej grupy państw; zachęca państwa członkowskie do podejmowania wszelkich starań w celu możliwie najszybszego i najbardziej stanowczego wdrożenia strategii wyjścia;
12. wzywa Komisję do opracowania zielonej księgi w sprawie wskaźnika urodzeń w Unii Europejskiej w celu zidentyfikowania przyczyn i implikacji spadku wskaźnika urodzeń oraz rozwiązań i alternatyw dotyczących tego problemu;
13. uważa, że wdrożenie monetarnej strategii wyjścia powinno być poprzedzone zainicjowaniem fiskalnej strategii wyjścia, aby zagwarantować prawidłowe wdrożenie strategii monetarnej i w ten sposób zapewnić, że EBC, który szczęśliwie uniknął deflacji, będzie mógł równie dobrze zadbać, aby inflacja nie popsuła ożywienia gospodarczego; rozumie, że EBC zapowiedział, iż jeżeli fiskalnemu rozpasaniu nie zostanie położony kres w odpowiednim czasie, zacieśnienie polityki pieniężnej przez EBC będzie niestety musiało być większe, niż przewidywano;
14. podkreśla, że zmniejszenie bodźca fiskalnego musi być połączone z podejmowaniem działań na rzecz zdynamizowania rynku wewnętrznego oraz zwiększenia jego konkurencyjności i atrakcyjności pod względem inwestycyjnym;
15. podkreśla, że stopniowe i kontrolowane wyjście z deficytu ma ogromne znaczenie dla utrzymania niskich stóp procentowych i ograniczania zadłużenia, bowiem zabezpiecza zdolność do utrzymania poziomu wydatków socjalnych oraz standardów życia gospodarstw domowych;
16. wskazuje, że niskie stopy procentowe sprzyjają inwestycjom i ożywieniu gospodarczemu; jest świadomy skutków nadmiernej skłonności rządów do zapożyczania się; głęboko ubolewa nad faktem, że doprowadziło to do zwiększenia różnic w poziomach stóp procentowych w obrębie UE; ostrzega państwa członkowskie, aby uwzględniły wpływ swoich decyzji budżetowych na rynkowe stopy procentowe; jest zdania, że zdrowe finanse publiczne są zasadniczym warunkiem istnienia niezagrażonych miejsc pracy; wskazuje, że przez zwiększanie kosztu pożyczek rządu również zwiększają obciążenie własnych budżetów;
17. wskazuje, że działanie antycyklicznych skutków paktu stabilności i wzrostu możliwe jest tylko wtedy, gdy państwa członkowskie osiągną budżetową nadwyżkę w czasie dobrej koniunktury; wzywa w związku z tym do powszechniejszego wdrażania również części prewencyjnej paktu stabilności i wzrostu; wzywa, aby postawę „najpierw wydaj, potem zwróć” zastąpić zasadą „oszczędzaj na przyszłość, bo nie wiadomo, co przyniesie”; przypomina, że zgodnie z paktem państwa członkowskie zobowiązane są wypracować budżet, który w średnim okresie będzie zrównoważony lub będzie charakteryzował się nadwyżką, co oznacza, że deficyt na poziomie 3 % nie jest celem, ale absolutnie najwyższym dopuszczalnym progiem, nawet w świetle zweryfikowanego paktu;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

18. wzywa do przeprowadzania reform strukturalnych równocześnie z udostępnianiem pakietów pomocowych, aby nie dopuścić do wystąpienia kryzysów w przyszłości, zwiększać konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw oraz stymulować wzrost i zatrudnienie;
19. podkreśla w kontekście potrzeby osiągnięcia zdrowych finansów publicznych, że najpóźniej w 2011 r. wszystkie państwa członkowskie powinny zacząć zmniejszać zachwianie swojej stabilności;
20. przyznaje, że bodźce fiskalne i swobodne automatyczne stabilizatory okazały się pomyślnym rozwiązaniem, oraz proponuje, aby Komisja zwróciła się do państw członkowskich o dążenie do równowagi budżetowej poprzez przeznaczenie nadwyżek z budżetu wstępnego na oddłużenie, gdy gospodarka będzie zmierzać do trwałego ożywienia gospodarczego;
21. wskazuje na szczególne znaczenie działań wspierających zatrudnienie oraz inwestycji długoterminowych ukierunkowanych na zwiększenie potencjału wzrostu gospodarczego i wzmacnianie konkurencyjności europejskiej gospodarki;
22. podkreśla, że w sytuacji obecnych wyzwań demograficznych stojących przed Unią działania antykryzysowe nie powinny powodować długookresowych skutków dla finansów publicznych, których koszty musiałyby być ponoszone przez obecne i przyszłe pokolenia;
23. wspiera założenie, że lepsza koordynacja polityki gospodarczej w poszczególnych państwach Unii Europejskiej to konieczność, która przynosi dodatkowe korzyści;
24. uznaje, że pakt na rzecz stabilności i wzrostu nie jest wystarczającym narzędziem harmonizacji polityki fiskalnej i gospodarczej państw członkowskich;
25. opowiada się zatem za dokonaniem przeglądu mechanizmów potrzebnych do przywrócenia konwergencji gospodarek krajów członkowskich UE;
26. sugeruje, aby Komisja opracowała odpowiedni mechanizm współpracy z MFW w szczególnych przypadkach, kiedy państwa członkowskie otrzymują od niego wsparcie bilansu płatniczego;
27. wskazuje, że wysoka inflacja nie jest odpowiedzią na potrzebę dostosowania fiskalnego, ponieważ wiązałaby się z poważnymi kosztami gospodarczymi i stworzyłaby zagrożenie dla trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu;
28. popiera stanowisko Komisji, w myśl którego „ekspansja budżetowa stosowna do przeciwdziałania recesji nie jest niezgodna z długoterminową stabilnością finansów publicznych”, ale przestrzega przed ryzykiem nadmiernej i sztucznej ekspansji opartej na większych wydatkach publicznych, które mogą zaszkodzić takiej polityce;
29. uważa, że zarządzanie finansami publicznymi w ciągu kolejnych konkretnych okresów krótkoterminowych umożliwi osiągnięcie długoterminowej stabilności finansów publicznych i że w takim kontekście sukcesywnych okresów krótkoterminowych, poprzez utworzenie struktury krótkoterminowej, należy rozpatrywać problem stabilności długu publicznego;
30. uważa, że polityka budżetowa musi zasadniczo przemienić – w drodze realokacji – dostępne oszczędności w wydatki inwestycyjne wspierające wzrost, w szczególności na rzecz prac badawczo-rozwojowych, modernizacji infrastruktury przemysłowej, przejścia UE na gospodarkę bardziej ekologiczną, inteligentną, innowacyjną i konkurencyjną oraz sprostania wyzwaniu w dziedzinie edukacji;
31. podkreśla, że znaczna część wydatków publicznych i socjalnych może stanowić wydatki produktywne, jeżeli zostaną one przeznaczone na projekty, które mają korzystne oddziaływanie na gromadzenie kapitału fizycznego i ludzkiego oraz na promowanie innowacyjności; podkreśla potrzebę kontrolowania wzrostu zadłużenia w celu zapewnienia, że rosnące koszty stóp procentowych nie wyeliminują istotnych wydatków socjalnych; zaznacza, że przez wzgląd na skromniejsze zasoby zasadnicze znaczenie ma poprawa jakości wydatków w sektorze publicznym;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

32. podkreśla, że społeczne środki osłonowe, jakimi są systemy opieki społecznej, okazały się wyjątkowo skuteczne w czasach kryzysu; zwraca uwagę, że stabilne finanse publiczne warunkują możliwość korzystania z takich środków w przyszłości;
33. wskazuje, że długoterminowa stabilność ustawowych systemów emerytalnych zależy nie tylko od zmian demograficznych, ale też od wydajności ludności czynnej zawodowo (wpływającej na potencjalną stopę wzrostu), efektywnego wieku emerytalnego oraz od części PKB przeznaczanej na finansowanie tych systemów; podkreśla ponadto, że konsolidacja finansów publicznych i ograniczenie poziomów zadłużenia i deficytów stanowi istotne czynniki stabilności;
34. zauważa, że zmiany demograficzne, a w szczególności starzenie się populacji, oznaczają, iż państwowe systemy emerytalno-rentowe w wielu państwach członkowskich muszą być okresowo reformowane, zwłaszcza w odniesieniu do podstawy składowej, aby mogły być zrównoważone pod względem finansowym;
35. wskazuje, że zadłużenie wzrasta wtedy, gdy rzeczywiste stopy procentowe są wyższe od stopy wzrostu PKB, i że rynki oceniają ryzyko jako poważniejsze, gdy zadłużenie wzrasta;
36. uważa, że poziom stóp procentowych związanych z obligacjami rządowymi odzwierciedla, jak rynki wyceniają stabilność zadłużenia danego państwa członkowskiego;
37. zauważa, że rosnące deficyty podrażniają pozyskiwanie środków, częściowo dlatego, że rynki oceniają ryzyko jako poważniejsze, gdy tempo wzrostu zadłużenia jest większe od tempa wzrostu gospodarczego i zdolności do spłaty pożyczek;
38. podkreśla, że obecny kryzys finansowy uwiłocznł w możliwie najwyraźniejszy sposób bezpośredni związek między stabilnością rynków finansowych i stabilnością finansów publicznych; podkreśla w tym kontekście konieczność wzmocnienia i zintegrowania przepisów dotyczących nadzoru nad rynkami finansowymi oraz uwzględnienia w tych przepisach silnych mechanizmów ochrony konsumentów i inwestorów;
39. zwraca się do Komisji o podjęcie badań w celu oceny jakości zadłużenia państw członkowskich;
40. zauważa, że jeżeli finanse publiczne państw członkowskich mają być wiarygodne, wymagane jest skuteczne i prawdziwie niezależne zarządzanie statystyką oraz odpowiedni nadzór ze strony Komisji;
41. sugeruje w szczególności, aby Komisja oceniła skutki wydatków fiskalnych poczynionych przez państwa członkowskie w celu ożywienia swoich gospodarek pod kątem oddziaływania na produkcję, finanse publiczne oraz stymulowanie i ochronę zatrudnienia w krótkim i długim terminie;
42. zauważa, że pakt stabilności i wzrostu nadal stanowi trzon dyscypliny wymaganej do osiągnięcia długoterminowej stabilności finansów publicznych oraz że państwa członkowskie powinny generować nadwyżki finansów publicznych podczas „hossy”, a deficyt wyłącznie w okresie „bessy”;
43. podkreśla, że zasadniczym celem niedawnych ataków spekulacyjnych wymierzonych przeciwko kilku europejskim gospodarkom było euro jako takie i europejska konwergencja gospodarcza; w tej sytuacji jest przekonany, że europejskie problemy wymagają europejskich rozwiązań, które powinny oferować wewnętrzne środki pozwalające uniknąć jakiegokolwiek ryzyka niewywiązania się z zobowiązań poprzez połączenie krajowej dyscypliny fiskalnej z ratunkowymi mechanizmami wsparcia finansowego;
44. wnosi o utrzymanie deficytu strukturalnego, który będzie jednym ze wskaźników określających długoterminową stabilność finansów publicznych;
45. postrzega strategię na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy jako czynnik o kluczowym znaczeniu dla stabilności finansów publicznych w Unii Europejskiej; uważa, że Unia Europejska powinna zmodernizować swoją gospodarkę, a zwłaszcza swoją infrastrukturę przemysłową; wzywa do przesunięcia środków w budżecie UE i budżetach państw członkowskich w celu dokonywania większych inwestycji w dziedzinie badań i innowacji; zauważa, że powodzenie nowej strategii Europa 2020 zależy od stosowania wiążących instrumentów;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

46. zwraca uwagę na konieczność stałego monitorowania stabilności finansów publicznych w krajach Unii w celu oceny skali wyzwań długoterminowych oraz na regularne publikowanie informacji nie tylko o jawnych zobowiązaniach sektora finansów publicznych, lecz także o zobowiązaniach systemów społecznych np. emerytalnych;
47. wzywa Komisję do uznania zmniejszania zachwiania długoterminowej stabilności finansów publicznych za istotną część strategii Europa 2020;
48. wzywa państwa członkowskie, aby zaradziwszy zachwianiu swojej stabilności, przystąpiły do zmniejszania swojego wskaźnika długu publicznego do PKB do maksymalnie 60 %;
49. wskazuje, że różnice w poziomach stóp procentowych na rynkach kapitałowych są głównymi wskaźnikami płynności poszczególnych państw członkowskich;
50. jest wysoce zaniepokojony różnicami w jakości danych statystycznych, które można zaobserwować w całej UE, a zwłaszcza w strefie euro;
51. zwraca uwagę, że długoterminowa stabilność finansów publicznych ma również podstawowy związek z budżetem UE i jego finansowaniem;
52. podkreśla pozytywną, chociaż bardzo ograniczoną wieloletnimi ramami finansowymi, rolę budżetu UE w łagodzeniu skutków kryzysu poprzez finansowanie europejskiego planu naprawy gospodarczej oraz przekazanie funduszy na priorytetowe pod tym względem dziedziny; ubolewa jednak z powodu braku odpowiedniej koordynacji między polityką gospodarczą i fiskalną poszczególnych państw członkowskich w celu walki z kryzysem gospodarczym i finansowym, a także zapewnienia długoterminowej stabilności finansów publicznych;

Wymiar społeczny i zatrudnieniowy strategii na rzecz wyjścia z kryzysu

53. zauważa, że wzrost bezrobocia oraz zadłużenia, a także spadek wzrostu gospodarczego, spowodowane kryzysem gospodarczym pozostają w sprzeczności z celem stabilności finansów publicznych oraz uznaje potrzebę umocnienia finansów i poprawy płynności finansów publicznych przez państwa członkowskie w celu obniżenia kosztu zadłużenia, ale zwraca uwagę na konieczność osiągnięcia tego w zrównoważony sposób i w rozsądnym czasie z uwzględnieniem szczególnych okoliczności w państwach członkowskich; podkreśla jednakże, że masowe cięcia budżetowe w zakresie inwestycji publicznych, badań, edukacji i rozwoju będą miały negatywny wpływ na perspektywy wzrostu, zatrudnienie oraz integrację społeczną, i uważa zatem, że należy nadal wspierać, a w razie potrzeby rozszerzać długoterminowe inwestycje w tych obszarach;
54. podkreśla, że obecne ożywienie jest wciąż wątłe i że w większości państw członkowskich bezrobocie wciąż rośnie i jest szczególnie dotkliwe w przypadku młodych osób; jest głęboko przekonany, że nie można ogłaszać końca kryzysu gospodarczego, zanim bezrobocie nie spadnie w znaczący sposób, oraz zwraca uwagę na fakt, że europejskie państwa opiekuńcze potwierdziły swoją wartość, zapewniając stabilność i przyczyniając się do ożywienia;
55. uważa, że zasadnicze znaczenie ma odpowiednia ocena skutków społecznych i zatrudnieniowych wywołanych kryzysem oraz określenie na poziomie UE strategii pozwalającej na wyjście z kryzysu, opartej na wspieraniu zatrudnienia, szkoleń i inwestycji prowadzących do zwiększenia działalności gospodarczej, zwiększenia konkurencyjności i wydajności przedsiębiorstw, zwłaszcza w odniesieniu do MŚP, a także ożywienia przemysłu przy jednoczesnym zapewnieniu jego przejścia do konkurencyjnej i zrównoważonej gospodarki; uważa, że cele te powinny być w centrum strategii Europa 2020;
56. uważa, że strategia mająca na celu poprawę sytuacji gospodarczej nie powinna w żaden sposób zwiększać ostatnio powstałej nierównowagi strukturalnej oraz ogromnych różnic w dochodach, ograniczających wydajność i konkurencyjność w gospodarce, ale raczej powinna wprowadzić reformy konieczne do usunięcia tej nierównowagi; uważa, że środki finansowe i podatkowe państw członkowskich powinny mieć na celu ochronę wynagrodzeń, emerytur, zasiłków dla bezrobotnych oraz siły nabywczej gospodarstw domowych, nie zagrażając jednocześnie długoterminowej stabilności finansów publicznych ani możliwości świadczenia przez państwa członkowskie podstawowych usług publicznych w przyszłości;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

57. zauważa, że prognoza starzenia się społeczeństw w nadchodzących dekadach stanowi bezprecedensowe wyzwanie dla krajów UE; w związku z powyższym jest zdania, że środki kryzysowe co do zasady nie powinny mieć długoterminowych konsekwencji dla finansów publicznych ani nadmiernie obciążać przyszłych pokoleń spłatą obecnego zadłużenia;

58. podkreśla, iż poprawie sytuacji gospodarczej musi towarzyszyć polityka zwalczania bezrobocia strukturalnego, zwłaszcza wśród ludzi młodych, osób starszych, niepełnosprawnych oraz kobiet, mająca na celu tworzenie miejsc pracy wysokiej jakości celem zwiększenia wydajności pracy oraz inwestycji; w tym kontekście uważa, że ważne są działania polityczne poprawiające jakość kapitału ludzkiego, takie jak edukacja czy polityka w zakresie ochrony zdrowia, mające na celu uzyskanie bardziej wydajnej i dłuższej pracującej siły roboczej oraz służące wydłużeniu okresu aktywności zawodowej; wzywa państwa członkowskie i Komisję do wzmocnienia działań politycznych i środków dotyczących zatrudnienia i rynku pracy poprzez umieszczenie ich w centrum strategii Europa 2020;

Skutki zmian demograficznych i strategia w zakresie zatrudnienia

59. uważa, że stabilność finansów publicznych w dużej mierze zależy od umiejętności podnoszenia poziomu zatrudnienia w celu podjęcia wyzwań demograficznych i budżetowych, w szczególności w zakresie stabilności systemu emerytalnego; jest zdania, że w perspektywie średnioterminowej istniejący kapitał ludzki można wspierać za pośrednictwem odpowiedniej polityki imigracyjnej, prowadzącej do integracji imigrantów na rynku pracy i przyznawania obywatelstwa;

60. podkreśla, że zwiększenie zatrudnienia jest konieczne, aby UE mogła poradzić sobie z problemem starzenia się społeczeństw, oraz podkreśla, że wysoki wskaźnik zatrudnienia stanowi warunek konieczny do wzrostu gospodarczego, integracji społecznej oraz zrównoważonej i konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej;

61. uważa, że strategia Europa 2020 powinna przybrać formę „paktu w sprawach gospodarczych, zatrudnieniowych i społecznych” mającego na celu utrzymanie konkurencyjności gospodarki europejskiej oraz integrację wszystkich z rynkiem pracy, tzn. takiego, który zapewni obywatelom najlepszą ochronę przed wykluczeniem społecznym; podkreśla, że wszystkie strategie polityczne powinny wspierać się nawzajem w celu uzyskania pozytywnych synergii; jest zdania, że strategia powinna być oparta o wymierne i porównywalne na szczeblu krajowym i europejskim wytyczne, a w miarę możliwości także wskaźniki i wzorce;

Zrównoważenie systemów zabezpieczeń społecznych

62. uważa, że jedną z koniecznych reakcji na skutki kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego oraz wyzwania związane ze zmianami demograficznymi i globalizacją jest koordynacja finansów publicznych na szczeblu europejskim, której celem byłby zrównoważony wzrost gospodarczy, rozwój rynku pracy wysokiej jakości oraz przyjęcie reform niezbędnych do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemów ochrony społecznej;

63. wskazuje, że długoterminowa równowaga ustawowych systemów emerytalnych zależy nie tylko od zmian demograficznych, lecz także od wydajności osób pracujących, która wpływa na potencjalne tempo wzrostu, a także od odsetka PKB przeznaczonego na finansowanie tych systemów;

64. podkreśla znaczenie przyszłej zielonej księgi w sprawie reformy systemu emerytalnego i uważa, że zasadnicze znaczenie ma opracowanie zrównoważonych, bezpiecznych, odpowiednio zróżnicowanych systemów emerytalnych z różnymi źródłami finansowania, związanych z funkcjonowaniem rynku pracy lub rynków finansowych i mogących mieć postać systemów pracowniczych oraz które angażują systemy publiczne, uzupełniające prowadzone przez pracodawców i indywidualne; do działań tych należy zachęcać za pomocą umów i podatków; uznaje w związku z tym znaczenie wiedzy obywateli UE na temat systemu emerytalnego;

65. podkreśla, że w perspektywie długoterminowej ukryte zobowiązania emerytalne stanowią jedną z największych części łącznego długu publicznego oraz że państwa członkowskie powinny regularnie publikować informacje o swoich ukrytych zobowiązaniach emerytalnych, stosując wspólnie uzgodnioną metodologię;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

66. uważa, że jednoczesna konieczność zrównoważenia finansów publicznych oraz posiadania odpowiednich systemów ochrony i integracji społecznej wymaga podniesienia jakości i efektywności administracji i wydatkowania pieniędzy publicznych oraz że należy zachęcać państwa członkowskie do rozważenia środków, które zapewniają bardziej sprawiedliwy podział obciążeń podatkowych poprzez stopniowe i wyraźne ograniczenie obciążeń podatkowych spoczywających na zatrudnieniu i na MŚP; jest zdania, że pomogłoby to w zmniejszeniu ubóstwa, zapewnieniu spójności społecznej oraz napędzeniu wzrostu gospodarczego, które są kluczowymi czynnikami konkurencyjności i zrównoważenia europejskiego modelu gospodarczego i społecznego;

*

* *

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, EBC oraz rządów państw członkowskich.

Wkład polityki spójności w realizację celów lizbońskich i celów strategii UE 2020

P7_TA(2010)0191

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięcie celów lizbońskich i celów „UE 2020” (2009/2235(INI))

(2011/C 161 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 174–178,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 sierpnia 2007 r. pt. „Konkurencyjność europejskich regionów dzięki badaniom naukowym i innowacjom – Wkład w szybszy wzrost gospodarczy oraz lepsze i liczniejsze miejsca pracy” COM(2007)0474,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2007 r. pt. „Regiony dokonujące innowacji dzięki polityce spójności” SEC(2007)1547,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Wspólne działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – Nowy początek strategii lizbońskiej” COM(2005)0024,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0165.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Ocena strategii lizbońskiej” SEC(2010)0114,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. pt. „Realizacja strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia przez państwa członkowskie i regiony za pośrednictwem polityki spójności UE w latach 2007–2013” (COM(2007)0798),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007–2013 (COM(2008) 0301),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2009 r. pt. „Dwudzieste sprawozdanie roczne na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008)” (COM(2009)0617),
 - uwzględniając oceny ex post okresu programowania 2000–2006,
 - uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie konsultacji dotyczących przyszłej strategii „UE 2020” (COM(2009)0647),
 - uwzględniając konkluzje z nieformalnego posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając przeprowadzone przez Komisję konsultacje społeczne na temat strategii „UE 2020” i ich rezultaty (SEC(2010)0116),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając strategiczne sprawozdanie Komisji z dnia 31 marca 2010 r. promujące unijną debatę na temat spójności,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0129/2010),
- A. mając na uwadze, że ze względu na to, iż ostatecznym celem polityki spójności jest ograniczenie różnic pomiędzy poziomami rozwoju różnych regionów oraz zmniejszenie zapóźnienia najmniej uprzywilejowanych regionów i wysp (w tym obszarów wiejskich), od 2007 r. rozporządzenia dotyczące funduszy strukturalnych przewidują obowiązkowe przeznaczanie środków na realizację celów lizbońskich przez państwa UE-15, a państwa UE-12 dobrowolnie przyjęły podobny mechanizm nieobowiązkowego przeznaczania środków, przy czym zasoby w ramach polityki spójności ukierunkowane są na atrakcyjność państw członkowskich i regionów, wzrost gospodarczy i zatrudnienie,
- B. mając na uwadze, że – zwłaszcza podczas obecnej recesji – polityka spójności jest jednym z głównych instrumentów służących wspieraniu wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia w UE ze względu m.in. na stałą kwotę środków finansowych przeznaczonych na długoterminowe programy i polityczne strategie rozwojowe, stosowany system zdecentralizowanego zarządzania oraz włączenie do podstawowych celów Wspólnoty jej priorytetów dotyczących zrównoważonego rozwoju,
- C. mając na uwadze, że w UE dwie trzecie inwestycji sektora publicznego jest dokonywanych na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz że na szczeblu władz regionalnych i lokalnych często skoncentrowane są znaczne kompetencje w zakresie realizacji polityki i władze te są najważniejszymi podmiotami, które wprowadzają w życie obecną strategię lizbońską i które będą realizować przyszłą strategię „UE 2020”,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- D. mając na uwadze, że polityka spójności i strategia „UE 2020” powinny zostać zintegrowane, ponieważ politykę spójności włączono do Traktatu z Lizbony w celu wspierania wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia, będących głównymi celami strategii,
- E. mając na uwadze, że proponowana strategia „UE 2020”, podobna do strategii lizbońskiej, nie odzwierciedla w wystarczającym stopniu różnych poziomów rozwoju regionów i państw członkowskich, a zatem nie kładzie odpowiedniego nacisku na spójność gospodarczą w rozszerzonej UE,

Polityka spójności a strategia lizbońska

1. zauważa, że w ramach środków przyznanych na programy na lata 2007–2013 kwotę około 228 mld EUR w okresie 7 lat przeznaczono na priorytety lizbońskie; podkreśla, że ogólne kwoty środków, również w UE-12, przekroczyły sugerowane odsetki;
2. odnotowuje znaczne zróżnicowanie wysokości środków przyznanych poszczególnym państwom członkowskich i celom; podkreśla, że nie istnieje uniwersalna polityka dotycząca wszystkich obszarów oraz że próba jej stworzenia spowodowałaby brak odpowiedzialności i identyfikacji ze strategią na rzecz wzrostu gospodarczego i jej niedostateczną realizację;
3. przypomina, że już w latach 2000–2006, pomimo braku mechanizmu przeznaczania środków, istniał silny związek między programami realizowanymi w ramach polityki spójności a strategią lizbońską, przy czym kwota zainwestowana w badania naukowe i innowacje wyniosła 10,2 mld EUR;
4. jest zdania, że oryginalna strategia lizbońska, oparta wyłącznie na otwartej metodzie koordynacji, nie była w stanie ze względu na strukturę osiągnąć zadeklarowanych celów, a faktyczne wyniki osiągnięto dopiero po połączeniu jej z polityką spójności; podkreśla, że powinno się uniknąć tego błędu w proponowanej strategii „UE 2020”;
5. z ubolewaniem zauważa, że – ze względu na opóźnienie w rozpoczęciu realizacji programów i wynikający z niego brak danych dotyczących wydatków – na tym etapie nie można zweryfikować, w jakiej mierze środki przyznane na realizację programów pokrywają się z faktycznymi wydatkami, nie jest również możliwa ocena trafności inwestycji lizbońskich, szczególnie w odniesieniu do programowania w mniej rozwiniętych krajach; z zadowoleniem przyjmuje publikację sprawozdania strategicznego Komisji i zwraca się o przeprowadzenie na tej podstawie międzyinstytucjonalnej debaty na wysokim szczeblu w celu przeanalizowania wkładu polityki spójności w osiągnięcie celów lizbońskich i dokonania oceny przyszłych wzajemnych zależności;
6. krytykuje brak ogólnej oceny wpływu wydatków w ramach polityki spójności na rozwój regionalny; wzywa Komisję do dokonania oceny terytorialnego wpływu środków przeznaczonych w ramach funduszy strukturalnych na strategię lizbońską oraz oceny, czy system ten faktycznie przyczynia się do zrównoważonego i spójnego rozwoju regionalnego;
7. uznaje, że skuteczna ocena musi opierać się na wskaźnikach umożliwiających porównanie i agregację danych dotyczących poszczególnych regionów; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji wskaźników oceny do 2012 r. w celu zapewnienia sposobów pomiaru wywieranych skutków, również z uwzględnieniem aspektu ilościowego i jakościowego, oraz dokonania niezbędnych korekt w następnym okresie programowania;
8. z ubolewaniem zauważa, że chociaż głównymi celami strategii lizbońskiej pierwotnie były wzrost gospodarczy, zatrudnienie i spójność społeczna, w momencie ponownego rozpoczęcia realizacji strategii w 2005 r. przedstawiono mniej ambitny program;
9. uważa słaby system wieloszczeblowego sprawowania rządów za główne ograniczenie strategii lizbońskiej, polegające na niedostatecznym udziale władz regionalnych i lokalnych oraz społeczeństwa obywatelskiego w opracowywaniu, realizacji i ocenie strategii oraz w informowaniu o niej; zaleca ich większe zaangażowanie na wszystkich etapach w przyszłości;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

10. podkreśla, że zastosowanie zasady partnerstwa w strategii lizbońskiej zwiększyło poczucie odpowiedzialności za osiągnięcie celów wśród władz lokalnych i regionalnych, a także zainteresowanych podmiotów gospodarczych i społecznych, oraz zapewniło większą trwałość interwencji; apeluje do Komisji o skuteczniejsze monitorowanie wdrażania zasady partnerstwa w państwach członkowskich;

11. zauważa, że regiony i miasta europejskie odgrywają fundamentalną rolę w realizacji strategii lizbońskiej, ponieważ są kluczowymi podmiotami w dziedzinie polityki innowacji, badań naukowych i edukacji; odnotowuje, że realizują one ponad jedną trzecią wszystkich inwestycji publicznych w UE i w coraz większym stopniu koncentrują się na przeznaczaniu środków z funduszy strukturalnych na cele związane ze wzrostem i miejscami pracy;

12. zwraca uwagę, że w szczególności szczebel regionalny i lokalny ma do odegrania istotną rolę jako element pozwalający dotrzeć do licznych podmiotów gospodarczych i społecznych działających i prowadzących produkcję w Europie, zwłaszcza MŚP, oraz wspierać edukację i szkolenie zawodowe, badania naukowe, innowacje i rozwój;

13. ubolewa nad słabym efektem synergii między narodowymi strategicznymi ramami odniesienia a krajowymi programami reform w ramach strategii; zaleca bardziej zdecydowany i regularny dialog – wspierany na wszystkich szczeblach, w tym na szczeblu wspólnotowym – między organami administracyjnymi odpowiedzialnymi za politykę spójności oraz strategię lizbońską i strategię „UE 2020” oraz odpowiednimi partnerami z komitetu monitorującego;

14. docenia dotychczasowe wyniki osiągnięte dzięki instrumentom inżynierii finansowej i współpracy z EBI w zakresie wspierania innowacji i badań naukowych poprzez odnawialne formy finansowania oraz podkreśla potrzebę wzmocnienia powiązań między instrumentami finansowania UE a instrumentami finansowania EBI; uznaje, że wykazują one potencjał jako dźwignia inwestycji i zwraca się o ich wzmocnienie, co dotyczy zwłaszcza instrumentów JEREMIE i JESSICA, w celu zapewnienia lepszego wsparcia przedsiębiorców i MŚP; zaleca uproszczenie przepisów dotyczących tych instrumentów, aby umożliwić ich większe wykorzystywanie przez beneficjentów;

Polityka spójności a strategia „UE 2020”

15. pozytywnie ocenia debatę nad strategią „UE 2020”; podkreśla długoterminowy charakter tej strategii, która ma na celu stworzenie ramowych warunków dla stabilnego wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie oraz dla przejścia w kierunku zrównoważonej gospodarki, i zgadza się z określonymi w niej priorytetami; podkreśla, że następnie należałoby opracować podejście oparte na wieloszczeblowym zarządzaniu w odniesieniu do spójności terytorialnej tak bardzo potrzebnej w Europie;

16. z zalem zauważa, że ta strategia została zaproponowana przed ukończeniem przeglądu obecnej strategii lizbońskiej; zdecydowanie zaleca Komisji przygotowanie rzetelnej oceny niedociągnięć we wdrażaniu strategii lizbońskiej; podkreśla, że zalecenia zawarte w niniejszym sprawozdaniu parlamentarnym powinny zostać uwzględnione w ostatecznej wersji nowej strategii;

17. zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia efektywnej i rozległej infrastruktury poprzez modernizację systemów transportu, wprowadzenie rozwiązań transportowych, które nie zanieczyszczają środowiska, poprawę dostępu do wody pitnej oraz systemów kanalizacyjnych i systemów gospodarowania odpadami, wprowadzenie skuteczniejszego zarządzania środowiskowego oraz zapewnienie zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych i energii odnawialnej z myślą o rozwoju gospodarczym i zwiększenia spójności;

18. apeluje do UE o przyjęcie szczegółowych środków i podjęcie stosownych działań w celu zaspokojenia szczególnych potrzeb regionów, w których występują przeszkody naturalne lub demograficzne o charakterze poważnym lub trwałym, takich jak regiony przybrzeżne, wyspy, regiony górskie, regiony transgraniczne i najbardziej oddalone, w świetle przewidzianej w Traktacie z Lizbony podstawy prawnej dla spójności terytorialnej;

19. docenia uwzględnienie we wniosku wymiaru społecznego, lecz podkreśla, że filar gospodarczy odgrywa główną rolę w tworzeniu miejsc pracy, a więc istotne jest ukończenie tworzenia wolnego, otwartego i funkcjonującego rynku wewnętrznego, umożliwiającego przedsiębiorstwom elastyczne reagowanie na tendencje makroekonomiczne; podkreśla, że ostatni kryzys pokazał, iż strategia na rzecz wzrostu gospodarczego nie może lekceważyć celów ochrony społecznej, dostępu do usług, przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

20. z zadowoleniem przyjmuje apel o tworzenie bardziej zrównoważonych, inteligentnych miejsc pracy, lecz uznaje, że nowy model gospodarczy może spowodować nierówny podział kosztów i korzyści pomiędzy poszczególne państwa członkowskie i regiony, a zatem aby zapobiec temu zjawisku, apeluje do Unii o wzięcie odpowiedzialności i wskazanie kluczowych obszarów działania, w których zgodnie z zasadą pomocniczości interwencja na szczeblu europejskim jest najbardziej odpowiednia w celu osiągnięcia najkorzystniejszych wyników dla wszystkich;

21. podkreśla, że badania naukowe i innowacje są najważniejszymi narzędziami wspierania rozwoju UE oraz że mogą one zwiększać jej konkurencyjność w obliczu wyzwań globalnych; jest zdania, że w tych dziedzinach konieczne są regularne inwestycje oraz regularna ocena poczynionych postępów na podstawie osiągniętych wyników; apeluje w związku z tym o lepszą koordynację funduszy strukturalnych i programu ramowego w celu maksymalizacji korzyści z finansowania badań i innowacji w przyszłości oraz o lepszy rozwój regionalnych klastrów innowacyjnych w państwach członkowskich i między państwami członkowskimi;

22. jest przekonany, że edukacja i szkolenie są podstawowymi warunkami wstępnymi rozwoju UE oraz że mogą one zwiększać jej konkurencyjność w obliczu wyzwań globalnych; uważa, że należy regularnie zapewniać inwestycje w tej dziedzinie oraz regularnie oceniać podstępy w realizacji celów;

23. uznaje, że ugruntowana struktura celów w polityce strukturalnej okazała się sukcesem w pierwszych latach swojego obowiązywania; z uwagi na niezawodność planowania apeluje o utrzymanie tej struktury, jak też o utrzymanie zasady dzielonego zarządzania; uznaje, że w związku z dostosowaniem do zakładanych rezultatów strategii „UE 2020” konieczna może być modyfikacja wspomnianych celów;

24. zwraca uwagę, że braki w infrastrukturze, szczególnie na obszarach wiejskich, są nadal znacznie zróżnicowane w Europie, co blokuje jej potencjał wzrostu oraz płynne funkcjonowanie rynku wewnętrznego; podkreśla znaczenie współpracy transgranicznej w tym zakresie oraz uważa, że trzeba stworzyć prawdziwie równe reguły konkurencji w sektorach transportu, energetyki, telekomunikacji i infrastruktury informatycznej oraz włączyć je do strategii i nadal traktować jako istotną część polityki spójności;

25. uznaje, że budżet UE musi odgrywać główną rolę w osiąganiu celów strategii „UE 2020”; jest zdania, że polityka spójności, ze względu na jej nacisk na strategię, jej silną i wiążącą warunkowość, dostosowane interwencje oraz monitorowanie i pomoc techniczną, jest skutecznym i efektywnym mechanizmem służącym realizacji strategii „UE 2020”;

26. zauważa, że szczególnie w odniesieniu do dostępu do łączy szerokopasmowych istnieją znaczne deficyty na obszarach wiejskich, które należy wyrównać zgodnie z celem ustanowionym w europejskiej agendzie cyfrowej, aby wesprzeć zrównoważony rozwój gospodarczy tych regionów;

27. z zadowoleniem przyjmuje uznanie roli funduszy strukturalnych w realizacji celów strategii „UE 2020”; podkreśla jednak, że polityka spójności nie jest jedynie źródłem stabilnego finansowania, lecz jest również potężnym instrumentem służącym rozwojowi gospodarczemu wszystkich regionów Europy; jej główne cele, tj. zlikwidowanie rozbieżności pomiędzy regionami oraz wprowadzenie realnej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Europie, a także jej zasady, tj. podejście zintegrowane, wieloszczelbowe sprawowanie rządów i prawdziwe partnerstwo, są kluczowymi dodatkowymi elementami gwarantującymi powodzenie strategii i powinny zostać z nią skoordynowane;

28. podkreśla, że zdecydowana i dobrze finansowana polityka spójności, obejmująca wszystkie regiony europejskie, winna być kluczowym elementem strategii „UE 2020”; uważa, że polityka ta, wraz z jej podejściem horyzontalnym, jest warunkiem wstępnym osiągnięcia celów strategii „UE 2020”, jak również osiągnięcia społecznej, gospodarczej i terytorialnej spójności w UE; odrzuca wszelkie próby ponownej nacjonalizacji polityki spójności i zwraca się o pełne wsparcie wymiaru regionalnego w przeglądzie budżetu UE;

29. podkreśla, że odpowiednio wcześnie określenie mechanizmów realizacji ma decydujące znaczenie dla powodzenia strategii „UE 2020”;

30. podkreśla, że polityka spójności nie jest podrzędna w stosunku do strategii „UE 2020”; podkreśla, że chociaż priorytety polityki spójności powinny zostać uzgodnione z celami strategii „UE 2020”, należy dopuścić wystarczającą elastyczność, aby uwzględnić regionalną specyfikę i wesprzeć słabsze i najbardziej potrzebujące regiony z myślą o pokonaniu ich trudności społeczno-gospodarczych, przeszkód naturalnych i ograniczeniu rozbieżności;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

31. zwraca się o lepszy system sprawowania rządów w ramach strategii „UE 2020” w porównaniu ze strategią lizbońską; zaleca jej opracowanie i realizację, przy wykorzystaniu funduszu spójności i funduszy strukturalnych, zgodnie z zasadą wieloszczeblowego sprawowania rządów, tak aby zapewnić większe zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych oraz zainteresowanych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że zaangażowanie to mogłoby obejmować przyjęcie porozumień w sprawie wieloszczeblowego sprawowania rządów;

32. uważa, że strategia „UE 2020” powinna być integralnym elementem w dążeniu do celu, jakim jest spójność terytorialna, która jest nowym celem zawartym w traktacie lizbońskim; uważa, że lokalne inicjatywy na rzecz współpracy transgranicznej oferują potencjał dla spójności terytorialnej, który nie został jeszcze wystarczająco wykorzystany; zachęca Komisję do przedstawienia roli strategii dotyczących makroregionów w sposób bardziej szczegółowy we wnioskach dotyczących przyszłych ustaleń w dziedzinie współpracy terytorialnej;

33. zwraca uwagę, że silniejszy terytorialny wymiar strategii, uwzględniający specyfikę regionów europejskich o różnych poziomach rozwoju, wraz z bezpośrednim zaangażowaniem regionalnych i lokalnych władz oraz partnerów, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie funduszy strukturalnych, w planowanie i realizację odpowiednich programów, spowoduje większe poczucie odpowiedzialności za osiągnięcie jej celów na wszystkich szczeblach oraz zapewni większą świadomość celów i rezultatów na najniższych szczeblach; ponadto uważa, że regiony należy stale wspierać poprzez opracowywanie innowacyjnych instrumentów finansowych, tak aby ich rola w osiąganiu celów strategii lizbońskiej została utrzymana;

34. podkreśla znaczenie znajomości aspektów terytorialnych, zarówno w skali lokalnej, jak i regionalnej, dla celów strategii „UE 2020”; w tym celu za konieczne uznaje zapewnienie łącznych statystyk oraz zdolności do odczytywania wskaźników, zarówno na szczeblu lokalnym, jak i regionalnym;

35. zwraca uwagę na kluczową rolę miast w realizacji celów strategii „UE 2020”; wzywa do uwzględnienia ich doświadczenia i wkładu przy realizacji priorytetów strategii „UE 2020”, co dotyczy zwłaszcza zmian klimatycznych, integracji społecznej, zmian demograficznych oraz inwestycji w zrównoważony rozwój gospodarczy, energię, transport, gospodarkę wodną, opiekę zdrowotną, bezpieczeństwo publiczne itp.; zgadza się ze wstępnymi konkluzjami Rady, w których zauważa ona, że należy zaangażować regiony w przyszłą strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia; sugeruje, że skoro wszelkie strategie w tej dziedzinie mają być realizowane we współpracy regionami i miastami, Komisja i Rada powinny uwzględnić wskazówki Komitetu Regionów w sprawie strategii „UE 2020”;

36. oczekuje, że Komisja przedstawi konkretne propozycje dotyczące stworzenia efektu synergii między polityką spójności a obecnymi strategiami polityki sektorowej zgodnie z podejściem zintegrowanym; zaleca racjonalizację celów, instrumentów i procedur administracyjnych stosowanych w przypadku programów oraz uzgodnienie czasu trwania programów realizowanych w ramach tych strategii;

37. uważa jednak, że Unia powinna kontynuować stosowanie Funduszu Spójności i funduszy strukturalnych jako głównych mechanizmów finansowania, ponieważ mają one ugruntowane i operacyjne metody realizacji; jest zdania, że tworzenie nowych odrębnych funduszy tematycznych służących realizacji celów strategii „UE 2020” jest zbędne, i uważa, że cele te należy w zamian za to włączyć do polityki spójności i rozwoju wsi;

38. zaleca przyjęcie uproszczonego podejścia do wykorzystywania funduszy strukturalnych w przyszłych ramach regulacyjnych; podkreśla, że harmonizacja przepisów i procedur, a także uwzględnienie modeli najlepszych praktyk może spowodować uproszczenie systemów realizacji i zachęcić potencjalnych beneficjentów do uczestnictwa w programach współfinansowanych ze środków UE;

39. zaleca Komisji dokonanie rocznego przeglądu priorytetów strategii „UE 2020” na podstawie wyników uzyskanych z jej realizacji oraz z uwzględnieniem wszelkich zmian warunków, które były początkowo przewidywane, oraz określania nowych priorytetów jako blisko związanych z trwałymi zmianami na szczeblu lokalnym, regionalnym i globalnym;

40. apeluje do Komisji o jak najszybsze przedstawienie Parlamentowi zorganizowanego programu prac służących realizacji przedmiotowej strategii oraz, w przyszłości, o przedstawienie jasnych ocen realizacji; ponadto apeluje o sporządzenie dokumentu roboczego wyraźnie określającego relacje pomiędzy strategią a polityką spójności;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

41. jest zdania, że Komitet Regionów powinien nadal monitorować postępy na gruncie przyszłej strategii „UE 2020” za pomocą swojej platformy służącej monitorowaniu procesu lizbońskiego; jest również zdania, że powinno się wymagać od państw członkowskich składania w zorganizowany sposób rocznych sprawozdań z poczynionych postępów;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego

P7_TA(2010)0192

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (2009/2215(INI))

(2011/C 161 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację barcelońską ustanawiającą partnerstwo europejsko-śródziemnomorskie, przyjętą podczas europejsko-śródziemnomorskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych, która odbyła się w dniu 27 i 28 listopada 1995 r. w Barcelonie,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady, zatytułowany: „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego” (COM(2008)0319),
- uwzględniając zatwierdzenie przez Radę Europejską na posiedzeniu w Brukseli w dniu 13 i 14 marca 2008 r. inicjatywy „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego”,
- uwzględniając oświadczenie wydane na szczycie poświęconym regionowi Morza Śródziemnego, który odbył się w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r.,
- uwzględniając deklarację końcową z posiedzenia ministrów spraw zagranicznych Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, które odbyło się w dniu 3 i 4 listopada 2008 r. w Marsylii,
- uwzględniając oświadczenia Prezydium Europejsko-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego (EMPA), przyjęte w Paryżu (w dniu 12 lipca 2008 r.), w Kairze (w dniu 22 listopada 2009 r.) i w Rabacie (w dniu 22 stycznia 2010 r.),
- uwzględniając konkluzje posiedzenia konstytucyjnego Europejsko-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM), które odbyło się w Barcelonie w dniu 21 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając deklarację końcową europejsko-śródziemnomorskiego szczytu rad społeczno-gospodarczych i podobnych instytucji, który odbył się w Aleksandrii w dniu 19 października 2009 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie polityki śródziemnomorskiej Unii Europejskiej, a zwłaszcza rezolucję z dnia 15 marca 2007 r. ⁽¹⁾ i z dnia 5 czerwca 2008 r. ⁽²⁾, oraz swoją rezolucję w sprawie procesu barcelońskiego: Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, z dnia 19 lutego 2009 r. ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 210.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 76.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając wyniki drugiej europejsko-śródziemnomorskiej konferencji ministerialnej na temat umacniania roli kobiet w społeczeństwie, która odbyła się w Marrakeszu w dniach 11 i 12 listopada 2009 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenia poszczególnych komisji EMPA, przyjęte na 6. sesji plenarnej w Ammanie w dniach 13 i 14 marca 2010 r.,
 - uwzględniając zalecenie EMPA przyjęte dnia 13 października 2008 r. w Jordanii i przekazane na pierwsze posiedzenie ministrów spraw zagranicznych państw zaangażowanych w proces barceloński (Unię na rzecz Regionu Morza Śródziemnego), które odbyło się w Marsylii,
 - uwzględniając statut sekretariatu generalnego Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego przyjęty dnia 3 marca 2010 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0133/2010),
- A. mając na uwadze, że basen Morza Śródziemnego to region o kluczowym znaczeniu dla UE i że w wielobiegunowym świecie wzajemnych zależności duże zintegrowane zespoły regionalne będą mogły łatwiej sprostać wyzwaniom społecznym, kulturowym, gospodarczym, środowiskowym, demograficznym, politycznym i w zakresie bezpieczeństwa,
- B. mając na uwadze, że w swoich stosunkach z południowymi sąsiadami Unia Europejska musi przyjąć strategiczną wizję uwzględniającą wszystkie te wyzwania, za priorytet przyjmując rozwój społeczny, gospodarczy i demokratyczny regionu,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 traktatu UE Unia rozwija szczególne stosunki z państwami z nią sąsiadującymi, dążąc do utworzenia przestrzeni dobrobytu i dobrego sąsiedztwa, opartej na wartościach Unii i charakteryzującej się bliskimi i pokojowymi stosunkami opartymi na współpracy,
- D. mając na uwadze, że Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego pozwala dodatkowo uwypuklić regionalne i wielostronne aspekty stosunków europejsko-śródziemnomorskich i przywrócić perspektywę tworzenia przestrzeni pokoju, bezpieczeństwa i dobrobytu dla 800 milionów mieszkańców, a także oferuje idealne ramy rozwiązywania problemów socjoekonomicznych, propagowania integracji regionalnej i zagwarantowania wspólnego rozwoju państw partnerskich,
- E. mając na uwadze, że ze względu na preferencje dla stosunków dwustronnych sama polityka sąsiedztwa nie jest w stanie samodzielnie przyczynić się do wspólnego procesu integracji i istotnych reform w regionie; mając na uwadze w związku z tym, że utworzenie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego stanowi okazję do poprawy komplementarności polityki dwustronnej i regionalnej z myślą o skuteczniejszej realizacji celów współpracy europejsko-śródziemnomorskiej, opartych na wzajemnych uznaniu wspólnych wartości, np. demokracji, państwa prawa, dobrego sprawowania rządów i poszanowania praw człowieka; mając na uwadze, że należy nalegać, by państwa członkowskie zobowiązały się do spójnego i wiarygodnego prowadzenia europejskiej polityki sąsiedztwa zgodnie z art. 8 traktatu UE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- F. mając na uwadze, że należy wykorzystać podstawę, jaką jest dorobek procesu barcelońskiego, którego cele i dokonania powinna wzmocnić Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, zgodnie z deklaracją paryską z dnia 13 lipca 2008 r., nie należy natomiast mnożyć ani powielać już istniejących instrumentów politycznych i szczebli instytucjonalnych, by zagwarantować spójność licznych instrumentów współpracy europejsko-śródziemnomorskiej,
- G. mając na uwadze, że od piętnastu lat w krajach basenu Morza Śródziemnego dochodzi do szybkiego różnicowania stosunków handlowych i gospodarczych (np. z Rosją, Chinami, Brazylią, Indiami, państwami Zatoki Perskiej), a w ich społeczeństwach zachodzą istotne przemiany (wzorce konsumpcji, mobilność, przeobrażenia demograficzne itd.), co odbija się na ich wewnętrznej równowadze, zwłaszcza terytorialnej,
- H. mając na uwadze, że sama ograniczona wymiana kulturowa nie może zapewnić zbliżenia społeczeństw basenu Morza Śródziemnego oraz że Europa stopniowo przestaje wywierać wpływ kulturowy na swoich śródziemnomorskich partnerów,
- I. mając na uwadze rozmiary powiększających się nierówności między państwami członkowskimi Unii Europejskiej i śródziemnomorskimi krajami trzecimi, a także niepokojące trudności strukturalne natury społeczno-gospodarczej i instytucjonalnej, które wymagają zdecydowanej wspólnej reakcji we wspólnym interesie wszystkich państw członkowskich Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego; mając na uwadze, że potencjał wzrostu gospodarczego krajów trzecich regionu śródziemnomorskiego zachęca do przyjęcia tej perspektywy; mając na uwadze potrzebę zwiększonej integracji regionalnej Południe-Południe,
- J. mając na uwadze, że kontekst regionalny, w którym formuje się Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, nadal naznaczony jest konfliktami i napięciami politycznymi, które osłabiły i spowolniły jej powstawanie od czasu szczytu paryskiego w lipcu 2008 r.; mając na uwadze, że bliskowschodni proces pokojowy utknął w martwym punkcie,
- K. mając na uwadze, że skutki kryzysu gospodarczego i finansowego dołączyły do już istniejących problemów politycznych, gospodarczych i społecznych w krajach partnerskich, a zwłaszcza wyzwaniom związanych z problemem bezrobocia; mając na uwadze, że we wspólnym interesie zarówno tych krajów, jak i UE leży obniżenie stopy bezrobocia w regionie i danie ludności, zwłaszcza kobietom, młodzieży i mieszkańcom wsi, nadziei na przyszłość,
- L. mając na uwadze wznowienie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie oraz fakt, że dla rozwoju stosunków europejsko-śródziemnomorskich, a także funkcjonowania i realizowania projektów Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego kwestią najwyższej wagi są konkretne perspektywy trwałego kompleksowego rozwiązania,
- M. mając na uwadze, że dwie najważniejsze innowacje w Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego – instytucjonalna (przewodnictwo łączone, wspólny stały komitet, sekretariat Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego) i operacyjna (projekty integracyjne) – muszą działać sprawnie i przejrzystie, aby poprawić warunki życia obywateli, głównych beneficjentów tego projektu,
- N. mając na uwadze, że rolę elementu spajającego cały układ odgrywać będzie sekretariat generalny, a jego skuteczność zależeć będzie od zdolności personelu do pracy w sposób niezależny, a ponadto mając na uwadze, że współpraca wysokiego urzędnika izraelskiego i palestyńskiego w jednej organizacji międzynarodowej na szczeblu regionalnym to optymistycznie nastrajające wydarzenie bez precedensu,
- O. mając na uwadze, że regionów basenu Morza Śródziemnego bezpośrednio dotyczą ponadnarodowe wyzwania, dotyczące np. trwałego rozwoju, bezpieczeństwa dostaw energii, przepływów migracyjnych, wymiany kulturalnej i turystyki, a ponadto muszą one rozwiązywać kwestie transgraniczne, do których należy gospodarka wodna i dostęp do wody, zanieczyszczenie, rozwój drogowych, morskich i powietrznych sieci transportowych, w związku z czym lokalne i regionalne organy władzy stanowią szczebel pomocniczy o kluczowym znaczeniu dla powstania zrównoważonej polityki terytorialnej dostosowanej do specyfiki lokalnej, a także dla realizacji konkretnych projektów obejmujących wszystkie zainteresowane strony,
- P. mając na uwadze zasadnicze wyzwanie, jakie stanowi rolnictwo w krajach śródziemnomorskich z uwagi na jego znaczenie socjoekonomiczne, oddziaływanie na środowisko naturalne i wpływ na równowagę terytorialną,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- Q. mając na uwadze, że 60 % ludności świata, która ma niedostateczny dostęp do wody, koncentruje się w południowej części basenu Morza Śródziemnego i na Bliskim Wschodzie oraz że według raportów UNDP dotyczących świata arabskiego i według raportów Blue Plan do 2025 r. 63 mln osób może stanąć wobec niedoboru wody,
- R. przypomina decyzję podjętą na konferencji ministerialnej dotyczącej Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego w dniu 4 listopada 2008 r. w Marsylii, by zmniejszyć przepaść w dziedzinie technologii cyfrowych między oboma wybrzeżami Morza Śródziemnego, której skutkiem był wniosek utworzenia śródziemnomorskiego łącza szerokopasmowego,
- S. mając na uwadze, że od czasu szczytu paryskiego projekty zapowiadane w ramach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego stoją obecnie wobec problemu ogólnego niedofinansowania, co grozi opóźnieniem ich realizacji,
- T. mając na uwadze skalę przepływów migracyjnych i różnego rodzaju wyzwań, jakie stawiają one przed oboma brzegami Morza Śródziemnego w wymiarze ludzkim, społecznym, kulturowym i gospodarczym,
- U. mając na uwadze kluczowe znaczenie przepływów kapitałów w postaci środków przesyłanych przez emigrantów mieszkańcom południowych wybrzeży Morza Śródziemnego,
- V. mając na uwadze, że niedawne wejście w życie traktatu z Lizbony i wprowadzone przezeń zmiany instytucjonalne, a równocześnie utrzymujące się niewiadome co do funkcjonowania i finansowania Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego powodują, że Parlament Europejski powinien ściśle monitorować rozwój Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by przyczynić się do pełnego sukcesu szczytu barcelońskiego,
1. wzywa szefów państw i rządów Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, którzy zbiorą się w Barcelonie w dniu 7 czerwca 2010 r., o dołożenie wszelkich starań, by po dwóch trudnych latach spotkanie to było sukcesem i przyniosło uruchomienie instytucji Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego oraz realizację dużych projektów, a także o dokonywanie postępów we wszystkich rozdziałach współpracy europejsko-śródziemnomorskiej;
 2. pomimo utworzenia Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego wyraża zaniepokojenie w związku z brakiem jasnej definicji polityki śródziemnomorskiej UE oraz długoterminowej strategicznej wizji rozwoju i stabilizacji w regionie; podkreśla, że europejsko-śródziemnomorski proces integracji musi stać się ponownie priorytetem politycznym w programie prac UE;
 3. zwraca się do rządów krajów należących do Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by przeprowadziły gruntowny przegląd dialogu politycznego i doprowadziły do jego intensyfikacji; podkreśla, że zasadniczymi elementami tego dialogu są wzajemne poszanowanie i zrozumienie, a także przypomina, że propagowanie i przestrzeganie zasad demokracji i państwa prawa oraz praw człowieka (obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych czy kulturowych oraz praw zbiorowych) musi być wyraźnie zapisane w tej nowej inicjatywie, zwłaszcza poprzez umocnienie istniejących mechanizmów; w związku z tym podkreśla z mocą znaczenie poszanowania wolności słowa, poglądów i wyznania, a także konieczność zagwarantowania praw mniejszości, w tym religijnych; podkreśla, że szczególnej uwagi wymagają prawa kobiet, równouprawnienie płci oraz zwalczanie dyskryminacji ze względu na orientację seksualną; ponownie wyraża poparcie dla demokratycznych organizacji politycznych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego na południowym brzegu Morza Śródziemnego i wyraża uznanie dla cennej pracy wykonywanej przez organizacje kobiece;
 4. uważa, że napięcia polityczne i konflikty regionalne w basenie Morza Śródziemnego nie powinny ograniczać możliwości konkretnych postępów na drodze do współpracy sektorowej i wielostronnej, a także jest zdania, że Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego przyczyni się do tworzenia klimatu zaufania sprzyjającego dążeniu do wspólnego bezpieczeństwa w duchu solidarności i pokoju poprzez realizację istotnych projektów integracyjnych i otwarty dialog polityczny; podkreśla jednak, że pełen sukces Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nie będzie możliwy, jeśli poszczególne konflikty regionalne nie zostaną rozwiązane przy poszanowaniu prawa międzynarodowego, by cały basen Morza Śródziemnego stał się obszarem pokoju;
 5. zdecydowanie podkreśla, że należy w trybie pilnym znaleźć sprawiedliwe i trwałe rozwiązanie konfliktu na Bliskim Wschodzie, i opowiada się za zdecydowanym zaangażowaniem w tę sprawę zarówno UE, jak i wszystkich państw członkowskich Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego; ponownie apeluje o podjęcie poważnych negocjacji w ramach procesu pokojowego, by doprowadzić do współistnienia dwóch

Czwartek, 20 maja 2010 r.

państw: niezależnego, demokratycznego i trwałego państwa palestyńskiego oraz państwa Izrael, sąsiadujących ze sobą pokojowo i bezpiecznie, w granicach uznanych na szczeblu międzynarodowym; zachęca Unię na rzecz Regionu Morza Śródziemnego do wniesienia istotnego wkładu w poprawę stosunków między Izraelem a Autonomią Palestyńską, zwłaszcza poprzez współpracę między przedstawicielami Izraela i Palestyny w ramach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego;

6. wyraża ubolewanie, że proces dekolonizacji Sahary Zachodniej wciąż jeszcze nie został zakończony;

7. wyraża zadowolenie z mianowania sekretarza generalnego i przyjęcia statutu sekretariatu generalnego, i zaleca – w perspektywie szczytu barcelońskiego – ukończenie określania struktury instytucjonalnej i funkcjonalnej Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego zgodnie z następującymi założeniami:

- zapewnienie sekretariatowi odpowiednich środków, zarówno finansowych, jak i statutowych, pozwalających mu działać skutecznie i niezależnie; zdecydowane podkreślenie pilnej potrzeby jak najszybszego uzyskania pełnej operacyjności sekretariatu i konieczności dobierania pracowników w oparciu o kryterium zasług, ze szczególnym uwzględnieniem zasad rozkładu geograficznego i równości płci;
- wyjaśnienie kryteriów podejmowania decyzji, finansowania i realizacji dużych projektów, a zwłaszcza określenie priorytetów na najbliższe trzy lata;
- zapewnienie wspólnego przedstawicielstwa uczestników europejskich (państwa członkowskie, Rada i Komisja) zgodnie z traktatem z Lizbony, a jednocześnie sprzyjanie czynnemu udziałowi wszystkich krajów trzecich z basenu Morza Śródziemnego;
- zapewnienie legitymacji demokratycznej Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego poprzez potwierdzenie roli EMPA jako nieodłącznej części struktur instytucjonalnych;
- poprawa koordynacji z projektami i programami wspólnotowymi zatwierdzonymi na branżowych konferencjach ministerialnych, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości synergii;
- umożliwienie współpracy o zmiennej geometrii, otwartej dla krajów oraz instytucji wielostronnych chcących razem realizować projekty leżące we wspólnym interesie;
- zagwarantowanie dobrej współpracy między sekretariatem a Komisją Europejską, a także wyraźne rozgraniczenie ich właściwości; zwrócenie się do Komisji o aktywną współpracę z Unią na rzecz Regionu Morza Śródziemnego i wzywanie do większej jasności co do jej udziału w tej nowej strukturze instytucjonalnej;
- rozwinięcie działań komunikacyjnych w celu zagwarantowania widoczności działań Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego; informowanie obywateli o dużych projektach i postępach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego za pośrednictwem pełnej i wzbogaconej strony internetowej;
- czuwanie nad legitymacją demokratyczną Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by decyzje podejmowano przy zachowaniu przejrzystości i by w procesie decyzyjnym uczestniczył Parlament Europejski, EMPA i parlamenty państw członkowskich; podkreślanie, że EMPA należy uznać za nieodłączny element Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego jako jej skrzydło parlamentarne;
- zapewnienie zaangażowania i dialogu ze wszystkimi zainteresowanymi stronami (władzami lokalnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego) w procesie podejmowania decyzji dotyczących najważniejszych projektów;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

8. przypomina, że na szczycie paryskim ustalono sześć głównych strategicznych sektorów horyzontalnych (ochrona ludności cywilnej, autostrady morskie i lądowe, oczyszczenie Morza Śródziemnego z zanieczyszczeń, śródziemnomorski plan słoneczny, śródziemnomorska inicjatywa na rzecz rozwoju przedsiębiorczości oraz uniwersytet europejsko-śródziemnomorski), których większość została już przyjęta jako element projektów rozpoczętych w ramach partnerstwa EuroMed; podkreśla w związku z tym znaczenie szczegółowej oceny programów regionalnych i środków już wdrożonych w ramach partnerstwa europejsko-śródziemnomorskiego, a także wyraża życzenie, by selekcja projektów finansowanych w ramach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego opierała się na kryterium wartości dodanej, zarówno na szczeblu regionalnym, jak i lokalnym; opowiada się za szybkim wdrażaniem projektów priorytetowych;

9. za sprawę zasadniczą uważa zagwarantowanie, podniesienie i uruchomienie finansowania planowanych projektów poprzez łączenie środków publicznych i prywatnych; w tym kontekście:

- zachęca członków Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by przeznaczali na projekty fundusze na miarę wyzwań, i oczekuje historycznego zaangażowania uczestników szczytu w Barcelonie;
- nalega, by w okresie poprzedzającym zamknięcie perspektywy finansowej na lata 2007-2013 wkłady finansowe Unii nie zagrażały funkcjonowaniu już realizowanych lub planowanych regionalnych programów europejsko-śródziemnomorskich; podkreśla konieczność znacznego podniesienia środków przeznaczonych na południowy element europejskiej polityki sąsiedztwa, a także udziału UE w przedsięwzięciach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego w nowej perspektywie finansowej UE na lata 2014-2020, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków kryzysu gospodarczego i finansowego;
- z zadowoleniem przyjmuje działania instytucji finansowych krajowych, europejskich (EBI – Instrument Europejsko-Śródziemnomorskiego Partnerstwa i Inwestycji, EBOR) i międzynarodowych (Bank Światowy), które już działają w regionie, podkreśla z naciskiem potrzebę wypracowania synergii wokół dużych projektów i proponuje utworzenie europejsko-śródziemnomorskiego banku inwestycyjno-rozwojowego, zwłaszcza w celu umocnienia parytetowego charakteru Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (Północ-Południe);
- podkreśla rolę Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), który zapewnia koordynację trzech z sześciu projektów priorytetowych (oczyszczanie Morza Śródziemnego, plan słoneczny oraz autostrady morskie i lądowe);
- podkreśla konieczność stworzenia warunków do ściślejszej współpracy i lepszej integracji finansowej i gospodarczej między państwami członkowskimi Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, a zwłaszcza między krajami z południowego brzegu Morza Śródziemnego;
- z zadowoleniem przyjmuje niedawne utworzenie funduszy inwestycyjnych mających finansować projekty Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, w tym funduszu InfraMed, skupiającego się na projektach infrastrukturalnych, i zachęca poszczególne podmioty, by sprzyjały podejmowaniu podobnych inicjatyw i wspierały współpracę między inwestorami, zwłaszcza w przypadku inwestycji długoterminowych;
- życzyłby sobie uruchomienia funduszy inwestycyjnych przeznaczonych na finansowanie projektów samorządów lokalnych i regionalnych w dziedzinie zrównoważonego rozwoju;

10. zachęca, by podejmowano starania o poprawę środowiska gospodarczego i prawnego w krajach trzecich, priorytetowo traktując ustanowienie silnych i wiarygodnych subregionalnych instytucji finansowych, zdolnych przyciągać inwestycje zagraniczne; apeluje również o:

- ustanowienie wspólnej karty ochrony inwestycji w krajach trzecich południowego wybrzeża Morza Śródziemnego, umożliwiającej ujednolicenie i poprawę ochrony inwestycji oraz zachęcającej do nich;
- utworzenie systemu ubezpieczeń i gwarancji finansowych dla inwestorów na wzór systemu Wielostronnej Agencji Gwarancji Inwestycji, dostosowanego do realiów basenu Morza Śródziemnego;
- reformy mające na celu złagodzenie obciążeń administracyjnych, a zwłaszcza poprawę i uproszczenie realizacji umów;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- propagowanie stopniowego i faktycznego ujednolicania prawa pracy zapewniającego poszanowanie praw pracowniczych w państwach członkowskich Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego;
- poprawę dostępu MŚP do kredytów oraz lepszą ofertę form kredytów i mikrokredytów;

11. wyraża życzenie poprawy uwarunkowań gospodarczych i prawnych regionu, co stanowi niezbędną gwarancję dla przyszłych inwestycji; zwraca uwagę na cel, jakim jest rozwój zasobów ludzkich i zatrudnienia zgodnie z milenijnymi celami rozwoju na rzecz zwalczania ubóstwa; podkreśla, że utrzymanie i rozwój silnych usług publicznych to dalszy ważny warunek niezbędny do zagwarantowania trwałego rozwoju w regionie;

12. wyraża przekonanie, że intensyfikacja dwustronnej współpracy Południe-Południe oraz wielostronnej współpracy gospodarczej przyniesie wymierne korzyści obywatelom i poprawi nastroje polityczne w regionie;

13. kładzie nacisk na bezwzględną konieczność rozwijania stosunków handlowych Południe-Południe, które stanowią zaledwie 6 % wymiany handlowej, czyli na potrzebę podejmowania działań na rzecz rozszerzania porozumienia z Agadiru; przypomina, że intensyfikacja wzajemnych stosunków i wymiany leży w interesie tych krajów, gdyż prowadzi do utworzenia jednolitej, silnej i atrakcyjnej dla inwestorów strefy gospodarczej, zdolnej bronić interesów regionu i zoptymalizować jego rozwój; podkreśla, że Unia dla Śródziemnomorza musi umożliwić łatwiejsze zaspokajanie potrzeb w zakresie pomocy technicznej i finansowej w celu promowania integracji Południe-Południe; uważa, że cel ten można osiągnąć, rozszerzając i upraszczając zasady łączenia pomocy ze wszystkich źródeł europejsko-śródziemnomorskich;

14. podkreśla znaczenie toczących się negocjacji w sprawie europejsko-śródziemnomorskiej strefy wolnego handlu i zachęca państwa członkowskie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by dążyły do ujednolicania swoich stanowisk w negocjacjach WTO;

15. zwraca się do Komisji, by negocjując porozumienia handlowe, uwzględniała wyniki istniejących badań wpływów, a także by dokonała oceny skutków społecznych i środowiskowych procesu liberalizacji z punktu widzenia zmian klimatu oraz kryzysu społeczno-gospodarczego, a w razie potrzeby by umożliwiła stopniowe asymetryczne wdrażanie tego procesu, chroniąc podobne rodzaje produkcji na obu brzegach Morza Śródziemnego, dla których największym ryzykiem płynącym z postępującej liberalizacji jest konkurencja; wzywa Unię na rzecz Regionu Morza Śródziemnego do selekcjonowania projektów z uwzględnieniem głównie potrzeb społecznych i gospodarczych oraz konieczności ograniczenia wpływu na środowisko;

16. wyraża życzenie, by układy o stowarzyszeniu poddano przeglądowi z uwzględnieniem nowych potrzeb związanych z kryzysem finansowym, gospodarczym i społecznym oraz z kryzysami żywnościowymi i energetycznymi; przypomina, że jednym z głównych celów utworzenia europejsko-śródziemnomorskiej strefy wolnego handlu musi być nadal handel w służbie rozwoju i ograniczania ubóstwa, a także wyraża nadzieję, że plan działań przyjęty na szczycie ministerialnym w dniu 9 grudnia 2009 r. pozwoli na realizację tego celu;

17. ubolewa z powodu faktu, że w deklaracji paryskiej pominięto aspekty społeczno-gospodarcze, handlowe i energetyczne, np. bezpośrednie inwestycje zagraniczne, zatrudnienie, wydajność energetyczną, gospodarkę nieformalną czy ograniczanie ubóstwa, i wzywa do naprawienia tego zaniedbania na szczycie w Barcelonie;

18. przypomina, że polityka migracyjna stanowi jeden z priorytetów partnerstwa europejsko-śródziemnomorskiego, i wzywa państwa i instytucje należące do Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by zwróciły szczególną uwagę na skoordynowane zarządzanie przepływami migracyjnymi; podkreśla, że tworzenie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nierozzerwalnie wiąże się z lepszym wykorzystaniem zasobów ludzkich i wymiany między mieszkańcami basenu Morza Śródziemnego, i zachęca nie tylko do regulowania przepływów i zwalczania nielegalnej imigracji, ale również do stopniowego ułatwiania swobodnego przepływu między oboma brzegami Morza Śródziemnego, doskonalenia narzędzi integracji migrantów, opracowania aktywnej polityki zatrudnienia oraz poprawy warunków wykonywania prawa do azylu; jest zdania, że należy zapewnić ciągłość europejsko-śródziemnomorskiej konferencji ministerialnej poświęconej migracji, która miała miejsce 19 listopada 2007 r. w Albufeirze;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

19. zachęca członków Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego do ułatwiania przekazów pieniężnych dokonywanych przez emigrantów na rzecz mieszkańców krajów ich pochodzenia, zwłaszcza poprzez dążenie do obniżenia związanych z nimi kosztów;
20. przypomina o znaczeniu czwartego rozdziału współpracy europejsko-śródziemnomorskiej (dotyczącego migracji, integracji społecznej, sprawiedliwości i bezpieczeństwa) i podkreśla konieczność propagowania przez Unię na rzecz Regionu Morza Śródziemnego współpracy w tej dziedzinie;
21. kładzie nacisk na strategiczne znaczenie wyzwań w dziedzinie rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich, przystosowania do zmian klimatu, racjonalnego użytkowania wody i energii w krajach basenu Morza Śródziemnego i wzywa do uznania współpracy w zakresie rolnictwa za priorytet polityczny; zachęca państwa Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, by w jak największej mierze dążyły do ujednolicania swoich stanowisk w negocjacjach WTO i by zmierzały do większej zbieżności polityki rolnej w strefie europejsko-śródziemnomorskiej, zwłaszcza jeśli chodzi o poszanowanie stosownych norm społecznych, norm bezpieczeństwa żywności, bezpieczeństwa fitosanitarnego i środowiskowego oraz norm jakości produktów; uważa, że polityka ta powinna obejmować wymogi z zakresu trwałego rozwoju (w tym ochrony zasobów naturalnych), umożliwiając docelowo powstanie rynków regionalnych, a zarazem uwzględniając szczególną konkurencyjną sytuację rolników regionu Morza Śródziemnego oraz konieczność utrzymania silnego sektora rolnego;
22. podkreśla konieczność ustanowienia regionalnej polityki rolnej zgodnie z europejsko-śródziemnomorskim planem działań dla rolnictwa, chroniącej lokalną produkcję żywności i bezpieczeństwo żywnościowe, wspierającej produkcję, dystrybucję i dywersyfikację typowych towarów śródziemnomorskich oraz rozwój małych i średnich gospodarstw rolnych, a także dostosowanej do zasad trwałego rozwoju; w świetle spadku bezpieczeństwa żywnościowego w wielu śródziemnomorskich krajach partnerskich wzywa Komisję do zaakceptowania wniosków partnerów dotyczących rozszerzonych gwarancji oraz szybkich procedur ich wdrażania w okresach kryzysów żywnościowych;
23. ponownie potwierdza swoje poparcie dla aspektu ekologicznego Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego i przypomina o znaczeniu europejsko-śródziemnomorskiej inicjatywy na rzecz oczyszczenia Morza Śródziemnego z zanieczyszczeń; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie drugiego etapu Inwestycyjnego Programu Regionu Morza Śródziemnego – instrumentu przygotowania i realizacji projektów (MeHSIP PPIF); uważa, że w trybie pilnym potrzebne są postępy w szczególnej dziedzinie zapobiegania zanieczyszczeniu mórz i że Morze Śródziemne jako morze zamknięte wymaga szczególnej uwagi; wskazuje, że wszystkie projekty Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego powinny być planowane i realizowane przy zachowaniu spójności z odpowiednimi istniejącymi programami, ze szczególnym uwzględnieniem śródziemnomorskiego planu działań Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) na rzecz konwencji barcelońskiej;
24. wzywa państwa partnerskie, by w ramach dużych projektów Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego dotyczących transportu naziemnego i morskiego doskonaliły infrastrukturę w celu zapewnienia lepszego przepływu osób i towarów w regionie Morza Śródziemnego i stworzenia warunków dla zrównoważonej polityki transportowej, przy uwzględnieniu wymogów trwałego rozwoju, ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, wydajności energetycznej i intermodalności; podkreśla, że wysiłki te powinny być podejmowane zwłaszcza w powiązaniu z polityką ochrony środowiska naturalnego, przemysłu, zdrowia publicznego i planowania przestrzennego; kładzie nacisk na konieczność opracowania projektów autostrad morskich w celu wspierania zmian w wyborze środków transportu i tworzenia bezpiecznych, czystych i zrównoważonych handlowych dróg wodnych;
25. utrzymuje, że poprawa potencjału infrastruktury portowej i transportu naziemnego może być czynnikiem rozwoju gospodarczego i promocji wymiany handlowej między krajami strefy europejsko-śródziemnomorskiej;
26. podkreśla konieczność zacieśniania współpracy w dziedzinie energetyki i wzywa do niezwłocznego wdrożenia planów rozwoju, które przyczynią się do zróżnicowania źródeł i dróg dostaw energii, a tym samym będą miały decydujący udział w zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego w regionie Morza Śródziemnego;
27. przypomina o ogromnym potencjale odnawialnych źródeł energii w regionie europejsko-śródziemnomorskim, zwłaszcza energii wiatrowej i słonecznej; popiera szybkie i skoordynowane wdrożenie śródziemnomorskiego planu słonecznego, którego głównym celem jest utworzenie do 2020 r. 20 GW nowych zdolności produkcji energii ze źródeł odnawialnych w regionie Morza Śródziemnego, a także wdrożenie inicjatyw przemysłowych, np. inicjatywy DESERTEC, oraz przyjęcie europejsko-śródziemnomorskiej strategii na rzecz wydajności energetycznej; wyraża życzenie, by realizowane projekty spełniały przede wszystkim potrzeby krajów, z których pochodzą dostawy, i podkreśla w związku z tym korzyści dla rozwoju gospodarczego krajów partnerskich płynące, zwłaszcza na południowym brzegu Morza Śródziemnego, z doskonalenia infrastruktury sieciowej, stopniowego wdrażania wzajemnie zależnego rynku regionalnego i tworzenia nowego sektora przemysłowego, np. w związku z produkcją elementów paneli słonecznych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

28. wzywa do dalszego promowania i wspierania inicjatywy „Solar for Peace” w ramach projektu integracji europejsko-śródziemnomorskiego rynku energetycznego (MED-EMIP);
29. zaleca, aby kraje uczestniczące w procesie europejsko-śródziemnomorskim przyłączyły się do inicjatywy „Inteligentne Miasta” zaplanowanej w ramach strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (SET);
30. wspiera promowanie europejsko-śródziemnomorskich połączeń międzysystemowych w zakresie energii elektrycznej, gazu i ropy naftowej w celu zwiększania bezpieczeństwa dostaw energii; podkreśla znaczenie ukończenia śródziemnomorskiej sieci elektrycznej i popiera rozwój południowego korytarza gazowego; zachęca do wykorzystania możliwości odwrócenia przepływu w przypadkach, kiedy jest to opłacalne i wykonalne;
31. podkreśla, że cel w zakresie klimatu 20-20-20 znacznie wpłynie na popyt na gaz, w związku z czym opracowanie planu działań w zakresie LNG dla krajów członkowskich Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego zwiększy dywersyfikację i bezpieczeństwo dostaw, zwłaszcza w przypadku krajów uzależnionych od jednego dostawcy;
32. podkreśla znaczenie rozwoju technologii LNG i inwestycji w zdolności transportu morskiego LNG i terminali do ponownej gazyfikacji LNG; podkreśla, że wraz z rozwojem infrastruktury kolejnym niezbędnym elementem jest bezpieczeństwo morskie;
33. podkreśla pilną konieczność rozwinięcia ściślejszej współpracy w dziedzinie ochrony ludności w regionie Morza Śródziemnego w celu przeciwdziałania klęskom żywiołowym, zwłaszcza trzęsieniom ziemi, powodziom i pożarom lasów; zachęca do utworzenia europejsko-śródziemnomorskiego instytutu ds. pożarów lasów;
34. podkreśla znaczenie tworzenia w ramach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nowych projektów dotyczących nauczania, wymiany szkolnej i uniwersyteckiej oraz badań naukowych jako czynników zbliżenia i rozwoju mieszkańców obu brzegów Morza Śródziemnego; za rzecz priorytetową uważa utworzenie, przy aktywnym udziale społeczeństwa obywatelskiego, prawdziwego europejsko-śródziemnomorskiego obszaru szkolnictwa wyższego, nauki i badań, i w tym kontekście;
- z zadowoleniem przyjmuje utworzenie uniwersytetu europejsko-śródziemnomorskiego EMUNI i zachęca instytucje partnerskie do zwiększenia ich zaangażowania w rozwój jego działalności;
 - wzywa do zwiększenia finansowania programów wymiany uniwersyteckiej w rodzaju „Erasmus Mundus” oraz do lepszego informowania o istniejących programach wymiany; zachęca w szczególności do inspirowania się doświadczeniami europejskiego programu Averroès;
 - apeluje o wprowadzenie ambitnego europejsko-śródziemnomorskiego programu Erasmus junior, który umożliwi intensywniejszą wymianę uczniów z krajów należących do Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego;
 - wzywa do bardziej usystematyzowanej współpracy w dziedzinie szkolnictwa wyższego i badań naukowych, by zachęcać do wzajemnego uznawania dyplomów, wprowadzenia wspólnych dyplomów i wspólnych studiów doktoranckich, zwłaszcza w celu podniesienia mobilności badaczy w powiązaniu ze środkami przeciwdziałającymi ucieczce mózgów;
 - wyraża życzenie, by zwrócono szczególną uwagę na zbliżanie działalności w zakresie kształcenia, badań naukowych i innowacyjności, z naciskiem na dialog między wyższymi uczelniami a przedsiębiorstwami oraz na partnerstwo publiczno-prywatne w dziedzinie badań naukowych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

35. wzywa do bardzo szybkiego włączenia do programu prac Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nowych projektów mających sprzyjać wymianie kulturalnej i wzajemnemu zrozumieniu między społeczeństwami, zwłaszcza poprzez przyjęcie europejsko-śródziemnomorskiej strategii w dziedzinie kultury oraz rozwoju dialogu międzykulturowego i międzywyznaniowego; zachęca do wdrażania projektów Stałej Konferencji ds. Audiowizualnych Regionu Morza Śródziemnego (COPEAM), zwłaszcza projektu europejsko-śródziemnomorskiej stacji telewizyjnej, a także do powtórzenia udanych inicjatyw, np. Tygodnia Arabskiego i projektu EuroMedScola; z zadowoleniem przyjmuje działania Biblioteki Aleksandryjskiej, Instytutu Świata Arabskiego i Fundacji im. Anny Lindh, a zwłaszcza zorganizowanie przez tę fundację Dni Forum Dialogu Międzykulturowego w Barcelonie w marcu 2010 r.; wzywa państwa i instytucje należące do Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego do utrzymania ich zaangażowania w Sojusz Cywilizacji ONZ;

36. wyraża zadowolenie z wyboru Marsylii (Prowansji) na Europejską Stolicę Kultury w 2013 r., ponieważ wspiera ona zdecydowanie wymiar europejsko-śródziemnomorski i sprzyja zbliżeniu mieszkańców obu brzegów Morza Śródziemnego; podkreśla cel tego silnie symbolicznego projektu kulturowego, jakim jest prowadzenie konkretnych i nowatorskich działań na rzecz dialogu kultur europejskich i śródziemnomorskich;

37. podkreśla znaczenie wprowadzenia przemysłowych strategii politycznych w celu poprawy efektu skali przy jednoczesnym wspieraniu małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) i ożywianiu sektorów stosujących zaawansowane technologie; wzywa kraje członkowskie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego i jej instytucje do odgrywania aktywnej roli we wspieraniu MŚP, ze szczególnym naciskiem na skuteczne usługi finansowe i pomoc techniczną i administracyjną, co pozwoli stworzyć solidną podstawę dla przedsiębiorczości, zwłaszcza w sektorach, które przyczyniają się do wzrostu gospodarczego w krajach śródziemnomorskich;

38. podkreśla, że EMPA ma w perspektywie stać się zgromadzeniem parlamentarnym Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, gwarantem legitymacji demokratycznej, i popiera propozycję wysuniętą na 6. sesji plenarnej EMPA, która odbyła się w Ammanie w dniach 13 i 14 marca 2010 r., a dotyczącą przemianowania EMPA na Zgromadzenie Parlamentarne Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego;

39. przypomina o swoich prerogatywach w procedurze budżetowej Unii Europejskiej i podkreśla, że EMPA powinno już teraz wykonywać szerszy zakres zadań, odgrywając rolę doradczą i sprawując demokratyczną kontrolę nad określaniem orientacji pracy, regularnym śledzeniem realizowanych projektów i wykonywaniem budżetu; zachęca poszczególne właściwe komisje EMPA do organizowania regularnych posiedzeń z udziałem sekretarza generalnego i jego zastępców; uważa, że zadaniu temu powinna jednak towarzyszyć poprawa funkcjonowania i metod pracy EMPA, obejmująca przyznanie niezbędnych zasobów ludzkich i finansowych oraz lepsze powiązanie prac EMPA z pozostałymi instytucjami Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego; wyraża zadowolenie z decyzji w tym zakresie przyjętych na 6. sesji plenarnej EMPA w Ammanie w dniach 13 i 14 marca 2010 r.;

40. z zadowoleniem przyjmuje niedawne utworzenie Europejsko-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM) i wzywa do czuwania nad poprawną koordynacją prac ARLEM i EMPA, zwłaszcza w formie wspólnych posiedzeń lub wzajemnych zaproszeń członków odpowiednich prezydów na posiedzenia robocze; podkreśla znaczenie tych zgromadzeń, zrzeszających wybranych przedstawicieli obu brzegów Morza Śródziemnego i sprzyjających wymianie sprawdzonych rozwiązań demokratycznych;

41. zaleca z naciskiem, by regularnie zasięgano opinii społeczeństwa obywatelskiego, partnerów społecznych oraz licznych sieci branżowych i społeczno-zawodowych powstałych w ramach partnerstwa europejsko-śródziemnomorskiego i by włączono je w działania i projekty Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego; zachęca do:

- utworzenia zgromadzenia ogólnego rad ekonomiczno-społecznych i podobnych instytucji oraz do rozważenia ustanowienia europejsko-śródziemnomorskiego komitetu ekonomiczno-społecznego;
- opracowywania projektów sprzyjających stosunkom handlowym, inwestycjom i partnerstwu między przedsiębiorstwami po obu brzegach Morza Śródziemnego, na wzór programu Invest in Med;
- utworzenia sieci europejsko-śródziemnomorskich izb handlowych oraz europejsko-śródziemnomorskich organizacji związkowych i organizacji pracodawców;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- włączenia organizacji reprezentujących MŚP do grupy ds. współpracy przemysłowej, odpowiedzialnej za wdrożenie europejsko-śródmorskiej karty przedsiębiorczości, aby stała się ona narzędziem umożliwiającym usunięcie przeszkód dla wzrostu i rozwoju MŚP;

42. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie, powtórzone na drugiej europejsko-śródmorskiej konferencji ministerialnej na temat umacniania roli kobiet w społeczeństwie (Marrakesz, w dniach 11 i 12 listopada 2009 r.), do sprzyjania równouprawnieniu kobiet i mężczyzn w prawodawstwie i w rzeczywistości, zwalczania przemocy wobec kobiet oraz poszanowania praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych przynależnych zarówno kobietom, jak i mężczyznom; wzywa z naciskiem do podjęcia konkretnych działań w tym kierunku i zaleca przyjęcie w ramach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego projektu dotyczącego przedsiębiorczości kobiet i zwiększania ich udziału w życiu publicznym; przypomina o swoim niezmiennym stanowisku, zgodnie z którym poszanowanie tradycji i zwyczajów nie może być pretekstem do łamania podstawowych praw kobiet;

43. zachęca Radę, Wiceprzewodniczącą Komisji / Wysoką Przedstawiciel UE, Komisję Europejską i niedawno utworzoną Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by dołożyły starań o zapewnienie spójności udziału UE w Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego oraz by włączyły Parlament Europejski w opracowywanie europejskiej polityki w tym zakresie;

44. wyraża zadowolenie z niedawnego włączenia do Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego również krajów Bałkanów Zachodnich, które kandydują do przystąpienia do UE;

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Unii Europejskiej, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, Wiceprzewodniczącej Komisji / Wysokiej Przedstawiciel UE, rządów i parlamentom państw członkowskich, przewodnictwu łączonemu oraz sekretarzowi generalnemu Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, a także rządów i parlamentom państw partnerskich.

Potrzeba określenia strategii UE dla Kaukazu Południowego

P7_TA(2010)0193

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. dotyczące strategii UE dla Kaukazu Południowego (2009/2216 (INI))

(2011/C 161 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wcześniejsze rezolucje w sprawie Kaukazu Południowego, w tym rezolucję z 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾ oraz rezolucję z 17 stycznia 2008 r. w sprawie skuteczniejszej polityki UE na rzecz Kaukazu Południowego ⁽²⁾ i w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje niedawne rezolucje: z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie Azerbejdżanu: swoboda wypowiedzi ⁽⁴⁾, z dnia 3 września 2008 r. w sprawie Gruzji ⁽⁵⁾, z 5 czerwca 2008 r. w sprawie sytuacji w Gruzji ⁽⁶⁾ oraz z 13 marca 2008 r. w sprawie Armenii ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 grudnia 2008 r. pt. „Partnerstwo wschodnie” (COM(2008)0823),

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

⁽²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 53.

⁽³⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 64.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0120

⁽⁵⁾ Dz.U. C 295 E z 4.12.2009, s. 26.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 7.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 66 E z 20.3.2009, s. 67.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas szczytu partnerstwa wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
 - uwzględniając plany działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęte w listopadzie 2006 r. przez Armenię, Azerbejdżan i Gruzję, a także europejski instrument sąsiedztwa i partnerstwa, ściśle powiązany z realizacją planów działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa,
 - uwzględniając sprawozdania z postępów w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa dotyczące Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji, przyjęte przez Komisję 23 kwietnia 2009 r.,
 - uwzględniając krajowe dokumenty strategiczne 2007–2013 i krajowe programy orientacyjne 2007–2010 w ramach europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa dla Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji,
 - uwzględniając śródkresowy przegląd dokumentów programowych w ramach europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa dla Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji,
 - uwzględniając umowy o partnerstwie i współpracy zawarte w 1996 r. z Armenią, Azerbejdżanem i Gruzją,
 - uwzględniając odpowiednie sprawozdania monitorujące Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy,
 - uwzględniając sprawozdanie międzynarodowej komisji ds. ustalenia faktów w konflikcie w Gruzji opublikowane 30 września 2009 r. (sprawozdanie Tagliaviniego),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0123/2010),
- A. mając na uwadze, że na posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych 8 grudnia 2009 r. UE potwierdziła zamiar promowania stabilności, współpracy, dobrobytu i dobrych rządów na całym Kaukazie Południowym, w tym również w ramach programów na rzecz pomocy technicznej,
- B. mając na uwadze, że w wyniku konfliktu zbrojnego w Gruzji, jaki miał miejsce w sierpniu 2008 r., a także w wyniku udanej interwencji UE na rzecz osiągnięcia porozumienia w sprawie zawieszenia broni oraz z powodu wielkiej potrzeby utrzymania tego zaangażowania w celu zagwarantowania jego pełnego wprowadzenia w życie, UE stała się ważnym gwarantem bezpieczeństwa w regionie, a to poprzez wysłanie misji obserwacyjnej, uruchomienie zakrojonego na dużą skalę programu pomocy po zakończeniu konfliktu oraz poprzez powołanie misji ds. ustalenia przyczyn i przebiegu konfliktu,
- C. mając na uwadze, że w roku 2009 zintensyfikowano negocjacje na rzecz rozwiązania konfliktu w Górskim Karabachu, w których pośredniczy mińska grupa Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE),
- D. mając na uwadze, że osobom zmuszonym do opuszczenia obszarów objętych konfliktem na Kaukazie Południowym wciąż odmawia się prawa powrotu do ich domów; mając na uwadze, że te trzy kraje rozpoczęły wprowadzanie programów na rzecz integracji lokalnej uchodźców i osób wysiedlonych, jednak wciąż istnieje wiele przeszkód ograniczających powodzenie tych programów; mając także na uwadze, że władze tych krajów nie powinny wykorzystywać uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych jako instrumentów politycznych w konfliktach,
- E. mając na uwadze, że podpisanie w październiku 2009 r. przez Armenię i Turcję protokołów w sprawie nawiązania i rozwoju stosunków dyplomatycznych oraz otwarcia wspólnej granicy stanowi ważny krok, choć nie doszło jeszcze do ratyfikacji porozumienia,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- F. mając na uwadze, że zamrożone konflikty utrudniają rozwój gospodarczy i społeczny, poprawę poziomu życia w regionie Kaukazu Południowego oraz pełny rozwój partnerstwa wschodniego w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, mając na uwadze, że pokojowe rozwiązanie konfliktów ma zasadnicze znaczenie dla stabilności sąsiedztwa UE; mając na uwadze, że należy podejmować dalsze działania na rzecz określenia wspólnych obszarów zainteresowania, dzięki którym można będzie pokonać różnice, ułatwić dialog, a także wspierać szanse na współpracę regionalną i na rozwój,
- G. mając na uwadze, że w ramach współpracy z państwami Kaukazu Południowego UE przestrzega zasad suwerenności i integralności terytorialnej,
- H. mając na uwadze, że partnerstwo wschodnie stwarza nowe możliwości pogłębienia stosunków dwustronnych, wprowadzając również współpracę wielostronną,
- I. mając na uwadze, że celem partnerstwa wschodniego jest przyspieszenie reform, zbliżenie prawodawstwa i integracja gospodarcza oraz zapewnienie konkretnego wsparcia na rzecz konsolidacji państwowości i integralności terytorialnej krajów partnerskich oraz że opiera się ono na warunkowości, zróżnicowaniu i współwłasności, dążąc do wynegocjowania nowych układów o stowarzyszeniu, które będą wymagały zgody Parlamentu Europejskiego,
- J. mając na uwadze, że zostanie oficjalnie ustanowione Zgromadzenie Parlamentarne EURONEST jako główny wielostronny mechanizm zintensyfikowanego dialogu pomiędzy Parlamentem Europejskim a sześcioma wschodnimi partnerami UE, w tym Armenią, Azerbejdżanem i Gruzją, w celu zbliżenia tych krajów do UE,
- K. mając na uwadze, że sytuacja w regionie Kaukazu Południowego wymaga coraz bardziej proaktywnej polityki w zakresie zaangażowania UE w tym regionie, a także mając na uwadze, że zapoczątkowanie partnerstwa wschodniego i wejście w życie traktatu z Lizbony to dobra okazja do opracowania strategii UE w odniesieniu do Kaukazu Południowego,

1. potwierdza, że podstawowym celem UE w regionie jest wsparcie rozwoju Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji, aby stały się one państwami otwartymi, pokojowymi, stabilnymi, demokratycznymi, gotowymi do ustanowienia dobrych stosunków sąsiedzkich i zdolnymi do przekształcenia Kaukazu Południowego w region, w którym panuje trwały pokój, stabilizacja i dobrobyt, w celu objęcia tych krajów w większym stopniu polityką europejską; uważa, że aby osiągnąć ten cel, UE powinna odgrywać bardziej aktywną rolę polityczną poprzez opracowanie w porozumieniu z krajami tego regionu strategii będącej połączeniem siły przekonywania i stanowczości UE, a której uzupełnieniem będzie polityka dwustronna;

Kwestie bezpieczeństwa i pokojowe rozwiązywanie konfliktów

2. podkreśla, że utrzymanie status quo w konfliktach w tym regionie jest nie do zaakceptowania i nie ma trwałego charakteru, ponieważ taka sytuacja stanowi ciągle ryzyko eskalacji napięć i wznowienia konfliktów zbrojnych; jest zdania, że wszystkie strony powinny aktywnie włączyć się w działania na rzecz osiągnięcia stabilności i pokoju; wspiera wykorzystanie programów transgranicznych i dialogu pomiędzy społeczeństwami obywatelskimi jako narzędzi transformacji konfliktu i budowania zaufania w kwestiach wywołujących podziały; podkreśla, że UE ma do odegrania istotną rolę w zakresie przyczyniania się do rozwoju kultury dialogu i zrozumienia w regionie oraz zapewnienia wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, w tym rezolucji nr 1325 (2000);

3. zauważa, że zarządzanie kryzysowe i rozwiązywanie konfliktów, a także podstawowy dialog wymagają m.in. uznania praw i uzasadnionych interesów wszystkich zainteresowanych stron i społeczności, gotowości do zrewidowania wyobrażeń o wydarzeniach z przeszłości, woli przezwyciężenia nienawiści i strachu, gotowości do porzucenia wygórowanych żądań na rzecz kompromisu, porzucenia odwetowych postaw i gotowości do dyskusowania o prawdziwych ustępstwach, aby móc zwiększyć stabilność i dobrobyt;

4. zwraca uwagę na znaczenie zapobiegania konfliktom, m.in. poprzez poszanowanie praw wszystkich członków mniejszości narodowych, tolerancję religijną i wysiłki na rzecz wzmocnienia spójności społecznej i ekonomicznej;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

5. podkreśla, że podmioty zewnętrzne powinny odpowiedzialnie wykorzystywać swą władzę i wpływ w całkowitej zgodności z prawem międzynarodowym, w tym z prawem w zakresie poszanowania praw człowieka; uważa, że należy prowadzić dalszą zrównoważoną współpracę między podmiotami zewnętrznymi w regionie, aby przyczynić się do pokojowego rozwiązania konfliktów; jest zdania, że nie można zaakceptować sytuacji, w której jakikolwiek podmiot zewnętrzny będzie ustalał warunki dotyczące poszanowania suwerenności i integralności terytorialnej państw Kaukazu Południowego;

Konflikt w Górskim Karabachu

6. z zadowoleniem przyjmuje dynamiczny przebieg negocjacji w sprawie konfliktu w Górskim Karabachu, czego dowodzi sześć spotkań prezydentów Armenii i Azerbejdżanu zorganizowanych w 2009 r. w duchu deklaracji moskiewskiej; wzywa strony do wzmożenia działań w zakresie rozmów pokojowych w celu rozwiązania konfliktu w nadchodzących miesiącach, wykazania bardziej konstruktywnej postawy, zarzucenia tendencji do utrwalania status quo powstałego w wyniku użycia siły i nieposiadającego potwierdzenia na szczeblu międzynarodowym, które prowadzi do niestabilności i przedłuża cierpienia lokalnych społeczności dotkniętych wojną; potępia ideę rozwiązania militarnego oraz bardzo negatywne skutki użytych dotychczas sił zbrojnych i wzywa obydwie strony do unikania dalszego naruszania zawieszenia broni z 1994 r.;

7. w pełni popiera działania medacyjne grupy mińskiej OBWE, podstawowe zasady zawarte w tzw. dokumencie madryckim oraz oświadczenie państw przewodniczących wspólnie grupie mińskiej OBWE wydane przy okazji szczytu G8 w L'Aquila w dniu 10 lipca 2009 r.; wzywa społeczność międzynarodową do wykazania się odwagą i wolą polityczną w celu zapewnienia wsparcia na rzecz rozwiązania pozostałych kwestii spornych utrudniających porozumienie;

8. jest poważnie zaniepokojony faktem, że setki tysięcy uchodźców i wewnętrznych przesiedleńców, którzy opuścili swoje domy podczas wojny w Górskim Karabachu lub w jej wyniku, wciąż są wysiedleńcami i odmawia się im ich praw, w tym prawa do powrotu, własności i bezpieczeństwa osobistego; wzywa wszystkie strony do jednoznacznego i bezwarunkowego uznania tych praw, potrzeby ich niezwłocznej realizacji i pilnego rozwiązania tego problemu z poszanowaniem zasad prawa międzynarodowego; żąda w tym zakresie wycofania armeńskich sił zbrojnych ze wszystkich okupowanych terytoriów Azerbejdżanu oraz rozmieszczenia sił międzynarodowych zorganizowanych zgodnie z kartą ONZ, aby zapewniły one niezbędne gwarancje bezpieczeństwa w okresie przejściowym, co zagwarantuje bezpieczeństwo ludności Górskiego Karabachu i umożliwi osobom przesiedlonym powrót do swoich domów oraz pozwoli zapobiec dalszym konfliktom wynikającym ze zjawiska bezdomności; wzywa władze Armenii i Azerbejdżanu oraz przywódców zainteresowanych społeczności do podjęcia zobowiązania na rzecz pokojowego ukształtowania stosunków między grupami etnicznymi poprzez praktyczne przygotowania do powrotu wysiedleńców; uważa, że sytuację wewnętrznych przesiedleńców i uchodźców należy się zająć zgodnie z międzynarodowymi standardami, uwzględniając m.in. ostatnie zalecenie Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy 1877(2009): „Zapomniane narody Europy: ochrona praw człowieka wysiedleńców długoterminowych”;

9. podkreśla, że konieczne jest podjęcie rzeczywistych wysiłków w celu utorowania drogi do trwałego pokoju; apeluje do wszystkich zainteresowanych władz o unikanie prowokacyjnej polityki i retoryki, podburzających oświadczeń i manipulacji historią; wzywa przywódców Armenii i Azerbejdżanu do odpowiedzialnego działania, złagodzenia tonu przemówień i przygotowania gruntu, tak aby opinia publiczna zaakceptowała i w pełni rozumiała korzyści płynące z kompleksowego porozumienia;

10. uważa, że należy niezwłocznie odrzucić podejście, zgodnie z którym w skład Górskiego Karabachu powinny wejść wszystkie okupowane obszary Azerbejdżanu otaczające Górski Karabach; zauważa, że tymczasowy status Górskiego Karabachu mógłby stanowić rozwiązanie do czasu określenia jego ostatecznego statusu i mógłby stworzyć przejściowe ramy pokojowego współżycia i pokojowej współpracy ludności ormiańskiej i azerskiej w regionie;

11. podkreśla, że powszechne bezpieczeństwo stanowi nieodzowny element każdego rozwiązania konfliktu; dostrzega znaczenie odpowiednich porozumień pokojowych zgodnie z międzynarodowymi standardami praw człowieka, które obejmują zarówno aspekty wojskowe, jak i cywilne; wzywa Radę do zbadania możliwości wsparcia procesu pokojowego poprzez misje prowadzone w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, w tym poprzez wysłanie do tego regionu dużej misji obserwacyjnej, która mogłaby ułatwić utworzenie międzynarodowych sił pokojowych po znalezieniu politycznego rozwiązania tej sytuacji;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Zbliżenie armeńsko-tureckie

12. z zadowoleniem przyjmuje protokoły w sprawie nawiązania i rozwoju stosunków dyplomatycznych pomiędzy Armenią i Turcją, które m.in. przewidują otwarcie wspólnej granicy; wzywa obydwie strony do wykorzystania tej sposobności do normalizacji stosunków poprzez ratyfikację i wdrożenie podjętych postanowień, nie nakładając warunków wstępnych i w rozsądnym czasie; podkreśla, że zbliżenie Armenii i Turcji oraz negocjacje prowadzone przez grupę mińską są odrębnymi procesami, które powinny przebiegać zgodnie z ich racją bytu; zauważa jednak, że postęp w ramach jednego z tych dwóch procesów mógłby mieć dalekosiężne i prawdopodobnie ogólnie bardzo pozytywne skutki dla całego regionu;

Konflikty w Gruzji

13. ponownie podkreśla swoje bezwarunkowe poparcie dla suwerenności, integralności terytorialnej i nienaruszalności uznanych przez społeczność międzynarodową granic Gruzji oraz wzywa Rosję do ich poszanowania; zachęca władze gruzińskie do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz rozwiązania gruzińskich konfliktów wewnętrznych w Abchazji i Osetii Południowej; z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Tagliaviniego i popiera jego główne uwagi i wnioski; oczekuje, że szeroka baza informacyjna, jakiej dostarcza to sprawozdanie, może być wykorzystana do prowadzenia postępowania sądowego przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym (MTK) oraz przez poszczególnych obywateli w odniesieniu do naruszenia europejskiej konwencji praw człowieka; popiera mandat misji obserwacyjnej UE i wzywa do jego rozszerzenia; wzywa Rosję i samozwańcze władze separatystycznych regionów Abchazji i Osetii Południowej do zaprzestania częściowego blokowania jego realizacji;

14. z satysfakcją zauważa, że społeczność międzynarodowa niemal jednogłośnie odrzuca jednostronną deklarację niepodległości Osetii Południowej i Abchazji; potępia jako sprzeczne z prawem międzynarodowym uznanie przez Federację Rosyjską niepodległości Abchazji i Osetii Południowej; wzywa wszystkie strony do przestrzegania porozumienia w sprawie zawieszenia broni z 2008 r., a także do zagwarantowania bezpieczeństwa i wolnego dostępu personelu misji obserwacyjnej UE do terytorium; apeluje również do Rosji o wypełnienie swojego zobowiązania do wycofania wojsk na pozycje zajmowane przed wybuchem wojny w sierpniu 2008 r.; zauważa z zaniepokojeniem porozumienie zawarte w dniu 17 lutego 2010 r. przez Federację Rosyjską i samozwańcze władze Abchazji o utworzeniu rosyjskiej bazy wojskowej w Abchazji bez zgody rządu gruzińskiego i zauważa, że takie porozumienie jest sprzeczne z zawartymi w dniach 12 sierpnia i 8 września 2008 r. porozumieniami w sprawie zawieszenia broni;

15. podkreśla znaczenie zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony praw wszystkich osób, które wciąż zamieszkują separatystyczne regiony, wspierania poszanowania prawa rodowych Gruzinów do bezpiecznego i godnego powrotu, zaprzestania procesu przymusowej kontroli paszportowej, otwarcia granic, które są w rzeczywistości granicami zamkniętymi oraz umożliwienia UE i innym podmiotom międzynarodowym udzielania pomocy ludziom zamieszkującym te dwa regiony; podkreśla potrzebę jaśniejszego określenia krótko- i średnioterminowych celów w tym zakresie; zachęca Gruzję do dalszego wdrażania planu działań na rzecz wewnętrznych przesiedleńców i udzielania pomocy wewnętrznym przesiedleńcom przebywającym na terytorium Gruzji;

16. podkreśla potrzebę rozwiązania gruzińsko-abchaskiego i gruzińsko-południowoosetyjskiego wymiaru konfliktu i zapewnienia równego uwzględnienia praw i obaw wszystkich zaangażowanych w niego narodów; podkreśla fakt, że izolacja Abchazji i Osetii Południowej utrudnia rozwiązanie konfliktu oraz z zadowoleniem odnosi się do przyjętej w dniu 27 stycznia 2010 r. państwowej strategii dotyczącej zaangażowania poprzez współpracę; zachęca władze gruzińskie, aby skonsultowały się ze wszystkimi zainteresowanymi stronami podczas przygotowywania planu działań na rzecz wdrożenia tej strategii; podkreśla znaczenie środków budowania zaufania i kontaktów międzyludzkich dla rozwiązania konfliktu; ponadto wzywa UE do wspierania swobody przemieszczania się osób dotkniętych konfliktem wzdłuż granic administracyjnych;

17. uważa, że genewskie rozmowy są bardzo ważne, gdyż stanowią jedyne forum, na którym reprezentowane są wszystkie strony konfliktu, a trzy główne podmioty międzynarodowe – UE, OBWE i ONZ – działają w ścisłej współpracy na rzecz bezpieczeństwa i stabilności regionu; ubolewa, że potencjał tego forum nie przyniósł jeszcze znaczących rezultatów, a na linii zawieszenia broni nadal zdarzają się incydenty pomimo ustanowienia mechanizmu zapobiegania incydentom i reagowania na nie; wzywa strony do

Czwartek, 20 maja 2010 r.

pełnego wykorzystania tego mechanizmu oraz jego potencjału w zakresie zwiększenia wzajemnego zaufania; apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa o dołożenie wszelkich starań, aby nadać tym rozmowom nowego i świeżego rozpędu w celu osiągnięcia satysfakcjonującej stabilizacji sytuacji i pełnego wprowadzenia w życie porozumienia w sprawie zawieszenia broni zawartego w sierpniu 2008 r.;

Postępy na drodze ku demokratyzacji, przestrzeganiu praw człowieka i praworządności

18. podkreśla, że demokratyzacja, dobre rządy, pluralizm polityczny, praworządność, prawa człowieka i podstawowe wolności mają ogromne znaczenie dla określenia przyszłych stosunków Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji z UE; wzywa te kraje do wznowienia wysiłków na rzecz pełnego wdrożenia planu działań w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa a Komisję Europejską do wspierania ich w tych działaniach; wyraża zaniepokojenie ograniczonymi postępami poczynionymi w tej dziedzinie przez kraje regionu Kaukazu Południowego, widocznymi w sprawozdaniach Komisji z postępów prac za 2009 r. i zaleceniach Rady Europy; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie dialogu na temat praw człowieka między UE a Gruzją i Armenią, a także wzywa Azerbejdżan i UE do zakończenia dyskusji nad równoległą strukturą współpracy;

19. podkreśla znaczenie kontynuacji demokratycznych reform oraz istotną rolę dialogu politycznego i współpracy jako klucza do osiągnięcia narodowego konsensusu; podkreśla znaczenie wzmocnienia bardziej niezależnych, przejrzystych i silnych instytucji demokratycznych, w tym niezawisłości sądownictwa, zwiększenia kontroli parlamentu nad władzą wykonawczą, jak również zagwarantowania demokratycznej zmiany władz, wspierania i umacniania społeczeństwa obywatelskiego oraz rozwijania kontaktów międzyludzkich w ramach wspierania demokracji i praworządności; odnotowuje powolne postępy w zakresie demokratyzacji mimo poczynionych zobowiązań;

20. zwraca uwagę na wciąż powszechną korupcję w regionie i wzywa władze do intensywniejszej walki z tym zjawiskiem, ponieważ zagraża ono wzrostowi gospodarczemu oraz rozwojowi społecznemu i politycznemu tych krajów; należy zwrócić większą uwagę na zwalczanie monopoli oraz na politykę zatrudnienia w służbach publicznych; wyraża zadowolenie z postępów, jakie Gruzja poczyniła w dziedzinie walki z korupcją;

21. zwraca uwagę na wybory, które odbyły się niedawno w krajach tego regionu; podkreśla znaczenie wolnych i uczciwych wyborów przeprowadzanych zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami i standardami oraz potrzebę, aby kraje te podejmowały dalsze działania na rzecz przyjmowania i wdrażania reform w celu osiągnięcia tych standardów, w tym również w celu wzmocnienia powyborczych mechanizmów kontroli oraz zagwarantowania właściwego dochodzenia i pociągania do odpowiedzialności we wszelkich przypadkach użycia przemocy po wyborach; podkreśla znaczenie UE w udzielaniu pomocy technicznej oraz zapewnianiu międzynarodowego i niezależnego charakteru obserwacji wyborów; potwierdza stanowisko, zgodnie z którym UE nie uznaje ram konstytucyjnych i prawnych, w oparciu o które odbywają się wybory w regionach separatystycznych, i staje w obronie praw politycznych wysiedleńców;

22. uważa, że wolność słowa stanowi podstawowe prawo i podstawową zasadę, a media odgrywają doniosłą rolę, podkreśla też, że media powinny być wolne i niezależne; jest poruszony ograniczeniami wolności słowa i brakiem pluralizmu w mediach w krajach Kaukazu Południowego oraz wzywa władze do zagwarantowania zarówno wolności słowa, jak i pluralizmu w mediach; ubolewa nad powtarzającymi się przypadkami napastowania i zastraszania przedstawicieli mediów, ataków na dziennikarzy oraz ich torturowania i maltretowania; uważa, że zasady i mechanizmy samoregulacji, które stanowią ważny element wolności słowa, należy ulepszyć i wzmocnić za pośrednictwem właściwych organów;

— jest zaniepokojony atakami na dziennikarzy w Armenii, a w szczególności stałym przetrzymywaniem opozycjonisty i dziennikarza Nikola Pasziniana pomimo przyjętej z zadowoleniem amnestii z dnia 18 czerwca 2009 r.;

— jest nadal zaniepokojony pogarszającą się atmosferą w mediach w Azerbejdżanie; z zadowoleniem przyjmuje ułaskawienie przez prezydenta 99 więźniów w dniu 25 grudnia 2009 r. i 62 więźniów w dniu 17 marca 2010 r., lecz ubolewa z powodu zatrzymania i skazania dwóch młodych działaczy i blogerów: Emina Milliego i Adnana Hajizadego; w związku z tym apeluje o ich zwolnienie;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- wzywa władze Gruzji, aby wyjaśniły sytuację dotyczącą własności mediów i udzielania mediom licencji; zauważa inicjatywę gruzińskiego parlamentu, aby rozszerzyć skład Rady Nadawców Publicznych o kolejnych przedstawicieli opozycji i społeczeństwa obywatelskiego oraz liczy na pozytywne wyniki tej inicjatywy;

23. uważa, że wolność zgromadzeń musi być zagwarantowana, ponieważ ma ona zasadnicze znaczenie dla rozwoju wolnego, demokratycznego i aktywnego społeczeństwa; z zaniepokojeniem zauważa bezpośrednie i pośrednie utrudnienia, z jakimi boryka się organizujące się społeczeństwo obywatelskie, a także poruszony jest przyjęciem ustaw i praktyk, które pośrednio mogą ograniczyć wolność zgromadzeń, w tym utrudnieniami administracyjnymi związanymi ze sprawami podatkowymi; podkreśla ważną rolę społeczeństwa obywatelskiego dla procesów demokratyzacji, pokoju i pojednania w regionie;

24. wzywa kraje tego regionu do aktywnego udziału w pracach Zgromadzenia Parlamentarnego EURO-NEST oraz do wykorzystania w pełni jego potencjału jako ram wielostronnej i dwustronnej wymiany poglądów, jak również do legislacyjnego zbliżenia do standardów UE i parlamentarnego nadzoru nad demokratycznymi reformami; w związku z tym zauważa, że niezwykle ważny jest intensywniejszy dialog między posłami z krajów tego regionu; wyraża nadzieję, że mogłoby to stworzyć ramy dwustronnych spotkań między parlamentarzystami z Armenii i Azerbejdżanu, które miałyby na celu rozpoczęcie dialogu parlamentarnego i odbywałyby się w obecności posłów do Parlamentu Europejskiego; wzywa zainteresowane parlamenty krajowe państw członkowskich UE i Parlament Europejski do zacieśnienia współpracy parlamentarnej z parlamentami regionu w celu zwiększenia ich roli i zdolności tworzenia polityki;

Kwestie gospodarcze i rozwój społeczny

25. stoi na stanowisku, że szersza współpraca regionalna oraz z UE w takich dziedzinach jak gospodarka, transport, energia i środowisko jest istotna z punktu widzenia optymalnego rozwoju tych dziedzin, a także ze względu na stabilność w regionie, ale że współpraca powinna również dotyczyć tworzenia kapitału ludzkiego w całym regionie, rozumianego jako długoterminowa inwestycja; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkie trzy kraje korzystają z unijnego systemu ogólnych preferencji taryfowych (GSP) i zauważa, że wszystkie z nich kwalifikują się również do GSP+ na rzecz trwałego rozwoju i dobrych rządów; zauważa, że współpraca regionalna w dziedzinie sądownictwa i spraw policyjnych, a także ustanowienie zintegrowanego systemu administrowania granicami to istotne warunki dalszego promowania mobilności w regionie oraz w kierunku UE; ubolewa, że utrzymujące się, nierozwiązane konflikty nadal utrudniają wdrażanie projektów regionalnych angażujących wszystkie trzy kraje;

26. podkreśla znaczenie stworzenia warunków przyjaznych dla przedsiębiorstw i rozwoju sektora prywatnego; zauważa, że godny uwagi wzrost gospodarczy Azerbejdżanu opiera się głównie na dochodach ze sprzedaży ropy naftowej i gazu ziemnego; popiera proces reform, który sprawia, że gospodarka tego kraju staje się atrakcyjniejsza dla zagranicznych inwestorów; zachęca władze Azerbejdżanu do zwiększenia tempa negocjacji w sprawie przystąpienia do Światowej Organizacji Handlu (WTO) i apeluje do Komisji o dalsze wspieranie Azerbejdżanu w tym procesie; z zadowoleniem obserwuje postępy poczynione w dziedzinie reform w Armenii i Gruzji; pragnie jednak zauważyć, że światowy kryzys gospodarczy miał wpływ na rozwój gospodarczy Armenii i Gruzji i przyjmuje z zadowoleniem decyzję UE z końca 2009 r. w sprawie pomocy makrofinansowej dla tych dwóch krajów;

27. wyraża zaniepokojenie rosnącymi gwałtownie wydatkami na wojsko i obronność na Kaukazie Południowym oraz rozbudowywaniem arsenałów broni; zauważa, że przeznaczona na te cele część budżetów krajowych pochłania znaczne zasoby finansowe przeznaczone na pilniejsze potrzeby, takie jak zmniejszenie ubóstwa, ubezpieczenia społeczne i rozwój gospodarczy; dlatego wzywa Radę i Komisję, aby nie dopuścili do tego, by makrofinansowa pomoc UE w pośredni sposób sprzyjała zbrojeniom w tym regionie;

28. dostrzega strategiczne pod względem geopolitycznym położenie Kaukazu Południowego oraz jego coraz większe znaczenie jako korytarza energetycznego, transportowego i komunikacyjnego łączącego region Morza Kaspijskiego i Azji Środkowej z Europą; uważa zatem za sprawę najwyższej wagi nadanie absolutnego pierwszeństwa współpracy UE z Kaukazem Południowym, szczególnie w kwestiach związanych z energetyką; podkreśla, że te trzy państwa mają zasadnicze znaczenie dla tranzytu zasobów energetycznych oraz dla dywersyfikacji dostaw i szlaków energii UE; w tym świetle ponownie przypomina, że Unia powinna

Czwartek, 20 maja 2010 r.

podjąć konkretne działania celem zapewnienia politycznej stabilności regionu; z zadowoleniem przyjmuje gotowość Azerbejdżanu i Gruzji do dalszego aktywnego udziału w promowaniu zaopatrzenia w energię opartego na rynku oraz dywersyfikacji szlaków tranzytowych w regionie; stanowczo zaleca zaangażowanym krajom oraz Komisji włączenie Armenii do odpowiednich projektów transportowych i energetycznych w regionie;

29. dostrzega znaczenie regionu dla współpracy energetycznej UE i dla jej bezpieczeństwa energetycznego, zwłaszcza w kontekście tworzenia korytarza południowego (rurociągu Nabucco i White Stream); podkreśla znaczenie pogłębienia partnerstwa energetycznego między UE a Azerbejdżanem i zauważa wielką wartość zasobów energetycznych Azerbejdżanu i istotną rolę, jaką odgrywają one w jego rozwoju gospodarczym; podkreśla, jak ważne jest zadbanie o to, aby zyski pochodzące z wydobycia surowców naturalnych były równo rozdzielane i inwestowane w rozwój całego kraju, co pozwoli mu przygotować się na negatywne konsekwencje ewentualnego spadku produkcji ropy naftowej; zauważa coraz bliższe partnerstwo Azerbejdżanu i Rosji, zwłaszcza w sektorze energetycznym, i w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zamiar zdywersyfikowania przez Azerbejdżan swojej gospodarki; podkreśla znaczenie przejrzystości w sektorze energetycznym w tym regionie, która stanowi główny warunek zapewnienia zaufania inwestorów, i wyraża uznanie dla Azerbejdżanu za jego udział w Inicjatywie Branży Wydobywczej na rzecz Przejrzystości;

30. uznaje kluczową rolę rozwoju nowej infrastruktury i korytarzy transportowych, przedsięwzięć łączących regiony Morza Kaspijskiego i Morza Czarnego przez Kaukaz Południowy lub z Kaukazu Południowego, o czym jest mowa również w komunikacie na temat drugiego strategicznego przeglądu polityki energetycznej; w tym kontekście popiera wszystkie inicjatywy, które przyczynią się do nawiązania bardziej dynamicznego dialogu na linii producent-konsument oraz państwa tranzytowe, obejmującego wymianę doświadczeń w zakresie systemów regulacji sektora energetycznego i bezpieczeństwa ustawodawstwa dotyczącego dostaw, wymianę najlepszych praktyk, w tym mechanizmów na rzecz przejrzystości i solidarności oraz opracowania mechanizmów wczesnego ostrzegania o zakłóceniach w dostawach energii; uważa, że idzie to w parze ze zbliżaniem ramowych przepisów regulacyjnych, integracją rynku i niedyskryminacyjnym dostępem do infrastruktury przesyłowej o charakterze transgranicznym;

31. podkreśla znaczenie promowania środków na rzecz wydajności energetycznej, inwestowania w odnawialne źródła energii i zadbania o kwestie środowiskowe; uważa, że zróżnicowanie dostaw ma zasadnicze znaczenie, a można je osiągnąć jedynie poprzez ściślejszą współpracę z państwami sąsiadującymi; jest zdania, że Regionalne Centrum Ekologiczne dla Kaukazu powinno być adekwatnie finansowane i wspierane, aby mogło realizować także wiarygodne projekty transgraniczne; uważa, że plany ogłoszone przez Azerbejdżan i mające na celu uczynienie z rozwoju alternatywnych źródeł energii priorytetu rządowego są godne pochwały i zachęca do realizacji takich celów; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Armenii o wyłączeniu elektrowni atomowej w Mecamor i zachęca władze Armenii, aby dążyły do znalezienia realnych alternatywnych rozwiązań dla zaopatrzenia w energię, zgodnie z żądaniem UE; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki rządu Gruzji na rzecz utworzenia sektora elektrowni wodnych i podkreśla w tym kontekście potrzebę wsparcia ze strony UE;

32. uważa, że promowanie spójności społecznej i dialogu społecznego poprzez zaangażowanie wszystkich podmiotów społecznych, promowanie równości płci i praw kobiet, inwestowanie w edukację i zdrowie oraz tworzenie kapitału ludzkiego i zapewnienie odpowiednich standardów życia to ważne warunki rozwoju aktywnych społeczeństw demokratycznych; pozytywnie odnosi się do przyjęcia przez te trzy kraje programów na rzecz ograniczenia ubóstwa i zachęca do ich pełnej realizacji;

Planowana strategia UE

33. z zadowoleniem przyjmuje partnerstwo wschodnie i dostrzega związane z nim inicjatywy, które podjęto, oraz spotkania, jakie miały miejsce; podkreśla, że aby stało się ono wiarygodne, powinny mu towarzyszyć konkretne przedsięwzięcia i odpowiednie zachęty; zamierza pogłębiać parlamentarny wymiar partnerstwa;

34. z zadowoleniem przyjmuje stworzoną przez partnerstwo wschodnie możliwość pogłębienia dwustronnych stosunków z krajami Kaukazu Południowego i UE poprzez nawiązanie nowych stosunków kontraktowych w formie układów o stowarzyszeniu; podkreśla znaczenie włączenia dotychczasowych

Czwartek, 20 maja 2010 r.

osiągnąć i punktów odniesienia do dokumentów mających zastąpić obecne plany działania; przypomina, że warunki rozpoczęcia negocjacji obejmują wystarczający poziom demokracji, praworządność i poszanowanie praw człowieka oraz wzywa Komisję, aby w razie potrzeby zapewniła wsparcie techniczne, by pomóc tym krajom w spełnieniu koniecznych warunków; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności kompleksowy program rozwoju instytucjonalnego oferowany przez partnerstwo wschodnie jako innowacyjne narzędzie stworzone specjalnie po to, by pomóc tym krajom spełnić konieczne warunki; powtarza prerogatywę Parlamentu Europejskiego o niezwłocznym i pełnym informowaniu go na wszystkich etapach procesu negocjacji w sprawie układów o stowarzyszeniu, również dlatego, że będzie on musiał wydać zgodę na ich zawarcie; oczekuje, że wdrożenie układów o stowarzyszeniu przez wszystkie kraje Kaukazu Południowego przyspieszy proces gospodarczej integracji i współpracy politycznej z UE;

35. uważa, że plany działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa i ich wdrożenie stanowią ważną podstawę oceny przestrzegania zobowiązań i postępów w stosunkach dwustronnych z UE oraz rozważenia możliwości aktualizowania porozumień z zainteresowanymi krajami; zauważa silne zaangażowanie Armenii i Gruzji we wdrożenie planów działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa i wzywa Azerbejdżan, by przyspieszył działania w tym zakresie; uważa, że Parlament Europejski powinien brać udział w tym procesie; dostrzega różne postępy poczynione przez te trzy kraje w zakresie realizacji odpowiednich planów działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa; uważa, że negocjacje w sprawie nowych układów o stowarzyszeniu powinny uwzględniać te różnice i odmienne cele oraz wymiar regionalny i konieczność równego traktowania krajów;

36. wyraża opinię, że regionalny wymiar strategii UE dla Kaukazu Południowego powinien zostać należycie wzmocniony; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przydzielenie dodatkowych zasobów finansowych Europejskiemu Instrumentowi Sąsiedztwa i Partnerstwa w ramach partnerstwa wschodniego na programy rozwoju regionalnego i współpracę wielostronną; wzywa Komisję, aby stworzyła zestaw regionalnych i transgranicznych przedsięwzięć i programów dla trzech krajów Kaukazu Południowego w takich dziedzinach jak transport, środowisko naturalne, kultura i społeczeństwo obywatelskie w celu zapewnienia konkretnych zachęt dla zacieśniania współpracy i budowania zaufania między stronami;

37. przypomina, że wszystkie kraje Kaukazu Południowego są również zaangażowane w inicjatywę „Synergia czarnomorska”, która wzmacnia wzajemne zaufanie między partnerami poprzez współpracę regionalną w pewnych dziedzinach, w tym przez programy o charakterze transgranicznym; podkreśla znaczenie regionu Morza Czarnego i wzywa Radę oraz Komisję, a zwłaszcza Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel Unii, do opracowania pomysłów i strategii na rzecz ściślejszej współpracy między wszystkimi krajami Morza Czarnego i na rzecz zacieśniania związków z Unią Europejską; w tym celu zaleca stworzenie zinstytucjonalizowanej struktury w postaci Unii Czarnomorskiej;

38. przypomina, że stanowisko Rosji, Turcji i USA odgrywa ważną rolę w kwestii rozwiązania konfliktu na Kaukazie Południowym; zwraca uwagę, że rozwój partnerstwa wschodniego nie ma na celu odizolowania Rosji, lecz przeciwnie, dąży do zaprowadzenia pokoju, stabilności i trwałego postępu gospodarczego we wszystkich przedmiotowych krajach, z korzyścią dla całego regionu i dla krajów sąsiadujących;

Kwestie bezpieczeństwa i pokojowe rozwiązywanie konfliktów

39. uważa, że wspieranie procesów rozwiązywania konfliktów ma istotne znaczenie oraz że UE ma spore możliwości w dziedzinie budowania zaufania, odbudowy i integracji oraz może pomóc we włączeniu do tego procesu społeczności dotkniętych konfliktem; w związku z tym zasadnicze znaczenie ma stworzenie przestrzeni dla obywatelskiego zaangażowania nie tylko między przywódcami, lecz również między organizacjami obywatelskimi; jest ponadto zdania, że społeczność międzynarodowa powinna nadal przyglądać się bacznie wszystkim konfliktom w regionie, aby umożliwić szybkie ich rozwiązanie; uznaje współpracę regionalną za konieczny warunek budowania zaufania i wzmacniania bezpieczeństwa zgodnie z priorytetami europejskiej polityki sąsiedztwa; wzywa wszystkie strony, aby w pełni zaangażowały się w wielostronną współpracę w ramach partnerstwa wschodniego, nie wiążąc jej z ostatecznym rozwiązaniem konfliktów;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

40. podkreśla niebezpieczny potencjał wystąpienia skutków ubocznych zamrożonych konfliktów w regionie; w tym kontekście zaleca utworzenie Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Kaukazie Południowym, obejmującej przedmiotowe kraje oraz właściwe podmioty regionalne i globalne, w celu opracowania Paktu Stabilizacji dla Kaukazu Południowego;

41. dostrzega obecne zaangażowanie UE w procesy rozwiązywania konfliktów w regionie i uważa, że wejście w życie traktatu z Lizbony usprawiedliwia podjęcie się przez UE bardziej prominentnej roli; w pełni wspiera specjalnego przedstawiciela UE dla Kaukazu Południowego Petera Semneby'ego; z zadowoleniem wyraża się o pracy misji obserwacyjnej UE w Gruzji i wzywa UE do zintensyfikowania działań w celu przekonania Rosji i odpowiednich samostanowionych władz do zaprzestania blokady uniemożliwiającej tej misji wkroczenie do Osetii Południowej i Abchazji; uważa, że UE ma teraz okazję do wsparcia rozwiązania konfliktu w Górskim Karabachu i podkreśla znaczenie wkładu UE w tym zakresie; dlatego uważa, że nieuniknione jest zwiększenie roli UE w grupie mińskiej poprzez ustanowienie mandatu UE dla francuskiego współprzewodnictwa w tej grupie; wzywa Komisję do zbadania możliwości udzielenia pomocy humanitarnej ludności regionu Górskiego Karabachu, wewnętrznym przesiedleńcom oraz uchodźcom, którzy opuścili region; wzywa Komisję i specjalnego przedstawiciela UE Petera Semneby'ego do rozważenia rozszerzenia programów pomocy i rozprzestrzeniania informacji na Górski Karabach, tak jak ma to miejsce w Abchazji i Osetii;

42. wzywa Wiceprzewodniczącą/Wysoką Przedstawiciel Unii do dokładnego obserwowania rozwoju sytuacji w regionie i aktywnego zaangażowania w procesy mające na celu rozwiązanie konfliktu; wyraża uznanie dla pracy specjalnego przedstawiciela ds. Kaukazu Południowego i ma nadzieję, że Wysoka Przedstawiciel zapewni jej spójne kontynuowanie; zachęca Radę do rozważenia możliwości skorzystania z instrumentów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony do większego zaangażowania na rzecz pokoju i w procesy zarządzania konfliktem;

43. wzywa Komisję do przyznania znacznej pomocy finansowej i znacznego wsparcia technicznego na rzecz środków służących budowaniu i promowaniu zaufania wśród ludności i pomiędzy poszczególnymi narodami, a także do udziału w procesie odnowy i odbudowy we wszystkich regionach dotkniętych konfliktem, np. poprzez projekty dochodowe i projekty poświęcone integracji społeczno-gospodarczej wewnętrznych przesiedleńców i osób powracających, odbudowie domów mieszkalnych oraz sprzyjające dialogowi i mediacji, jak również do dalszego tworzenia i wspierania projektów społeczeństwa obywatelskiego mających na celu promowanie pojednania i kontaktów między lokalną ludnością a poszczególnymi mieszkańcami;

Demokratyzacja, prawa człowieka i praworządność

44. popiera wsparcie finansowe udzielane przez UE oraz pomoc na rzecz regionu w celu promowania tych zasad i procesów oraz uważa, że tego rodzaju pomoc UE powinna być udzielana w oparciu o spełnienie warunków politycznych, takich jak postępy w dialogu politycznym, procesie reform i demokratyzacji; ostrzega przed możliwością wykorzystywania konfliktów przez rządy w celu odwrócenia uwagi społeczności międzynarodowej od spraw wewnętrznych;

45. wzywa Komisję i Radę, aby zadbały o przestrzeganie zobowiązań podjętych w ramach politycznych pakietów uwarunkowań, takich jak konkretne zobowiązanie rządu Gruzji do przyspieszenia reform demokratycznych w zamian za pomoc UE w usuwaniu skutków konfliktu, uzgodnione między Komisją a Gruzją w styczniu 2009 r., a także wzywa do przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu regularnych sprawozdań na temat postępów;

46. z zadowoleniem przyjmuje prace unijnej grupy doradczej wysokiego szczebla ds. Armenii; z zadowoleniem przyjmuje zwiększoną pomoc finansową w ramach partnerstwa wschodniego, w tym pomoc w przygotowaniach do negocjacji w sprawie nowych układów stowarzyszeniowych z UE, i wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości udzielenia dostosowanej do potrzeb pomocy także Azerbejdżanowi i Gruzji;

47. wyraża opinię, że należy zwrócić szczególną uwagę na prawa mniejszości i najbardziej narażonych grup społecznych oraz zachęca Armenię, Azerbejdżan i Gruzję do wdrożenia programów edukacji publicznej w dziedzinie praw człowieka, które promują wartości tolerancji, pluralizmu i różnorodności, w tym poszanowanie praw mniejszości seksualnych oraz innych marginalizowanych i piętnowanych grup;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

48. wyraża zaniepokojenie w związku z odmową operatora satelitarne Eutelsat nadawania rosyjskojęzycznego serwisu informacyjnego gruzińskiego nadawcy publicznego, gdyż odmowa ta jest najwyraźniej umotywowana politycznie; zauważa, że odmowa ta de facto pozostawia monopol na transmisje satelitarne dla regionalnych rosyjskojęzycznych odbiorców w rękach Intersputnika i jego najważniejszego klienta – Gazprom Media Group; podkreśla, że sprawą najwyższej wagi jest to, by w demokratycznym i pluralistycznym społeczeństwie nie utrudniano transmisji niezależnym mediom;

49. dostrzega potencjalną rolę Forum Społeczeństwa Obywatelskiego w ramach partnerstwa wschodniego, które może sprzyjać formowaniu się prawdziwie obywatelskiego społeczeństwa i jego umacnianiu się w państwach regionu, a także wzywa Komisję do zadbania o to, aby forum to otrzymywało wystarczające wsparcie finansowe; zwraca uwagę na znaczenie finansowania projektów społeczeństwa obywatelskiego i roli odgrywanej przez delegatury UE w regionie przy wyborze projektów, a także na znaczenie, jakie projekty te mogą mieć w kontekście nawiązywania kontaktów na szczeblu regionalnym;

Współpraca gospodarcza i rozwój społeczny

50. uważa, że UE powinna w dalszym ciągu wspierać rozwój gospodarczy, handel i inwestycje w regionie oraz że polityka handlowa to podstawowy element stabilności politycznej i rozwoju gospodarczego, który doprowadzi do zmniejszenia ubóstwa na Kaukazie Południowym; jest również zdania, że negocjacje dotyczące daleko idących i kompleksowych umów o wolnym handlu oraz ich zawarcie odgrywa w związku z tym ważną rolę; wzywa Komisję do refleksji nad ewentualnymi sposobami udzielenia krajom regionu pomocy w przyszłych przygotowaniach, negocjacjach i wdrożeniu, w tym nad podtrzymaniem zobowiązań wynikających z przyszłych szczegółowych i kompleksowych umów o wolnym handlu oraz do dostarczenia w stosownym czasie szczegółowej oceny społecznych i środowiskowych skutków tych umów; ponadto zachęca kraje Kaukazu Południowego, aby rozważyły wspólne utworzenie obszaru wolnego handlu;

51. zwraca uwagę na geopolityczne położenie Armenii, Gruzji i Azerbejdżanu względem Unii Europejskiej, kandydującej do członkostwa w UE Turcji, Rosji i Iranu; uważa, że handel to jeden z kluczowych elementów ogólnej polityki UE mającej sprzyjać stabilności politycznej, poszanowaniu praw człowieka, trwałemu wzrostowi i dobrobytowi i uważa, że regionalny wymiar strategii UE dotyczącej Kaukazu Południowego wymaga regionalnego podejścia do negocjacji w sprawie umów handlowych; wzywa Komisję do określenia wspólnych obszarów interesów gospodarczych, które mogą przyczynić się do przezwyciężenia rozbieżności, ułatwienia dialogu i wsparcia współpracy regionalnej; wzywa do większego zaangażowania i udziału UE w działaniach na rzecz integracji w tym regionie, zważywszy że Wspólnota posiada obecnie wyłączne kompetencje w dziedzinie polityki handlowej;

52. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie w maju 2008 r. badań wykonalności dotyczących Gruzji i Armenii, z których wynika, że daleko idące i kompleksowe umowy o wolnym handlu (DCFTA) przyniosą znaczne korzyści ekonomiczne zarówno tym krajom, jak i UE, co z kolei pozwoli Komisji rozpocząć przygotowania do przyszłych negocjacji w sprawie tych umów; zachęca Gruzję, Armenię i Azerbejdżan do większych postępów w realizacji ich planów działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa oraz do wykonywania zaleceń Komisji, zwłaszcza jeśli chodzi o poprawę zdolności administracyjnych i instytucjonalnych oraz o przeprowadzenie reformy ustawodawstwa (zwłaszcza w odniesieniu do niskiego poziomu ochrony własności intelektualnej w tych trzech krajach), co stanowi jeden z warunków niezbędnych do skutecznego wdrażania ambitnych umów o wolnym handlu i do zapewnienia ich trwałych skutków; uważa, że zawarcie umów o wolnym handlu z Gruzją, Armenią i Azerbejdżanem może przynieść nie tylko wzrost gospodarczy, ale także zwiększenie poziomu inwestycji zagranicznych i tworzenie nowych miejsc pracy oraz przyczynić się do zwalczania ubóstwa;

53. przypomina, że bezpieczeństwo energetyczne jest przedmiotem wspólnej troski; wobec tego wzywa UE do aktywniejszego wspierania projektów energetycznych w regionie zgodnie z europejskimi standardami, w tym projektów wspierających wydajność energetyczną i rozwój alternatywnych źródeł energii, do zacieśnienia współpracy w kwestiach energetycznych oraz do zdecydowanego i jak najszybszego utworzenia południowego korytarza energetycznego, w tym do zakończenia prac nad rurociągiem Nabucco; wzywa Komisję również do zadbania o to, aby projekty energetyczne i transportowe na Kaukazie Południowym były z korzyścią dla stosunków między tymi trzema krajami i nie stanowiły przyczyny wykluczenia niektórych społeczności; ponownie podkreśla znaczenie inicjatywy bakijskiej i programów na rzecz wsparcia dla niej: INOGATE i TRACECA;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

54. podkreśla, że stabilność polityczna ma zasadnicze znaczenie dla pewnych i nieprzerwanych dostaw źródeł energii w celu zagwarantowania właściwych warunków dla rozwoju infrastruktury; w tym względzie przypomina, że podwójny korytarz energetyczny, który tworzą gazociąg Baku-Tbilisi-Ceyhan (BTC) i gazociąg Baku-Tbilisi-Erzurum (BTE), sprzyja zbliżeniu UE i regionu Morza Kaspijskiego; apeluje o uzupełnienie obowiązujących umów dwustronnych lub protokołów ustaleń w dziedzinie energii podpisanych z trzema państwami Kaukazu poprzez dodanie klauzuli dotyczącej bezpieczeństwa energetycznego, w której określono kodeks postępowania i szczególne środki na wypadek zakłóceń w dostawach energii; uważa, że przepisy dotyczące dostaw i tranzytu energii powinny być omawiane podczas negocjacji w sprawie daleko idących umów stowarzyszeniowych z tymi krajami;

55. ponownie podkreśla znaczenie kontaktów międzyludzkich i programów na rzecz mobilności, zwłaszcza skierowanych do młodzieży, oraz programów partnerskich z udziałem regionów UE i lokalnych wspólnot, w których występują mniejszości narodowe korzystające z wysokiego stopnia autonomii; uważa, że istnieje potrzeba znacznego zwiększenia liczby studentów, nauczycieli i badaczy biorących udział w programach na rzecz mobilności; z zadowoleniem przyjmuje zawarcie umów o ułatwieniach wizowych i readmisji z Gruzją oraz wzywa Radę i Komisję do poczynienia postępów w zakresie ułatwień wizowych i umów o readmisji z Armenią i Azerbejdżanem;

56. ponownie podkreśla potrzebę opracowania przez UE strategii dla Kaukazu Południowego ze względu na znaczenie tego regionu dla UE i jej potencjalną rolę w dalszym wspieraniu rozwoju regionu i rozwiązywaniu jego konfliktów;

*

* *

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji.

Wolność wyznania w Pakistanie

P7_TA(2010)0194

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wolności wyznania w Pakistanie

(2011/C 161 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw człowieka i demokracji w Pakistanie, a w szczególności rezolucję z dnia 12 lipca ⁽¹⁾, 25 października ⁽²⁾ i 15 listopada 2007 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r. konkluzje Rady w sprawie wolności wyznania i przekonania, w których podkreśla ona strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Pakistanu z dnia 17 czerwca 2009 r., w którym obie strony podkreślają znaczenie zintegrowanej długofalowej strategii mającej między innymi na celu rozwój społeczny i gospodarczy oraz rządy prawa, a także zwracając uwagę na znaczenie środków zwalczania terroryzmu bez użycia sił zbrojnych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0351.

⁽²⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 666.

⁽³⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 434.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając, że dnia 4 czerwca 2010 r. odbędzie się drugi szczyt UE-Pakistan,
- uwzględniając rezolucję w sprawie zwalczania zniesławiania religii przyjętą przez Radę Praw Człowieka ONZ w dniu 26 marca 2009 r. niewielką większością głosów, a proponowaną co roku przez Pakistan w imieniu Organizacji Konferencji Islamskiej (OIC),
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 4 kwietnia 2010 r. w sprawie ataków, które miały miejsce w Pakistanie, a także jej oświadczenie z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie przyjęcia 18. poprawki do konstytucji,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
- uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji ze względu na wyznanie lub przekonania,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że wspieranie demokracji oraz poszanowanie praw człowieka i swobód obywatelskich to podstawowe zasady i cele Unii Europejskiej oraz wspólna podstawa jej stosunków z krajami trzecimi,
- B. mając na uwadze, że religią większości i religią państwową w Pakistanie jest islam sunnicki, zaś mniejszościowe grupy wyznaniowe tworzą chrześcijanie, hinduiści, sikhowie, szyici, ahmadi, buddyści, parsi, bahaici i inni,
- C. mając na uwadze, że Pakistan jest jednym z najważniejszych krajów w walce z terroryzmem i rozpowszechnianiem się brutalnego ekstremizmu,
- D. mając na uwadze, że wewnętrzna stabilność i instytucje demokratyczne są wystawione na ciężką próbę w związku z rosnącą liczbą zdarzających się niemal codziennie ataków ekstremistów z użyciem przemocy,
- E. mając na uwadze, że ciągłe zagrożenie ze strony radykalnych bojówek muzułmańskich działających po obu stronach granicy między Pakistanem i Afganistanem sprawia, że koniecznością staje się podjęcie wspólnych międzynarodowych wysiłków służących wsparciu i ożywieniu rozwoju gospodarczego i społecznego Pakistanu,
- F. mając na uwadze, że równe prawa mniejszości zostały zawarte w wizji ojca założyciela Pakistanu, Muhammada Aliego Dżinnaha, który w swoim wystąpieniu przed Zgromadzeniem Ustawodawczym powiedział: *„Możecie być wyznawcami jakiegokolwiek religii, przedstawicielami jakiegokolwiek kasty bądź wiary – to nie ma nic wspólnego z interesem Państwa. Wychodzimy od podstawowej zasady, w myśl której wszyscy jesteśmy obywatelami, obywatelami jednego państwa.”*,
- G. mając na uwadze, że rozdział konstytucji Pakistanu z 1973 r. poświęcony prawom człowieka zapewnia wolność kultywowania religii i posiadania instytucji religijnych (art. 20), równość wszystkich obywateli (art. 25) oraz uzasadnione prawa i interesy mniejszości (art. 26),
- H. mając z drugiej strony na uwadze art. 260 konstytucji, który wprowadza rozróżnienie między muzułmanami i wyznawcami innej wiary, dostarczając tym samym podstaw do dyskryminacji na tle religijnym,
- I. mając na uwadze, że ze sprawozdań i badań prowadzonych przez niezależne agencje wynika, iż mniejszości w Pakistanie są pozbawione podstawowych wolności obywatelskich oraz równych szans w zatrudnieniu, edukacji i reprezentacji politycznej,
- J. mając na uwadze, że wedle szacunków ponad 85 % kobiet w Pakistanie ulega przemocy domowej, zarówno fizycznej, jak i psychicznej; mając na uwadze, że przemoc wobec dziewcząt i kobiet, w tym gwałty, przemoc w rodzinie i przymusowe małżeństwa nadal stanowią poważny problem, a niektóre z tych aktów mogą wynikać z prawa szariatu,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- K. mając na uwadze, że w listopadzie 2008 r. rząd Pakistanu mianował rzecznika ds. mniejszości i członka parlamentu pakistańskiego Szahbaza Bhattiego ministrem federalnym ds. mniejszości, tym samym podnosząc to stanowisko po raz pierwszy w historii do rangi resortu,
- L. mając na uwadze, że poczynwszy od listopada 2008 r. rząd Pakistanu wprowadził pięcioprocentowy próg zatrudnienia przedstawicieli mniejszości w sektorze publicznym, uznał inne niż muzułmańskie święta za dni wolne od pracy, ogłosił 11 sierpnia Dniem Mniejszości Narodowych i przyznał przedstawicielom mniejszości miejsca w senacie,
- M. mając na uwadze, że w dniu 25 grudnia 2009 r. prezydent Asif Ali Zardari ponowił apel Pakistańskiej Partii Ludowej o poszanowanie praw wszystkich mniejszości do traktowania ich na równi z innymi obywatelami,
- N. mając na uwadze, że istnieje sprzeczność między zobowiązaniem rządu Pakistanu do poszanowania wolności wyznania, a jego wiodącą rolą w OIC przy przyjmowaniu programu zwalczania zniesławiania religii na forum Narodów Zjednoczonych,
- O. mając na uwadze, że wprowadzone w 1982 r. i 1986 r. przepisy prawne zakazujące bluźnierstwa naruszają podstawowe prawa religijne i prawa mniejszości, których gwarantem jest konstytucja; mając na uwadze, że w sekcji 295 C pakistańskiego kodeksu karnego za bluźnierstwo przewidziana została kara śmierci lub dożywocia,
- P. mając na uwadze, że prawo zakazujące bluźnierstwa jest wykorzystywane przez grupy ekstremistów pragnące uregulować własne porachunki, co doprowadziło do nasilenia przemocy wobec członków mniejszości religijnych, a w szczególności ahmadi, ale również chrześcijan, hinduistów, sikhów, szyitów, buddystów, parsów, bahaitów, a także krytycznych obywateli, którzy odważyli się sprzeciwić niesprawiedliwości,
- Q. mając na uwadze, że zdecydowana większość osób oskarżonych w świetle prawa zakazującego bluźnierstwa to muzułmanie, lecz oskarżenia skierowane przeciwko członkom mniejszości wyznaniowej może spowodować eskalację przemocy przeciwko całej wspólnotie; mając na uwadze, że to właśnie oskarżenia o bluźnierstwo wywołały latem 2009 r. lincz dokonany na chrześcijanach w mieście Gojra i wiosce Korian, przynosząc śmierć ośmiu osób oraz zniszczenie setki domostw,
- R. mając na uwadze, że w 2009 r. siedemdziesięciu sześciu osobom postawiono zarzut bluźnierstwa w 25 zarejestrowanych sprawach, w tym 17 osób zostało oskarżonych na podstawie sekcji 295C pakistańskiego kodeksu karnego,
- S. mając na uwadze, że prawnikom i działaczom zajmującym się prawami człowieka w Pakistanie często grożono śmiercią i prześladowano ich, zaś szczególnie narażeni na takie zagrożenie są prawnicy broniący spraw o bluźnierstwo, i mając na uwadze, że nawet ci, którzy zostali uniewinnieni, muszą spędzić resztę życia w ukryciu,
- T. mając na uwadze, że w sierpniu 2009 r. pakistański premier Jusuf Raza Gilani ogłosił utworzenie komisji odpowiedzialnej za dokonanie przeglądu i poprawę przepisów szkodliwych dla harmonii religijnej, nawiązując w swoim oświadczeniu do przepisów z 1982 i 1986 r. zakazujących bluźnierstwa; mając jednak na uwadze, że dotychczas nie zaproponowano takiego przeglądu,
- U. mając na uwadze, że muzułmanie ahmadi w Pakistanie cierpią z powodu dyskryminacji i prześladowań, których podstawę stanowią przepisy zawarte w sekcji 298 pakistańskiego kodeksu karnego, a ostatnim tego przykładem było zabójstwo emerytowanego profesora ahmadi przez zamaskowanych napastników w dniu 5 stycznia 2010 r.,
- V. mając na uwadze, że rząd Pakistanu jest w trakcie ratyfikacji Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz Konwencji ONZ przeciwko torturom i innemu okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu z 1984 r.,
1. przyjmuje z zadowoleniem środki, które od listopada 2008 r. rząd Pakistanu przyjął w interesie mniejszości religijnych, takie jak zagwarantowanie mniejszościom 5 % miejsc pracy w sektorze publicznym, uznanie świąt niemuzułmańskich za dni wolne od pracy i ustanowienie Dnia Mniejszości Narodowych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

2. w pełni popiera wysiłki federalnego ministra ds. mniejszości na rzecz ustanowienia sieci „lokalnych komitetów harmonii między wyznaniem” w celu promowania dialogu i złagodzenia napięć religijnych; wzywa wszystkie inne szczeble rządowe, w tym stany, do całkowitego poparcia tych działań;
3. przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie premiera Pakistanu do zagwarantowania praw własności należącym do mniejszości mieszkańcom slumsów w Islamabadzie;
4. przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie rządu Pakistanu do przyznania miejsc w senacie na rzecz mniejszości, w tym kobiet reprezentujących grupy mniejszości, i ma nadzieję, że gwarancje te będą honorowane;
5. zwraca się do rządu Pakistanu o przegląd postępowania polegającego na umieszczaniu przynależności religijnej obywateli we wszystkich nowych paszportach, tak aby uniknąć wszelkich dyskryminujących praktyk;
6. wyraża solidarność z rządem Pakistanu w walce z terroryzmem i rozpowszechnianiem się brutalnego ekstremizmu;
7. wyraża głębokie zaniepokojenie, że prawa zakazujące bluźnierstwa – pociągające za sobą w Pakistanie karę śmierci i często wykorzystywane do uzasadniania cenzury, kryminalizacji, prześladowań, a w niektórych przypadkach zabójstw członków mniejszości politycznych, rasowych i religijnych – stanowią pole do nadużyć, które dotykają ludność wszystkich wyznań w Pakistanie;
8. wzywa rząd Pakistanu do przeprowadzenia gruntownego przeglądu praw zakazujących bluźnierstwa i ich aktualnego stosowania, a także m.in. sekcji 295C kodeksu karnego, która przewiduje obowiązkową karę śmierci dla wszystkich osób uznanych za winne bluźnierstwa, a w międzyczasie – do wprowadzenia zmian proponowanych przez federalnego ministra ds. mniejszości;
9. wzywa rząd do dotrzymania obietnicy z 2008 r. dotyczącej zamiany wszystkich wyroków śmierci na kary pozbawienia wolności, co stanowiłoby pierwszy krok w kierunku zniesienia kary śmierci;
10. przypomina o oświadczeniu Komisji, powtarzanym w odpowiedzi na pisemne pytania posłów, że monitoruje ona ściśle działania rządu Pakistanu w następstwie linczów spowodowanych oskarżeniami o bluźnierstwo w mieście Gojra i wiosce Korian; ponadto wzywa Komisję, aby zażądała szczegółów dotyczących wymiernych postępów, szczególnie jeżeli chodzi o postawienie winnych przed sądem;
11. wyraża szczególne zaniepokojenie nieustanną dyskryminacją i prześladowaniem wspólnoty ahmadi w Pakistanie i wzywa rząd Pakistanu do uchylecia sekcji 298 pakistańskiego kodeksu karnego, który poważnie ogranicza codzienne życie tej grupy, oraz do zapobiegania wydarzeniom prowadzącym do konfrontacji, jak konferencja „Koniec prorocstwa” w Lahore;
12. zwraca się do władz Pakistanu o pełne wprowadzenie w życie orzeczenia Sądu Najwyższego Pakistanu, na mocy którego mają one zagwarantować rejestrację wszystkich wyborców spełniających warunki – w tym muzułmanów ahmadi – na nowych listach wyborczych;
13. jest zaniepokojony możliwością niewłaściwego wykorzystania kampanii na rzecz walki ze zniesławianiem religii na forum ONZ, kładąc nacisk na konkluzje Rady z dnia 16 listopada 2009 r.;
14. wzywa rząd Pakistanu do pełnej i bezwarunkowej ratyfikacji Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r. oraz Konwencji ONZ przeciwko torturom i innemu okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu z 1984 r.; uważa, że wolność wyznania zapisana w pakcie ONZ stanowi wystarczające ramy i odniesienie, do którego powinni się stosować wszyscy sygnatariusze, zapewniając swoim obywatelom ochronę, aby umożliwić im swobodne praktykowanie wiary;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

15. wzywa rząd do zagwarantowania mniejszościom praw człowieka określonych w konstytucji i Powszechnej deklaracji praw człowieka, zwłaszcza w jej art. 18, który przewiduje, że „każdy człowiek ma prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania”;
 16. popiera wszelkie inicjatywy zmierzające do wspierania dialogu i wzajemnego poszanowania wśród wspólnot; wzywa wszystkie władze polityczne i religijne do propagowania tolerancji i podejmowania inicjatyw przeciwko nienawiści oraz brutalnemu ekstremizmowi;
 17. wzywa rząd Pakistanu do wdrożenia proponowanych reform systemu edukacji i do uregulowania medres oraz nadzoru nad nimi; zwraca się do władz Pakistanu o usunięcie propagandy promującej nienawiść, wyższość religijną i zniesławianie religii z podręczników zatwierdzonych przez sekcję ministerstwa edukacji odpowiedzialną za krajowy program nauczania;
 18. zwraca się do rządu Pakistanu o ułatwienie wizyty w tym kraju Asmy Jahangir, Specjalnej Sprawozdawczyni ONZ ds. wolności religii i wyznania;
 19. zwraca się do Rady i Komisji o umieszczenie praw mniejszości w Pakistanie w programie zbliżającego się szczytu w celu jak najszybszego zainicjowania reformy dyskryminujących przepisów dotyczących bluźnierstwa;
 20. wzywa Radę do włączenia kwestii tolerancji religijnej w społeczeństwie do dialogu z Pakistanem na temat walki z terroryzmem, ponieważ ma ona kluczowe znaczenie dla długofalowego zwalczania religijnego ekstremizmu;
 21. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o dalsze wsparcie finansowe na rzecz organizacji i obrońców praw człowieka oraz o przedstawienie praktycznych środków wsparcia rosnącego ruchu społeczeństwa obywatelskiego w Pakistanie skierowanego przeciw prawom zakazującym bluźnierstwa i innym dyskryminującym przepisom;
 22. przypomina o oświadczeniu Komisji, powtarzanym w odpowiedzi na pisemne pytania posłów, że monitoruje ona ściśle działania rządu Pakistanu w następstwie przemocy skierowanej przeciw chrześcijanom w mieście Gojra i wiosce Korian, oraz wzywa Komisję, aby zażądała szczegółów dotyczących wymiernych postępów, szczególnie jeżeli chodzi o postawienie winnych przed sądem;
 23. zwraca się do Rady i Komisji, aby wywierały nacisk na rząd Pakistanu w kwestii przestrzegania klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka zawartej w umowie o współpracy między Unią Europejską a Islamską Republiką Pakistanu; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy oraz klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka;
 24. zwraca się do Rady o wsparcie rządu Pakistanu w rozwoju jego resortu praw człowieka oraz w ustanowieniu znaczącej, niezależnej i wiarygodnej Krajowej Komisji Praw Człowieka;
 25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.
-

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Sytuacja w Tajlandii

P7_TA(2010)0195

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Tajlandii

(2011/C 161 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych ONZ z 1966 r.,
 - uwzględniając podstawowe zasady Narodów Zjednoczonych dotyczące użycia siły i broni palnej przez funkcjonariuszy organów ochrony porządku publicznego z 1990 r.,
 - uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dni 8 i 13 kwietnia 2010 r. w sprawie sytuacji politycznej w Tajlandii,
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ASEAN z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie sytuacji w Tajlandii,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w Tajlandii doszło do gwałtownych starć między demonstrantami z ruchu „czerwonych koszul” a rządem wraz z armią wspieraną przez ruch „żółtych koszul”, w wyniku których śmierć poniosło już ponad 60 osób, a ponad 1 700 osób zostało rannych,
- B. mając na uwadze, że w ponad 20 prowincjach w całym kraju ogłoszono stan wyjątkowy,
- C. mając na uwadze, że w dniu 10 kwietnia 2010 r. w Bangkoku doszło do wybuchu przemocy między demonstrantami a siłami bezpieczeństwa,
- D. mając na uwadze, że w dniu 3 maja 2010 r. premier Abhisit Vejjajiva przedstawił mapę drogową z pięciopunktowym planem, który powinien doprowadzić do wyborów powszechnych w dniu 14 listopada 2010 r.,
- E. mając na uwadze, że od 13 maja 2010 r. w Bangkoku doszło do kolejnej fali przemocy między walczącymi demonstrantami a siłami bezpieczeństwa,
- F. mając na uwadze, że stan wyjątkowy ogłoszony przez tajski rząd doprowadził do ocenzurowania stacji telewizji satelitarnej, kilku stacji radiowych i telewizyjnych oraz stron internetowych, mając na uwadze, że Unia Europejska jest głęboko zaniepokojona istniejącym zagrożeniem wolności mediów i powtarza, że swoboda wypowiedzi jest prawem podstawowym zapisanym w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka,
- G. mając na uwadze, że operacja wojskowa rozpoczęta w dniu 19 maja 2010 r. mająca na celu zawężenie pasa bezpieczeństwa wokół głównego obozu demonstrantów spowodowała śmierć kilku osób, w tym włoskiego dziennikarza, a dziesiątki osób zostało rannych,
- H. mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ Ban Ki-Moon wyraził zaniepokojenie z powodu przemocy i zaapelował zarówno do protestujących, jak i władz Tajlandii o zrobienie wszystkiego co w ich mocy, by uniknąć dalszej przemocy i ofiar śmiertelnych, mając na uwadze, że Wietnam sprawujący przewodnictwo w ASEAN wyraził zaniepokojenie z powodu pogarszającej się sytuacji w Tajlandii i wezwał wszystkie strony do unikania przemocy oraz dążenia do pojednania,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

1. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu gwałtownego konfliktu między demonstrantami a siłami bezpieczeństwa w Tajlandii, stanowiącego zagrożenie dla demokracji w tym kraju oraz solidaryzuje się z ludnością Tajlandii oraz ze wszystkimi rodzinami, które straciły swoich bliskich w ciągu ostatnich tygodni;
 2. przypomina, że zgodnie z podstawowymi zasadami Narodów Zjednoczonych dotyczącymi użycia siły i broni palnej przez funkcjonariuszy organów ochrony porządku publicznego, władze, na ile to możliwe, muszą stosować łagodne środki perswazji przed decyzją o użyciu siły oraz broni palnej, a w każdej sytuacji, gdy użycie siły i broni palnej jest nie do uniknięcia, muszą one zachować powściągliwość i działać proporcjonalnie do poziomu zagrożenia;
 3. wzywa wszystkie strony do jak największej powściągliwości i zaprzestania stosowania przemocy politycznej;
 4. z zadowoleniem przyjmuje decyzję tajskiego rządu o utworzeniu komitetu, w którego skład wejdą eksperci medycyny sądowej i przedstawiciele ośrodków akademickich, w celu zbadania okoliczności śmierci ofiar zamieszek 10 kwietnia 2010 r. oraz wzywa rząd do objęcia tym dochodzeniem ostatnich wypadków śmiertelnych; popiera inicjatywę ministerstwa rozwoju społecznego i bezpieczeństwa ludności utworzenia centrum pomocy rannym oraz rodzinom ofiar zamieszek między służbami bezpieczeństwa a zwolennikami Zjednoczonego Frontu Demokracji Przeciw Dyktaturze;
 5. uznaje mapę drogową przedstawioną przez premiera Abhisita Vejjajive w dniu 3 maja 2010 r.;
 6. wzywa rząd Tajlandii do zagwarantowania, że ogłoszenie stanu wyjątkowego nie doprowadzi do nieproporcjonalnego ograniczenia praw podstawowych i swobód obywatelskich; wzywa rząd Tajlandii do zaprzestania cenzury oraz ograniczania prawa swobody wypowiedzi;
 7. wzywa wszystkie strony do natychmiastowego podjęcia konstruktywnego dialogu, aby szybko wynegocjować ugodę oraz rozwiązać aktualny kryzys za pomocą pokojowych i demokratycznych środków;
 8. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Państwowej Komisji Praw Człowieka zorganizowania spotkania konsultacyjnego z intelektualistami, przedstawicielami ruchów społecznych, przywódcami religijnymi oraz czterema byłymi premierami: Anandem Panyarachunem, Banharnem Silapa-achą, Chavalitem Yongchaiyudhem i Chuanem Leekpai'em, w celu znalezienia i zaproponowania rozwiązania kryzysu;
 9. podkreśla swoją wolę wspierania demokracji w Tajlandii biorąc pod uwagę bardzo dobre stosunki UE z Tajlandią oraz rolę Tajlandii jako ostoji dobrobytu i stabilności w regionie;
 10. wzywa wspólnotę międzynarodową do dołożenia wszelkich starań zmierzających do położenia kresu przemocy; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do uważnego śledzenia sytuacji politycznej i koordynacji działań z ASEAN w celu promowania dialogu i wzmocnienia demokracji w Tajlandii;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, państwom członkowskim, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi Tajlandii, sekretarzowi generalnemu ASEAN oraz sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych.
-

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Birma

P7_TA(2010)0196

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie sytuacji w Birmy/Związku Myanmar

(2011/C 161 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając art. 18-21 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art. 25 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając oświadczenie, które specjalny sprawozdawca ONZ Tomás Ojea Quintana przedstawił w dniu 5 maja 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Birmy/Związku Myanmar przyjęte na 3009 posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych, które odbyło się w Luksemburgu w dniu 26 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 1 marca 2010 r. w sprawie odrzucenia apelacji Aung San Suu Kyi przez Sąd Najwyższy Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego wystosowane podczas 16. szczytu ASEAN, który odbył się w Hanoi w dniu 9 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej – oświadczenie w sprawie Birmy/Związku Myanmar z dnia 19 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Birmy/Związku Myanmar przyjęte na 2938 posiedzeniu Rady do Spraw Ogólnych, które odbyło się w Luksemburgu w dniu 27 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji UE z dnia 23 lutego 2009 r., wzywające do nawiązania wszechstronnego dialogu między władzami a siłami demokratycznymi w Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając raport Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 26 marca 2010 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Birmy/Związku Myanmar,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji wydane w imieniu Unii Europejskiej w dniu 14 maja 2009 r. w sprawie aresztowania Aung San Suu Kyi,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że w 2010 r. władze birmańskie ogłosiły wybory krajowe, pierwsze od 1990 r.,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- B. mając na uwadze, że 5 ustaw wyborczych i 4 dekrety w formie, w jakiej zostały opublikowane, naruszają wszelkie demokratyczne zasady i uniemożliwiają przeprowadzenie wolnych wyborów, w szczególności wykluczając 2 200 zarejestrowanych więźniów politycznych; mając na uwadze, że członków zakonów religijnych w Birmy/Związku Myanmar, w tym około 400 000 mnichów buddyjskich, otwarcie pozbawiono prawa głosu, co stanowi przejaw prowadzonej przez juntę wojskową permanentnej dyskryminacji na tle religii lub statusu,
- C. mając na uwadze, że te ustawy naruszają podstawowe zasady takie jak swoboda wypowiedzi i prawo do stowarzyszania się; mając na uwadze, że birmańskim mediom informacyjnym posiadającym siedziby za granicą, będącym głównym źródłem informacji dla obywateli birmańskich, nadal zakazuje się prowadzenia działalności w Birmy/Związku Myanmar,
- D. mając na uwadze, że ustawy te są oparte na konstytucji z 2010 r., która gwarantuje bezkarność zbrodni popełnianych przez obecny reżim i przewiduje całkowite zawieszenie praw podstawowych podczas stanu wyjątkowego, na czas nieokreślony; mając na uwadze, że nowa konstytucja Birmy/Związku Myanmar została zaprojektowana z myślą o utrzymaniu dyktatury w cywilnym przebraniu i nie przyznaje żadnych praw człowieka ani nie oferuje perspektyw na rzeczywistą zmianę,
- E. mając na uwadze, że wszelkie nieprawomyślne opinie polityczne są regularnie i brutalnie represjonowane (np. poprzez arbitralne aresztowania, nieuczciwe procesy, pozbawianie wolności, tortury i egzekucje pozasądowe),
- F. mając na uwadze, że wyborów nie można uznać za wolne i uczciwe, jeżeli nie uczestniczy w nich opozycja,
- G. mając na uwadze, że Narodowa Liga na rzecz Demokracji (NLD) – partia, która zdecydowanie wygrała ostatnie demokratyczne wybory – postanowiła zbojkotować wybory ogłoszone w 2010 r. ze względu na narzucone warunki udziału; mając na uwadze, że NLD została prawnie rozwiązana w dniu 6 maja 2010 r., po tym jak zrezygnowała z rejestracji wyborczej,
- H. mając na uwadze wydane podczas 16. szczytu ASEAN oświadczenie, w którym podkreślono znaczenie pojednania i przeprowadzenia wolnych, prawidłowych wyborów powszechnych otwartych dla wszystkich obywateli,
- I. mając na uwadze, że specjalny sprawozdawca ONZ ds. Birmy/Związku Myanmar potępił „brutalne i systematyczne” naruszenia praw człowieka popełniane przez dyktaturę w tym kraju, stwierdzając, że stanowią one „politykę państwa, w której uczestniczą władze na szczeblu wykonawczym, wojskowym i sądowym”, a także wezwał do powołania komisji śledczej ONZ ds. zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości popełnionych przez dyktaturę,
- J. mając na uwadze, że rząd Birmy/Związku Myanmar nadal odmawia wysłannikowi UE ds. Birmy zgody na wizytę w tym kraju i nawiązanie dialogu, pomimo że zwracano się o to wielokrotnie przez wiele miesięcy,
- K. mając na uwadze, że od 2003 r. rząd Birmy/Związku Myanmar odrzuca każdą propozycję ONZ i społeczności międzynarodowej dotyczącą reformy jego siedmioetapowej „drogi ku demokracji”,
- L. mając na uwadze, że obecnie wiadomo o 2 200 więźniach politycznych przetrzymywanych za działalność pokojową w Birmy/Związku Myanmar oraz że ponad 140 więźniom politycznym – w tym Ko Mya Aye, przywódcy ruchu Studenci Pokolenia 88, który cierpi na zagrażającą życiu wadę serca – celowo odmawia się leczenia,
- M. mając na uwadze, że wojsko nadal dopuszcza się łamania praw człowieka – w tym egzekucji pozasądowych, pracy przymusowej i przemocy seksualnej – wobec ludności cywilnej w rejonach dotkniętych konfliktami etnicznymi,
- N. mając na uwadze, że nadal dochodzi do ataków na ludność cywilną należącą do mniejszości etnicznych we wschodniej części Birmy/Związku Myanmar, co prowadzi do wysiedleń setek tysięcy osób, przy czym do wielu z nich – z powodu restrykcji nałożonych przez dyktaturę na pomoc humanitarną – dociera jedynie transgraniczna pomoc z ościennych krajów,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- O. mając na uwadze, że Aung San Suu Kyi, przywódczyni opozycyjnej NLD, od 2003 r. przebywa w areszcie domowym; mając na uwadze, że w dniu 14 maja 2009 r. władze aresztowały ją pod zarzutem naruszenia warunków aresztu domowego poprzez przyjęcie wizyty obywatela amerykańskiego Johna Yettawa; mając na uwadze, że w dniu 11 sierpnia 2009 r. sąd karny w więzieniu Insein w Rangunie skazał Aung San Suu Kyi na karę 3 lat więzienia za naruszenie warunków aresztu domowego, który to wyrok został następnie skrócony do 18 miesięcy aresztu domowego; mając na uwadze, że w dniu 1 marca 2010 r. Sąd Najwyższy Birmy/Związku Myanmar odrzucił apelację Aung San Suu Kyi przeciw niesprawiedliwemu wyrokowi wydanemu na nią w 2009 r.,
- P. mając na uwadze, że UE pozostaje głównym darczyńcą Birmy/Związku Myanmar i wyraża gotowość do zwiększenia pomocy dla obywateli tego kraju w celu poprawy panujących tam warunków społecznych i gospodarczych,
- Q. mając na uwadze, że Dyrekcja Generalna ds. Pomocy Humanitarnej (ECHO) ograniczyła środki finansowe na rzecz uchodźców na granicy tajlandzko-birmańskiej, pomimo że liczba uchodźców pozostaje niemal bez zmian, a także zaprzestała finansowania szkół z internatem w obozach dla uchodźców,
- R. mając na uwadze, że zdaniem Rady Bezpieczeństwa ONZ, Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Rady Praw Człowieka ONZ, Unii Europejskiej i licznych rządów rozwiązaniem problemów Birmy jest odpowiedni trójstronny dialog prowadzony przez Aung San Suu Kyi i NLD, rzeczywistych przedstawicieli grup etnicznych i rząd Birmy/Związku Myanmar oraz że rząd Birmy/Związku Myanmar nadal odmawia nawiązania takiego dialogu,
1. potwierdza swoją zdecydowaną wolę działania na rzecz ludności Birmy/Związku Myanmar;
 2. potępia przeprowadzenie wyborów w całkowicie niedemokratycznych warunkach i na zasadach, które wykluczyły główną demokratyczną partię opozycyjną i pozbawiły setki tysięcy obywateli Birmy prawa do głosowania i kandydowania w wyborach, stanowiąc oczywistą próbę wykluczenia całej opozycji kraju z wyborów;
 3. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że na mocy nowej konstytucji wojsko będzie miało zagwarantowane co najmniej 25 % miejsc w parlamencie i będzie dysponowało siłą zdolną do zawieszenia wolności obywatelskich i władzy ustawodawczej, kiedy tylko uzna to za konieczne dla bezpieczeństwa narodowego;
 4. z całą mocą wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do bezzwłocznego podjęcia koniecznych działań dla zagwarantowania wolnego, sprawiedliwego i przejrzystego procesu wyborczego, w tym udziału w procesie wyborczym wszystkich głosujących, wszystkich partii politycznych i wszystkich innych zainteresowanych podmiotów, a także do umożliwienia obecności międzynarodowych obserwatorów; wzywa do uchylenia ogłoszonej w marcu 2010 r. ordynacji wyborczej, która uniemożliwiła przeprowadzenie wolnych i przejrzystych wyborów;
 5. wzywa władze Birmy/Związku Myanmar do rozważenia apeli społeczności międzynarodowej o zezwolenie Aung San Suu Kyi i wszystkim innym więźniom sumienia na uczestnictwo w procesie politycznym;
 6. wzywa społeczność międzynarodową do dołożenia wszelkich starań w celu zagwarantowania, że odbędą się wolne i demokratyczne wybory;
 7. z całą mocą wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do zniesienia ograniczeń wolności zgromadzeń, stowarzyszeń, przemieszczania się i wolności słowa, również w odniesieniu do wolnych i niezależnych mediów, częściowo przez udostępnienie usług internetowych i telefonii komórkowej oraz zaprzestanie stosowania cenzury;
 8. zdecydowanie potępia nieustanne i systematyczne łamanie praw człowieka, podstawowych wolności i podstawowych praw demokratycznych ludności Birmy/Związku Myanmar; wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do położenia kresu łamaniu międzynarodowego prawa praw człowieka i prawa humanitarnego;
 9. wzywa rząd Birmy/Związku Myanmar do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia oraz do przywrócenia im pełni praw politycznych oraz powstrzymania się od dalszych zatrzymań ze względów politycznych;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

10. wzywa wysokiego przedstawiciela i państwa członkowskie do publicznego wsparcia zalecenia specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. Birmy/Związku Myanmar, zgodnie z którym Organizacja Narodów Zjednoczonych powinna powołać komisję śledczą ds. zbadania zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości w Birmy/Związku Myanmar, oraz do włączenia tego wniosku do projektu rezolucji, która będzie przedmiotem dyskusji na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 2010 r.;
11. podkreśla, że wyzwaniom politycznym i społeczno-gospodarczym, przed którymi stoi Birma/Związek Myanmar, można podołać jedynie w drodze rzeczywistego dialogu z wszystkimi stronami, w tym z grupami etnicznymi i opozycją;
12. ponownie przypomina, że dla przejścia do demokracji kluczowe znaczenie ma rzeczywisty dialog i pojednanie narodowe; apeluje do rządu Birmy/Związku Myanmar, aby bezzwłocznie nawiązał rzeczywisty dialog z wszystkimi partiami oraz grupami etnicznymi; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wysiłki medacyjne podjęte przez sekretarza generalnego ONZ i specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. Birmy/Związku Myanmar;
13. wzywa rządy Chin, Indii i Rosji, aby wykorzystały swoje znaczne możliwości nacisku gospodarczego i politycznego na władze Birmy/Związku Myanmar w celu doprowadzenia do istotnej poprawy w tym kraju, a także by zaprzęstały dostaw broni i innych strategicznych zasobów; wzywa rządy krajów ASEAN i Chin, które utrzymują „uprzywilejowane stosunki” z Birma/Związkiem Myanmar, do dołożenia wszelkich starań szczególnie w celu położenia kresu polityce czystek etnicznych wobec mniejszości Rohingya, wskutek której setki tysięcy osób uciekają przez granicę do Bangladeszu, a sytuacja najuboższych mieszkańców regionu Cox's Bazaar ulega dalszemu pogorszeniu;
14. zdecydowanie popiera nieustającą pracę specjalnego wysłannika UE i zachęca władze Birmy/Związku Myanmar do pełnej współpracy z nim;
15. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady w sprawie rozszerzenia okresu stosowania środków ograniczających, przewidzianych w obecnej decyzji UE, o kolejny rok, i podkreśla swoją gotowość do rewizji, zmiany lub zaostreżenia przyjętych już środków w zależności od rozwoju sytuacji;
16. wzywa Komisję do cofnięcia decyzji o ograniczeniu środków finansowych dla uchodźców na granicy Tajlandii z Birma oraz do natychmiastowego rozpoczęcia finansowania pomocy transgranicznej, zwłaszcza pomocy medycznej;
17. ponawia swój apel o znalezienie rozwiązania kwestii uchodźców z mniejszości Rohingya w Bangladeszu; wzywa rząd Bangladeszu do wyrażenia zgody na oficjalne zarejestrowanie ich jako uchodźców oraz wzywa władze Birmy/Związku Myanmar do zaprzestania wszelkich form prześladowania mniejszości Rohingya i do pełnego przestrzegania ich praw podstawowych jako mniejszości religijnej i etnicznej;
18. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie Unii Europejskiej dla całkowitego embarga na dostawy broni i wzywa europejskie rządy oraz Komisję do czynnego działania na rzecz wypracowania globalnego konsensu popierającego taki zakaz;
19. popiera misję medacyjną, jakiej podjął się sekretarz generalny ONZ, i z zadowoleniem przyjmuje jego zaangażowanie na rzecz rozwiązania tego problemu;
20. zobowiązuje swoje delegacje ds. stosunków z krajami ASEAN, Chinami, Rosją, USA, Indiami, krajami Azji Południowej i Japonii, by zajęły się tematem Birmy/Związku Myanmar podczas posiedzeń z udziałem swych odpowiedników i partnerów w dyskusji reprezentujących te kraje;
21. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, specjalnemu wysłannikowi UE ds. Birmy, birmańskiej Państwowej Radzie ds. Pokoju i Rozwoju, rządów państw członkowskich ASEAN i ASEM, sekretariatowi ASEM, Międzyparlamentarnej Grupie ASEAN ds. Myanmaru, Daw Aung San Suu Kyi, sekretarzowi generalnemu ONZ, wysokiemu komisarzowi ONZ ds. praw człowieka oraz specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. Birmy/Związku Myanmar.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Ustanowienie Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej ***II

P7_TA(2010)0158

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Urząd Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (16626/2/2009 – C7-0049/2010 – 2009/0027(COD))

(2011/C 161 E/24)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (16626/2/2009 – C7-0049/2010),
- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2009)0066),
- uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 63 akapit pierwszy ust. 1 i 2 a także art. 66 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0071/2009),
- uwzględniając swoje stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 7, art. 74 i art. 78 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 72 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0118/2010),

1. zatwierdza stanowisko Rady;
2. stwierdza, że akt zostaje przyjęty zgodnie z tym stanowiskiem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, 7.5.2009, P6_TA(2009)0379.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

4. zobowiązuje sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom krajowym.

Charakterystyka energetyczna budynków (przekształcenie) ***II

P7_TA(2010)0159

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie) (05386/3/2010 – C7-0095/2010 – 2008/0223(COD))

(2011/C 161 E/25)

(Zwykła procedura legislacyjna: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (05386/3/2010 – C7-0095/2010),
- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2008)0780),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 i art. 175 ust. 1 traktatu WE, na podstawie których Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0413/2008),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 7 i art. 194 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 maja 2009 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 21 kwietnia 2009 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 72 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0124/2010),

1. zatwierdza stanowisko Rady;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte z 23.4.2009, P6_TA(2009)0278.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 17.11.2009, s. 75.

⁽³⁾ Dz.U. C 200 z 25.8.2009, s. 41.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji,
3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji,
4. stwierdza, że akt zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
6. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu należytego zakończenia wszystkich procedur oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenia

dotyczące dyrektywy 2010/31/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie)

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 290 TFUE

„Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy dyrektywy 2010/31/UE nie przesądzają o przyszłym stanowisku tych instytucji w odniesieniu do stosowania art. 290 TFUE lub poszczególnych aktów ustawodawczych zawierających takie przepisy.”

Oświadczenie Komisji w sprawie okresów spowolnienia prac

„Komisja Europejska przyjmuje do wiadomości, że – oprócz przypadków, w których akt ustawodawczy przewiduje tryb pilny – Parlament Europejski i Rada uważają, że notyfikowanie aktów delegowanych musi uwzględniać okresy spowolnienia prac instytucji (zima, lato i wybory europejskie), tak aby Parlament Europejski i Rada mogły wykonywać swoje prerogatywy w terminach przewidzianych w odnośnych aktach ustawodawczych, i jest gotowa działać w zgodzie z powyższym.”

Oświadczenie Komisji w sprawie finansowania efektywności energetycznej budynków

„Komisja pragnie podkreślić, że przy przekształcaniu europejskiego sektora budowlanego w sektor energooszczędny i niskoemisyjny kluczową rolę odgrywają instrumenty finansowania. Komisja będzie w dalszym ciągu zachęcać państwa członkowskie do jak najszerszego wykorzystania środków dostępnych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (w chwili obecnej – oprócz nieograniczonego wsparcia finansowego, jakie jest już dostępne na rzecz wykorzystania zrównoważonych źródeł energii w budynkach publicznych oraz handlowych/przemysłowych – wykorzystanie można do 4 % całkowitych kwot krajowych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, czyli kwotę wynoszącą 8 mld EUR, do celów zwiększenia efektywności energetycznej i wykorzystania energii odnawialnej w sektorze budownictwa mieszkaniowego) oraz będzie udzielać państwom członkowskim wsparcia w zakresie lepszego wykorzystania dostępnych środków i źródeł finansowania, które mogą posłużyć jako bodziec stymulujący inwestycje w dziedzinie efektywności energetycznej.

Ponadto Komisja rozważy możliwość dalszego rozwoju wszystkich istniejących już inicjatyw, takich jak inicjatywa »Inteligentne miasta«(SET-Plan COM(2009)0519), lub wykorzystania budżetu programu »Inteligentna Europa – Europa II«, np. do celów dzielenia się wiedzą i zapewnienia pomocy technicznej przy ustanawianiu krajowych funduszy obrotowych.

Ponadto Komisja przygotuje przegląd i analizę mechanizmów finansowania, jakie są obecnie w użyciu w państwach członkowskich, a następnie wykorzysta wyciągnięte wnioski w celu rozpowszechnienia najlepszych praktyk w całej UE.

Wreszcie, po przeprowadzeniu analizy, o której mowa w art. 10 ust. 5 dyrektywy 2010/31/UE, Komisja rozważy możliwość stworzenia w przyszłości zachęt finansowych (m.in. w odniesieniu do instrumentów unijnych przeznaczonych do tego celu, o których mowa w art. 10 ust. 5 lit. a) oraz optymalnych metod wykorzystania ich przy inwestycjach w zakresie zwiększania efektywności energetycznej budynków.”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013 (zmiana decyzji nr 573/2007/WE) *I**

P7_TA(2010)0160

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” i uchylającą decyzję Rady 2004/904/WE (COM(2009)0456 – C7-0123/2009 – 2009/0127(COD))

(2011/C 161 E/26)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2009)0456),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 2 lit. b) Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0123/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 78 ust. 2 i art. 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0125/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania jego stanowiska Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0127

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 i art. 80,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W związku z ustanowieniem wspólnego unijnego programu przesiedleń, mającego na celu wzmocnienie skutków działań związanych z przesiedleniami **w Unii** w ramach zapewniania ochrony uchodźcom, a także osiągnięcie jak największego strategicznego wpływu działań przesiedleńczych poprzez lepsze ich ukierunkowanie na osoby, w przypadku których przesiedlenie jest najbardziej konieczne, istnieje konieczność regularnego ustalania na poziomie Unii wspólnych priorytetów w zakresie przesiedleń.
- (2) **Aby zrealizować cele decyzji nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawiającego wspólne roczne priorytety Unii** w odniesieniu do regionów geograficznych i narodowości, a także szczególnych kategorii uchodźców, którzy mają zostać przesiedleni. **Szczególnie istotne jest, aby w czasie przygotowywanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami.**
- (3) Uwzględniając potrzeby w zakresie przesiedleń, **które mają zostać** określone w decyzji Komisji **ustanawiającej** wspólne roczne priorytety **Unii** w zakresie przesiedleń **zgodnie z niniejszą decyzją**, konieczne jest również dodatkowe wsparcie finansowe na działania przesiedleńcze przeznaczone dla **■** rejonów geograficznych oraz narodowości, a także szczególnych kategorii uchodźców, którzy mają być przesiedleni, w przypadkach gdy przesiedlenia uważane są za najlepsze rozwiązanie z uwagi na ich szczególne potrzeby.
- (4) W związku z powyższym wskazane jest dostosowanie harmonogramu dotyczącego terminu przekazywania danych koniecznych do obliczenia rocznego przydziału dla poszczególnych państw członkowskich, terminu przedkładania programów rocznych Komisji oraz terminu przyjmowania przez Komisję decyzji o finansowaniu.
- (5) **W celu zachęcenia większej liczby państw członkowskich do udziału w działaniach dotyczących przesiedleń należy udzielić dodatkowego wsparcia finansowego państwom członkowskim uczestniczącym w programie przesiedleń po raz pierwszy.**
- (6) Konieczne jest również ustalenie zasad kwalifikowalności wydatków na dodatkowe wsparcie finansowe na rzecz przesiedleń,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 1.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji nr 573/2007/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 5 przyjmuje oznaczenie ust. 3;
- b) ust. 3 przyjmuje oznaczenie ust. 4 i otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie otrzymują ustaloną kwotę w wysokości 4 000 EUR na każdą **osobę przesiedloną zgodnie ze wspólnymi rocznymi priorytetami Unii, ustanowionymi** zgodnie z **ust. 6 i 7** w odniesieniu do regionów geograficznych i narodowości **■**.

Następujące kategorie narażonych grup uchodźców uważa się za wspólne roczne priorytety Unii na mocy ust. 6 i 7, niezależnie od rocznych priorytetów w odniesieniu do regionów geograficznych i narodowości:

- **dzieci i kobiety zagrożone w szczególności przemocą lub wykorzystywaniem psychologicznym, fizycznym lub seksualnym;**
- **pozbawieni opieki małoletni, których przesiedlenie leży w ich najlepszym interesie, zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz konwencją ONZ o prawach dziecka;**
- **osoby o specjalnych potrzebach medycznych, wymagające szczególnej opieki w określonych warunkach, które można poddać leczeniu wyłącznie po przesiedleniu;**
- **osoby, które padły ofiarą przemocy i tortur;**
- **osoby potrzebujące awaryjnego lub pilnego przesiedlenia z powodów prawnych oraz wymagające ochrony.”;**

c) **dodaje się ustęp w brzmieniu:**

„4a. Dla tych państw członkowskich, które ubiegają się o uzyskanie finansowania przyznawanego na mocy niniejszego artykułu po raz pierwszy, ustalona kwota na każdą przesiedloną osobę wynosi w pierwszym roku kalendarzowym 6 000 EUR, a w drugim roku – 5 000 EUR. W kolejnych latach ustalona kwota wynosi 4 000 EUR na każdą przesiedloną osobę. Dodatkowa kwota uzyskiwana przez nowe państwa członkowskie uczestniczące w programie w ciągu pierwszych dwóch lat ich udziału jest przeznaczana na opracowanie trwałego programu przesiedleń.”;

d) ust. 4 przyjmuje oznaczenie ust. 5 oraz otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku, gdy państwo członkowskie przesiedla osobę należącą do więcej niż jednej z kategorii, o których mowa we wspólnych rocznych priorytetach **Unii** w zakresie przesiedleń, ustanowionych zgodnie z **ust. 6 i 7**, otrzymuje ono stałą kwotę za daną osobę tylko raz.”;

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Aby zrealizować cele niniejszej decyzji polegające na uczynieniu z przesiedleń skutecznego instrumentu ochronnego, Komisja przyjmuje decyzję ustanawiającą wspólne roczne priorytety Unii w zakresie przesiedleń przy pomocy aktów delegowanych zgodnie z art. 52a i na warunkach określonych w art. 52b i 52c.”;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

f) *dodaje się ustępy w brzmieniu:*

„7. W przypadku nieprzewidzianej sytuacji awaryjnej wymagającej pilnej aktualizacji wspólnych rocznych priorytetów Unii dotyczących przesiedleń, procedura przewidziana w art. 52 lit. d) ma zastosowanie do aktów delegowanych przyjmowanych zgodnie z tym artykułem.

8. W terminie dwudziestu dni kalendarzowych od dnia doręczenia decyzji Komisji decyzji w sprawie ustanowienia wspólnych rocznych priorytetów Unii zgodnie z **ust. 6 oraz 7**, państwa członkowskie przekazują Komisji szacunkową liczbę osób, które przyjmą w kolejnym roku kalendarzowym zgodnie z **tą decyzją** na dany rok. Komisja przekazuje te **szacunki Parlamentowi Europejskiemu i Radzie**.

9. Wyniki oraz **wpływ** pomocy finansowej na działania związane z przesiedleniem przeprowadzane zgodnie ze wspólnymi rocznymi priorytetami Unii są **włączane** przez państwa członkowskie do **ich sprawozdań na podstawie** art. 50 ust. 2, oraz przez Komisję **do jej sprawozdania na podstawie** art. 50 ust. 3.”.

2. W art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do dnia 1 września każdego roku do roku 2013 Komisja przedstawia państwom członkowskim szacunkowe kwoty, które zostaną im przydzielone na następny rok kalendarzowy z ogólnej kwoty środków przydzielonych w ramach rocznej procedury budżetowej, obliczone zgodnie z art. 13.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia 1 grudnia każdego roku do roku 2013 państwa członkowskie przedstawiają Komisji projekt programu rocznego na następny rok sporządzony zgodnie z programem wieloletnim i zawierający następujące elementy:

a) ogólne zasady wyboru projektów, które mają być finansowane w ramach programu rocznego;

b) opis działań, które mają być wspierane w ramach programu rocznego;

c) proponowany finansowy podział wkładu Funduszu na różne działania w ramach programu; oraz wskazanie wnioskowanej kwoty na pokrycie kosztów pomocy technicznej w ramach art. 16, służącej realizacji programu rocznego.”;

c) ust. 5 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje decyzję w sprawie finansowania zatwierdzającą program roczny do dnia 1 kwietnia danego roku. W decyzji określa się kwotę przydzieloną danemu państwu członkowskiemu oraz okres, w którym wydatki są kwalifikowalne.”.

3. W art. 35 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie otrzymują stałą kwotę w wysokości 4 000 EUR na każdą przesiedloną osobę, która jest przyznawana jako kwota ryczałtowa na każdą faktycznie przesiedloną osobę.”.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

4. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 52a

Wykonywanie przekazywanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 6 i 7, przyznaje się Komisji na okres, o którym mowa w art. 1 akapit pierwszy.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 52b i 52c. W sytuacjach wymagających pilnego rozpatrzenia stosuje się procedurę przewidzianą w art. 52d.

Artykuł 52b

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13 ust. 6 i 7.
2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę podejmowania decyzji o uchyleniu przekazanych uprawnień, stara się o tym poinformować drugą instytucję oraz Komisję z podaniem przekazanych uprawnień, które mogą być przedmiotem uchylenia, oraz ewentualnych powodów odwołania.
3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub w późniejszym określonym w niej terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych. Jest ona opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 52c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą zgłosić sprzeciw wobec aktu delegowanego w ciągu jednego miesiąca od dnia powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten ulega przedłużeniu o jeden miesiąc.
2. Jeżeli po upływie tego okresu ani Parlament Europejski, ani Rada nie zgłoszą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie w dniu w nim określonym.
3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada zgłoszą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja zgłaszająca sprzeciw podaje powody zgłoszenia sprzeciwu.

Artykuł 52d

Procedura w trybie pilnym

1. Akty delegowane przyjęte na mocy niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i są stosowane dopóki nie zostanie zgłoszony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Powiadomienie o akcie delegowanym przyjętym na mocy niniejszego artykułu wysyłane do Parlamentu Europejskiego i Rady zawiera uzasadnienie zastosowania procedury w trybie pilnym.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. Parlament Europejski i Rada mogą zgłosić sprzeciw wobec aktu delegowanego przyjętego na mocy niniejszego artykułu w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia. W takim przypadku akt przestaje obowiązywać. Instytucja zgłaszająca sprzeciw podaje jego powody.”

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Migracja z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (zmiana rozporządzenia (WE) nr 1104/2008) *

P7_TA(2010)0161

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (COM(2009)0508 – C7-0244/2009 – 2009/0136(NLE))

(2011/C 161 E/27)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Rady (COM(2009)0508),
- uwzględniając art. 66 i art. 67 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0244/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 74 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0126/2010),

Wtorek, 18 maja 2010 r.

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. niezależnie od faktu, że Rada traktuje SIS 1+RE jako plan awaryjny w razie niepowodzenia SIS II, Parlament jako współprawodawca przy tworzeniu systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 ⁽¹⁾ i organ władzy budżetowej zastrzega sobie prawo do zatrzymania w rezerwie funduszy, które zostaną przeznaczone w budżecie rocznym na 2011 r. na rozwój SIS II, aby zagwarantować pełną kontrolę i nadzór nad procesem ze strony Parlamentu;
3. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 TFUE;
4. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
5. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 3 preambuły**

(3) Warunki wstępne dotyczące migracji nie zostaną spełnione do dnia 30 czerwca 2010 r. Aby uruchomić SIS II zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) 1987/2006 i decyzją 2007/533/WSiSW, rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 i decyzja 2008/839/WSiSW powinny nadal mieć zastosowanie aż do ukończenia migracji.

(3) Warunki wstępne dotyczące migracji nie zostaną spełnione do dnia 30 czerwca 2010 r. Aby uruchomić SIS II zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) 1987/2006 i decyzją 2007/533/WSiSW, rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 i decyzja 2008/839/WSiSW powinny nadal mieć zastosowanie aż do ukończenia migracji. **W razie niepowodzenia obecnego projektu SIS II po przeprowadzeniu testów należy opracować alternatywne rozwiązanie techniczne, którego pełne skutki finansowe powinny zostać przedstawione wszystkim zainteresowanym stronom.**

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 4 preambuły**

(4) Komisja i państwa członkowskie powinny kontynuować ścisłą współpracę na wszystkich etapach migracji, aby doprowadzić do ukończenia tego procesu. Należy ustanowić grupę ekspertów aby uzupełnić obecną strukturę organizacyjną.

(4) Komisja i państwa członkowskie powinny kontynuować ścisłą współpracę na wszystkich etapach migracji, aby doprowadzić do ukończenia tego procesu. **W konkluzjach Rady w sprawie SIS II z dnia 26-27 lutego 2009 r. i 4-5 czerwca 2009 r. ustanowiono nieformalny organ składający się z ekspertów z państw członkowskich zwany „Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem”, aby zacieśnić współpracę i zapewnić bezpośrednie wsparcie państw członkowskich dla projektu centralnego SIS II. W związku z tym należy na mocy niniejszego rozporządzenia formalnie ustanowić grupę ekspertów, zwaną Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem (GPMB), aby uzupełnić obecną strukturę organizacyjną. W celu zapewnienia wydajności i opłacalności członkowie GPMB powinni być mianowani na stałe, a ich liczba powinna być ograniczona.**

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 3

**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 6 preambuły**

(6) *Należy zaplanować techniczny plan awaryjny dla osiągnięcia funkcji SIS II. Zatem opis technicznych elementów architektury migracyjnej należy przystosować tak, aby możliwe było zastosowanie innego rozwiązania technicznego co do rozwoju centralnego SIS II.*

(6) *Konieczne jest przyjęcie ram prawnych umożliwiających migrację do ewentualnego alternatywnego rozwiązania technicznego, jeżeli testy wykażą, że SIS II nie może zostać z powodzeniem wdrożony.* Opis technicznych elementów architektury migracyjnej należy przystosować tak, aby możliwe było zastosowanie innego rozwiązania technicznego co do rozwoju centralnego SIS II. *Każde alternatywne rozwiązanie techniczne powinno opierać się na najlepszej dostępnej technologii, być opłacalne i wdrażane według precyzyjnego i racjonalnego harmonogramu. Komisja powinna we właściwym czasie przedstawić gruntowną analizę budżetową kosztów związanych z takim alternatywnym rozwiązaniem technicznym. Należy wyraźnie stwierdzić, że ramy prawne ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1987/2006 mają zastosowanie do wszystkich rozwiązań, niezależnie od ich technicznego charakteru.*

Poprawka 4

**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 16 a preambuły (nowy)**

(16a) *Ponieważ Parlament Europejski jako współprawodawca jest odpowiedzialny za utworzenie, działanie i eksploatację SIS II zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006, oraz ponieważ migracja finansowana jest z budżetu Unii Europejskiej, za który Parlament jest również współodpowiedzialny, Parlament Europejski powinien zostać włączony w proces decyzyjny dotyczący migracji. Pozytywna opinia Parlamentu Europejskiego, wydana na podstawie przekazanych przez Komisję informacji dotyczących wyników testu, powinna być wymagana przed przełączeniem na nowy system informacyjny Schengen.*

Poprawka 5

**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt -1 (nowy)
Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008
Artykuł 1 – ustęp 1**

(-1) Artykuł 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. System informacyjny Schengen (SIS), ustanowiony zgodnie z postanowieniami tytułu IV konwencji z Schengen z 1990 r. (SIS 1+), zostaje zastąpiony nowym systemem – systemem informacyjnym Schengen II (SIS II) – lub alternatywnym rozwiązaniem technicznym opartym na najlepszej dostępnej technologii, i rozsądnym z uwagi na jasny harmonogram jego wdrożenia oraz jego opłacalność. Utworzenie, działanie i eksploatację tego nowego systemu określa rozporządzenie (WE) nr 1987/2006.”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt -1 a (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 1 – ustęp 1 a (nowy)

(-1a) W art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W przypadku przerwania obecnego projektu SIS II i zastosowania alternatywnego rozwiązania technicznego zawarte w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do SIS II traktuje się jak odniesienia do tego alternatywnego rozwiązania technicznego.”

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 11 – ustęp 2

2. Państwa członkowskie uczestniczące w SIS 1+ przeprowadzają migrację z N.SIS do N.SIS II, korzystając z tymczasowej architektury migracyjnej, przy wsparciu ze strony Francji i Komisji.

2. Państwa członkowskie uczestniczące w SIS 1+ przeprowadzają migrację z N.SIS do N.SIS II **do dnia 31 grudnia 2011 r.**, korzystając z tymczasowej architektury migracyjnej, przy wsparciu ze strony Francji i Komisji. **W przypadku wdrożenia alternatywnego rozwiązania technicznego, o którym mowa w art. 11 ust. 5a, data ta może zostać zmieniona zgodnie z procedurą opisaną w art. 17 ust. 2.**

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3 a (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 11 – ustęp 5

(3a) Artykuł 11 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przelączenie przewidziane w ramach procesu migracji następuje po walidacji, o której mowa w art. 8 ust. 7, oraz po wydaniu przez Parlament Europejski pozytywnej opinii na podstawie informacji o wynikach testu, przekazanych przez Komisję zgodnie z art. 55 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006.”

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3 b (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 11 – ustęp 5a (nowy)

(3b) W art. 11 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Rozwój SIS II można osiągnąć poprzez wprowadzenie alternatywnego rozwiązania technicznego.”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 - punkt 3 c (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 14 – ustęp 5a (nowy)

(3c) W art. 14 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Komisja opracowuje i wdraża pakiet dodatkowych środków, aby zapobiec przeciekowi informacji o danych osobowych z baz danych i zapewnić ochronę danych osobowych przez cały czas trwania testów i migracji z SIS I do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).”

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 17 a – ustęp 1

1. Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów technicznych, zwaną Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem (zwaną dalej „GPMB”), bez uszczerbku dla obowiązków i działań właściwych Komisji, Francji i innym państwom członkowskim uczestniczącym w SIS 1+. GPMB stanowi forum koordynacji centralnych i krajowych projektów SIS II.

1. Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów technicznych, zwaną Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem (zwaną dalej „GPMB”), bez uszczerbku dla obowiązków i działań właściwych Komisji, Francji i innym państwom członkowskim uczestniczącym w SIS 1+. GPMB stanowi forum **wsparcia rozwoju projektu centralnego SIS II. Ułatwia ono spójność i zapewnia koordynację** centralnych i krajowych projektów SIS II.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 17 a – ustęp 2

2. GPMB składa się z maksymalnie 10 **ekspertów**. Państwa członkowskie działające w ramach Rady wyznaczają maksymalnie ośmiu **ekspertów** i taką samą liczbę zastępców. Dwóch **ekspertów** i dwóch zastępców wyznacza dyrektor generalny właściwej dyrekcji generalnej Komisji spośród urzędników Komisji. **W posiedzeniach GPMB mogą uczestniczyć inni** zainteresowani urzędnicy Komisji.

2. GPMB składa się z maksymalnie 10 **członków, mających kwalifikacje do aktywnego przyczynienia się do rozwoju SIS II, którzy spotykają się regularnie**. Państwa członkowskie działające w ramach Rady wyznaczają maksymalnie ośmiu **członków** i taką samą liczbę zastępców. **Maksymalnie dwóch członków** i dwóch zastępców wyznacza dyrektor generalny właściwej dyrekcji generalnej Komisji spośród urzędników Komisji. W posiedzeniach GPMB **na koszt swej stosownej administracji lub instytucji** mogą **brać udział** zainteresowani **posłowie lub stosowni urzędnicy Parlamentu Europejskiego, eksperci z państw członkowskich i urzędnicy Komisji bezpośrednio zaangażowani w rozwój projektów SIS II**. GPMB może **zapraszać dalszych ekspertów do uczestnictwa w posiedzeniach GPMB zgodnie z zakresem swych wymagań i obowiązków, na koszt ich stosownej administracji, instytucji lub przedsiębiorstwa**.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 17 a – ustęp 5

5. GPMB sporządza swój zakres wymagań i obowiązków. Staje się on skuteczny po otrzymaniu przychylnej opinii dyrektora generalnego właściwej dyrekcji generalnej Komisji.

5. GPMB sporządza swój zakres wymagań i obowiązków. Staje się on skuteczny po otrzymaniu przychylnej opinii dyrektora generalnego właściwej dyrekcji generalnej Komisji. **W zakres wymagań i obowiązków GPMB wchodzi wymóg publikacji regularnych sprawozdań oraz udostępniania ich Parlamentowi Europejskiemu, aby zapewnić pełną kontrolę i nadzór ze strony Parlamentu.**

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 17 a – ustęp 6

6. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 2 koszty administracyjne i koszty podróży wynikające z działalności prowadzonej przez GPMB pokrywane są z budżetu ogólnego Unii Europejskiej w takim zakresie, w jakim nie są zwracane z innych źródeł. W odniesieniu do kosztów podróży ekspertów GPMB wyznaczonych przez państwa członkowskie w ramach Rady oraz ekspertów zaproszonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, które powstaną w związku z działalnością GPMB, stosuje „Zasady zwrotu kosztów poniesionych przez osoby niebędące pracownikami Komisji, powołane w charakterze ekspertów” Komisji.

6. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 2 koszty administracyjne i koszty podróży wynikające z działalności prowadzonej przez GPMB pokrywane są z budżetu ogólnego Unii Europejskiej w takim zakresie, w jakim nie są zwracane z innych źródeł. W odniesieniu do kosztów podróży ekspertów GPMB wyznaczonych przez państwa członkowskie w ramach Rady oraz ekspertów zaproszonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, które powstaną w związku z działalnością GPMB, stosuje „Zasady zwrotu kosztów poniesionych przez osoby niebędące pracownikami Komisji, powołane w charakterze ekspertów” Komisji. **Niezbędne środki na pokrycie kosztów posiedzeń GPMB pochodzą ze środków obecnie przewidzianych w programowaniu finansowym na lata 2010-2013 na system informacyjny Schengen drugiej generacji (SIS II).**

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 5**

Rozporządzenie (WE) nr 1104/2008

Artykuł 19

Rozporządzenie przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. „Rozporządzenie przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006, **ale w żadnym wypadku nie później niż w dniu 31 grudnia 2013 r.**”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Migracja z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (zmiana decyzji 2008/839/WSiSW) *

P7_TA(2010)0162

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego decyzję 2008/839/WSiSW w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (COM(2010)0015 – C7-0040/2010 – 2010/0006(NLE))

(2011/C 161 E/28)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0015),
 - uwzględniając art. 74 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu UE, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0040/2010),
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0127/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. niezależnie od faktu, że Rada traktuje SIS 1+RE jako plan awaryjny w razie niepowodzenia SIS II, Parlament Europejski jako współprawodawca przy tworzeniu systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 ⁽¹⁾) i organ władzy budżetowej zastrzega sobie prawo do zatrzymania w rezerwie funduszy, które zostaną przeznaczone w budżecie rocznym na 2011 r. na rozwój SIS II, aby zagwarantować pełną kontrolę i nadzór nad procesem ze strony Parlamentu.
 3. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 TFUE;
 4. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 5. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 3 preambuły

(3) Do 30 czerwca 2010 r. warunki wstępne co do migracji nie zostaną spełnione. Aby uruchomić SIS II zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) 1987/2006 i decyzją 2007/533/WSiSW, rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 i decyzja 2008/839/WSiSW powinny nadal mieć zastosowanie aż do ukończenia migracji.

(3) Do 30 czerwca 2010 r. warunki wstępne co do migracji nie zostaną spełnione. Aby uruchomić SIS II zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) 1987/2006 i decyzją 2007/533/WSiSW, rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 i decyzja 2008/839/WSiSW powinny nadal mieć zastosowanie aż do ukończenia migracji. **W razie niepowodzenia obecnego projektu SIS II zawiedzie po przeprowadzeniu testów należy opracować alternatywne rozwiązanie techniczne, którego pełne skutki finansowe powinny zostać przedstawione wszystkim zainteresowanym stronom.**

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 4 preambuły

(4) Komisja i państwa członkowskie powinny kontynuować ścisłą współpracę na wszystkich etapach migracji, aby doprowadzić do ukończenia tego procesu. Należy ustanowić grupę ekspertów, aby uzupełnić obecną strukturę organizacyjną.

(4) Komisja i państwa członkowskie powinny kontynuować ścisłą współpracę na wszystkich etapach migracji, aby doprowadzić do ukończenia tego procesu. **W konkluzjach Rady w sprawie SIS II z 26–27 lutego 2009 r. i 4–5 czerwca 2009 r. ustanowiono nieformalny organ składający się z ekspertów z państw członkowskich zwany Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem, aby zacieśnić współpracę i zapewnić bezpośrednie wsparcie państw członkowskich dla projektu centralnego SIS II. W związku z tym należy na mocy niniejszego rozporządzenia formalnie ustanowić grupę ekspertów, aby uzupełnić obecną strukturę organizacyjną. W celu zapewnienia wydajności i opłacalności członkowie GPMB powinni być mianowani na stałe, a ich liczba powinna być ograniczona.**

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 6 preambuły

(6) **Należy zaplanować techniczny plan awaryjny dla osiągnięcia funkcji SIS II. Zatem** opis technicznych elementów architektury migracyjnej należy przystosować tak, aby możliwe było zastosowanie innego rozwiązania technicznego co do rozwoju centralnego SIS II.

(6) **Konieczne jest przyjęcie ram prawnych umożliwiających migrację do ewentualnego alternatywnego rozwiązania technicznego, jeżeli testy wykażą, że SIS II nie może zostać z powodzeniem wdrożony.** Opis technicznych elementów architektury migracyjnej należy przystosować tak, aby możliwe było zastosowanie innego rozwiązania technicznego co do rozwoju centralnego SIS II. **Każde alternatywne rozwiązanie techniczne powinno opierać się na najlepszej dostępnej technologii, być opłacalne i wdrażane według precyzyjnego i racjonalnego harmonogramu. Komisja powinna we właściwym czasie przedstawić gruntowną analizę budżetową kosztów związanych z takim alternatywnym rozwiązaniem technicznym. Należy wyraźnie stwierdzić, że ramy prawne ustanowione przez decyzję 2007/533/WSiSW mają zastosowanie do wszystkich rozwiązań, niezależnie od ich technicznego charakteru.**

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 16 a preambuły (nowy)**

(16a) Ponieważ Parlament Europejski jako współprawodawca jest odpowiedzialny za utworzenie, działanie i eksploatację SIS II zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006, oraz ponieważ migracja finansowana jest z budżetu Unii Europejskiej, za który Parlament jest również współodpowiedzialny, Parlament Europejski powinien zostać włączony w proces decyzyjny dotyczący migracji. Pozytywna opinia Parlamentu Europejskiego, wydana na podstawie przekazanych przez Komisję informacji dotyczących wyników testu, powinna być wymagana przed przełączeniem na nowy system informacyjny Schengen.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt -1 (nowy)
Decyzja Rady 2008/839/WSiSW
Artykuł 1 – ustęp 1**

(-1) Artykuł 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. System informacyjny Schengen (SIS 1+), ustanowiony zgodnie z postanowieniami tytułu IV konwencji z Schengen z 1990 r., zostaje zastąpiony nowym systemem – systemem informacyjnym Schengen II (SIS II) – lub alternatywnym rozwiązaniem technicznym opartym na najlepszej dostępnej technologii i rozsądnym z uwagi na jasny harmonogram jego wdrożenia oraz jego opłacalność. Utworzenie, działanie i eksploatację tego nowego systemu określa decyzja 2007/533/WSiSW.”

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt -1 a (nowy)
Decyzja Rady 2008/839/WSiSW
Artykuł 1 – ustęp 1a (nowy)**

(-1a) W art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W przypadku przerwania obecnego projektu SIS II i zastosowania alternatywnego rozwiązania technicznego zawarte w niniejszej decyzji odniesienia do SIS II traktuje się jak odniesienia do tego alternatywnego rozwiązania technicznego.”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 11 – ustęp 2

2. Państwa członkowskie uczestniczące w SIS 1+ przeprowadzają migrację z N.SIS do N.SIS II, korzystając z tymczasowej architektury migracyjnej, przy wsparciu ze strony Francji i Komisji.

2. Państwa członkowskie uczestniczące w SIS 1+ przeprowadzają migrację z N.SIS do N.SIS II **najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.**, korzystając z tymczasowej architektury migracyjnej, przy wsparciu ze strony Francji i Komisji. **W przypadku wdrożenia alternatywnego rozwiązania technicznego, o którym mowa w art. 11 ust. 5a, data ta może zostać zmieniona zgodnie z procedurą opisaną w art. 17 ust. 2.**

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3 a (nowy)**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 11 – ustęp 5

(3a) Artykuł 11 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przełączenie przewidziane w ramach migracji następuje po walidacji, o której mowa w art. 8 ust. 7, oraz po wydaniu przez Parlament Europejski pozytywnej opinii na podstawie informacji o wynikach testu, przekazanych przez Komisję zgodnie z art. 71 ust. 4 decyzji 2007/533/WSiSW.”

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3 b (nowy)**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 11 – ustęp 5a (nowy)

(3b) w art. 11 dodaje się akapit w brzmieniu:

„5a. Rozwój SIS II można osiągnąć poprzez wprowadzenie alternatywnego rozwiązania technicznego.”

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3 c (nowy)**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 14 – ustęp 5a (nowy)

(3c) w art. 14 dodaje się akapit w brzmieniu:

„5a. Komisja opracowuje i wdraża pakiet dodatkowych środków, aby zapobiec przeciekowi informacji o danych osobowych z baz danych i zapewnić ochronę danych osobowych przez cały czas trwania testów i migracji z SIS I do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 17 a – ustęp 1

1. Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów technicznych, zwaną „Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem” (zwaną dalej „GPMB”), bez uszczerbku dla obowiązków i działań właściwych Komisji, Francji i innym państwom członkowskim uczestniczącym w SIS 1+. GPMB stanowi forum **koor-**
dynacji centralnych i krajowych projektów SIS II.

1. Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów technicznych, zwaną „Komisją ds. Całościowego Zarządzania Programem” (zwaną dalej „GPMB”), bez uszczerbku dla obowiązków i działań właściwych Komisji, Francji i innym państwom członkowskim uczestniczącym w SIS 1+. GPMB stanowi forum **służące pomocą w rozwoju projektu centralnego SIS II. Ułatwia ono spójność i zapewnia koordynację** centralnych i krajowych projektów SIS II.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 17 a – ustęp 2

2. GPMB składa się maksymalnie z 10 **ekspertów**. Państwa członkowskie działające w ramach Rady wyznaczają maksymalnie ośmiu **ekspertów** i taką samą liczbę zastępców. Dwóch **ekspertów** i dwóch zastępców wyznacza dyrektor generalny właściwej dyrekcji generalnej Komisji spośród urzędników Komisji. W posiedzeniach GPMB mogą **uczestniczyć inni** zainteresowani urzędnicy Komisji.

2. GPMB składa się maksymalnie z 10 **członków, mających kwalifikacje do aktywnego przyczynienia się do rozwoju SIS II, którzy spotykają się regularnie**. Państwa członkowskie działające w ramach Rady wyznaczają maksymalnie ośmiu **członków** i taką samą liczbę zastępców. **Maksymalnie dwóch członków** i dwóch zastępców wyznacza dyrektor generalny właściwej dyrekcji generalnej Komisji spośród urzędników Komisji. W posiedzeniach GPMB **na koszt swej odnośnej administracji lub instytucji** mogą **brać udział** zainteresowani **posłowie i urzędnicy Parlamentu Europejskiego, eksperci z państw członkowskich i urzędnicy Komisji bezpośrednio zaangażowani w rozwój projektów SIS II**. GPMB może zapraszać innych ekspertów do uczestnictwa w posiedzeniach GPMB zgodnie z zakresem swych wymagań i obowiązków, na koszt ich stosownej administracji, instytucji lub przedsiębiorstwa.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 17 a – ustęp 5

5. GPMB sporządza swój zakres wymagań i obowiązków. Staje się on skuteczny po otrzymaniu przychyłnej opinii dyrektora generalnego właściwej dyrekcji generalnej Komisji.

5. GPMB sporządza swój zakres wymagań i obowiązków. Staje się on skuteczny po otrzymaniu przychyłnej opinii dyrektora generalnego właściwej dyrekcji generalnej Komisji. **W zakresie wymagań i obowiązków GPMB wchodzi wymóg publikacji regularnych sprawozdań oraz udostępniania ich Parlamentowi Europejskiemu, aby zapewnić pełną kontrolę i nadzór ze strony Parlamentu.**

Wtorek, 18 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 4**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 17 a – ustęp 6

6. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 2 koszty administracyjne i koszty podróży wynikające z działalności prowadzonej przez GPMB pokrywane są z budżetu ogólnego Unii Europejskiej w takim zakresie, w jakim nie są zwracane z innych źródeł. W odniesieniu do kosztów podróży ekspertów GPMB wyznaczonych przez państwa członkowskie w ramach Rady oraz ekspertów zaproszonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, które powstaną w związku z działalnością GPMB, stosuje „Zasady zwrotu kosztów poniesionych przez osoby niebędące pracownikami Komisji, powołane w charakterze ekspertów” Komisji.

6. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 2 koszty administracyjne i koszty podróży wynikające z działalności prowadzonej przez GPMB pokrywane są z budżetu ogólnego Unii Europejskiej w takim zakresie, w jakim nie są zwracane z innych źródeł. W odniesieniu do kosztów podróży ekspertów GPMB wyznaczonych przez państwa członkowskie w ramach Rady oraz ekspertów zaproszonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, które powstaną w związku z działalnością GPMB, stosuje „Zasady zwrotu kosztów poniesionych przez osoby niebędące pracownikami Komisji, powołane w charakterze ekspertów” Komisji. **Niezbędne środki na pokrycie kosztów posiedzeń GPMB pochodzą ze środków obecnie przewidzianych w programie finansowym na lata 2010-2013 na system informacyjny Schengen drugiej generacji (SIS II).**

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 5**

Decyzja Rady 2008/839/WSiSW

Artykuł 19

Decyzja przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 71 ust. 2 decyzji 2007/533/WSiSW.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Decyzja przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 71 ust. 2 decyzji 2007/533/WSiSW, **ale w żadnym wypadku nie później niż w dniu 31 grudnia 2013 r.**

Równe traktowanie kobiet i mężczyzn prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą *II**

P7_TA(2010)0167

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowiska przyjętego przez Radę w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG (17279/3/2009 – C7-0075/2010 – 2008/0192(COD))

(2011/C 161 E/29)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (17279/3/2009 – C7-0075/2010),

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2008)0636),

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 141 ust. 3 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu przez Komisję (C6-0341/2008),
 - uwzględniając swoje stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 i art. 157 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 66 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0146/2010),
1. przyjmuje w drugim czytaniu swoje stanowisko przedstawione poniżej;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, 6.5.2009, P6_TA(2009)0364.

⁽²⁾ Dz.U. C 228 z 22.9.2009, s. 107.

P7_TC2-COD(2008)0192

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2010/41/UE)

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Nazewnictwo włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych
*****I**

P7_TA(2010)0168

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych (COM(2009)0031 – C6-0048/2009 – 2009/0006(COD))

(2011/C 161 E/30)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2009)0031),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0048/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 grudnia 2009 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0122/2010),
1. przyjmuje przedstawione poniżej stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0006

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych i uchylającego dyrektywę Rady 73/44/EWG, dyrektywę 96/73/WE i dyrektywę 2008/121/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wielokrotnie zmieniano dyrektywę Rady 73/44/EWG z dnia 26 lutego 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do analizy ilościowej mieszanek trójskładnikowych włókien tekstylnych ⁽³⁾, dyrektywę 96/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. w sprawie niektórych metod analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych ⁽⁴⁾ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/121/WE z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie nazewnictwa wyrobów włókienniczych (*przekształcenie*) ⁽⁵⁾. Ponieważ przewiduje się kolejne zmiany, w celu zachowania jasności wymienione **akty prawne** należy zastąpić jednym aktem prawnym.
- (2) Prawodawstwo **Unii** w zakresie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych ma wysoce techniczny charakter, a jego szczegółowe przepisy muszą być regularnie aktualizowane. Mając na uwadze uniknięcie konieczności transponowania do prawodawstwa krajowego przez państwa członkowskie zmian o charakterze technicznym, a tym samym zmniejszenie obciążenia administracyjnego organów krajowych, oraz umożliwienie szybszego przyjmowania nazw nowych włókien **tekstylnych**, które mają być stosowane jednocześnie w całej **Unii**, instrumentem prawnym najbardziej odpowiednim do uproszczenia prawodawstwa wydaje się być rozporządzenie.
- (3) W celu wyeliminowania potencjalnych przeszkód dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, mogących wynikać z rozbieżności między przepisami państw członkowskich w zakresie nazewnictwa, składu i etykietowania wyrobów włókienniczych, niezbędne jest zharmonizowanie nazw włókien tekstylnych i informacji umieszczanych na etykietach, oznakowaniach i w dokumentacji towarzyszącej wyrobom włókienniczym na poszczególnych etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji.
- (4) Zasadne jest ustanowienie przepisów umożliwiających producentom złożenie wniosku o włączenie nazwy nowego włókna **tekstylnego** do wykazu dopuszczonych nazw włókien.
- (5) Należy również ustanowić przepisy w odniesieniu do niektórych produktów, które nie są zrobione wyłącznie z wyrobów włókienniczych, ale których zawartość włókiennicza stanowi istotną część produktu lub do której specjalną uwagę przykładają **podmioty gospodarcze**.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 16 grudnia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 30.3.1973, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 32 z 3.2.1997, s. 1.

⁽⁵⁾ **Dz.U. L 19 z 23.1.2009, s. 29.**

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- (6) Dopuszczalne odchylenie w stosunku do „**obcych** włókien”, o których informacja nie jest umieszczana na etykietach, powinno być stosowane zarówno do wyrobów czystych, jak i mieszanek.
- (7) Dla zapewnienia dostępności prawidłowych i jednolitych informacji dla wszystkich konsumentów **w Unii** obowiązkowe powinno być podanie składu surowcowego na etykiecie. W przypadku wyrobów, których skład w momencie produkcji jest z przyczyn technicznych trudny do określenia, możliwe powinno być podanie na etykiecie wyłącznie włókien znanych w momencie produkcji, pod warunkiem, że stanowią one pewną zawartość procentową składników wyrobu gotowego.
- (8) W celu uniknięcia rozbieżności między państwami członkowskimi w zakresie stosowanych praktyk, konieczne jest ustanowienie metod etykietowania niektórych wyrobów włókienniczych składających się z dwóch lub więcej części składowych, jak również określenie części składowych wyrobów włókienniczych, których nie ma potrzeby uwzględniać do celów etykietowania i analizy.
- (9) Wyroby włókiennicze oznakowane jedynie etykietą zbiorczą i produkty sprzedawane na metry lub w kuponach powinny być **udostępniane na rynku** w taki sposób, aby konsument mógł w pełni zaznajomić się z informacjami umieszczonymi na ogólnym opakowaniu lub na rolce.
- (10) Użycie określeń lub nazw cieszących się szczególnym prestiżem wśród użytkowników i konsumentów powinno być dopuszczane pod pewnymi warunkami. Oprócz tego, mając na uwadze zapewnienie informacji dla użytkowników i konsumentów, zasadne jest, by nazwy włókien **tekstylnych** miały związek z własnościami danego włókna.
- (11) Nadzór rynku w odniesieniu do wyrobów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich **jest** sprawowany z zastrzeżeniem przepisów dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽¹⁾ oraz **przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu** ⁽²⁾.
- (12) Konieczne jest ustanowienie metod pobierania próbek i przeprowadzania analizy wyrobów włókienniczych w celu wykluczenia potencjalnych zastrzeżeń do stosowanych metod. W trakcie urzędowych badań przeprowadzanych w państwach członkowskich w celu wyznaczenia składu surowcowego wyrobów włókienniczych składających się z mieszanek dwu- i trójskładnikowych należy stosować jednolite metody, zarówno w zakresie wstępnej obróbki próbek, jak i ich analizy ilościowej. W związku z tym w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jednolite metody analizy większości wyrobów włókienniczych składających się z mieszanek dwu- i trójskładnikowych, jakie znajdują się w obrocie. **Jednakże, aby uprościć niniejsze rozporządzenie i dostosować jednolite metody analizy do postępu technicznego, należy przekształcić metody określone w niniejszym rozporządzeniu w normy europejskie. W tym celu Komisja powinna przygotować przejście z obecnego systemu, którego metody opisano w niniejszym rozporządzeniu, na europejski system oparty na normach.**
- (13) W przypadku mieszanek **włókien**, dla których nie istnieją ujednolicone na szczeblu **Unii** metody przeprowadzania analiz, laboratorium przeprowadzające badanie może ustalić skład takich mieszanek **■**, podając w sprawozdaniu z analizy uzyskane wyniki, **zastosowaną metodę** oraz **jej dokładność ■**.
- (14) W niniejszym rozporządzeniu należy określić umowne dodatki handlowe, które mają być stosowane w odniesieniu do bezwodnej masy każdego włókna przy określaniu w drodze analizy zawartości włókien w wyrobach włókienniczych oraz podać dwa różne dodatki handlowe służące do obliczania składu włókien zgrzeblonych lub czesanych zawierających wełnę lub sierść zwierzęcą. Ponieważ laboratorium nie zawsze mogą odróżnić czy wyrób jest zgrzeblony czy czesany, wobec czego wyniki kontroli zgodności wyrobów włókienniczych przeprowadzanych **w Unii** mogą być ze sobą sprzeczne, laboratorium prowadzącym takie kontrole należy zezwolić na stosowanie w przypadku zaistnienia wątpliwości jednolitego umownego dodatku handlowego.
- (15) Należy ustanowić przepisy w odniesieniu do wyrobów wyłączonych spod ogólnych wymogów w zakresie etykietowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w odniesieniu do wyrobów jednorazowego użytku lub wyrobów, w przypadku których wymagane jest wyłącznie oznakowanie etykietą zbiorczą.
- (16) Należy ustanowić procedurę, **w tym szczegółowe wymogi, których** przestrzegać ma każdy producent lub **jakakolwiek osoba, która występuje w jego imieniu**, zamierzająca dodać do **wykazu zharmonizowanych nazw włókien tekstylnych w załączniku I** nazwę nowego włókna **tekstylnego. ■**

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.⁽²⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- (17) Aby zapewnić realizację celów niniejszego rozporządzenia przy jednoczesnym dotrzymywaniu kroku postępowi technicznemu, zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych mających na celu uzupełnienie lub zmianę elementów innych niż istotne w załącznikach I, II, IV, V, VI, VII, VIII i IX do niniejszego rozporządzenia.
- (18) W swojej rezolucji z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznaczania pochodzenia ⁽¹⁾ Parlament Europejski podkreślił, że ochrona konsumenta wymaga przejrzystych i spójnych zasad handlu, w tym oznaczania pochodzenia. Celem takiego oznaczania pochodzenia powinno być umożliwienie konsumentom pełnej informacji na temat dokładnego pochodzenia kupowanych przez nich wyrobów, tak aby chronić ich przed niezgodnymi z prawdą, niedokładnymi lub mylącymi informacjami. W tym celu należy ustanowić zharmonizowane przepisy w odniesieniu do wyrobów włókienniczych. Jeżeli chodzi o wyroby importowane, przepisy te powinny przybrać formę wymogów dotyczących obowiązkowego etykietowania. W odniesieniu do wyrobów niepodlegających obowiązkowemu oznaczeniu miejsca pochodzenia na poziomie Unii należy przewidzieć przepisy zapewniające, aby ewentualne skargi dotyczące miejsca pochodzenia nie były nieprawdziwe lub mylące.
- (19) Wymogi dotyczące oznaczania pochodzenia, określone w niniejszym rozporządzeniu odnośnie do szczególnego sektora produktów włókienniczych, nie powinny przynosić uszczerbku trwającą dyskusjom nad ogólnie stosowanym systemem oznaczania pochodzenia produktów przywożonych z państw trzecich, który ma stanowić część wspólnej polityki handlowej Unii.
- (20) Ponieważ cel działania, które ma zostać podjęte, tj. przyjęcie jednolitych przepisów w zakresie stosowania nazw włókien tekstylnych i oznakowania wyrobów włókienniczych, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, a w związku z tym, z uwagi na rozmiar działania, może zostać zrealizowany lepiej na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymienioną w powyższym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki, które są konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (21) Aby móc dokonywać świadomych wyborów, przy zakupie wyrobów włókienniczych konsumenci powinni wiedzieć, czy wyroby te zawierają w części niewłókiennej materiały pochodzenia zwierzęcego. Dlatego ważne jest wskazanie na etykiecie obecności wszelkich materiałów pochodzenia zwierzęcego.
- (22) Niniejsze rozporządzenie ogranicza się do przepisów dotyczących harmonizacji nazw włókien tekstylnych i etykietowania składu surowcowego wyrobów włókienniczych. Aby wyeliminować ewentualne utrudnienia w prawidłowym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, wynikające z rozbieżności między przepisami lub praktykami stosowanymi w państwach członkowskich, oraz aby nadążyć za rozwojem handlu elektronicznego i sprostać nowym wyzwaniom rynku wyrobów włókienniczych, należy zbadać kwestię harmonizacji lub normalizacji innych aspektów etykietowania wyrobów włókienniczych. W tym celu Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie ewentualnych wymogów dotyczących etykietowania, które powinny zostać wprowadzone na szczeblu unijnym w celu ułatwienia swobodnego przepływu wyrobów włókienniczych na rynku wewnętrznym oraz osiągnięcia w całej Unii wysokiego poziomu ochrony konsumenta. W sprawozdaniu należy przeanalizować w szczególności opinie konsumentów na temat minimalnej ilości informacji, które powinny być umieszczone na etykiecie wyrobu włókienniczego, oraz zbadać możliwości wykorzystania innych niż etykietowanie sposobów dostarczania konsumentom dodatkowych informacji. Sprawozdanie powinno opierać się na szeroko zakrojonej konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, ankietach przeprowadzonych wśród konsumentów i szczegółowej analizie kosztów i korzyści, a w stosownych przypadkach powinny towarzyszyć wnioski ustawodawcze. W sprawozdaniu należy przeanalizować w szczególności wartość dodaną – dla konsumenta – ewentualnych wymogów w zakresie etykietowania dotyczących konserwacji, rozmiaru, niebezpiecznych substancji, łatwopalności i efektywności środowiskowej wyrobów włókienniczych, stosowania symboli niezależnych od języka przy identyfikacji włókien tekstylnych, nadawania produktom oznaczeń o wyprodukowaniu ich w społecznie akceptowanych warunkach (social labelling) i etykietowania elektronicznego oraz umieszczania na etykiecie numeru identyfikacyjnego w celu uzyskania na żądanie dodatkowych informacji, zwłaszcza za pośrednictwem Internetu, na temat własności wyrobów.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0093.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

(23) Należy uchylić dyrektywy 73/44/EWG, 96/73/WE i **2008/121/WE**,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące stosowania nazw włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych **oraz określania składu surowcowego wyrobów włókienniczych przy wykorzystaniu jednolitych metod analizy ilościowej, mając na celu poprawę ich swobodnego obiegu na rynku wewnętrznym i dostarczenie konsumentom dokładnych informacji.**

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wyrobów włókienniczych.

Do celów niniejszego rozporządzenia następujące wyroby traktuje się w taki sam sposób jak wyroby włókiennicze:

- a) wyrobów składających się w co najmniej 80 % masy z włókien tekstylnych;
- b) pokryć mebli, parasoli i osłon przeciwsłonecznych, których tekstylne części składowe stanowią co najmniej 80 % ich masy;
- c) tekstylnych części składowych wielowarstwowych pokryć podłogowych, materacy i sprzętu kempingowego, jak również ocieplających podszewek obuwia, rękawiczek, pod warunkiem że takie części lub podszewki stanowią co najmniej 80 % masy całego wyrobu;
- d) materiałów włókienniczych wchodzących w skład innych wyrobów i stanowiących ich nieodłączną część, w przypadku gdy określony jest ich skład.

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do wyrobów włókienniczych, które:

- a) są przeznaczone na wywóz do krajów trzecich;
- b) są wprowadzane do państw członkowskich, pod kontrolą celną, do celów tranzytu;
- c) są przywożone z krajów trzecich w celu uszlachetnienia czynnego;
- d) są powierzane do obróbki pracownikom nakładczym lub niezależnym przedsiębiorstwom wykonującym pracę na zlecenie, bez odpłatnego przenoszenia ich własności;
- e) są dostarczane indywidualnemu konsumentowi końcowemu jako egzemplarze indywidualne.***

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
 - a) „wyroby włókiennicze” oznaczają wyroby w stanie surowym, półobrobionym, obrobionym, półwytworzonym, wytworzonym, półwykończonym lub wykończonym, które składają się wyłącznie z włókien tekstylnych, niezależnie od zastosowanego procesu ich mieszania lub łączenia;
 - b) „włókno tekstylne” oznacza:
 - i) element charakteryzujący się elastycznością, delikatnością i wysokim wskaźnikiem długości w stosunku do maksymalnego wymiaru poprzecznego, które umożliwiają jego zastosowanie w wyrobach włókienniczych;
 - ii) elastyczne taśmy lub rurki o widocznej szerokości nieprzekraczającej 5 mm, włączając taśmy wycięte z szerszych taśm lub błon wytworzonych z substancji służących do produkcji włókien wymienionych w załączniku I w tabeli 2, które można zastosować we włókiennictwie;
 - c) „widoczna szerokość” oznacza szerokość zwiniętej, spłaszczonej, ściśniętej lub skręconej taśmy lub rurki bądź, w przypadku gdy szerokość nie jest jednolita, jej średnią szerokość;
 - d) „składnik włókienniczy” oznacza część wyrobu włókienniczego o wyraźnej zawartości włókien;
 - e) „włókna obce” oznaczają wszelkie włókna, których nie podano na etykiecie;
 - f) „podszewka” oznacza oddzielny element stosowany przy wykańczaniu odzieży i innych wyrobów, składający się z jednej lub wielu warstw materiału włókienniczego luźno przytwierdzonego wzdłuż co najmniej jednego brzegu;
 - g) „etykietowanie” oznacza podanie wymaganych informacji na wyrobie włókienniczym poprzez dołączenie etykiety, za pomocą wszywki, haftu, nadruku lub wytłoczenia bądź przy użyciu innej technologii;
 - h) „etykietowanie zbiorcze” oznacza taki sposób oznakowania, w przypadku którego do wielu wyrobów włókienniczych lub składników stosuje się jedną etykietę;
 - i) „wyroby jednorazowego użytku” oznaczają wyroby włókiennicze przeznaczone do jednokrotnego użycia lub używania przez ograniczony czas, których normalne używanie wyklucza późniejsze ich użycie do tych samych lub podobnych celów.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje: „udostępnienie produktu na rynku”, „wprowadzenie do obrotu”, „producent”, „upoważniony przedstawiciel”, „importer”, „dystrybutor”, „podmioty gospodarcze”, „norma zharmonizowana”, „nadzór rynku” oraz „organ nadzoru rynku”, zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008.

Artykuł 4

Ogólne zasady

1. Wyroby włókiennicze **udostępnia się na rynku pod warunkiem, że są one opatrzone etykietą lub towarzyszą im dokumenty handlowe** zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
2. **Jeżeli przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu nie stanowią inaczej, krajowe i unijne przepisy dotyczące** ochrony własności przemysłowej i handlowej, informacji na temat pochodzenia, właściwych oznaczeń pochodzenia i zapobiegania nieuczciwej konkurencji **mają nadal zastosowanie do wyrobów włókienniczych.**

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Rozdział 2

Nazewnictwo włókien tekstylnych oraz wymogi w zakresie etykietowania wyrobów włókienniczych

Artykuł 5

Nazwy włókien tekstylnych

1. Do podawania składu **surowcowego wyrobów włókienniczych** wykorzystuje się wyłącznie nazwy włókien **tekstylnych** zamieszczone w wykazie w załączniku I.
2. Użycie nazw z wykazu w załączniku I jest zastrzeżone dla włókien, których charakter odpowiada zawartemu w tym załączniku opisowi.

Nazw tych nie można używać do pozostałych włókien. Dotyczy to użycia zarówno pełnej formy danej nazwy, jak i jej rdzenia lub przymiotnika pochodnego.

Wyrazu „jedwab” nie można używać do określenia formy lub szczególnego wyglądu ciągłej przędzy we włóknach tekstylnych.

Artykuł 6

Wnioski w sprawie nazw nowych **włókien tekstylnych**

Producent lub **jakakolwiek osoba, która występuje w jego imieniu**, może zwrócić się do Komisji o dodanie nazwy nowego włókna **tekstylnego** do wykazu zamieszczonego w załączniku I.

Do wniosku należy dołączyć dokumentację techniczną sporządzoną zgodnie z załącznikiem II.

Artykuł 7

Wyroby czyste

1. Oznaczenie „100 %”, „czysty” lub „całkowity” może być stosowane wyłącznie do wyrobów włókienniczych składających się w całości z tego samego włókna.

Takich lub podobnych określeń nie można stosować do innych wyrobów.

2. Wyrób włókienniczy **może być uznany** za składający się wyłącznie z tego samego włókna, jeżeli zawartość **■** włókien **obcych** wynosi w jego przypadku **nie więcej niż 2 %** masy wyrobu włókienniczego, pod warunkiem że **ilość ta** jest **uzasadniona jako technicznie nieunikniona według dobrej praktyki wytwarzania oraz że** włókna te nie są dodawane rutynowo.

Od spełnienia tego samego warunku uzależnione jest uznanie za składający się wyłącznie z tego samego włókna wyrobu włókienniczego poddanego procesowi zgrzeblania, jeżeli zawartość innych włókien wynosi w jego przypadku najwyżej 5 % masy włókien **obcych**.

Artykuł 8

Wyroby wełniane

1. Wyrób włókienniczy można oznaczyć jedną z nazw określonych w załączniku III pod warunkiem, że składa się on wyłącznie z włókna wełnianego, które wcześniej nie wchodziło w skład wyrobu gotowego i nie zostało poddane zabiegom przędzenia lub filcowania, innym niż zabiegi niezbędne do wytworzenia wyrobu, ani nie zostało uszkodzone w wyniku obróbki lub używania.

2. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 nazwy wymienione w załączniku III mogą zostać użyte do opisania wełny zawartej w mieszance włókien, jeżeli spełnione są wszystkie z następujących warunków:

a) cała wełna zawarta w mieszance spełnia wymogi określone w ust. 1;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- b) ilość takiej wełny w całkowitej masie mieszanki wynosi nie mniej niż 25 %;
- c) w przypadku mieszanki gręplowanej, wełna wymieszana jest tylko z jednym włóknem innego rodzaju.

Należy podać pełny skład procentowy takiej mieszanki.

3. Zawartość **włókien obcych** w wyrobach, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym w wyrobach wełnianych poddanych procesowi zgrzeblania, nie przekracza 0,3 % **ich masy ogólnej** i jest uzasadniona **jako technicznie nieunikniona według dobrej praktyki wytwarzania**.

Artykuł 9

Wyroby włókiennicze składające się z wielu włókien

1. Wyrób włókienniczy **oznacza się nazwą i zawartością procentową w masie całkowitej wszystkich włókien składowych w porządku malejącym**.

2. **W drodze odstępstwa od ust. 1 i bez uszczerbku dla przepisów art. 7 ust. 2 włókna, które pojedynczo stanowią do 3 % całkowitej masy ■ wyrobu włókienniczego, lub włókna, które zbiorczo stanowią do 10 % całkowitej masy, można określić wyrażeniem „inne włókna”, po którym podana jest ich łączna zawartość procentowa w całkowitej masie wyrobu, pod warunkiem że w chwili wyprodukowania trudne jest ich określenie.**

3. Wyroby zawierające osnowę z czystej bawełny i watek z czystego lnu, w których zawartość procentowa lnu nie przekracza 40 % całkowitej masy niezagruntowanej tkaniny, można określić nazwą „mieszanka bawełna len”, której towarzyszyć musi określenie składu surowcowego: „osnowa – czysta bawełna, watek – czysty len”.

4. **Bez uszczerbku dla przepisów art. 5 ust. 1, w przypadku wyrobów włókienniczych, których skład jest trudny do określenia w momencie produkcji, można na etykiecie używać określeń „włókna mieszane” lub „nieokreślony skład surowcowy”.**

5. **W drodze odstępstwa od ust. 1 włókno nieujęte w załączniku I można określić wyrażeniem „inne włókna”, po którym podana jest jego łączna zawartość procentowa w całkowitej masie wyrobu, pod warunkiem że wniosek o włączenie tego włókna do Załącznika I przedłożono zgodnie z art. 6.**

Artykuł 10

Włókna ozdobne i włókna o działaniu antystatycznym

W składzie surowcowym, o którym mowa w art. 7 i 9, nie trzeba wymieniać widocznych i dających się oddzielić włókien przeznaczonych wyłącznie do celów dekoracyjnych i których zawartość nie przekracza 7 % masy wyrobu gotowego.

Przepis ten stosuje się również do włókien metalowych i innych włókien włączonych w celu uzyskania efektu antystatycznego i których zawartość nie przekracza 2 % masy wyrobu gotowego.

W przypadku wyrobów określonych w art. 9 ust. 3 takie zawartości procentowe należy obliczać oddzielnie w stosunku do masy wątka i masy osnowy.

Artykuł 11

Materiały pochodzenia zwierzęcego

1. **W przypadku gdy wyrób włókienniczy zawiera niewłókiennne materiały pochodzenia zwierzęcego, opatrzony jest on etykietą z informacją, że części wyrobu zrobione są z materiałów pochodzenia zwierzęcego. Etykieta nie może wprowadzać w błąd oraz jest wykonana w taki sposób, aby konsument mógł bez trudności zrozumieć, do której części wyrobu odnoszą się objaśnienia umieszczone na etykiecie.**

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o metodach analitycznych stosowanych w celu identyfikacji materiałów pochodzenia zwierzęcego do ... (*), a następnie za każdym razem, gdy wymagają tego zachodzące zmiany.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 24, 25 i 26, określające szczegółowo formę i metody etykietowania wyrobów włókienniczych, o których mowa w ust. 1, i ustanawiające analityczne metody identyfikacji materiałów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 12

Etykietowanie

1. **Udostępniane na rynku** wyroby włókiennicze opatruje się etykietą .

Etykiety są łatwo dostępne, widoczne i w bezpieczny sposób umieszczone na wyrobach włókienniczych. Etykiety pozostają czytelne przez normalny okres użytkowania wyrobów. Etykiety i sposób ich umieszczania opracowuje się tak, aby zminimalizować niewygodę występującą podczas noszenia wyrobów włókienniczych przez konsumentów.

Etykietowanie można jednak zastąpić lub uzupełnić towarzyszącymi wyrobom dokumentami handlowymi, jeżeli wyroby te **dostarczane są podmiotom gospodarczym w obrębie łańcucha dostaw** lub gdy dostarcza się je w ramach zamówienia złożonego przez **jakąkolwiek instytucję zamawiającą określoną w dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi** ⁽¹⁾.

Nazwy i opisy, o których mowa w art. 5, 7, 8 i 9, wyraźnie wskazuje się w dokumentach handlowych towarzyszących wyrobom.

Nie używa się skrótów, z wyjątkiem kodu do automatycznego przetworzenia lub jeżeli skróty te określone są uznanymi normami międzynarodowymi, pod warunkiem że skróty te są wyjaśnione w tym samym dokumencie handlowym.

2. **Przy wprowadzaniu wyrobu włókienniczego do obrotu** obowiązkiem producenta lub **importera**, jeżeli producent nie **ma siedziby w Unii**, jest dopilnowanie opatrzenia etykietą i **zadbanie o dokładność** umieszczonych na niej informacji.

Przy wprowadzaniu wyrobu włókienniczego do obrotu obowiązkiem dystrybutora jest dopilnowanie, by **był on opatrzony** odpowiednią etykietą zgodnie z zaleceniami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.

Do celów niniejszego rozporządzenia dystrybutora uznaje się za producenta, jeżeli wprowadza on do obrotu wyrób pod własną nazwą lub znakiem towarowym, umieszcza etykietę lub zmienia treść etykiety.

Obowiązkiem **podmiotów gospodarczych** wymienionych w pierwszym i drugim ustępie jest dopilnowanie, by nie było możliwości pomylenia informacji podawanych w związku z **udostępnieniem** wyrobów włókienniczych **na rynku** z nazwami i opisami ustanowionymi niniejszym rozporządzeniem.

(*) Dz.U: proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(1) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Artykuł 13

Użycie nazw i opisów

I

1. **Udostępniając wyrób włókienniczy na rynku**, w katalogach i prospektach, na opakowaniach i etykietach nazwy i **skład włókien**, o których mowa w art. 5, 7, 8 i 9, podaje się **w sposób łatwy, widoczny i czytelny, za pomocą liter/cyfr jednakowej wielkości oraz jednolitego stylu i jednolitej czcionki. Informacje te są wyraźnie widoczne dla konsumenta przed dokonaniem zakupu, w tym również w przypadku dokonywania zakupu za pomocą środków elektronicznych.**

2. Znaki towarowe lub nazwę przedsiębiorstwa można podawać bezpośrednio przed lub po nazwach i opisach, o których mowa w art. 5, 7, 8 i 9.

W przypadku jednak gdy znak towarowy lub nazwa przedsiębiorstwa zawiera pełną formę, rdzeń lub przymiotnik pochodny od jednej z nazw wymienionych w załączniku I lub nazwy, która może z nią zostać pomyłona, taki znak towarowy lub nazwę przedsiębiorstwa podaje się bezpośrednio przed lub po nazwach i opisach, o których mowa w art. 5, 7, 8 i 9.

Inne informacje podaje się zawsze oddzielnie.

3. Etykiety sporządza się w **każdym z języków urzędowych Unii, zrozumiałym dla konsumenta końcowego w państwie członkowskim, w którym udostępnia się wyroby włókiennicze na rynku. W stosownych przypadkach nazwy włókien tekstylnych mogą być zastąpione zrozumiałymi symbolami niezależnymi od języka lub z takimi symbolami połączone.**

W przypadku szpilek, cewek, pasemek, motków i wszystkich innych małych ilości nici do szycia, cerowania lub wyszywania ustęp pierwszy stosuje się do etykiet zbiorczych, o których mowa w art. 16 ust. 3. **Jeżeli artykuły takie sprzedaje się pojedynczo użytkownikowi końcowemu**, mogą być one oznakowane w **każdym z języków urzędowych Unii, pod warunkiem że posiadają one również etykiety zbiorcze. W stosownych przypadkach nazwy włókien tekstylnych mogą być zastąpione zrozumiałymi symbolami niezależnymi od języka lub z takimi symbolami połączone.**

Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 24, 25 i 26, ustanawiające szczegółowe warunki dotyczące wykorzystania symboli, o których mowa w niniejszym ustępie.

Artykuł 14

Wyroby włókiennicze wieloskładnikowe

1. Każdy wyrób włókienniczy zawierający co najmniej dwa składniki opatrzony jest etykietą, na której podana jest zawartość włókien w każdym składniku.

Etykiety takie nie są obowiązkowe w przypadku składników, innych niż podszewki, których zawartość stanowi mniej niż 30 % całkowitej masy wyrobu.

2. Dwa lub większa liczba wyrobów włókienniczych o takiej samej zawartości włókien, które tworzą zwykle nierozdzieloną całość, mogą być oznakowane jedną etykietą.

Artykuł 15

Przepisy szczególne

Skład włókien w wyrobach wymienionych w załączniku IV podaje się zgodnie z zasadami etykietowania określonymi w tym załączniku.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Artykuł 16

Odstępstwa

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 12, 13 i 14 stosuje się przepisy ustanowione w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

W każdym przypadku wyroby określone w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu są udostępniane na rynku w taki sposób, by konsument końcowy mógł w pełni zapoznać się ze składem tych wyrobów.

2. Nie jest wymagane podanie nazw włókien **tekstylnych** lub składu włókien na etykietach lub oznakowaniu wyrobów włókienniczych wymienionych w załączniku V.

W przypadku jednak gdy znak towarowy lub nazwa przedsiębiorstwa zawiera pełną formę, rdzeń lub przymiotnik pochodny od jednej z nazw wymienionych w załączniku I lub nazwy, która może z nią zostać pomyłona, stosuje się przepisy art. 12, 13 i 14.

3. Jeżeli wyroby włókiennicze wymienione w załączniku VI są tego samego typu i o takim samym składzie, mogą zostać **udostępnione na rynku** razem, pod etykietą zbiorczą.

4. Skład wyrobów włókienniczych, które sprzedaje się na metry, może zostać podany wyłącznie na egzemplarzach lub zwojach **udostępnionych na rynku**.

Rozdział 3

Nadzór rynku ■

Artykuł 17

Przepisy dotyczące nadzoru rynku

1. ■ Organy nadzoru rynku przeprowadzają kontrole zgodności składu wyrobów włókienniczych z podawanymi informacjami dotyczącymi składu takich wyrobów zgodnie z **niniejszym rozporządzeniem**.

2. **W celu określenia składu surowcowego wyrobów włókienniczych** kontrole, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się zgodnie z metodami **lub zharmonizowanymi normami** określonymi w załączniku VIII.

W tym celu zawartość procentową włókien określoną w art. 7, 8 i 9 wyznacza się po wyeliminowaniu elementów określonych w załączniku VII, poprzez zastosowanie w stosunku do bezwodnej masy każdego włókna właściwego umownego dodatku handlowego, który ustanowiono w załączniku IX.

Przy ustalaniu składu surowcowego wyrobów włókienniczych określonego w art. 7, 8 i 9 nie uwzględnia się elementów wymienionych w załączniku VII.

3. Laboratorium **akredytowane i zatwierdzone przez właściwe organy państwa członkowskiego do badania** mieszanek włókien tekstylnych, w przypadku których nie ma ujednoliconych na poziomie **Unii** metod przeprowadzania analiz, ustala skład **włókien** takich mieszanek, **podając** w sprawozdaniu z analizy uzyskane wyniki, **zastosowaną metodę** oraz **jej** dokładność ■.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Artykuł 18

Tolerancje

1. Do celów ustalenia składu wyrobów włókienniczych przeznaczonych dla konsumenta końcowego stosuje się tolerancje ustanowione w ust. 2, 3 i 4.

2. Nie jest konieczne wskazanie obecności włókien obcych w składzie zgodnie z art. 9, jeżeli udział takich włókien nie osiąga następujących wartości:

- a) 2 % całkowitej masy wyrobu włókienniczego, jeżeli **ilość tych włókien** jest **uzasadniona jako technicznie nieunikniona według dobrej praktyki wytwarzania** i włókna te nie są dodawane rutynowo;
- b) 5 % **całkowitej masy** w przypadku wyrobów **włókienniczych**, które poddano procesowi zgrzeblania, **przy spełnieniu tego samego warunku**.

Przepis zawarty w lit. b) niniejszego ustępu nie narusza przepisów art. 8 ust. 3.

3. Między zawartością procentową włókien podaną na etykiecie zgodnie z art. 9 a zawartością procentową wyznaczoną przy pomocy analizy przeprowadzonej zgodnie z art. 17 dopuszcza się tolerancję produkcyjną wynoszącą 3 % w stosunku do całkowitej masy włókien wymienionych na etykiecie. Tolerancję taką stosuje się także do:

- a) włókien, które wymieniono nie podając ich zawartości procentowej zgodnie z art. 9 ust. 2;
- b) zawartości procentowej wełny, o której mowa w art. 8 ust. 2 lit. b).

Do celów analizy wartości tolerancji oblicza się oddzielnie. Całkowita masa, jaką należy wziąć pod uwagę przy obliczaniu tolerancji, o której mowa w niniejszym ustępie, równa jest masie włókien w wyrobie gotowym pomniejszonej o masę wszelkich obcych włókien, których obecność stwierdzono stosując tolerancję określoną w ust. 2.

Dodawanie tolerancji, o których mowa w ust. 2 i 3 dopuszcza się jedynie w przypadku, gdy obce włókna, które stwierdzono w wyniku przeprowadzonej analizy, stosując tolerancję określoną w ust. 2, okazały się włóknami o takiej samej charakterystyce chemicznej, jak co najmniej jedno z włókien wymienionych na etykiecie.

4. W przypadku szczególnych wyrobów, których technologia produkcji wymaga zastosowania wartości tolerancji większych od wartości ustanowionych w ust. 2 i 3, większe wartości tolerancji mogą zostać dopuszczone przez Komisję przy kontroli zgodności wyrobów na podstawie art. 17 ust. 1 jedynie w drodze wyjątku i po przedstawieniu przez producenta odpowiedniego uzasadnienia.

Producent składa wniosek zawierający wystarczające uzasadnienie i dowody wskazujące na zaistnienie wyjątkowych warunków produkcji.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Rozdział 4

Oznaczenie pochodzenia wyrobów włókienniczych

Artykuł 19

Oznaczenie pochodzenia wyrobów włókienniczych sprowadzanych z krajów trzecich

1. Dla celów niniejszego artykułu pojęcia „pochodzenie” oraz „pochodzący” odnoszą się do niepreferencyjnego pochodzenia zgodnie z art. 35-36 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (zmodernizowany kodeks celny) ⁽¹⁾.
2. Przywóz i wprowadzanie do obrotu wyrobów włókienniczych sprowadzanych z krajów trzecich, z wyjątkiem wyrobów pochodzących z Turcji oraz państw stron porozumienia EOG, podlega obowiązkowi oznaczania pochodzenia na warunkach określonych w niniejszym artykule.
3. Kraj pochodzenia wyrobów włókienniczych jest wskazany na etykiecie tych wyrobów. W przypadkach gdy wyroby są zapakowane, informacja o pochodzeniu zostaje umieszczona oddzielnie na opakowaniu. Oznaczenie kraju pochodzenia nie może być zastąpione odpowiednim oznaczeniem w dokumentach handlowych towarzyszących wyrobom.
4. Komisja może przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 24, 25 i 26, aby określić przypadki, w których wskazanie pochodzenia na opakowaniu jest dopuszczalne w zastępstwie etykietowania samego wyrobu. Taka sytuacja może mieć miejsce szczególnie w przypadkach, gdy wyrób dociera do końcowego konsumenta lub użytkownika w swoim tradycyjnym opakowaniu.
5. Sformułowanie „wyprodukowano w” razem z nazwą kraju pochodzenia wskazuje na pochodzenie wyrobów włókienniczych. Etykiety można sporządzać w każdym z języków urzędowych Unii Europejskiej, zrozumiałym dla konsumenta końcowego w państwie członkowskim, w którym dane wyroby mają być udostępnione na rynku.
6. Pochodzenie oznacza się za pomocą czytelnych i nieścieralnych liter, oznaczenie pochodzenia jest widoczne przy normalnym użytkowaniu, wyraźnie odróżnia się od innych informacji oraz przedstawione jest w sposób, który nie wprowadza w błąd ani nie tworzy mylnego wrażenia co do pochodzenia wyrobu.
7. Wyroby włókiennicze są opatrzone wymaganą etykietą w momencie przywozu. Takiej etykiety nie można usunąć ani ingerować w nią przed sprzedaniem wyrobu końcowemu konsumentowi bądź użytkownikowi.

Artykuł 20

Oznaczenie pochodzenia innych wyrobów włókienniczych

1. W przypadku gdy pochodzenie wyrobów włókienniczych innych niż te, o których mowa w art. 19, jest wskazane na etykiecie, takie wskazanie podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uznaje się, że produkt pochodzi z danego kraju, jeżeli przeszedł w tym kraju przynajmniej dwa z następujących etapów produkcji:

- przędzenie;
- tkanie;
- wykończenie;
- apretura.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3. Wyrób włókienniczy może nie być opisany na etykiecie jako w całości pochodzący z danego kraju, chyba że przeszedł w tym kraju przez wszystkie etapy produkcji, o których mowa w ust. 2.

4. Sformułowanie „wyprodukowano w” razem z nazwą kraju pochodzenia wskazuje na pochodzenie wyrobu. Etykiety można sporządzać w każdym języku urzędowym Unii Europejskiej, zrozumiałym dla konsumenta końcowego w państwie członkowskim, w którym dany wyrób ma być udostępniony na rynku.

5. Pochodzenie oznacza się za pomocą czytelnych i nieścieralnych liter, oznaczenie pochodzenia jest widoczne przy normalnym użytkowaniu, wyraźnie odróżnia się od innych informacji oraz przedstawione jest w sposób, który nie wprowadza w błąd ani nie tworzy mylnego wrażenia co do pochodzenia wyrobu.

Artykuł 21

Akty delegowane

Komisja może przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 24, 25 i 26 w celu:

- szczegółowego określenia formy i metody oznaczania miejsca pochodzenia;
- ułożenia listy terminów we wszystkich językach urzędowych Unii, która jasno wskazuje, że wyrób pochodzi z kraju wskazanego na etykiecie;
- określenia przypadków, w których powszechnie używane skróty wyraźnie wskazują na kraj pochodzenia i mogą zostać wykorzystane dla celów niniejszego rozporządzenia;
- określenia przypadków, w których wyroby nie mogą lub nie muszą być opatrzone etykietą z przyczyn technicznych lub gospodarczych;
- określenia dodatkowych reguł, które mogą okazać się potrzebne, jeżeli okaże się, że wyroby nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Przepisy wspólne

1. Uznaje się, że wyroby włókiennicze, o których mowa w art. 19 nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia jeżeli:

- nie mają oznaczenia pochodzenia;
- oznaczenie pochodzenia nie zgadza się z faktycznym miejscem pochodzenia wyrobu;
- oznaczenie pochodzenia zostało zmienione lub usunięte, lub ingerowano w nie w inny sposób, chyba że korekta była wymagana w świetle postanowień ust. 5 niniejszego artykułu.

2. Uznaje się, że wyroby włókiennicze poza tymi, o których mowa w art. 19 nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia jeżeli:

- oznaczenie pochodzenia nie zgadza się z faktycznym miejscem pochodzenia wyrobu;
- oznaczenie pochodzenia zostało zmienione lub usunięte, lub ingerowano w nie w inny sposób, chyba że korekta była wymagana w świetle postanowień ust. 5 niniejszego artykułu.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3. Komisja może przyjąć akty delegowane, zgodnie z art. 24, 25 i 26, w odniesieniu do deklaracji i dokumentów poświadczających, które mogą być uznawane jako dowody zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

4. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o tych przepisach do ... (*), a także zawiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich dalszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

5. W przypadku gdy wyroby nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie przyjmują dalsze środki konieczne, aby nałożyć na właściciela takich wyrobów lub na jakąkolwiek inną osobę za nie odpowiedzialną, obowiązek opatrzenia wyrobów etykietą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i na własny koszt.

6. Jeśli okaże się to konieczne dla skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, właściwe organy mogą wymieniać się danymi otrzymanymi w czasie kontroli zgodności z niniejszym rozporządzeniem, w tym z organami lub innymi osobami i organizacjami, które zostały upoważnione przez państwa członkowskie zgodnie z art. 11 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾.

Rozdział 5

Przepisy końcowe

Artykuł 23

Dostosowanie do postępu technicznego

Komisja przyjmuje w formie aktów delegowanych i zgodnie z postanowieniami art. 24, na warunkach określonych w art. 25 i 26, zmiany w załącznikach I, II, IV, V, VI, VII, VIII i IX niezbędne w celu dostosowania tych załączników do postępu technicznego. ▀

Artykuł 24

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Udziela się Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych określonych w art. 11, 13, 19, 21, 22 i 23 na okres pięciu lat od ... (**). Najpóźniej sześć miesięcy przed upływem tego pięcioletniego okresu Komisja sporządza sprawozdanie odnośnie do uprawnień delegowanych. W stosownym przypadku do sprawozdania dołącza się wniosek legislacyjny dotyczący przedłużenia okresu obowiązywania przekazanych uprawnień.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o tym jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

Artykuł 25

Odwołanie przekazanych uprawnień

Przekazanie uprawnień określonych w art. 11, 13, 19, 21 i 23 może być w każdej chwili odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

(*) Dziewięć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(1) Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

(**) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Artykuł 26

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. W terminie trzech miesięcy od dnia powiadomienia Parlament Europejski lub Rada mogą zgłaszać sprzeciw wobec aktu delegowanego.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady okres ten przedłuża się o dwa miesiące.

2. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski ani Rada nie zgłoszą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, bądź jeżeli zarówno Parlament Europejski jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłaszać sprzeciwu, dany akt prawny publikowany jest w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

I

Artykuł 27

Sprawozdawczość

Do dnia ... (*) Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia, przywiązując wagę w szczególności do wniosków i przyjęcia nazw nowych włókien tekstylnych, oraz w uzasadnionym przypadku złoży wniosek legislacyjny.

Artykuł 28

Przegląd

1. Do dnia ... (**) Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące ewentualnych nowych wymogów w zakresie etykietowania, które mają być wprowadzone na poziomie UE, aby zapewnić konsumentom dokładne, odpowiednie, zrozumiałe i porównywalne informacje na temat własności wyrobów włókienniczych. Sprawozdanie opiera się na szeroko zakrojonej konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, ankietach przeprowadzonych wśród konsumentów i szczegółowej analizie kosztów i korzyści, a w stosownych przypadkach towarzyszą mu także wnioski legislacyjne. Sprawozdanie zawiera analizę między innymi następujących kwestii:

- jednolity system umieszczania na etykietach informacji dotyczących konserwacji;
- obowiązujący w całej UE jednolity system oznaczania rozmiaru odzieży i obuwia;
- wskazanie obecności wszelkich potencjalnie alergennych i niebezpiecznych substancji wykorzystywanych do produkcji lub przetwarzania wyrobów włókienniczych;
- ekologiczne oznakowanie odnoszące się do efektywności i zrównoważonej produkcji wyrobów włókienniczych;
- nadawanie produktom oznaczeń o wyprodukowaniu ich w społecznie akceptowanych warunkach (social labelling), aby informować konsumentów o społecznych warunkach, w jakich wyrób włókienniczy został wyprodukowany;
- etykiety zawierające ostrzeżenia dotyczące łatwopalności wyrobów włókienniczych, zwłaszcza odzieży o wysokiej łatwopalności;
- etykietowanie elektroniczne, w tym identyfikacja radiowa (RFID);

(*) Trzy lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- umieszczanie na etykiecie numeru identyfikacyjnego, który wykorzystywany jest w celu uzyskania na żądanie dodatkowych informacji na temat wyrobu włókienniczego, np. za pośrednictwem Internetu;
- stosowanie niezależnych od języka symboli do identyfikacji włókien wykorzystywanych do produkcji wyrobu włókienniczego umożliwiającym konsumentowi łatwe zrozumienie, co wchodzi w skład produktu, a w szczególności jakie naturalne lub syntetyczne włókna zostały wykorzystane do jego produkcji.

2. Do dnia ... (*) Komisja przeprowadza badanie w celu sprawdzenia, czy substancje służące do produkcji i przetwarzania wyrobów włókienniczych mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia człowieka. Badanie to ocenia w szczególności, czy między reakcjami alergicznymi a włóknami syntetycznymi, barwnikami, biocydami, konserwantami lub nanocząsteczkami wykorzystywanymi do produkcji wyrobów włókienniczych istnieje związek przyczynowy. Badanie to opiera się na dowodach naukowych i uwzględnia wyniki działań w zakresie nadzoru rynkowego. Na podstawie tego badania Komisja przedstawia w uzasadnionych przypadkach wnioski legislacyjne mające na celu zakazanie lub ograniczenie stosowania potencjalnie niebezpiecznych substancji wykorzystywanych do produkcji wyrobów włókienniczych, zgodnie z właściwymi przepisami UE.

Artykuł 29

Przepis przejściowy

Wyroby włókiennicze, które spełniają wymogi zawarte w postanowieniach dyrektywy 2008/121/WE oraz zostały wprowadzone do obrotu przed ... (**) mogą pozostać na rynku do ... (***).

Artykuł 30

Uchylenie

Dyrektywy 73/44/EWG, 96/73/WE i 2008/121/WE tracą moc ze skutkiem od ... (****).

Odniesienia do dyrektyw, które utraciły moc uważa się za odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku X.

Artykuł 31

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(***) Dwa lata i sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(****) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK I

TABELA WŁÓKIEN TEKSTYLNICH

Pozycja	Nazwa	Opis włókien
1	wełna	Włókno z runa owczego lub jagnięcego (<i>Ovis aries</i>) lub mieszanka włókien z runa owczego lub jagnięcego i sierści zwierząt wymienionych pod pozycją 2.
2	alpaka, lama, wełna wielbłądzia, kaszmir, moher, angora, wigonia, sierść jaka, guanako, kaszgora, bobra, wydry, poprzedzone lub nie wyrazem „wełna” lub „sierść”	sierść następujących zwierząt: alpaki, lamy, wielbłąda, kozy kaszmirskiej, kozy angorskiej, królika angorskiego, wigonia, jaka, guanako, kozy kaszgora, bobra, wydry
3	sierść lub włosie ze wskazaniem lub bez wskazania gatunku zwierzęcia (np. sierść bydłęca, sierść kozy, włosie końskie)	sierść różnych gatunków zwierząt, innych niż wymienione pod pozycjami 1 i 2
4	jedwab	włókno pochodzące wyłącznie z gruczołów przednich jedwabników
5	bawełna	włókno pochodzące z nasion bawełny (<i>Gossypium</i>)
6	kapok	włókno pochodzące z wnętrza owocu puchowca pięciopęcikowego (drzewa kapokowego) (<i>Ceiba pentandra</i>)
7	len	włókno pochodzące z łyka lnu zwyczajnego (<i>Linum usitatissimum</i>)
8	konopie	włókno pochodzące z łyka konopi siewnych (<i>Cannabis sativa</i>)
9	juta	włókno pochodzące z łyka <i>Corchorus olitorius</i> i <i>Corchorus capsularis</i> . Do celów niniejszego rozporządzenia włókno łykowe pochodzące z następujących gatunków traktuje się w ten sam sposób, jak jutę: <i>Hibiscus cannabinus</i> , <i>Hibiscus sabdariffa</i> , <i>Abutilon avicennae</i> , <i>Urena lobata</i> , <i>Urena sinuata</i>
10	abaka (manila)	włókna pochodzące z pochwy liściowej <i>Musa textilis</i>
11	ostnica	włókno pochodzące z liści <i>Stipa tenacissima</i>
12	włókno kokosowe (kokos)	włókno pochodzące z owocu <i>Cocos nucifera</i>
13	żarnowiec	włókno pochodzące z łyka <i>Cytisus scoparius</i> lub <i>Spartium junceum</i>
14	ramia	włókno pochodzące z łyka <i>Boehmeria nivea</i> i <i>Boehmeria tenacissima</i>
15	sizal	włókno pochodzące z liści <i>Agave sisalana</i>
16	sunna	włókno pochodzące z łyka <i>Crotalaria juncea</i>
17	heneken	włókno pochodzące z łyka <i>Agave fourcroydes</i>
18	maguey	włókno pochodzące z łyka <i>Agave cantala</i>
19	acetat	włókno acetylocelulozowe, w którym mniej niż 92 %, lecz co najmniej 74 % grup hydroksylowych jest zacetylowanych

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Pozycja	Nazwa	Opis włókien
20	alginat	włókno uzyskane z soli metalicznych kwasu alginowego
21	włókno miedziowe (jedwab miedziowy)	włókno z celulozy regenerowanej uzyskane w procesie miedziowo-amoniakalnym
22	modal	włókno z celulozy regenerowanej uzyskane w procesie modyfikowania wiskozy, o wysokiej wytrzymałości na rozciąganie oraz wysokim module sprężystości w stanie mokrym. Siła zrywająca (B_C) w stanie aklimatyzowanym oraz siła (B_M) wymagana do wydłużenia o 5 % w stanie mokrym wynoszą: $B_C \text{ (CN)} \geq 1,3 \sqrt{T} + 2 T$ $B_M \text{ (CN)} \geq 0,5 \sqrt{T}$ gdzie T oznacza średnią masę liniową wyrażoną w decyteksach
23	włókno białkowe	włókno uzyskane z naturalnych substancji białkowych regenerowane i stabilizowane czynnikami chemicznymi
24	triacetat	włókno acetylocelulozowe, w którym co najmniej 92 % grup hydroksylowych jest acetylowanych
25	wiskoza	włókno z celulozy regenerowanej uzyskane w procesie wiskozowym jako włókno ciągłe i odcinkowe
26	akryl	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu co najmniej 85 % masy merów akrylonitrylu
27	włókno chlorowe	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych mających w łańcuchu powyżej 50 % masy merów chlorku winylu lub winylidenu
28	włókno fluorowe	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych uzyskane z alifatycznych monomerów fluorowęglowych
29	modakryl	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu od 50 % do 85 % masy merów akrylonitrylu
30	poliamid lub nylon	włókno utworzone z syntetycznych makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu powtarzające się wiązania amidowe, z których co najmniej 85 % jest dołączonych do segmentów alifatycznych lub cykloalifatycznych
31	aramid	włókno utworzone z syntetycznych makrocząsteczek liniowych zawierających grupy aromatyczne połączone wiązaniami amidowymi lub imidowymi, w których co najmniej 85 % połączonych jest bezpośrednio z dwoma pierścieniami aromatycznymi i o liczbie wiązań imidowych, jeśli są obecne, nieprzekraczającej liczby wiązań amidowych
32	poliimid	włókno utworzone z syntetycznych makrocząsteczek liniowych mających w łańcuchu powtarzające się wiązania imidowe
33	Lyocell	włókno utworzone z celulozy regenerowanej, otrzymane przez rozpuszczenie i przędzenie w rozpuszczalniku organicznym (mieszanina organicznych związków chemicznych i wody), bez wytworzenia pochodnych
34	polilaktyd	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych mające w łańcuchu co najmniej 85 % masy jednostek estru kwasu mlekowego otrzymanych z naturalnie występujących cukrów, o temperaturze topnienia wynoszącej co najmniej 135 °C
35	poliester	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu co najmniej 85 % masy estru diolu i kwasu tereftalowego

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Pozycja	Nazwa	Opis włókien
36	polietylen	włókno utworzone z liniowych makrocząsteczek niepodstawionych nasyconych węglowodorów alifatycznych
37	polipropylen	włókno utworzone z liniowych makrocząsteczek alifatycznych węglowodorów nasyconych, w których jeden z dwu kolejnych atomów węgla ma odgałęzienie metylowe w układzie izotaktycznym i bez dalszych podstawników
38	polikarbamid	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu powtarzające się mocznikowe grupy funkcyjne (NH-CO-NH)
39	poliuretan	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych zawierających w łańcuchu powtarzające się uretanowe grupy funkcyjne
40	winylal	włókno utworzone z makrocząsteczek liniowych, których łańcuch zbudowany jest z poli(alkoholu winylowego) o różnym stopniu zacetalowania
41	triwinylal	włókno utworzone z terpolimeru akrylonitrylu, monomeru chlorku winylu i trzeciego monomeru winylowego, z których żaden nie stanowi 50 % masy całkowitej
42	elastodien	włókno elastyczne utworzone z poliizoprenu naturalnego lub syntetycznego bądź z jednego lub więcej spolimeryzowanych dienów z jednym lub więcej monomerów winylowych lub bez nich, które rozciągnięte do trzykrotnej długości początkowej po odjęciu naprężenia samoistnie wraca natychmiast do długości początkowej
43	elastan	włókno elastyczne składające się w co najmniej 85 % swej masy ze składników poliuretanowych, które rozciągnięte do trzykrotnej długości początkowej po odjęciu naprężenia samoistnie wraca natychmiast do długości początkowej
44	włókno szklane	włókno utworzone ze szkła
45	nazwa odpowiadająca materiałowi, z którego włókna się składają, jak metal (metalowe, metalizowane), azbest, papier, poprzedzona wyrazem „przędza” lub „włókno”	włókna uzyskane z różnych lub nowych surowców niewymienionych wyżej
46	elastomultiester	włókno powstałe w wyniku interakcji dwóch lub więcej odmiennych chemicznie makrocząsteczek liniowych w dwóch lub więcej odmiennych fazach (z których żadna nie przekracza 85 % masy), zawierające grupy estrowe jako główne grupy funkcyjne (co najmniej 85 %), które to włókno po odpowiedniej obróbce, po rozciągnięciu do półtora raza w stosunku do długości początkowej i po odjęciu naprężenia natychmiast powraca do swojej długości początkowej
47	Elastoolefina	włókno utworzone w co najmniej 95 % swojej masy z częściowo usieciowanych makrocząsteczek zbudowanych z etylenu i co najmniej jednej innej olefiny; włókno to rozciągnięte do półtora raza swej długości początkowej po odjęciu naprężenia samoistnie wraca natychmiast do swej długości początkowej.
48	Melamina	włókno utworzone w co najmniej 85 % masy z usieciowanych makrocząsteczek zbudowanych z pochodnych melaminy

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK II

WYMOGI MINIMALNE CO DO DOKUMENTACJI TECHNICZNEJ TOWARZYSZĄCEJ WNIOSKOWI O NAZWĘ NOWEGO WŁÓKNA **TEKSTYLNEGO**

(Artykuł 6)

Dokumentacja techniczna dołączona do wniosku o włączenie nazwy nowego włókna **tekstylnego** do załącznika I, zgodnie z art. 6, musi zawierać co najmniej następujące informacje:

— Proponowana nazwa włókna;

Proponowana nazwa musi mieć związek ze składem chemicznym oraz, w odpowiednich przypadkach, musi z niej wynikać informacja na temat właściwości włókna. Proponowana nazwa nie jest objęta żadnymi prawami ani nie jest powiązana z producentem.

— Proponowana definicja włókna;

Właściwości wymienione w definicji nowego włókna, na przykład elastyczność, dają się zweryfikować przy pomocy metod badań, które, wraz z eksperymentalnymi wynikami analiz, należy przedstawić razem z dokumentacją techniczną.

— Identyfikacja włókna: wzór chemiczny, różnice w stosunku do istniejących włókien, wraz ze szczegółowymi parametrami takimi jak temperatura topnienia, gęstość, współczynnik załamania światła, zachowanie podczas palenia i widmo FTIR;

— Proponowany umowny dodatek handlowy;

— Wystarczająco rozwinięte metody rozpoznania i analizy ilościowej, wraz z danymi eksperymentalnymi;

Wnioskodawca ocenia możliwość wykorzystania metod wymienionych w załączniku VIII do niniejszego rozporządzenia do analizy najbardziej oczekiwanych mieszanek handlowych nowego włókna z innymi włóknami i proponuje co najmniej jedną z takich metod. W odniesieniu do metod, w przypadku których włókno może zostać uznane za składnik nierozpuszczalny, wnioskodawca dokonuje oceny współczynników korygujących masy nowego włókna. Wraz z wnioskiem przedkładane są wszelkie dane eksperymentalne.

Jeżeli metody wymienione w niniejszym rozporządzeniu nie są odpowiednie, wnioskodawca zobowiązany jest do odpowiedniego uzasadnienia i zaproponowania nowej metody.

Wniosek zawiera wszelkie dane eksperymentalne dla proponowanych metod. Wraz z wnioskiem przekazywane są dane dotyczące dokładności, niezawodności i powtarzalności metod.

— **Wyniki analiz przeprowadzonych zgodnie z właściwymi przepisami UE w celu oceny ewentualnych reakcji alergicznych lub innych niepożądanych skutków nowego włókna dla zdrowia człowieka;**

— Dodatkowe informacje uzupełniające do wniosku: proces produkcji, znaczenie dla konsumenta;

— Producent lub jego przedstawiciel dostarcza na wniosek Komisji reprezentatywne próbki nowego czystego włókna oraz odpowiednich mieszanek włókien niezbędne do walidacji proponowanych metod identyfikacji i analizy ilościowej.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK III

NAZWY OKREŚLONE W ART. 8 UST. 1

- w języku bułgarskim: „необработена вълна”,
- w języku hiszpańskim: „lana virgen” lub „lana de esquilado”,
- w języku czeskim: „střížní vlna”,
- w języku duńskim: „ren, ny uld”,
- w języku niemieckim: „Schurwolle”,
- w języku estońskim: „uus vill”,
- w języku irlandzkim: „olann lomra”,
- w języku greckim: „παρθενο μαλλι”,
- w języku angielskim: „fleece wool” lub „virgin wool”,
- w języku francuskim: „laine vierge” lub „laine de tonte”,
- w języku włoskim: „lana vergine” lub „lana di tosa”,
- w języku łotewskim: „pirmlietojuma vilna” lub „cirptā vilna”,
- w języku litewskim: „natūralioji vilna”,
- w języku węgierskim: „élőgyapjú”,
- w języku maltańskim: „suf verġni”,
- w języku niderlandzkim: „scheerwol”,
- w języku polskim: „żywa wełna”,
- w języku portugalskim: „lã virgem”,
- w języku rumuńskim: „lână virgină”,
- w języku słowackim: „strižná vlna”,
- w języku słoweńskim: „runska volna”,
- w języku fińskim: „uusi villa”,
- w języku szwedzkim: „ren ull”.
-

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK IV

SZCZEGÓLNE PRZEPISY DOTYCZĄCE ETYKIETOWANIA NIEKTÓRYCH WYROBÓW

(Artykuł 15)

Wyroby	Przepisy dotyczące etykietowania
1. Następujące wyroby gorsciarskie:	Skład włókien określany jest na etykiecie poprzez podanie składu całego wyrobu lub, łącznie bądź oddzielnie, składu wymienionych poniżej części:
a) biustonosze	materiału zewnętrznego i wewnętrznego miseczek i tylnej części,
b) gorsety	przednich, tylnych i bocznych wkładek usztywniających
c) półgorsety	materiału zewnętrznego i wewnętrznego miseczek, przedniej i tylnej wkładki usztywniającej oraz wkładek bocznych
2. Inne wyroby gorsciarskie niewymienione powyżej	Skład włókien określany jest poprzez podanie składu całego wyrobu lub, łącznie bądź oddzielnie, składu poszczególnych części tych artykułów. Takie etykietowanie nie jest obowiązkowe dla części, które stanowią mniej niż 10 % całkowitej masy wyrobu.
3. Wszystkie wyroby gorsciarskie	Poszczególne części wymienionych wyrobów gorsciarskich należy oddzielnie etykietować w taki sposób, aby ostateczny konsument mógł bez trudności zrozumieć, do której części wyrobu odnoszą się objaśnienia umieszczone na etykiecie.
4. Wyroby włókiennicze drukowane metodą wytrawiania	Skład włókien jest podawany dla całego wyrobu i może zostać określony poprzez podanie oddzielnie składu materiału podstawowego i składu części po wytrawieniu. Elementy te muszą być wymienione z nazwy.
5. Haftowane wyroby włókiennicze	Skład włókien jest podawany dla całego wyrobu i może zostać określony poprzez podanie oddzielnie składu materiału podstawowego i składu nici haftu. Składniki te muszą być wymienione z nazwy. Etykietowanie jest wymagane wyłącznie dla haftowanych części stanowiących co najmniej 10 % powierzchni wyrobu.
6. Nici składające się z rdzenia i oplotu zbudowanych z różnych włókien, które jako takie są udostępniane konsumentom na rynku	Skład włókien jest podawany dla całego wyrobu i może zostać określony poprzez podanie oddzielnie składu rdzenia i składu oplotu. Elementy te muszą być wymienione z nazwy.
7. Aksamitne i pluszowe wyroby włókiennicze lub wyroby przypominające aksamit lub plusz	Skład włókien jest podawany dla całego wyrobu i, o ile wyrób składa się z oddzielnego spodu i warstwy użytkowej o różnej zawartości włókien, może być określony oddzielnie dla tych dwóch elementów. Elementy te muszą być wymienione z nazwy.
8. Wykładziny podłogowe i dywany, których podłoże i warstwa użytkowa składają się z różnych włókien	Skład może zostać podany jedynie dla warstwy użytkowej. Włókna wchodzące w skład warstwy użytkowej muszą być wymienione z nazwy.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK V

WYROBY, KTÓRE NIE PODLEGAJĄ OBOWIĄZKOWEMU ETYKIETOWANIU LUB ZNAKOWANIU

(Artykuł 16 ust. 2)

1. Opaski wzmacniające rękawy
2. Tekstylne paski do zegarków
3. Etykiety i emblematy
4. Uchwyty wyściełane materiałem włókienniczym i uchwyty z materiałów włókienniczych
5. Watowane pokrowce na dzbanki do kawy
6. Watowane pokrowce na dzbanki do herbaty
7. Rękawy ochronne
8. Mufki inne niż pluszowe
9. Kwiaty sztuczne
10. Poduszeczki do szpilek
11. Płótna malarskie
12. Wyroby włókiennicze przeznaczone na wzmocnienia i usztywnienia
-
13. Używane konfekcyjne wyroby włókiennicze, jeśli wyraźnie deklarowane są jako takie
14. Getry
15. Opakowania używane i jako takie sprzedawane
-
16. Miękkie pojemniki bez podłoża, wyroby rymarskie, z materiałów włókienniczych
17. Włókiennicze wyroby podróżne
18. Haftowane ręcznie gobeliny, wykończone lub do wykończenia, oraz materiały do ich produkcji, łącznie z przędzą do haftowania sprzedawaną bez kanwy i specjalnie oferowaną do stosowania w gobelinach
19. Zamki błyskawiczne
20. Guziki i sprzączki pokryte materiałem włókienniczym
21. Oprawy książkowe z materiałów włókienniczych
-

Wtorek, 18 maja 2010 r.

22. Tekstylne części butów, z wyjątkiem wkładów ocieplających
 23. Serwetki składające się z większej liczby części składowych i których powierzchnia jest mniejsza lub równa 500 cm²
 24. Rękawice kuchenne i ściereczki
 25. Nakrycia na jajko
 26. Kosmetyczki
 27. Woreczki na tytoń z materiałów włókienniczych
 28. Etui z materiałów włókienniczych na okulary, papierosy i cygara, zapalniczki i grzebień
 29. Sportowe artykuły ochronne, z wyjątkiem rękawic
 30. Saszetki na przybory toaletowe
 31. Saszetki na przybory do czyszczenia butów
 32. Galanteria pogrzebowa
 33. Wyroby jednorazowego użytku z wyjątkiem waty
 34. Wyroby włókiennicze podlegające przepisom Europejskiej Farmakopei i z adnotacją związaną z tymi przepisami, bandaż do wielokrotnego użytku do celów medycznych i ortopedycznych oraz ortopedyczne wyroby włókiennicze w ogólności
 35. Wyroby włókiennicze obejmujące liny, sznurki i powrozy (objęte pozycją 12 załącznika VI), normalnie przeznaczone:
 - a) do użytku jako części składowe wyposażenia w procesie wytwarzania i przerobu towarów;
 - b) do zastosowania w maszynach, instalacjach (grzewczych, klimatyzacyjnych, oświetleniowych itp.), sprzęcie gospodarstwa domowego i innym, pojazdach i innych środkach transportu, lub do ich obsługi, konserwacji lub wyposażenia, z wyjątkiem pokryć brezentowych i włókienniczego wyposażenia pojazdów silnikowych, niesprzedawanego łącznie z pojazdem
 36. Wyroby włókiennicze przeznaczone do ochrony i zabezpieczeń, takie jak pasy bezpieczeństwa, spadochrony, kamizelki bezpieczeństwa, rękawy ratownicze, urządzenia przeciwpożarowe, kamizelki kuloodporne, specjalna odzież ochronna (np. zabezpieczająca przed ogniem, substancjami chemicznymi i innym zagrożeniem)
 37. Konstrukcje nośne pneumatyczne (np. hale sportowe, stoiska wystawowe, obiekty magazynowe), pod warunkiem dostarczenia szczegółów określających własności użytkowe i charakterystykę techniczną tych wyrobów
 38. Żagle
 39. Ubioru dla zwierząt
 40. Flagi i transparenty
-

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK VI

WYROBY, DLA KTÓRYCH WYMAGANE JEST JEDYNNIE ETYKIETOWANIE ZBIORCZE LUB ZNAKOWANIE

(Artykuł 16 ust. 3)

1. Ścierki do podłogi
2. Ścierki do czyszczenia
3. Lamówki i przystrojenia
4. Wyroby pasmanteryjne
5. Paski
6. Szelki
7. Podwiązki i opaski elastyczne
8. Sznurówadła
9. Wstążki
10. Taśmy elastyczne
11. Nowe opakowania sprzedawane jako takie
12. Sznurek pakowy i szpagat rolniczy; sznury, liny i powrozy niemieszczące się w grupie ujętej pod pozycją 35 w załączniku V ⁽¹⁾
13. Serwety i serwetki
14. Chusteczki do nosa
15. Siatki do włosów i do koków
16. Krawaty i muchy dla dzieci
17. Śliniaczki; rękawice do mycia i flanelki do twarzy
18. Nici do szycia, cerowania i haftowania oferowane w handlu detalicznym w małych ilościach, o masie netto jednego grama lub mniejszej
19. Taśmy do firanek, zasłon i żaluzji

⁽¹⁾ Dla wyrobów objętych tą pozycją oraz sprzedawanych jako pocięte na długość, etykieta zbiorcza jest tą, która jest umieszczona na zwoju. Liny i sznury objęte tą pozycją, obejmują te używane w alpinizmie i sportach wodnych.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK VII

ELEMENTY NIEUWZGLĘDNIANE PRZY OKREŚLANIU ZAWARTOŚCI PROCENTOWEJ WŁÓKIEN

(Artykuł 17)

Wyroby	Elementy nieuwzględnione
a) Wszystkie wyroby włókiennicze	(i) części niewłókniste, krajki, etykiety i emblematy, lamówki i ozdoby niestanowiące integralnej części wyrobu, guziki i klamerki pokryte materiałem włókienniczym, dodatki, dekoracje, nieelastyczne wstążki, elastyczne nici i taśmy dołączone w szczególnych i ograniczonych miejscach wyrobu (ii) Substancje tłuszczowe, spoiny, wypełnienia, klejonki, środki impregnujące, dodatkowe wyroby służące do barwienia i drukowania oraz inne wyroby służące do przetwarzania materiałów włókienniczych
b) Wykładziny podłogowe i dywany	Wszystkie elementy inne niż powierzchnia użytkowa
c) Tkaniny tapicerskie	Osnowy i wątki łączące i wypełniające niebędące częścią powierzchni użytkowej
d) Zasłony i firany	Osnowy i wątki łączące i wypełniające niebędące częścią prawej strony materiału
e) Skarpetki	Elastyczna przędza stosowana w mankietach oraz przędza usztywniająca i wzmacniająca stosowana na palcach i pięcie
f) Rajstopy	Elastyczna przędza stosowana w pasie oraz przędza usztywniająca i wzmacniająca stosowana na palcach i pięcie
g) Wyroby włókiennicze inne, niż wyszczególnione w pkt b) do f)	Podłoża, usztywnienia i wzmocnienia, międzypodszewki i tkaniny usztywniające, nici do szycia i łączenia, o ile nie zastępują wątku lub osnowy materiału, wypełnienia niespełniające funkcji izolującej i, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 1, podszewki Do celów niniejszego przepisu: (i) nie są uważane za podłoża do usunięcia materiały wewnętrzne wyrobów włókienniczych takie, które stanowią podłoże powierzchni użytkowej, w szczególności koców i tkanin dwuwarstwowych oraz wyrobów aksamitnych lub pluszowych, i podobne materiały (ii) za usztywnienia i wzmocnienia uważa się przędzę lub materiały dołączone w szczególnych i ograniczonych miejscach wyrobów włókienniczych w celu ich wzmocnienia lub nadania im sztywności lub ich pogrubienia

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK VIII

METODY ANALIZY ILOŚCIOWEJ DWUSKŁADNIKOWYCH I TRÓJSKŁADNIKOWYCH MIESZANEK WŁÓKIEK TEKSTYLNYCH

ROZDZIAŁ 1

I. Przygotowanie próbek badawczych i próbek roboczych w celu wyznaczenia składu surowcowego wyrobów włókienniczych

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszy rozdział zawiera procedury przygotowania laboratoryjnych próbek analitycznych o wielkości odpowiedniej do wstępnej obróbki, celem przeprowadzenia analizy ilościowej (tzn. próbek o masie nieprzekraczającej 100 g), pobranych z próbki ogólnej, oraz procedury doboru próbek roboczych spośród laboratoryjnych próbek badawczych, które zostały poddane wstępnej obróbce, celem usunięcia substancji niewłóknistych ⁽¹⁾.

2. DEFINICJE

2.1. Partia — jest to ilość materiału, która została określona na podstawie jednej serii wyników badań. W jej skład może wchodzić na przykład cały materiał z jednej dostawy dzianiny, cała dzianina utkana z danego nawoju, dostawa przędzy, bala lub kilka bal włókien stanowiących surowiec.

2.2. Próbką ogólna — jest to część partii, która została pobrana jako reprezentatywna dla całości i która została przesłana do laboratorium. Wielkość i rodzaj próbki ogólnej dobiera się w taki sposób, aby we właściwy sposób odzwierciedlała zmienność partii i ułatwiała czynności laboratoryjne ⁽²⁾.

2.3. Laboratoryjna próbka badawcza — jest to część próbki ogólnej poddanej obróbce wstępnej mającej na celu wyeliminowanie substancji niewłóknistych i z której pobierane są próbki robocze. Wielkość i rodzaj próbki laboratoryjnej dobiera się w taki sposób, aby odpowiednio odzwierciedlała zmienność próbki ogólnej ⁽³⁾.

2.4. Próbką roboczą — jest to część materiału niezbędna do uzyskania pojedynczego wyniku pomiaru, pobrana z laboratoryjnej próbki badawczej.

3. ZASADA

Laboratoryjną próbkę badawczą pobiera się w taki sposób, aby była reprezentatywna dla próbki ogólnej.

Próbki robocze pobiera się z laboratoryjnej próbki badawczej w taki sposób, aby były dla niej reprezentatywne.

4. POBIERANIE PRÓBEK LUŻNEGO WŁÓKNA

4.1. Włókna nieukierunkowane – laboratoryjną próbkę badawczą należy utworzyć pobierając losowo pęczki włókien z próbki ogólnej. Pobrać wszystkie laboratoryjne próbki badawcze i wymieszać je w zgrzeblarce laboratoryjnej ⁽⁴⁾. Runo lub mieszankę, jak również włókna przylegające do urządzenia i te, które wydostały się poza urządzenie, poddać obróbce wstępnej. Następnie, proporcjonalnie do masy, należy pobrać próbki robocze, z runa lub mieszanki, z włókien pozostających luzem oraz z włókien, które przylegają do urządzenia.

Jeżeli runo zgrzeblarkowe nie zostało naruszone podczas obróbki wstępnej, próbki robocze pobrać w sposób opisany w pkt 4.2. Jeżeli w wyniku obróbki wstępnej runo zostało naruszone, utworzyć próbkę roboczą, pobierając z laboratoryjnej próbki badawczej losowo co najmniej 16 małych pęczków o odpowiedniej wielkości, w przybliżeniu równej, i następnie połączyć je w całość.

4.2. Włókna ukierunkowane (runo zgrzeblarkowe, taśmy, pęczki, niedoprzęd) - wyciąć co najmniej 10 odcinków wybranych losowo z próbki ogólnej o masie ok. 1 g każdy. W ten sposób utworzoną laboratoryjną próbkę badawczą poddać obróbce wstępnej. Następnie połączyć odcinki, układając je równolegle obok siebie, i utworzyć próbkę roboczą przez poprzeczne ich pocięcie na 10 odcinków.

⁽¹⁾ W niektórych przypadkach zachodzi konieczność poddania pojedynczych próbek roboczych obróbce wstępnej.

⁽²⁾ Dla wyrobów gotowych i wykończonych: patrz poz. 7.

⁽³⁾ Zob. pkt 1.

⁽⁴⁾ Zgrzeblarkę laboratoryjną można zastąpić mieszkarką do włókien albo włókna można wymieszać metodą „losowania i odrzucania”

Wtorek, 18 maja 2010 r.

5. POBIERANIE PRÓBEK PRZĘDZY

5.1. Przędza nawinięta na nawoje lub motki – próbki należy pobrać ze wszystkich nawojów próbki ogólnej.

Z każdego nawoju pobrać odcinki o odpowiedniej długości, odwijając przędzę o taką samą liczbę obrotów ze szpuli⁽¹⁾ lub w jakikolwiek inny sposób. Odcinki przędzy ułożyć obok siebie równolegle, tworząc jednolite pasemka lub motki, celem utworzenia laboratoryjnej próbki badawczej, upewniając się, czy odcinki w każdym pasemku lub motku są równe.

W ten sposób utworzoną laboratoryjną próbkę badawczą poddać obróbce wstępnej.

Z laboratoryjnej próbki badawczej pobrać próbki robocze, odcinając od pasemka lub motka wiązkę przędzy o równej długości, zwracając uwagę na to, aby zawierały one wszystkie nitki tworzące próbkę laboratoryjną.

Jeżeli „t” jest masą liniową przędzy, a „n” liczbą nawojów w próbce ogólnej, w celu uzyskania laboratoryjnej próbki badawczej o masie 10 g należy z każdego nawoju pobrać odcinek przędzy o długości: [cm] $10^6/n$ t.

Jeżeli wartość „n t” jest wysoka, tzn. przekracza 2 000, można pobrać większe pasemko przędzy i przeciąć je w dwóch miejscach tak, aby uzyskać pasmo o odpowiedniej masie. Przed przystąpieniem do wstępnej obróbki końce próbek w kształcie pasma należy odpowiednio związać, a próbki robocze pobrać z miejsca odległego od tych wiązań.

5.2. Przędza osnowowa – laboratoryjną próbkę badawczą pobrać, obcinając na końcu nawoju wiązkę o długości co najmniej 20 cm, w skład której wchodzi wszystkie nitki, z wyjątkiem nitek z krajki, które odrzuca się. Wiazkę nitek należy na końcu związać. Jeżeli próbka jest zbyt duża do obróbki wstępnej, należy ją podzielić na dwie lub więcej części, z których każdą przed obróbką wstępną należy związać. Po przeprowadzeniu obróbki wstępnej wszystkie części połączyć. Z laboratoryjnej próbki badawczej pobrać próbkę roboczą o odpowiedniej długości. Czynność tę należy przeprowadzić, odcinając odcinek, w dostatecznej odległości od miejsca związania, nie pomijając żadnej nitki osnowy. Dla przędz osnowowych zawierających N nitek o masie liniowej t, długość próbki roboczej [cm] o masie 1 g wynosi: $10^5/N$ t.

6. POBIERANIE PRÓBEK PŁASKICH WYROBÓW WŁÓKIENNICZYCH

6.1. Z próbki ogólnej, składającej się z jednolitego reprezentatywnego kuponu materiału

wyciąć pasek płaskiego wyrobu po przekątnej od jednego do drugiego jego brzegu i usunąć krajki. Ten pasek materiału stanowi laboratoryjną próbkę badawczą. Aby uzyskać laboratoryjną próbkę badawczą o masie X g, powierzchnia paska [cm²] powinna wynosić $x 10^4/G$

gdzie G stanowi masę płaskiego wyrobu w g/m².

Po wstępnej obróbce pociąć pasek płaskiego wyrobu poprzecznie na cztery równe części, a następnie nałożyć je na siebie. Próbki robocze pobrać z dowolnej części tak przygotowanego materiału. Czynność tę należy przeprowadzić, przycinając wszystkie warstwy w taki sposób, aby każda próbka składała się z odcinków o jednakowej długości, pochodzących z każdej warstwy materiału.

Jeżeli na płaskim wyrobie występuje raport wzoru, to szerokość laboratoryjnej próbki badawczej mierzona równolegle w kierunku osnowy nie powinna być mniejsza od długości raportu w osnowie. Jeżeli warunek ten jest spełniony, a próbka laboratoryjna jest zbyt duża, aby można ją było poddać obróbce wstępnej w całości, należy ją pociąć na równe części, które zostaną poddane obróbce wstępnej oddzielnie. Przed pobraniem próbki roboczej części te należy nałożyć jedna na drugą, zwracając uwagę na to, aby odpowiednie części raportu wzoru nie pokrywały się.

6.2. Z próbki ogólnej składającej się z kilku odcinków materiału

analizie poddaje się każdy odcinek tak, jak zostało to określone w pkt 6.1, a wyniki dla każdego z nich podawane są oddzielnie.

7. POBIERANIE PRÓBEK WYROBÓW GOTOWYCH I WYKOŃCZONYCH

Próbkę ogólną stanowi wyrób gotowy lub wykończony lub jego reprezentatywna część.

W razie potrzeby, w celu sprawdzenia przestrzegania wymagań ustalonych w art. 14, określić można procentową zawartość włókien w poszczególnych częściach wyrobu.

⁽¹⁾ Jeżeli nawoje mogą być umieszczone na ramie natykowej, przędza może być odwijana z nich równocześnie.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Pobrać laboratoryjną próbkę badawczą z części wyrobu gotowego lub wykończonego, której skład jest podany na etykiecie. Jeżeli wyrób opatrzony jest większą liczbą etykiet, należy pobrać laboratoryjne próbki badawcze z każdej części wyrobu odpowiadającej etykiecie.

Jeżeli wyrób, którego skład ma zostać określony, nie jest jednorodny, może być konieczne pobranie laboratoryjnych próbek badawczych z każdej części wyrobu i określenie udziału procentowego każdej części w stosunku do całego wyrobu.

Następnie obliczyć procentową zawartość włókien, uwzględniając proporcje udziału poszczególnych części, z których pobrano próbki.

Laboratoryjne próbki badawcze należy poddać obróbce wstępnej.

Następnie pobrać próbki robocze reprezentatywne dla laboratoryjnych próbek badawczych po obróbce wstępnej.

II. Wprowadzenie do metod analizy ilościowej mieszanek włókien tekstylnych

Metody analizy ilościowej mieszanek włókien tekstylnych polegają na rozdzielaniu ręcznym lub chemicznym różnych rodzajów włókien.

Metodę rozdzielania ręcznego stosuje się w każdym przypadku, gdy jest to możliwe, ponieważ daje ona zwykle bardziej wiarygodne wyniki niż metoda chemiczna. Może być ona stosowana w przypadku wszystkich wyrobów włókienniczych, w których przędze składowe nie tworzą jednorodnej mieszanki, na przykład: w przypadku nitek złożonych z kilku przędz, z których każda utworzona jest z jednego rodzaju włókien, lub płaskie wyroby, w których osnowę tworzy inny rodzaj przędzy niż wątek, lub wyroby dziane wytworzone z różnych rodzajów przędz.

Metody chemicznej analizy ilościowej mieszanek opierają się na selektywnym rozpuszczaniu poszczególnych składników. Po rozpuszczeniu jednego ze składników nierozpuszczone pozostałości waży się i na podstawie ubytku masy oblicza się zawartość procentową składnika rozpuszczonego. W pierwszej części niniejszego załącznika ujęte zostały informacje dotyczące analizy przeprowadzanej z zastosowaniem tej metody w odniesieniu do wszystkich mieszanek włókien uwzględnionych w niniejszym załączniku, niezależnie od ich składu. Informacje te należy zatem wykorzystywać w połączeniu z kolejnymi sekcjami niniejszego załącznika, które dotyczą szczegółowych zasad postępowania mających zastosowanie do poszczególnych mieszanek. W przypadku gdy analizy chemiczne oparte będą na innej zasadzie niż zasada rozpuszczalności selektywnej, szczegółowe informacje zostaną podane we właściwej części odnoszącej się do stosowanej metody.

Mieszanki włókien lub gotowe wyroby mogą zawierać substancje niewłókniste, takie jak: tłuszcze, woski lub klejonki, lub substancje rozpuszczalne w wodzie, zarówno pochodzenia naturalnego, jak i dodane celem usprawnienia procesu. Substancje niewłókniste muszą zostać usunięte przed przystąpieniem do analizy. Z tego względu podano również metodę obróbki wstępnej służącą do usunięcia olejów, tłuszczów, wosków oraz substancji rozpuszczalnych w wodzie.

Dodatkowo wyroby włókiennicze mogą zawierać żywice lub inne substancje dodane w celu nadania specyficznych właściwości. Taka substancja, którą może być w wyjątkowych przypadkach barwnik, może zakłócić działanie odczynnika na składniki rozpuszczalne lub może zostać częściowo lub całkowicie usunięta przez odczynniki. Dodana substancja może spowodować błędy i dlatego przed przeprowadzeniem analizy powinna być usunięta. Jeżeli usunięcie jej nie jest możliwe, nie można stosować ilościowej analizy chemicznej przedstawionej w niniejszym załączniku.

Barwnik obecny w wybarwionych włóknach jest uznawany za integralną część włókna i nie podlega usunięciu.

Wynik analiz odnosi się do suchej masy próbki, stosując odpowiednią metodę.

Wynik uzyskuje się przez uwzględnienie w suchej masie każdego z włókien dodatków handlowych podanych w załączniku IX do niniejszego rozporządzenia.

Przed rozpoczęciem każdej analizy należy zidentyfikować wszystkie włókna występujące w mieszanke. W niektórych metodach chemicznych nierozpuszczalny składnik mieszanki może ulec częściowemu rozpuszczeniu w odczynniku używanym do rozpuszczenia innego składnika.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Jeżeli istnieje takie niebezpieczeństwo, należy dobierać odczynniki mające mały wpływ lub też niewywierające żadnego wpływu na włókna nierozpuszczane. Jeżeli w trakcie analizy zostanie stwierdzony ubytek masy, należy skorygować wyniki analizy; w tym celu podano współczynniki korygujące. Współczynniki te zostały określone w różnych laboratoriach w wyniku pracy z zastosowaniem odpowiedniego odczynnika, jak to podano w metodach analizy, włókien oczyszczonych w obróbce wstępnej.

Współczynniki korygujące stosuje się wyłącznie do włókien niezdegradowanych, inne współczynniki — w przypadku gdy włókna zostały zniszczone przed lub w trakcie procesu. Przedstawione metody chemiczne mają zastosowanie w indywidualnych przypadkach.

Należy dokonać przynajmniej dwóch oznaczeń zarówno w przypadku rozdzielania ręcznego, jak i chemicznego.

Dla potwierdzenia, o ile nie jest to niemożliwe z przyczyn technicznych, zaleca się przeprowadzenie procedur alternatywnych, pozwalających na rozpuszczenie włókna, które pozostało po zastosowaniu metody standardowej.

ROZDZIAŁ 2

Metody przeprowadzania analizy ilościowej niektórych dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych

- I. Informacje ogólne dotyczące wszystkich metod stosowanych w celu przeprowadzenia ilościowej analizy chemicznej mieszanek włókien tekstylnych.
 - I.1. Zakres zastosowania

Zakres stosowania określa, do jakich włókien stosuje się daną metodę.
 - I.2. Zasada

Po zidentyfikowaniu składników mieszanki substancje niewłókniste usuwa się w odpowiedniej obróbce wstępnej, a następnie stosuje się metodę selektywnego rozpuszczania jednego z dwóch składników ⁽¹⁾. Nierozpuszczoną pozostałość waży się i na podstawie ubytku masy oblicza zawartość składnika rozpuszczonego. Z wyjątkiem sytuacji, gdy stwarza to trudności techniczne, zaleca się rozpuszczenie głównego składnika włóknistego w taki sposób, aby otrzymać jako pozostałość ten składnik włóknisty, którego ilość jest najmniejsza.
 - I.3. Materiały i wyposażenie
 - I.3.1. Aparatura
 - I.3.1.1. Tygle filtracyjne i naczynka wagowe dostatecznie duże, aby pomieścić te tygle, albo każdy inny sprzęt dający identyczne wyniki.
 - I.3.1.2. Kolba ssawkowa.
 - I.3.1.3. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.
 - I.3.1.4. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze $105\text{ °C} \pm 3\text{ °C}$.
 - I.3.1.5. Waga analityczna, o dokładności 0,0002 g.
 - I.3.1.6. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.
 - I.3.2. Odczynniki
 - I.3.2.1. Petroolej redestylowany o temperaturze wrzenia $40\text{--}60\text{ °C}$.
 - I.3.2.2. Inne odczynniki wymienione zostały w odpowiednich sekcjach dotyczących danej metody. Wszystkie stosowane odczynniki muszą być chemicznie czyste.

⁽¹⁾ Wyjątek stanowi metoda 12. Opiera się ona na oznaczeniu zawartości substancji składowej jednego bądź dwóch składników.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I.3.2.3. Woda destylowana lub dejonizowana.

I.3.2.4. Aceton.

I.3.2.5. Kwas ortofosforowy.

I.3.2.6. Mocznik.

I.3.2.7. Wodorowęglan sodu.

Wszystkie stosowane odczynniki muszą być chemicznie czyste.

I.4. Klimat do aklimatyzacji i badań

Ponieważ określa się suche masy, nie jest konieczne klimatyzowanie próbek lub przeprowadzenie analiz w klimatyzowanej atmosferze.

I.5. Laboratoryjna próbka badawcza

Pobrać laboratoryjną próbkę badawczą, reprezentatywną dla próbki ogólnej i wystarczającą, aby utworzyć wszystkie niezbędne próbki robocze, z czego każda o wadze przynajmniej 1 g.

I.6. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej ⁽¹⁾

W przypadku gdy w mieszanke występują substancje, które zgodnie z art. 17 niniejszego rozporządzenia nie zostają uwzględniane w obliczeniach składu próbki, należy je najpierw usunąć poprzez zastosowanie odpowiedniej metody, która nie uszkadza żadnego z włókien składowych.

W tym celu substancje niewłókniste mogą być ekstrahowane za pomocą petrooleju i wody. Ekstrakcję prowadzi się dokonując obróbki próbki badawczej w aparacie Soxhleta przy użyciu petrooleju przez 1 godzinę przy minimum 6 cyklach na godzinę. Należy pozwolić, aby petroolej odparował z próbki, która będzie ekstrahowana wodą poprzez moczenie przez 1 godzinę w temperaturze otoczenia, a następnie moczenie przez kolejną godzinę w temperaturze $65^{\circ}\text{C} \pm 5^{\circ}\text{C}$, okresowo mieszając zawartość naczynia. Stosunek masy próbki/wody powinien wynosić 1:100. Nadmiar wody należy usunąć z próbki przez wyciśnięcie, odsysanie lub odwirowanie, a następnie pozostawić próbkę do wyschnięcia na powietrzu.

W przypadku elastoolefiny lub mieszanek włókien zawierających elastoolefinę i inne włókna (wełnę, sierść zwierzęcą, jedwab, bawełnę, len, konopie, jutę, manilę, ostnicę, kokos, żarnowiec, ramię, sizal, włókno miedziowe, modal, włókno białkowe, wiskozę, akryl, poliamid lub nylon, poliester, elastomultiester) wyżej opisana procedura musi być zmieniona poprzez zastąpienie petrooleju acetonem.

W przypadku mieszanek włókien zawierających elastoolefinę i acetat w ramach wstępnej obróbki należy zastosować następującą procedurę. Próbkę należy ekstrahować przez 10 minut w temperaturze 80°C w roztworze zawierającym 25 g/l 50 % kwasu ortofosforowego i 50 g/l mocznika. Stosunek objętości próbki do wody wynosi 1:100. Próbkę wypłukać w wodzie, następnie osączyć i zanurzyć w 0,1 % roztworze wodorowęglanu sodu, po czym ostrożnie wypłukać w wodzie.

W przypadku gdy substancja niewłóknista nie może zostać wyekstrahowana za pomocą petrooleju i wody, należy ją usunąć przez zastąpienie metody wodnej opisanej powyżej odpowiednią metodą, która nie zmienia w sposób istotny żadnego ze składników. Jednakże w przypadku niektórych surowych naturalnych włókien roślinnych (np. juty, kokosu) należy zaznaczyć, że zwykła obróbka wstępna przy użyciu petrooleju i wody nie usuwa wszystkich naturalnych substancji niewłóknistych. Mimo to nie stosuje się dodatkowej obróbki wstępnej, jeżeli próbka zawiera apretury nierozpuszczalne zarówno w wodzie, jak i w petrooleju.

Raporty z analiz powinny zawierać pełną informację na temat metod użytych w obróbce wstępnej.

⁽¹⁾ Zob. rozdział 1.1

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I.7. Wyznaczanie

I.7.1. Wskazówki ogólne

I.7.1.1. Suszenie

Wszystkie operacje suszenia przeprowadza się w czasie nie krótszym niż 4 godziny, nie dłuższym niż 16 godzin w temperaturze $105\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 3\text{ }^{\circ}\text{C}$ w suszarce z wymuszonym obiegiem powietrza, przy zamkniętych drzwiach suszarki przez cały czas trwania procesu. Jeżeli czas suszenia jest krótszy niż 14 godzin, należy ponownie sprawdzić wagę próbki, w celu stwierdzenia, czy jej masa jest stała. Masa próbki może być uznana za stałą, jeżeli po suszeniu przez kolejnych 60 minut zmiana masy wynosi mniej niż 0,05 %.

Należy unikać trzymania tygli i naczynek wagowych, próbek lub pozostałości gołymi rękami podczas operacji suszenia, chłodzenia i ważenia.

Należy suszyć próbki w naczynku wagowym bez przykrycia w suszarce. Po wysuszeniu należy zamknąć naczynko przed wyjęciem go z suszarki, a następnie przenieść je szybko do eksykatora.

Tygiel filtracyjny umieszczony w naczynku wagowym oraz zdjęte wieko suszyć w suszarce. Po wysuszeniu naczynko wagowe należy zamknąć i szybko przenieść do eksykatora.

W przypadku gdy używa się innego sprzętu niż tygiel filtracyjny, suszenie przeprowadza się w suszarce w taki sposób, aby możliwe było określenie suchej masy włókien bez ubytków.

I.7.1.2. Chłodzenie

Wszystkie zabiegi związane z chłodzeniem należy przeprowadzać w umieszczonym obok wagi eksykatorze aż do całkowitego schłodzenia naczynka wagowego, lecz w żadnym przypadku nie krócej niż przez dwie godziny.

I.7.1.3. Ważenie

Po schłodzeniu, w ciągu dwóch minut po wyjęciu z eksykatora, naczynie wagowe należy zważyć. Zabieg ten należy przeprowadzić z dokładnością do 0,0002 g.

I.7.2. Procedura

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie co najmniej 1 g. Przędzę lub tkaninę należy pociąć na odcinki o długości ok. 10 mm, a następnie, na tyle, na ile jest to możliwe, oddzielić od siebie. Próbkę roboczą wysuszyć w naczynku wagowym, schłodzić w eksykatorze i zważyć. Przenieść próbki do szklanych naczyń, określonych we właściwej sekcji odnośnej metody **unijnej**, bezpośrednio po tym ponownie zważyć naczynka wagowe i na podstawie różnicy obliczyć suchą masę próbki. Badanie należy dokończyć zgodnie z opisem we właściwej sekcji dotyczącej stosowanej metody. Zbadać pozostałości pod mikroskopem, aby sprawdzić, czy w procesie obróbki rzeczywiście usunięte zostało włókno rozpuszczalne.

I.8. Obliczanie i przedstawianie wyników

Masę każdego z nierozpuszczalnych włókien składowych należy wyrazić w procentach całkowitej masy włókien obecnych w mieszaninie. Różnica stanowi zawartość procentową składników rozpuszczalnych. Wyniki oblicza się w stosunku do suchej, czystej masy włókien, uwzględniając a) umowne dodatki handlowe oraz b) współczynniki korygujące wyrażające ubytek masy substancji włóknistej poddanej obróbce wstępnej i analizie. Obliczenia te przeprowadza się według wzoru przedstawionego w pkt I.8.2.

I.8.1. Obliczanie zawartości procentowej składnika nierozpuszczalnego masy czystych włókien w stanie suchym, bez uwzględnienia ubytku masy włókien podczas obróbki wstępnej.

$$P_1\% = \frac{100\text{ }rd}{m}$$

gdzie

$P_1\%$ stanowi zawartość procentową suchego i czystego składnika nierozpuszczalnego,

m stanowi zawartość procentową masy suchej próbki po obróbce wstępnej,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- r stanowi masę suchej pozostałości,
- d stanowi współczynnik korygujący, uwzględniający ubytek masy składnika nierozpuszczonego w odczynniku w trakcie przeprowadzania analizy. Odpowiednie wartości „d” podane są w odpowiednich sekcjach odnoszących się do każdej metody.

Wartości „d” są oczywiście zwykłymi wartościami mającymi zastosowanie do włókien niepoddanych rozkładowi metodą chemiczną.

- I.8.2. Obliczanie zawartości procentowej składnika nierozpuszczalnego w czystej suchej masie, z dostosowaniem za pomocą współczynników umownych oraz, w miarę potrzeb, współczynników korygujących uwzględniających ubytek masy, jaki nastąpił w wyniku obróbki wstępnej.

$$P_{1A}\% = \frac{100 P_1 \left(1 + \frac{a_1 + b_1}{100} \right)}{P_1 \left(1 + \frac{a_1 + b_1}{100} \right) + (100 - P_1) \left(1 + \frac{a_2 + b_2}{100} \right)}$$

gdzie

P_{1A} % stanowi zawartość procentową składnika nierozpuszczalnego, z uwzględnieniem dodatków handlowych i ubytku masy, jaki nastąpił w wyniku obróbki wstępnej,

P_1 stanowi zawartość procentową czystej suchej masy składnika nierozpuszczalnego, obliczoną z zastosowaniem wzoru podanego w pkt I.8.1,

a_1 stanowi dodatek handlowy składnika nierozpuszczalnego, ustalony w załączniku IX,

a_2 stanowi dodatek handlowy składnika rozpuszczalnego, ustalony w załączniku IX,

b_1 stanowi procentowy ubytek masy składnika nierozpuszczalnego w wyniku obróbki wstępnej

b_2 stanowi procentowy ubytek masy składnika rozpuszczalnego w wyniku obróbki wstępnej.

Zawartość procentowa drugiego składnika (P_{2A} %) wynosi $100 - P_{1A}$ %

W przypadku gdy przeprowadza się specjalną obróbkę wstępną, należy określić wartości b_1 i b_2 , o ile jest to możliwe – poddając każde z wchodzących w skład tkaniny czystych włókien obróbce wstępnej. Za włókna czyste uważa się włókna pozbawione wszelkich substancji niewłóknistych, z wyjątkiem tych, które normalnie je zawierają (ze względu na ich budowę lub ze względu na proces produkcyjny), w stanie (niebielone, bielone), w jakim występują w materiale, który jest poddawany analizie.

W przypadku gdy laboratorium nie dysponuje oddzielnymi i czystymi włóknami służącymi do produkcji materiału, który ma zostać poddany analizie, należy przyjąć średnie wartości b_1 i b_2 , otrzymane w wyniku badań przeprowadzonych na czystych włóknach tego samego rodzaju, co włókna wchodzące w skład badanej mieszanki.

Jeżeli włókna zostały poddane zwykłej obróbce wstępnej metodą ekstrakcji w petrooleju i wodzie, współczynniki korygujące b_1 i b_2 z reguły pomijają się, z wyjątkiem przypadku niebielonej bawełny, niebielonego lnu lub niebielonych konopi, kiedy to przyjmujemy umownie, że ubytek jaki wystąpił w wyniku obróbki wstępnej wynosi 4 %, oraz w przypadku polipropylenu, gdy przyjmujemy, iż ubytek wynosi 1 %.

W przypadku innych włókien przyjmuje się umownie, że w obliczeniach nie uwzględnia się ubytków powstałych w trakcie obróbki wstępnej.

II. Metoda analizy ilościowej polegająca na ręcznym rozdzielaniu włókien tekstylnych

II.1. Zakres zastosowania

Metodę stosuje się do wszystkich rodzajów włókien tekstylnych, pod warunkiem, że nie tworzą jednorodnej mieszanki i możliwe jest ich ręczne rozdzielenie.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

II.2. Zasada

Po dokonaniu identyfikacji włókien, w pierwszej kolejności usuwa się substancje niewłókniste przez odpowiednią obróbkę wstępną, a następnie włókna rozdziela się ręcznie, suszy się je, waży i kolejno obliczana jest procentowa zawartość każdego rodzaju włókna w mieszance.

II.3. Aparatura

II.3.1. Naczynko wagowe lub inny przyrząd dający identyczne wyniki.

II.3.2. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

II.3.3. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze $105\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 3\text{ }^{\circ}\text{C}$.

II.3.4. Waga analityczna o dokładności 0,0002 g.

II.3.5. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

II.3.6. Igła preparacyjna.

II.3.7. Skrętomierz lub inny podobny przyrząd.

II.4. Odczynniki

II.4.1. Petroolej redestylowany o temperaturze wrzenia $40\text{--}60\text{ }^{\circ}\text{C}$.

II.4.2. Woda destylowana lub woda dejonizowana.

II.5. Klimat do aklimatyzacji i badań

Jak w pkt I.4.

II.6. Laboratoryjna próbka badawcza

Jak w pkt I.5.

II.7. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej

Jak w pkt I.6.

II.8. Procedura

II.8.1. Analiza przędzy

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej pobrać próbkę roboczą o masie co najmniej 1 g. W przypadku bardzo cienkiej przędzy analizę można przeprowadzić na próbce o długości nie mniejszej niż 30 m, niezależnie od jej masy.

Przędzę pociąć na odcinki o odpowiedniej długości oraz oddzielić poszczególne rodzaje włókien za pomocą igły preparacyjnej i, o ile to będzie konieczne, skrętomierza. W ten sposób rozdzielone rodzaje włókien umieścić w zważonych uprzednio naczynkach wagowych i wysuszyć w temperaturze $105\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 3\text{ }^{\circ}\text{C}$, do stałej masy, tak jak zostało to opisane w pkt I.7.1 i I.7.2.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

II.8.2. Analiza wyrobu włókienniczego

Z laboratoryjnej próbki badawczej, poddanej obróbce wstępnej, pobrać próbkę roboczą o masie nie mniejszej niż 1 g, bez krajki płaskiego wyrobu, ze starannie przyciętymi, niepostrzępionymi brzegami, tak aby nitki osnowy lub wątku przebiegały w stosunku do nich równolegle lub w przypadku dzianin - równolegle do rządków i kolumnienek. Następnie rozdzielić różnego rodzaju przędze, umieścić je w uprzednio zważonych naczynkach wagowych i postępować zgodnie z pkt II.8.1.

II.9. Obliczanie i przedstawianie wyników

Masę każdego ze składników należy wyrazić jako zawartość procentową całkowitej masy włókien w mieszaninie. Wyniki obliczyć na podstawie czystej suchej masy włókien, uwzględniając a) przeliczniki wartości umownych dodatków oraz b) współczynniki korygujące uwzględniające ubytki masy powstałe w czasie obróbki wstępnej.

II.9.1. Obliczanie zawartości procentowej masy czystego suchego włókna z pominięciem ubytków masy włókna podczas obróbki wstępnej:

$$P_1\% = \frac{100 m_1}{m_1 + m_2} = \frac{100}{1 + \frac{m_2}{m_1}}$$

$P_1\%$ stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika,

m_1 jest masą pierwszego suchego i czystego składnika,

m_2 jest masą drugiego suchego i czystego składnika.

II.9.2. Obliczanie zawartości każdego ze składników po uwzględnieniu dodatków handlowych i współczynników korygujących uwzględniających ubytek masy powstały w czasie obróbki wstępnej — jak w pkt I.8.2.

III.1. Dokładność metod

Stopień dokładności określony dla każdej metody jest związany z odtwarzalnością metody.

Przez odtwarzalność rozumie się dokładność, to znaczy zgodność wartości liczbowych uzyskanych w wyniku badań prowadzonych w różnych laboratoriach, w różnym czasie, przez różnych laborantów przy zastosowaniu tej samej metody, otrzymując pojedyncze wyniki przy badaniu identycznej mieszanki.

Odtwarzalność określana jest przez granice przedziału ufności na poziomie ufności 95 %.

Oznacza to, że różnice pomiędzy dwoma wynikami we wszystkich badaniach przeprowadzonych w różnych laboratoriach przekroczone zostały tylko w 5 przypadkach na 100, przy prawidłowym zastosowaniu metody w badaniu identycznej mieszanki.

III.2. Sprawozdanie z badań

III.2.1. Należy podać, że analiza została przeprowadzona z zastosowaniem określonej metody.

III.2.2. Należy podać szczegóły każdej specjalnej obróbki wstępnej — jak w pkt I.6).

III.2.3. Należy podać pojedyncze wyniki i ich średnią arytmetyczną z dokładnością do jednej dziesiątej.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

IV. Metody szczegółowe

TABELA PODSUMOWUJĄCA

Metoda	Zakres stosowania		Odczynnik
	Składnik rozpuszczalny	Składnik nierozpuszczalny	
1.	Acetat	Niektóre inne włókna	Aceton
2.	Niektóre włókna białkowe	Niektóre inne włókna	Podchloryn
3.	Wiskoza, włókna miedziowe lub niektóre typy modali	Bawełna, elastoolefina lub melamina	Kwas mrówkowy i chlorek cynku
4.	Poliamid lub nylon	Niektóre inne włókna	Kwas mrówkowy 80 % m/m
5.	Acetat	Triacetat, elastoolefina lub melamina	Alkohol benzylowy
6.	Triacetat lub polilaktyd	Niektóre inne włókna	Dwuchlorometan
7.	Niektóre włókna celulozowe	Poliester, elastomultiester lub elastoolefina	Kwas siarkowy 75 % m/m
8.	Akryl, niektóre modakryle lub niektóre włókna chlorowe	Niektóre inne włókna	Dimetyloformamid
9.	Niektóre włókna chlorowe	Niektóre inne włókna	Dwusiarczek węgla/acetonu 55,5/44,5 v/v
10.	Acetat	Niektóre włókna chlorowe, elastoolefina lub melamina	Kwas octowy lodowaty
11.	Jedwab	Wełna, sierść, elastoolefina lub melamina	Kwas siarkowy 75 % m/m
12.	Juta	Niektóre włókna pochodzenia zwierzęcego	Oznaczanie zawartości azotu
13.	Polipropylen	Niektóre inne włókna	Ksilen
14.	Niektóre inne włókna	Włókna chlorowe (na bazie homopolimeru chlorku winylu), elastoolefina lub melamina	Stężony kwas siarkowy
15.	Włókna chlorowe, niektóre modakryle, niektóre elastany, acetaty, triacetaty	Niektóre inne włókna	Cykloheksanon
16.	Melamina	Bawełna lub aramid	Gorący kwas mrówkowy 90 % m/m

METODA NR 1

ACETAT I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem acetonu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. acetatu (19)

z

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), lnem (7), konopiami (8), jutą (9), manilą (10), ostnicą (11), kokosem (12), żarnowcem (13), ramią (14), sizalem (15), włóknem miedziowym (21), modalem (22), włóknem białkowym (23), wiskoza (25), włóknem akrylowym (26), poliamidem lub nylonem (30), poliesterem (35), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Metody tej nie stosuje się pod żadnym pozorem do acetatu zdeacetylowanego powierzchniowo.

2. ZASADA

Acetaty znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w acetonie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego acetatu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (oprócz tych określonych we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynnik

Aceton.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do kolby stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem, w której znajduje się próbka robocza, dodać 100 ml acetonu na gram próbki, wstrząsnąć kolbą, pozostawić na 30 minut w temperaturze otoczenia, mieszając od czasu do czasu. Następnie zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny.

Czynność tę należy powtórzyć jeszcze dwukrotnie (w sumie trzy ekstrakcje), ale każdorazowo tylko przez 15 minut, tak aby całkowity czas działania acetonu wynosił 1 godzinę. Pozostałość przenieść do tygla filtracyjnego. Pozostałości znajdujące się w tyglu filtracyjnym przemyć acetonem i odessać go. Tygiel filtracyjny napełnić ponownie acetonem, a następnie, nie odsysając, pozostawić, aż się przesączy.

Na koniec, obniżając ciśnienie, opróżnić tygiel, wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy, dla której wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 2

NIEKTÓRE WŁÓKNA BIAŁKOWE I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem podchlorynu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. niektórych włókien białkowych, tj. wełny (1), sierści zwierzęcej (2 i 3), jedwabiu (4), włókien białkowych (23)

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. bawełną (5), włóknem miedziowym (21), wiskożą (25), akrylem (26), włóknem chlorowym (27), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), polipropylenem (37), elastanem (43), włóknem szklanym (44), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Jeżeli w mieszaneczce występują różne włókna białkowe, to, stosując tę metodę, można określić ich całkowitą ilość, ale nie można określić zawartości procentowej każdego z tych włókien oddzielnie.

2. ZASADA

Włókna białkowe znajdujące się w znanej masie mieszaneczki w stanie suchym rozpuszczają się w podchlorynie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszaneczki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego włókna białkowego.

Aby przygotować roztwór podchlorynu, można wykorzystać podchloryn litu lub podchloryn sodu.

Użycie podchlorynu litu zaleca się w przypadku, gdy liczba analiz do przeprowadzenia jest niewielka lub gdy analizy przeprowadzane są w dużych odstępach czasu. Podchloryn litu w stanie stałym posiada, w przeciwieństwie do podchlorynu sodu, praktycznie stałą zawartość podchlorynu. Jeżeli jest ona znana, nie jest potrzebne przeprowadzenie podczas każdej analizy kontroli jodometrycznej i można powtarzać próby, wykorzystując stałą ilość podchlorynu litu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

(i) Kolba stożkowa o pojemności 250 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem

(ii) Termostat pozwalający na utrzymanie kolb w temperaturze 20 (± 2) °C

3.2. Odczynniki

(i) Odczynniki na bazie podchlorynu

a) Roztwór podchlorynolitu

Odczynnik ten to świeżo przygotowany roztwór, zawierający 35 (± 2) g/l (około 1 M) czynnego chloru, do którego dodano 5 ($\pm 0,5$) g/l uprzednio rozpuszczonego wodorotlenku sodu. W celu przygotowania roztworu należy rozpuścić 100 g podchlorynu litu zawierającego 35 % czynnego chloru (lub 115 g zawierającego 30 % czynnego chloru) w około 700 ml wody destylowanej, dodać 5 g wodorotlenku sodu rozpuszczonego w ok. 200 ml wody destylowanej i uzupełnić wodą destylowaną do objętości 1 litra. W tak przygotowanym roztworze nie trzeba przeprowadzać kontroli jodometrycznej.

b) Roztwór podchlorynosodowego

Odczynnik ten stanowi świeżo przygotowany roztwór, o zawartości 35 (± 2) g/l (około 1 M) czynnego chloru, do którego dodano 5 ($\pm 0,5$) g/l uprzednio rozpuszczonego wodorotlenku sodu.

Przed każdą analizą należy sprawdzić zawartość czynnego chloru w roztworze metodą jodometryczną.

(ii) Rozcieńczony kwas octowy

Uzupełnić wodą 5 ml lodowatego kwasu octowego do objętości 1 litra.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób: w kolbie stożkowej o pojemności 250 ml umieścić 1 g próbki roboczej; dodać ok. 100 ml roztworu podchlorynu litu lub sodu. Energicznie wstrząsnąć w celu dobrego zwilżenia próbki.

Kolbę należy umieścić w termostacie o temperaturze 20 °C na okres 40 minut. W tym czasie roztwór należy mieszać stale lub dość często, w stałych odstępach czasu. Znajac charakter egzotermiczny procesu rozpuszczania wełny, ciepło reakcji wywołane w trakcie reakcji należy rozprzewadzić i odprowadzić. Umożliwi to uniknięcie wystąpienia błędów spowodowanych trawieniem nierozpuszczonych włókien.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Po 40 minutach zawartość kolby przefiltrować przez zważony szklany tygiel filtracyjny. W celu usunięcia obecnych jeszcze włókien kolbę przepłukać niewielką ilością podchlorynu. Opróżnić tygiel filtracyjny poprzez odsysanie, a pozostałości wymyć kolejno wodą, rozcieńczonym kwasem octowym, a następnie znowu wodą. Po każdym dodaniu płynu tygiel osuszyć przez odsysanie. Po każdym dodaniu cieczy poczekać, aż ścieknie ona grawitacyjnie do kolby ssawkowej, i dopiero resztę odessać.

Na koniec należy opróżnić tygiel przez odsysanie, wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Współczynnik korygujący „d” wynosi 1,00. Dla bawełny, wiskozy, modalu i melaminy jego wartość wynosi 1,01, a dla niebielonej bawełny 1,03.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 3

WISKOZA, WŁÓKNO MIEDZIOWE LUB NIEKTÓRE TYPY MODALI I BAWEŁNY

(Metoda z zastosowaniem kwasu mrówkowego i chłorku cynku)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. wiskozy (25) lub włókna miedziowego (21), włącznie z niektórymi typami modalu (22),

z

2. bawełną (5), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Jeżeli stwierdzono obecność modalu, należy przeprowadzić wstępne badanie w celu sprawdzenia, czy włókno rozpuszcza się w odczynniku.

Metody tej nie stosuje się do mieszanek, w których bawełna uległa nadmiernemu rozkładowi chemicznemu, ani gdy wiskoza lub włókno miedziowe nie są całkowicie rozpuszczalne ze względu na obecność niektórych barwników lub apretur, których nie można całkowicie wyeliminować.

2. ZASADA

Wiskoze, włókna miedziowe lub modale, znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się za pomocą odczynnika zawierającego kwas mrówkowy i chlorek cynku. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchej wiskozy, włókna miedziowego lub modalu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

- (i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem

- (ii) Urządzenie pozwalające na utrzymanie kolb w temperaturze $40 (\pm 2) ^\circ\text{C}$

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3.2. Odczynniki

- (i) Roztwór zawierający 20 g rozpuszczonego bezwodnego chlorku cynku i 68 g bezwodnego kwasu mrówkowego, uzupełniony do 100 g wodą (tj. 20 części wagowych rozpuszczonego bezwodnego chlorku cynku w 80 częściach wagowych 85 % m/m kwasu mrówkowego).

Uwaga:

W tym przypadku należy zwrócić uwagę na pkt I.3.2.2., nakazujący, aby wszystkie używane odczynniki były chemicznie czyste. Używany chlorek cynku powinien być bezwzględnie bezwodny.

- (ii) Roztwór wodorotlenku amonu: rozcieńczyć 20 ml stężonego roztworu amoniaku (gęstość względna 0,880 g/ml) do objętości 1 litra wodą.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób: próbkę roboczą umieścić niezwłocznie w kolbie ogrzanej wcześniej do temperatury 40 °C. Dodać 100 ml roztworu kwasu mrówkowego i chlorku cynku ogrzanego wcześniej do temperatury 40 °C na każdy gram próbki. Zamknąć kolbę i energicznie wstrząsnąć. Utrzymywać kolbę wraz z jej zawartością w stałej temperaturze 40 °C przez dwie i pół godziny, mieszając dwukrotnie w godzinnych odstępach czasu.

Zawartość kolby przesączyć przez zważony tygiel filtracyjny. Pozostałe w kolbie włókna przenieść również do tygla za pomocą odczynnika. Przemyc je używając 20 ml odczynnika.

Tygiel i pozostałości przemyc dokładnie wodą o temperaturze 40 °C. Włókniste pozostałości przepłukać ok. 100 ml zimnego roztworu amoniaku (pkt 3.2. ii)), się, czy pozostałości te pozostawały przez 10 minut całkowicie zanurzone w roztworze, następnie dokładnie wypłukać je zimną wodą.

Po każdym dodaniu cieczy poczekać, aż ścieknie ona grawitacyjnie do kolby ssawkowej, i dopiero resztę odessać.

Na koniec odessać resztki roztworu płuczącego z tygla, wysuszyć go wraz z zawartością, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Za wartość „d” przyjmuje się 1,02 w przypadku bawełny, 1,01 w przypadku melaminy, a 1,00 w przypadku elastolefiny.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 2 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 4

POLIAMID LUB NYLON I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem 80 % kwasu mrówkowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. poliamidu lub nylonu (30),

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskozą (25), akrylem (26), włóknem chlorowym (27), poliestrem (35), polipropylenem (37), włóknem szklanym (44), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Jak podano wyżej, metodę stosuje się do mieszanek zawierających wełnę, ale kiedy zawartość jej przekracza 25 %, należy stosować metodę nr 2 (rozpuszczenie wełny w zasadowym roztworze podchlorynu sodu).

2. ZASADA

Poliamid znajdujący się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w kwasie mrówkowym. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego poliamidu lub nylonu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynniki

- (i) 80 % m/m kwas mrówkowy, o gęstości względnej przy temperaturze 20 °C: 1,186). Uzupełnić wodą 880 ml 90 % m/m kwasu mrówkowego (o gęstości względnej przy temperaturze 20 °C: 1,204) do objętości 1 litra. Ewentualnie rozcieńczyć wodą 780 ml kwasu mrówkowego o stężeniu 98–100 % m/m (o gęstości względnej przy temperaturze 20 °C: 1,220) do objętości 1 litra.

Stężenie kwasu mrówkowego mieszczące się w przedziale 77–83 % m/m jest stężeniem dopuszczalnym.

- (ii) Rozcieńczony roztwór amoniaku: rozcieńczyć wodą 80 ml stężonego roztworu amoniaku (o gęstości względnej przy temperaturze 20 °C: 0,880) do objętości 1 litra.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób: Do próbki roboczej umieszczonej w kolbie stożkowej o pojemności przynajmniej 200 ml dodać 100 ml kwasu mrówkowego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem i wstrząsnąć w celu zwilżenia próbki. Pozostawić na 15 minut w temperaturze otoczenia, od czasu do czasu mieszając. Zawartość kolby przefiltrować przez zważony tygiel filtracyjny. Wszystkie włókna przenieść do tygla, splukując kolbę niewielką ilością kwasu mrówkowego.

Opróżnić tygiel, odsysając, i zawartość przemyć kolejno kwasem mrówkowym, gorącą wodą, rozcieńczonym amoniakiem i w końcu zimną wodą. Po każdym dodaniu cieczy osuszyć tygiel metodą odsysania. Począć, aż ciecz ścieknie grawitacyjnie do kolby ssawkowej i dopiero resztę odessać.

Na koniec odessać resztki roztworu płuczącego z tygla, wysuszyć go wraz z zawartością, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy, dla której wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

METODA NR 5

ACETAT I TRIACETAT

(Metoda z zastosowaniem alkoholu benzyłowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

— acetatu (19)

z

— triacetatem (24), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

2. ZASADA

Acetat znajdujący się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w alkoholu benzyłowym o temperaturze 52 ± 2 °C.

Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego acetatu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

(i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

(ii) Wytrząsarka.

(iii) Termostat lub inne urządzenie pozwalające na utrzymanie kolby w temperaturze 52 ± 2 °C.

3.2. Odczynniki

(i) Alkohol benzyłowy

(ii) Alkohol etylowy.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej dodać 100 ml alkoholu benzyłowego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem, umocować w wytrząsarce, tak aby pozostała zanurzona w łaźni wodnej o temperaturze utrzymywanej na poziomie 52 ± 2 °C, i wytrząsać 20 minut w tej temperaturze.

(Wytrząsanie mechaniczne można zastąpić energicznym wytrząsaniem ręcznym).

Zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby dodać nową porcję alkoholu benzyłowego i ponownie mieszać w temperaturze 52 ± 2 °C przez 20 minut.

Zdekantować ciecz przez tygiel. Opisany cykl zabiegów powtórzyć po raz trzeci.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Na koniec wlać ciecz i pozostałości do tygla; przenieść włókna, które mogły pozostać w kolbie, przemywając je alkoholem benzylovym o temperaturze $52^{\circ}\text{C} \pm 2^{\circ}\text{C}$. Tygiel dokładnie opróżnić z cieczy.

Przenieść włókna do kolby, dodać alkohol etylowy; po ręcznym wymieszaniu zdekantować przez tygiel filtracyjny.

Czynność płukania powtórzyć dwa lub trzy razy. Pozostałości przenieść do tygla i dokładnie odessać. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy, dla której wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 6

TRIACETAT I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem dichlorometanu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. triacetatu (24) lub polilaktydu (34)

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), (21), modalem (22), wiskożą (25), akrylem (26), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), włóknem szklanym (44) elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Uwaga

Triacetaty, które uległy częściowej hydrolizie podczas obróbki końcowej, przestają być całkowicie rozpuszczalne. W tym przypadku metody tej nie stosuje się.

2. ZASADA

Triacetaty lub polilaktydy, znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym, rozpuszcza się w dichlorometanie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego triacetatu lub polilaktydu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynnik

Dwuchlorometan.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 100 ml dichlorometanu na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem, wstrząsnąć i pozostawić na 30 minut w temperaturze otoczenia, mieszając w regularnych odstępach czasu. Następnie odcedzić ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby zawierającej pozostałości dodać 60 ml dichlorometanu, wymieszać ręcznie i przesączyć zawartość kolby przez tygiel filtracyjny. Przenieść pozostałości włókien do tygla, zmywając je z kolby niewielką ilością dichlorometanu. W celu wyeliminowania nadmiaru cieczy odessać ją, ponownie napełnić tygiel dichlorometanem i pozostawić, aż ciecz wycieknie pod własnym ciężarem.

Na koniec odessać nadmiar cieczy, a następnie, aby rozpuszczalnik usunąć całkowicie z pozostałości włókien i tygla, należy zalać je wrzącą wodą, odessać, wysuszyć, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem poliestru, elastomultiestru, elastoolefiny i melaminy, dla których wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 7

NIEKTÓRE WŁÓKNA CELULOZOWE I POLIESTER

(Metoda z zastosowaniem 75 % kwasu siarkowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. bawełny (5), lnu (7), konopi (8), ramii (14), włókna miedziowego (21), modalu (22), wiskozy (25)

z

2. poliestrem (35), elastomultiestrem (46) i elastoolefiną (47).

2. ZASADA

Włókna celulozowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w kwasie siarkowym o stężeniu 75 % m/m. Pozostałości zbiera się, przemycza, suszy i waży; ich masę wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi proporcję suchego włókna celulozowego.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

- (i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 500 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.
- (ii) Termostat lub inne urządzenie pozwalające na utrzymanie kolby w temperaturze $50^{\circ}\text{C} \pm 5^{\circ}\text{C}$.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3.2. Odczynniki

- (i) Kwas siarkowy, 75 ± 2 % m/m

Przygotować, ostrożnie dodając, z jednoczesnym chłodzeniem i mieszaniem, 700 ml kwasu siarkowego o gęstości względnej 1,84 w temperaturze 20 °C, do 350 ml wody destylowanej.

Po schłodzeniu roztworu do temperatury otoczenia, rozcieńczyć wodą do objętości 1 litra.

- (ii) Rozcieńczony roztwór amoniaku

Rozcieńczyć wodą 80 ml roztworu amoniaku (o gęstości względnej przy temperaturze 20 °C: 0,880) do objętości 1 litra.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 500 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 200 ml 75 % kwasu siarkowego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem, po czym wstrząsnąć ostrożnie, aby zwilżyć próbkę.

Utrzymywać kolbę przez 1 godzinę w temperaturze $50 \text{ °C} \pm 5 \text{ °C}$, mieszając jej zawartość regularnie w dziesięciominutowych odstępach. Przesączyć zawartość kolby przez zważony tygiel filtracyjny z zastosowaniem metody odsysania. Przenieść pozostałości włókien do tygla, zmywając kolbę niewielką ilością 75 % kwasu siarkowego. Opróżnić tygiel, odsysając, i przemyć pozostałości znajdujące się na powierzchni filtra, napieniając go świeżym kwasem siarkowym. Nie odsysać, zanim pozostała po przemyciu ciecz nie wycieknie pod własnym ciężarem.

Pozostałości przemyć kilkakrotnie zimną wodą, dwa razy rozcieńczonym roztworem amoniaku, a następnie dokładnie zimną wodą, po każdej czynności opróżniając tygiel przez odessanie. Przed odsysaniem poczekać, aż każda część cieczy pozostałej po myciu wycieknie pod własnym ciężarem. Na koniec usunąć pozostałości cieczy, odsysając, wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 8

AKRYLE, NIEKTÓRE MODAKRYLE LUB NIEKTÓRE WŁÓKNA CHLOROWE I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem dimetyloformamidu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. akryli (26), niektórych modakryli (29) lub niektórych włókien chlorowych (27) ⁽¹⁾

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskożą (25), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Stosuje się ją również do akryli oraz niektórych modakryli poddanych działaniu barwników wstępnie metalizowanych, ale nie do włókien poddawanych działaniu barwników chromujących się.

⁽¹⁾ Przed przystąpieniem do analizy należy sprawdzić rozpuszczalność modakryli lub włókien chlorowych w odczynniku.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. ZASADA

Akryle, modakryle lub włókna chlorowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w dimetyloformamidzie w temperaturze wrzenia łaźni wodnej. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży. Ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki, a różnica stanowi zawartość procentową suchego akrylu, modakrylu lub włókien chlorowych.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

(i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

(ii) Łaźnia wodna o temperaturze wrzenia.

3.2. Odczynnik

Dimetyloformamid (temperatura wrzenia $153^{\circ}\text{C} \pm 1^{\circ}\text{C}$) niezawierający więcej niż 0,1 % wody.

Odczynnik ten jest toksyczny, w związku z czym zaleca się prowadzenie prac pod wyciągiem.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki roboczej znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności co najmniej 200 ml zaopatrzonej w korek ze szlifem dodać 80 ml dimetyloformamidu na gram próbki. Rozpuszczalnik powinien być wstępnie ogrzany we wrzącej łaźni wodnej. Kolbę zamknąć korkiem i wstrząsnąć, aby zwilżyć próbkę. Utrzymywać łaźnię wodną w temperaturze wrzenia przez jedną godzinę. W tym czasie, zachowując ostrożność, pięciokrotnie zamieszać kolbę wraz z jej zawartością.

Odsączyć ciecz przez zważony tygiel filtracyjny, pozostawiając włókna w kolbie. Ponownie wlać do kolby 60 ml dimetyloformamidu i ogrzewać go 30 minut. W tym czasie, zachowując ostrożność, dwukrotnie zamieszać ręcznie kolbę wraz z jej zawartością.

Odsysając, przesączyć zawartość kolby przez tygiel filtracyjny.

Przenieść pozostałości włókien do tygla, przemywając kolbę dimetyloformamidem. W celu usunięcia cieczy odessać ją. Pozostałości przemyć jednym litrem wody o temperaturze $70-80^{\circ}\text{C}$, przy czym tygiel każdorazowo wypełniać wodą.

Po każdym dolaniu wody zastosować odsysanie, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem. Jeżeli ciecz pozostała po myciu wycieka zbyt wolno, można ją delikatnie odessać.

Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem:

węlny 1,01

bawełny 1,01

włókna miedziowego 1,01

modalu 1,01

Wtorek, 18 maja 2010 r.

poliestru 1,01

elastomultiestru 1,01

melaminy 1,01

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 9

WŁÓKNA CHLOROWE I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem mieszaniny disiarczku węgla i acetonu w stosunku 55,5/44,5)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. niektórych włókien chlorowych (27), tj. niektórych polichloroków winylu, nachlorowanych lub nie ⁽¹⁾

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskozą (25), akrylem (26), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), włóknem szklanym (44), elastomul-tiestrem (46) i melaminą (48).

Jeżeli zawartość wełny lub jedwabiu w mieszanke przekracza 25 %, należy zastosować metodę nr 2.

Jeżeli zawartość w mieszanke poliamidu lub nylonu przekracza 25 %, stosuje się metodę nr 4.

2. ZASADA

Włókna chlorowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w mieszaninie azeotropowej disiarczku węgla i acetonu. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchych włókien polichloroku winylu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

- (i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

- (ii) Wytrząsarka.

3.2. Odczynniki

- (i) Mieszanina azeotropowa disiarczku węgla i acetonu (obj. 55,5 % disiarczku węgla i 44,5 % acetonu). Odczynnik ten jest toksyczny, w związku z czym zaleca się prowadzenie prac pod wyciągiem.

- (ii) Alkohol etylowy o objętościowej zawartości alkoholu 92 % lub alkohol metylowy.

⁽¹⁾ Przed przystąpieniem do analizy należy sprawdzić rozpuszczalność włókien chlorowych w odczynniku.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzonej w korek ze szlifem, dodać 100 ml mieszaniny azeotropowej na gram próbki. Dokładnie zamknąć kolbę i przez 20 minut wytrząsać w temperaturze otoczenia, używając wytrząsarki, ewentualnie wytrząsać ręcznie.

Przez zważony tygiel filtracyjny odcedzić płyn powierzchniowy.

Powtórzyć tę czynność z wykorzystaniem 100 ml świeżego odczynnika. Kontynuować operację, dopóki na szkiełku zegarkowym po odparowaniu kropli ekstraktu nie pozostanie żaden osad polimeru. Używając dodatkowej ilości rozpuszczalnika, przenieść pozostałości do tygla filtracyjnego. W celu usunięcia cieczy odessać ją, wypłukać tygiel i pozostałości 20 ml alkoholu, a następnie trzykrotnie wodą. Aby usunąć nadmiar cieczy, zastosować odsysanie, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

Uwaga:

Próbki niektórych mieszanek o wysokiej zawartości włókien chlorowych w trakcie suszenia kurczą się, co opóźnia ekstrakowanie włókien chlorowych przez rozpuszczalnik.

Kurczenie to nie przeszkadza jednak w całkowitym rozpuszczeniu włókien chlorowych.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy, dla której wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 10

ACETAT I NIEKTÓRE WŁÓKNA CHLOROWE

(Metoda z zastosowaniem lodowatego kwasu octowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. acetatu (19)

z

2. niektórymi włóknami chlorowymi (27), tj. polichlorkiem winylu, nawet dochlorowanym elastoolefiną (47) i melaminą (48).

2. ZASADA

Włókno acetatowe znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w lodowatym kwasie octowym. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego acetatu.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

(i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

(ii) Wytrząsarka.

3.2. Odczynnik

Kwas octowy lodowaty (ponad 99 %). Odczynnik ten jest bardzo żrący, w związku z czym przy obchodzeniu się z nim należy zachować ostrożność.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzonej w korek ze szlifem, dodać 100 ml lodowatego kwasu octowego na gram próbki. Dokładnie zakorkować kolbę i przez 20 minut wytrząsać w temperaturze otoczenia, używając wytrząsarki; ewentualnie energicznie wytrząsać ręcznie. Przez zważony tygiel filtracyjny odcedzić ciecz znad osadu. Powtórzyć tę czynność dwukrotnie z wykorzystaniem 100 ml świeżego rozpuszczalnika tak, aby przeprowadzone zostały w sumie trzy ekstrakcje.

Przenieść pozostałości do tygla filtracyjnego, w celu usunięcia cieczy zastosować metodę odsysania, wypłukać tygiel z pozostałościami, używając do tego 50 ml lodowatego kwasu octowego, a następnie trzykrotnie przepłukać go wodą. Po każdym spłukaniu zastosować odsysanie, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 11

JEDWAB I WEŁNA LUB SIERŚĆ ZWIERZĘCA

(Metoda z zastosowaniem 75 % m/m kwasu siarkowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. jedwabiu (4)

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

2. ZASADA

Włókna jedwabiu znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w 75 % m/m kwasie siarkowym ⁽¹⁾.

Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży. Ich masę, po wprowadzeniu ewentualnych poprawek, wyraża się jako zawartość procentową suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego jedwabiu.

⁽¹⁾ Jedwabie dzikie, takie jak tussah, nie rozpuszczają się całkowicie w 75 % m/m kwasie siarkowym.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

3.2. Odczynniki

- (i) Kwas siarkowy ($75 \pm 2 \%$ m/m)

Przygotować, ostrożnie dodając, przy jednoczesnym chłodzeniu, 700 ml kwasu siarkowego (o gęstości 1,84 w 20°C) do 350 ml wody destylowanej.

Po schłodzeniu do temperatury otoczenia uzupełnić wodą do objętości 1 litra.

- (ii) Rozcieńczony roztwór kwasu siarkowego: do 1 900 ml wody destylowanej powoli dodać 100 ml kwasu siarkowego (o gęstości względnej 1,84 w temperaturze 20°C).

- (iii) Rozcieńczony roztwór amoniaku: 200 ml stężonego amoniaku (o gęstości względnej 0,880 w temperaturze 20°C) uzupełnić wodą do objętości 1 litra.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzonej w korek ze szlifem, dodać 100 ml 75% m/m kwasu siarkowego na gram próbki i włożyć korek. Energicznie wymieszać i pozostawić na 30 minut w temperaturze otoczenia. Ponownie wymieszać i pozostawić na 30 minut.

Wymieszać po raz ostatni i przesączyć zawartość kolby przez zważony tygiel filtracyjny. Stosując 75% kwas siarkowy, wypłukać włókna pozostałe w kolbie. Pozostałości w tyglu przepłukać kolejno: 50 ml rozcieńzonego kwasu siarkowego, 50 ml wody i 50 ml rozcieńzonego amoniaku. Każdorazowo przed odessaniem pozostawić włókna w kontakcie z cieczą na około 10 minut. Na koniec spłukać wodą, pozostawiając włókna w kontakcie z wodą na około 30 minut.

Opróżnić tygiel przez odessanie, wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Za wartość „d” przyjmuje się 0,985 w przypadku wełny, 1,00 w przypadku elastoolefny, a 1,01 w przypadku melaminy.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 12

JUTA I NIEKTÓRE WŁÓKNA POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

(Metoda z oznaczeniem zawartości azotu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. juty (9)

Wtorek, 18 maja 2010 r.

z

2. niektórymi włóknami pochodzenia zwierzęcego.

Włókno pochodzenia zwierzęcego może zawierać jedynie sierść (2 i 3) lub wełnę (1) albo mieszaninę tych dwóch składników. Metody nie stosuje się do mieszanek włókien tekstylnych zawierających substancje niewłókniste (barwniki, wykończenia itd.) na bazie azotu.

2. ZASADA

Określa się zawartość azotu w mieszaninie, a na podstawie tych danych i znanej lub zakładanej zawartości azotu w obu składnikach oblicza się procentową zawartość każdego składnika w mieszaninie.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

- (i) Kolba Kjeldahla o pojemności 200–300 ml.
- (ii) Aparat destylacyjny Kjeldahla z wtryskiem pary.
- (iii) Sprzęt do miareczkowania o dokładności 0,05 ml.

3.2. Odczynniki

- (i) Toluen.
- (ii) Metanol.
- (iii) Kwas siarkowy o gęstości względnej 1,84 w 20 °C.
- (iv) Siarczan potasu.
- (v) Dwutlenek selenu.
- (vi) Roztwór wodorotlenku sodu (400 g/l). W 400-500 ml wody rozpuścić 400 g wodorotlenku sodu i uzupełnić wodą do objętości 1 litra.
- (vii) Mieszanina wskaźników. W 95 ml etanolu i 5 ml wody rozpuścić 0,1 g czerwieni metylowej, a następnie wymieszać ten roztwór z 0,5 g zieleni bromokrezolowej, rozpuszczonej w 475 ml etanolu i 25 ml wody.
- (viii) Roztwór kwasu borowego. W jednym litrze wody rozpuścić 20 g kwasu borowego.
- (ix) Kwas siarkowy 0,02 N (normalny roztwór objętościowy).

4. WSTĘPNA OBRÓBKA PRÓBKI ANALITYCZNEJ

Zamiast obróbki wstępnej opisanej we wskazówkach ogólnych przeprowadza się następującą obróbkę wstępną:

Laboratoryjną próbkę badawczą powietrznie suchą ekstrahować w aparacie Soxhleta mieszaniną jednej części objętościowej toluenu i trzech części objętościowych metanolu przez 4 godziny, przy co najmniej pięciu cyklach na godzinę. Wyjąć próbkę i pozostawić na powietrzu do odparowania mieszaniny ekstrahującej, a następnie ogrzewać w suszarce w temperaturze $105\text{ °C} \pm 3\text{ °C}$ w celu pozbycia się jej śladów. Następnie próbkę ekstrahować wrzącą wodą (50 ml/g próbki) przez 30 minut pod chłodnicą zwrotną. Ekstrakt przesączyć, ponownie umieścić próbkę w kolbie i powtórzyć ekstrakcję z wykorzystaniem takiej samej ilości wody. Odsączyć, usunąć z próbki nadmiar wody przez odcisnięcie, odessanie lub wirowanie i pozostawić do wyschnięcia na powietrzu.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Uwaga:

Toluen i metanol są związkami toksycznymi, w związku z czym należy zachować szczególną ostrożność.

5. PROCEDURA BADAWCZA

5.1. Wskazówki ogólne

W zakresie pobierania, suszenia i ważenia próbki stosuje się procedurę określoną we wskazówkach ogólnych.

5.2. Procedura szczegółowa

Próbkę przenieść do kolby Kjedahla. Do próbki o masie przynajmniej 1 g, znajdującej się w kolbie, dodać w następującej kolejności: 2,5 g siarczanu potasu, 0,1-0,2 g dwutlenku selenu i 10 ml kwasu siarkowego (gęstość względna 1,84). Podgrzewać kolbę, na początku powoli, aż do całkowitego rozkładu włókien, a następnie mocniej, aż roztwór stanie się klarowny i praktycznie bezbarwny. Podgrzewać przez dalszych 15 minut. Pozostawić kolbę do ostygnięcia, ostrożnie rozcieńczyć jej zawartość przy użyciu 10-20 ml wody, ostudzić, przelać zawartość ilościowo do wyskalowanej kolby o pojemności 200 ml i w celu uzyskania roztworu analitycznego uzupełnić jej zawartość wodą do kreski. Do kolby stożkowej o pojemności 100 ml wlać około 20 ml roztworu kwasu borowego. Kolbę umieścić pod chłodnicą aparatu destylacyjnego Kjedahla tak, aby wylot chłodnicy pozostawał zanurzony dokładnie pod powierzchnią roztworu kwasu borowego. Dokładnie 10 ml roztworu analitycznego przelać do kolby destylacyjnej, do lejka wlać przynajmniej 5 ml wodorotlenku sodu, lekko uchylić korek i pozwolić cieczy spokojnie spłynąć do kolby. Jeżeli roztwór analityczny i roztwór wodorotlenku sodu tworzą dwie oddzielne warstwy, należy je ostrożnie wymieszać. Kolbę destylacyjną lekko podgrzać i umieścić pod parą pochodzącą z generatora. Zebrać około 20 ml destylatu, obniżyć kolbę stożkową, tak aby koniec rury wylotowej chłodnicy znajdował się w odległości ok. 20 mm ponad powierzchnią cieczy, i destylować jeszcze przez minutę. Wyplukać wylot rury wodą, zbierając pozostałą po tym zabiegu ciecz do kolby stożkowej. Zabrać kolbę stożkową i zastąpić ją drugą kolbą stożkową, zawierającą około 10 ml roztworu kwasu borowego, a następnie zebrać do niej około 10 ml destylatu.

Miareczkować oba destylaty oddzielnie, z zastosowaniem kwasu siarkowego 0,02 N, wykorzystując do tego mieszanek wskaźników. Odnotować wyniki miareczkowania dla obu destylatów. Jeżeli dla dawki drugiego destylatu uzyskano wynik wyższy niż 0,2 ml, próbę należy powtórzyć i ponownie rozpocząć proces destylacji innej wspól-miernej porcji roztworu analitycznego.

Przeprowadzić próbę ślepą, poddając odczynniki trawieniu i destylacji.

6. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

6.1. Procentową zawartość azotu w wysuszonej próbce oblicza się w następujący sposób:

$$A \% = \frac{28(V - b)N}{W}$$

gdzie

A = procentowa zawartość azotu w suchej i czystej próbce,

V = całkowita objętość w ml kwasu siarkowego użytego podczas miareczkowania destylatu,

b = całkowita objętość w ml kwasu siarkowego użytego podczas miareczkowania próby ślepej,

N = normalność użytego kwasu siarkowego,

W = masa próbki analitycznej (w gramach) w stanie suchym.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- 6.2. Przyjmując wartości 0,22 % dla zawartości azotu w jucie i 16,2 % dla zawartości azotu we włóknach pochodzenia zwierzęcego, przy czym obie wartości procentowe określone są na podstawie masy włókien w stanie suchym, obliczyć skład mieszaniny z zastosowaniem następującego wzoru:

$$PA \% = \frac{A - 0,22}{16,2 - 0,22} \times 100$$

gdzie

PA % = zawartość procentowa włókien pochodzenia zwierzęcego w czystej, suchej próbce.

7. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 13

POLIPROPYLEN I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem ksylenu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. polipropylenu (37)

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), acetatem (19), włóknem miedziowym (21), modalem (22), triacetatem (24), wiskożą (25), akrylem (26), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), włóknem szklanym (44), elastomultiestrem (46) i melaminą (48).

2. ZASADA

Polipropylen znajdujący się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się we wrzącym ksylenie. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową polipropylenu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

- (i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.
- (ii) Chłodnica zwrotna (odpowiednia do cieczy o wysokiej temperaturze wrzenia), dająca się połączyć z kolbą stożkową (i).

3.2. Odczynnik

Ksylene destylujący o temperaturze 137–142 °C.

Uwaga:

Odczynnik ten jest wysoce łatwopalny i uwalnia toksyczne opary. Przy jego użyciu należy zastosować właściwe środki ostrożności.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki roboczej umieszczonej w kolbie stożkowej (pkt 3.1 (ii)) dodać 100 ml ksyłenu (pkt 3.2) na gram próbki. Połączyć chłodnicę z kolbą (pkt 3.1 (ii)), doprowadzić zawartość do wrzenia i utrzymywać w tym stanie przez trzy minuty.

Gorący ekstrakt przecedzić natychmiast przez zważony tygiel filtracyjny (zobacz: uwaga 1). Powtórzyć tę czynność jeszcze dwukrotnie, za każdym razem wykorzystując 50 ml świeżego rozpuszczalnika.

Wymyć pozostałe w kolbie pozostałości, korzystając kolejno z: 30 ml wrzącego ksyłenu (dwukrotnie), a następnie dwukrotnie 75 ml petrooleju (wskazówki ogólne: pkt 1.3.2.1). Po drugim myciu petroolejem zawartość kolby przefiltrować przez tygiel filtracyjny, a pozostałości włókien przenieść do tygla za pomocą niewielkiej dodatkowej ilości petrooleju. Pozwolić, by rozpuszczalnik wyparował. Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

Uwagi:

1. Tygiel filtracyjny, przez który przeciedza się ksylen, musi zostać wstępnie ogrzany.
2. Po obróbce z zastosowaniem wrzącego ksyłenu należy się upewnić, czy kolba zawierająca pozostałości, przed waniem do niej petrooleju, została dostatecznie ostudzona.
3. Aby ograniczyć niebezpieczeństwo wystąpienia pożaru i zatrucia osób wykonujących te czynności, można użyć odpowiedniej aparatury ekstrakcyjnej i właściwych procedur, których zastosowanie gwarantuje otrzymanie identycznych wyników⁽¹⁾.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy, dla której wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

METODA NR 14

WŁÓKNA CHLOROWE (NA BAZIE HOMOPOLIMERU CHLORKU WINYLU) I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem stężonego kwasu siarkowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. włókien chlorowych (27) na bazie homopolimeru chlorku winylu nawet chlorowanego, elastolefin (47)

z

2. bawełną (5), acetatem (19), włóknem miedziowym (21), modalem (22), triacetatem (24), wiskożą (25), niektórymi akrylami (26), niektórymi modakrylami (29), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), elastomultiestrem (46) i melaminą (48).

Modakryle są włóknami, które w wyniku zanurzenia w stężonym kwasie siarkowym (gęstość względna 1,84 przy 20 °C) tworzą przezroczysty roztwór.

Metodę tę można stosować zamiast metod nr 8 i 9.

⁽¹⁾ Patrz: na przykład aparatura opisana w Melland Textilberichte 56 (1975), str. 643–645.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. ZASADA

Składnik inny niż włókna chlorowe lub elastoolefiny (tj. włókna określone w pkt 1.2) znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się w stężonym kwasie siarkowym (o gęstości względnej 1,84 przy 20 °C).

Pozostałości włókna chlorowego lub elastoolefiny zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową drugiego składnika.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

(i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.

(ii) Bagietka szklana z płaskim zakończeniem.

3.2. Odczynniki

(i) Stężony kwas siarkowy (o gęstości względnej 1,84 przy 20 °C).

(ii) Kwas siarkowy, około 50 % m/m, roztwór wodny.

Przygotować, ostrożnie dodając, przy jednoczesnym chłodzeniu, 400 ml kwasu siarkowego (o gęstości względnej 1,84 w 20 °C) do 500 ml wody destylowanej lub dejonizowanej. Po schłodzeniu roztworu do temperatury otoczenia uzupełnić go wodą do objętości jednego litra.

(iii) Rozcieńczony roztwór amoniaku.

Rozcieńczyć 60 ml stężonego roztworu amoniaku (o gęstości względnej 0,880 w 20 °C) wodą destylowaną do objętości jednego litra.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki roboczej umieszczonej w kolbie (pkt 3.1 (i)) dodać 100 ml kwasu siarkowego (pkt 3.2 (i)) na gram próbki.

Zawartość kolby pozostawić na 10 minut w temperaturze otoczenia, mieszając od czasu do czasu próbkę bagietką szklaną. W przypadku obróbki tkaniny lub dzianiny należy je umieścić między ścianką kolby a bagietką szklaną i lekko naciskać w celu oddzielenia materiału rozpuszczonego kwasem siarkowym.

Zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby dolać kolejne 100 ml kwasu siarkowego (pkt 3.2 (i)) i powtórzyć tę samą czynność. Przebrać zawartość kolby do tygla filtracyjnego i umieścić w nim za pomocą bagietki szklanej pozostałości włókien. W razie konieczności do kolby dodać niewielką ilość stężonego kwasu siarkowego (pkt 3.2 (i)) w celu usunięcia resztek włókien przylegających do ścianek. Opróżnić tygiel filtracyjny za pomocą odsysania. Wylać filtrat z kolby ssawkowej lub wymienić kolbę na inną, a następnie płukać pozostałości w tyglu, kolejno 50 % roztworem kwasu siarkowego (pkt 3.2 (ii)), wodą destylowaną lub dejonizowaną (pkt I.3.2.3 wskazówek ogólnych), roztworem amoniaku (pkt 3.2 (iii)), a na koniec dokładnie wymyć wodą destylowaną lub dejonizowaną, opróżniając tygiel przez odsysanie po każdym dodaniu cieczy. (Odsysania nie stosować w trakcie mycia, ale dopiero wtedy, gdy ciecz wycieknie pod własnym ciężarem). Wysuszyć tygiel z pozostałościami, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy, dla której wartość „d” wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

METODA NR 15

WŁÓKNA CHLOROWE, NIEKTÓRE MODAKRYLE, NIEKTÓRE ELASTANY, ACETATY, TRIACETATY I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem cykloheksanonu)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. acetatu (19), triacetatu (24), włókien chlorowych (27), niektórych modakryli (29), niektórych elastanów (43)

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskozą (25), poliamidem lub nylonem (30), akrylem (26), włóknem szklanym (44) i melaminą (48).

Jeżeli stwierdzono obecność modakryli lub elastanów, w celu określenia, czy włókno takie jest całkowicie rozpuszczalne w odczynniku, przeprowadza się próbę wstępną.

Do analizy mieszanek zawierających włókna chlorowe stosować można również metodę nr 9 lub 14.

2. ZASADA

Acetat i triacetat, włókna chlorowe, niektóre modakryle oraz niektóre elastany rozpuszcza się w drodze ekstrakcji ze znanej masy w stanie suchym z wykorzystaniem cykloheksanonu, w temperaturze zbliżonej do temperatury wrzenia. Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnej poprawki, wyraża się jako zawartość procentową suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchych włókien chlorowych, modakryli, elastanów, acetatu i triacetatu.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

(i) Aparat ekstrakcyjny pozwalający na zastosowanie procedury przedstawionej w sekcji 4 (patrz załączony szkic: wariant aparatury opisany w Melland Textilberichte 56 (1975), str. 643-645).

(ii) Tygiel filtracyjny przeznaczony na próbkę.

(iii) Przegroda porowata, o porowatości 1.

(iv) Chłodnica zwrotna do połączenia z kolbą destylacyjną.

(v) Urządzenie grzewcze.

3.2. Odczynniki

(i) Cykloheksanon, o temperaturze wrzenia 156 °C.

(ii) alkohol etylowy 50 % obj.

Uwaga:

Cykloheksanon jest substancją łatwopalną i toksyczną. Przy jego użyciu należy zastosować właściwe środki ostrożności.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do kolby destylacyjnej wlać 100 ml cykloheksanonu na gram materiału, włożyć zbiornik ekstrakcyjny, w którym uprzednio umieszczono tygiel filtracyjny z próbką, przykryty nachyloną przegrodą porowatą. Umieścić chłodnicę zwrotną. Doprowadzić do wrzenia i kontynuować ekstrakcję przez 60 minut, z minimalną szybkością 12 cykli na godzinę.

Po przeprowadzeniu ekstrakcji i ostudzeniu wyjąć zbiornik ekstrakcyjny, a z niego tygiel filtracyjny, z którego zdjąć przegrodę porowatą. Trzy lub cztery razy wymyć zawartość tygla filtracyjnego 50 % alkoholem etylowym, ogrzanym do temperatury około 60 °C, a następnie jednym litrem wody o temperaturze 60 °C.

W trakcie i między każdym myciem nie stosować odsysania. Pozwolić, aby ciecz wyciekła pod własnym ciężarem, i dopiero resztę odessać.

Na koniec wysuszyć tygiel z pozostałością, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” wynosi 1,00, z wyjątkiem:

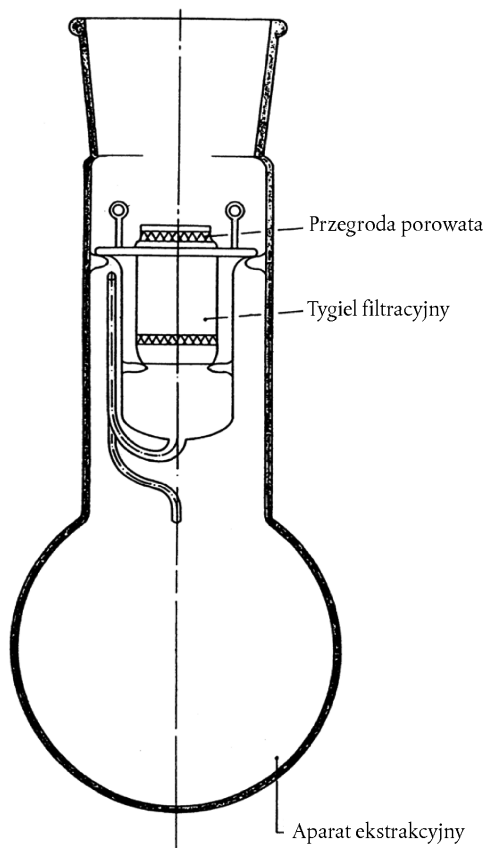
— jedwabiu i melaminy, dla których wynosi 1,01

— akrylu, dla którego wynosi 0,98.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %.

Szkic aparatu określony w pkt 3.1.1 metody nr 15

Wtorek, 18 maja 2010 r.

METODA NR 16

MELAMINA I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem gorącego kwasu mrówkowego)

1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po wyeliminowaniu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. melaminy (47)

z

2. bawełną (5) i aramidem (31).

2. ZASADA

Melaminę znajdującą się w znanej suchej masie mieszanki rozpuszcza się w 90 % m/m gorącym kwasie mrówkowym.

Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnych poprawek, wyraża się jako zawartość procentową suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową drugiego składnika.

Uwaga:

Należy ściśle przestrzegać zalecanego zakresu temperatur, ponieważ rozpuszczalność melaminy zależy w dużym stopniu od temperatury.

3. APARATURA I ODCZYNNIKI (inne niż te określone we wskazówkach ogólnych)

3.1. Aparatura

- (i) Kolba stożkowa o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzona w korek ze szlifem.
- (ii) Łaźnia wodna z wytrząsaniem lub inne urządzenie wytrząsające pozwalające na utrzymanie kolby w temperaturze $90\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 2\text{ }^{\circ}\text{C}$.

3.2. Odczynniki

- (i) 90 % m/m kwas mrówkowy, o gęstości względnej w temperaturze $20\text{ }^{\circ}\text{C}$: 1,204 g/ml). Rozcieńczyć 890 ml 98 do 100 % m/m kwasu mrówkowego (o gęstości względnej w temperaturze $20\text{ }^{\circ}\text{C}$: 1,220 g/ml) wodą do objętości 1 litra.

Gorący kwas mrówkowy jest bardzo żrący, w związku z tym przy obchodzeniu się z nim należy zachować ostrożność.

- (ii) Rozcieńczony roztwór amoniaku: rozcieńczyć 80 ml stężonego roztworu amoniaku (o gęstości względnej przy temperaturze $20\text{ }^{\circ}\text{C}$: 0,880) wodą do objętości 1 litra.

4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych i postępować w następujący sposób:

Do próbki znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzonej w korek ze szlifem, dodać 100 ml kwasu mrówkowego na gram próbki. Kolbę zamknąć korkiem i wstrząsnąć w celu zwilżenia próbki. Pozostawić kolbę w łaźni wodnej z wytrząsaniem na godzinę w temperaturze $90\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 2\text{ }^{\circ}\text{C}$, wytrząsając energicznie. Schłodzić kolbę do temperatury otoczenia. Zdekantować ciecz przez zważony tygiel filtracyjny. Do kolby zawierającej pozostałości dodać 50 ml kwasu mrówkowego, wymieszać ręcznie i przesączyć zawartość kolby przez tygiel filtracyjny. Przenieść pozostałości włókien do tygla, zmywając je niewielką ilością kwasu mrówkowego. Opróżnić tygiel przez odessanie i zmyć osad kwasem mrówkowym, gorącą wodą, rozcieńczonym amoniakiem i na końcu zimną wodą. Po każdym dodaniu cieczy opróżnić tygiel przez odessanie. Przed odsysaniem poczekać, aż każda część cieczy pozostałej po myciu wycieknie pod własnym ciężarem. Na koniec odessać resztki roztworu płuczącego z tygla, wysuszyć go wraz z zawartością, ostudzić i zważyć.

5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość „d” dla bawełny i aramidę wynosi 1,02.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnej mieszanki materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 2 dla poziomu ufności 95 %.

ROZDZIAŁ 3

Analiza ilościowa trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych

WSTĘP

Metody ilościowej analizy chemicznej mieszanek włókien tekstylnych opierają się w zasadzie na selektywnej rozpuszczalności poszczególnych składników mieszanki. Istnieją cztery możliwe warianty tej metody:

1. Analizę przeprowadza się na dwóch różnych próbkach roboczych, rozpuszczając składnik (a) z pierwszej próbki oraz drugi składnik (b) z drugiej próbki. nierozpuszczalne pozostałości każdej próbki są ważone i na podstawie ubytku masy oblicza się zawartość procentową każdego z dwóch rozpuszczalnych składników. Różnica stanowi zawartość procentową trzeciego składnika (c).
2. Analizę przeprowadza się na dwóch różnych próbkach roboczych, rozpuszczając składnik (a) z pierwszej próbki oraz dwa składniki (a i b) z drugiej próbki. nierozpuszczalne pozostałości pierwszej próbki są ważone i na podstawie ubytku masy oblicza się zawartość procentową składnika (a). nierozpuszczalne pozostałości drugiej próbki roboczej są ważone, odpowiadają one składnikowi (c). Różnica stanowi zawartość procentową trzeciego składnika (b).
3. Analizę przeprowadza się na dwóch różnych próbkach roboczych, rozpuszczając dwa składniki (a i b) z pierwszej próbki oraz dwa składniki (b i c) z drugiej próbki. nierozpuszczalne pozostałości odpowiadają dwóm składnikom, odpowiednio (c) i (a). Różnica stanowi zawartość procentową trzeciego składnika (b).
4. Analizę przeprowadza się na jednej próbce roboczej. Po wyeliminowaniu jednego ze składników nierozpuszczalne pozostałości pochodzące z dwóch pozostałych włókien są ważone i na podstawie ubytku masy oblicza się zawartość procentową rozpuszczalnego składnika. Pozostałości jednego z dwóch włókien eliminuje się, rozpuszczając je. nierozpuszczalny składnik jest ważony i na podstawie ubytku masy oblicza się zawartość procentową drugiego rozpuszczalnego składnika.

W przypadku gdy możliwy jest wybór, zaleca się wykorzystanie jednego z trzech pierwszych wariantów.

W przypadku analizy chemicznej ekspert odpowiedzialny za analizę musi wybrać metodę przewidującą użycie rozpuszczalników, które rozpuszczają tylko właściwe włókno lub włókna, pozostawiając nierozpuszczone pozostałe włókno lub włókna.

Jako przykład w rozdziale 3.VI umieszczona jest tabela zawierająca pewną liczbę mieszanek trójskładnikowych, jak również metody analizy mieszanek dwuskładnikowych, które mogą być w zasadzie wykorzystywane do przeprowadzania analiz mieszanek trójskładnikowych.

Aby ograniczyć do minimum możliwość wystąpienia błędu, we wszystkich możliwych przypadkach, zaleca się przeprowadzenie analizy chemicznej z zastosowaniem przynajmniej dwóch z czterech wariantów, o których mowa powyżej.

Przed przystąpieniem do analizy należy zidentyfikować wszystkie włókna występujące w mieszance. W przypadku zastosowania niektórych metod chemicznych nierozpuszczalną część składników mieszanki można częściowo rozpuścić w odczynniku stosowanym do rozpuszczania składników rozpuszczalnych. W przypadku gdy istnieje taka możliwość, należy wybrać odczynniki o słabym działaniu lub braku oddziaływania na nierozpuszczalne włókna. Jeżeli wiemy, że podczas przeprowadzania analizy następuje ubytek masy, należy przeprowadzić odpowiednią korektę wyników; w tym celu podawane są odpowiednie współczynniki korygujące. Współczynniki te zostały określone w różnych laboratoriach poprzez poddanie działaniu odpowiedniego odczynnika, określonego w metodzie analitycznej, włókien oczyszczonych poprzez wstępną obróbkę. Współczynniki korygujące znajdują zastosowanie jedynie w odniesieniu do włókien niepoddanych rozkładowi, natomiast, jeżeli przed lub w trakcie przetwarzania włókna uległy rozkładowi, może zachodzić konieczność zastosowania innych współczynników korygujących. W przypadku gdy trzeba skorzystać z czwartego wariantu metody analitycznej, w którym to przypadku włókno tekstylne poddaje się kolejno działaniu dwóch różnych rozpuszczalników, należy stosować wskaźniki korygujące uwzględniające ewentualną utratę masy włókna, która nastąpiła podczas obu zabiegów. Należy dokonać przynajmniej dwóch oznaczeń, zarówno w przypadku ręcznego, jak i chemicznego rozdzielenia włókien.

- I. Informacje ogólne dotyczące metod przeprowadzania ilościowej analizy chemicznej trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych

Informacje odnoszące się do wszystkich metod, które stosuje się w celu przeprowadzenia ilościowej analizy chemicznej trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I.1. Zakres zastosowania

W zakresie stosowania każdej metody analizy mieszanek dwuskładnikowych podano informację, w przypadku których włókien można stosować tę metodę. (Zobacz rozdział 2 dotyczący niektórych metod przeprowadzania analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych).

I.2. Zasada

Po zidentyfikowaniu składników mieszanki, poprzez obróbkę wstępną usuwa się materiały niewłókniste, a następnie stosuje się co najmniej jeden z czterech wariantów metody selektywnego rozpuszczania opisanych we wprowadzeniu. O ile nie powoduje to trudności natury technicznej, zaleca się rozpuszczenie włókien występujących w największej proporcji, tak aby na końcu otrzymać pozostałości włókna, którego zawartość jest najmniejsza.

I.3. Materiały i wyposażenie

I.3.1. Aparatura

I.3.1.1. Tygły filtracyjne i naczynka wagowe pozwalające na umieszczenie tygli lub innych przyrządów, których użycie gwarantuje uzyskanie identycznych wyników.

I.3.1.2. Kolba ssawkowa.

I.3.1.3. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

I.3.1.4. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze $105\text{ °C} \pm 3\text{ °C}$.

I.3.1.5. Waga analityczna, o dokładności 0,0002 g.

I.3.1.6. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

I.3.2. Odczynniki

I.3.2.1. Petroolej redestylowany o temperaturze wrzenia $40\text{--}60\text{ °C}$.

I.3.2.2. Inne odczynniki zostały określone we właściwych sekcjach dla każdej metody.

Wszystkie stosowane odczynniki muszą być chemicznie czyste.

I.3.2.3. Woda destylowana lub dejonizowana.

I.3.2.4. Aceton.

I.3.2.5. Kwas ortofosforowy.

I.3.2.6. Mocznik.

I.3.2.7. Wodorowęglan sodu.

I.4. Klimat do aklimatyzacji i badań

Ponieważ określa się suche masy, nie jest konieczne klimatyzowanie próbek lub przeprowadzenie analiz w klimatyzowanej atmosferze.

I.5. Laboratoryjna próbka badawcza

Pobrać laboratoryjną próbkę badawczą, reprezentatywną dla próbki ogólnej i wystarczającą, aby utworzyć wszystkie niezbędne próbki robocze, z czego każda o wadze przynajmniej 1 g.

I.6. Obróbka wstępna laboratoryjnej próbki badawczej ⁽¹⁾

W przypadku gdy w mieszanke występują substancje, które zgodnie z art. 17 niniejszego rozporządzenia nie zostają uwzględniane w obliczeniach składu próbki, należy je najpierw usunąć poprzez zastosowanie odpowiedniej metody, która nie uszkadza żadnego z włókien składowych.

⁽¹⁾ Zob. rozdział 1.1.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

W tym celu substancje niewłókniste mogą być ekstrahowane za pomocą petrooleju i wody. Ekstrakcję prowadzi się dokonując obróbki próbki badawczej w aparacie Soxhleta przy użyciu petrooleju przez 1 godzinę przy minimum 6 cyklach na godzinę. Następnie próbkę pozostawia się na powietrzu w celu odparowania petrooleju, po czym ekstrahuje się za pomocą godzinnego moczenia w wodzie o temperaturze otoczenia, a następnie godzinnego moczenia w wodzie o temperaturze $65\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 5\text{ }^{\circ}\text{C}$, okresowo mieszając roztwór. Stosunek objętości próbki do cieczy wynosi 1:100. Nadmiar wody należy usunąć z próbki przez wyciśnięcie, odsysanie lub odwirowanie, a następnie pozostawić próbkę do wyschnięcia na powietrzu.

W przypadku elastoolefiny lub mieszanek włókien zawierających elastoolefinę i inne włókna (wełnę, sierść zwierzęcą, jedwab, bawełnę, len, konopie, jutę, manilę, ostnicę, kokos, żarnowiec, ramię, sisal, włókno miedziane, modal, włókno białkowe, wiskozę, akryl, poliamid lub nylon, poliester, elastomultiester) wyżej opisana procedura musi być zmieniona poprzez zastąpienie petrooleju acetonem.

W przypadku gdy substancja niewłóknista nie może zostać wyekstrahowana za pomocą petrooleju i wody, należy ją usunąć przez zastąpienie metody wodnej opisanej powyżej odpowiednią metodą, która nie zmienia w sposób istotny żadnego ze składników. Niemniej jednak w przypadku niektórych naturalnych niebielonych włókien pochodzenia roślinnego (np. juta, kokos) należy zwrócić uwagę na fakt, że normalna obróbka wstępna z użyciem petrooleju i wody nie eliminuje wszystkich niewłóknistych substancji naturalnych; mimo to nie stosuje się dodatkowej obróbki wstępnej, chyba że próbka zawiera apretury nierozpuszczalne zarówno w petrooleju, jak i w wodzie.

Raporty z analiz powinny zawierać pełną informację na temat metod użytych w obróbce wstępnej.

I.7. Procedura badawcza

I.7.1. Wskazówki ogólne

I.7.1.1. Suszenie

Wszystkie operacje suszenia przeprowadza się w czasie nie krótszym niż 4 godziny, nie dłuższym niż 16 godzin w temperaturze $105\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 3\text{ }^{\circ}\text{C}$ w suszarce z wymuszonym obiegiem powietrza, przy zamkniętych drzwiach suszarki przez cały czas trwania procesu. Jeżeli suszenie trwa krócej niż 14 godzin, próbkę należy zważyć celem sprawdzenia, czy otrzymano stałą masę. Masę można uznać za stałą, jeżeli po dalszym suszeniu przez 60 minut odchylenie masy jest mniejsze niż 0,05 %.

Należy unikać trzymania tygli i naczynek wagowych, próbek lub pozostałości gołymi rękami podczas operacji suszenia, chłodzenia i ważenia.

Próbki należy suszyć w naczynku wagowym bez przykrycia w suszarce. Po wysuszeniu należy zamknąć naczynko przed wyjęciem go z suszarki, a następnie przenieść je szybko do eksykatora.

Tygiel filtracyjny umieszczony w naczynku wagowym oraz zdjęte wieko suszyć w suszarce. Po wysuszeniu naczynko wagowe należy zamknąć i szybko przenieść do eksykatora.

W przypadku gdy używa się innego sprzętu niż tygiel filtracyjny, suszenie przeprowadza się w suszarce w taki sposób, aby określić suchą masę włókien bez ubytków.

I.7.1.2. Chłodzenie

Wszystkie zabiegi związane z chłodzeniem należy przeprowadzać w umieszczonym obok wagi eksykatorze aż do schłodzenia naczynka wagowego, lecz w żadnym przypadku nie krócej niż przez dwie godziny.

I.7.1.3. Wążenie

Po schłodzeniu, w ciągu dwóch minut po wyjęciu z eksykatora, naczynko wagowe należy zważyć. Zabieg ten należy przeprowadzić z dokładnością do 0,0002 g.

I.7.2. Procedura

Z poddanej wstępnej obróbce próbki analitycznej należy pobrać laboratoryjne próbki do badań o wadze przynajmniej 1 g. Przedzę lub tkaninę należy pociąć na części o długości ok. 10 mm, a następnie, na tyle, na ile jest to możliwe, oddzielić od siebie. Próbki wysuszyć w naczynku wagowym, schłodzić w eksykatorze i zważyć. Przenieść próbkę do szklanych pojemników, określonych we właściwej sekcji odnośnej metody **unijnej**, bezpośrednio po tym ponownie zważyć naczynka wagowe i na podstawie różnicy obliczyć suchą masę próbki; badanie należy dokończyć zgodnie z opisem we właściwej sekcji dotyczącej stosowanej metody. Po zważeniu zbadać pod mikroskopem pozostałości w celu sprawdzenia, czy w wyniku przeprowadzonych zabiegów włókna rozpuszczalne zostały w całości usunięte.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I.8. Obliczanie i przedstawianie wyników

Masę każdego ze składników należy wyrazić w procentach całkowitej masy włókien obecnych w mieszanke. Wyniki oblicza się na podstawie suchej masy czystych włókien, dostosowując je za pomocą a) zwykłych dodatków handlowych oraz b) współczynników korygujących, niezbędnych do uwzględnienia ubytku substancji w trakcie wstępnej obróbki i analizy.

I.8.1. Obliczanie zawartości procentowej masy czystych suchych włókien, bez uwzględnienia ubytku masy włókien w trakcie obróbki wstępnej.

I.8.1.1. - WARIANT 1 -

W przypadku gdy jeden ze składników mieszanki jest eliminowany z jednej z próbek roboczych, a drugi składnik z drugiej próbki, stosuje się następujące wzory:

$$P_1 \% = \left[\frac{d_2}{d_1} - d_2 \times \frac{r_1}{m_1} + \frac{r_2}{m_2} \times \left(1 - \frac{d_2}{d_1} \right) \right] \times 100$$

$$P_2 \% = \left[\frac{d_4}{d_3} - d_4 \times \frac{r_2}{m_2} + \frac{r_1}{m_1} \times \left(1 - \frac{d_4}{d_3} \right) \right] \times 100$$

$$P_3 \% = 100 - (P_1 \% + P_2 \%)$$

$P_1 \%$ stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w pierwszej próbce roboczej z użyciem pierwszego odczynnika);

$P_2 \%$ stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w drugiej próbce roboczej z użyciem drugiego odczynnika);

$P_3 \%$ stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika (składnika nierozpuszczonego w żadnej z obydwu próbek roboczych);

m_1 stanowi suchą masę pierwszej próbki po obróbce wstępnej;

m_2 stanowi suchą masę drugiej próbki po obróbce wstępnej;

r_1 stanowi suchą masę pozostałości po usunięciu pierwszego składnika z pierwszej próbki roboczej pierwszym odczynnikiem;

r_2 stanowi suchą masę pozostałości po usunięciu drugiego składnika z drugiej próbki roboczej drugim odczynnikiem;

d_1 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku drugiego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej ⁽¹⁾,

d_2 współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku trzeciego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej;

⁽¹⁾ Wartości „d” podane są w rozdziale 2 niniejszego załącznika dotyczącym różnych metod przeprowadzania analiz mieszanek dwuskładnikowych.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

d_3 współczynnik korygujący ubytek masy w drugim odczynniku pierwszego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej;

d_4 współczynnik korygujący ubytek masy w drugim odczynniku trzeciego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej.

I.8.1.2. - WARIANT 2 -

W przypadku gdy eliminuje się składnik (a) z pierwszej próbki roboczej, otrzymując w charakterze pozostałości kolejne dwa składniki (b + c), oraz dwa składniki (a + b) z drugiej próbki, otrzymując w charakterze pozostałości trzeci składnik (c), stosuje się następujące wzory:

$$P_1 \% = 100 - (P_2 \% + P_3 \%)$$

$$P_2 \% = 100 \times \frac{d_1 r_1}{m_1} - \frac{d_1}{d_2} \times P_3 \%$$

$$P_3 \% = \frac{d_4 r_2}{m_2} \times 100$$

P_1 % stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika (składnika pierwszej próbki roboczej, rozpuszczalnej z użyciem pierwszego odczynnika);

P_2 % stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w tym samym czasie co pierwszy składnik drugiej próbki, z użyciem drugiego odczynnika);

P_3 % stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika (składnika nierozpuszczonego w żadnej z obydwu próbek);

m_1 stanowi suchą masę pierwszej próbki po obróbce wstępnej;

m_2 stanowi suchą masę drugiej próbki po obróbce wstępnej;

r_1 stanowi suchą masę pozostałości po usunięciu pierwszego składnika z pierwszej próbki roboczej pierwszym odczynnikiem;

r_2 stanowi suchą masę pozostałości po usunięciu pierwszego i drugiego składnika z drugiej próbki roboczej drugim odczynnikiem;

d_1 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku drugiego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej;

d_2 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku trzeciego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej;

d_4 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy w drugim odczynniku trzeciego składnika nierozpuszczonego w drugiej próbce roboczej.

I.8.1.3. - WARIANT 3 -

W przypadku gdy eliminuje się dwa składniki (a + b) z jednej próbki roboczej, otrzymując w charakterze pozostałości trzeci składnik (c), oraz dwa składniki (b + c) z drugiej próbki, otrzymując w charakterze pozostałości pierwszy składnik (a), stosuje się następujące wzory:

$$P_1 \% = \frac{d_3 r_2}{m_2} \times 100$$

$$P_2 \% = 100 - (P_1 \% + P_3 \%)$$

$$P_3 \% = \frac{d_2 r_1}{m_1} \times 100$$

Wtorek, 18 maja 2010 r.

P_1 % stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego z użyciem odczynnika);

P_2 % stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego z użyciem odczynnika);

P_3 % stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika (składnika rozpuszczonego w drugiej próbce z użyciem odczynnika);

m_1 stanowi suchą masę pierwszej próbki po obróbce wstępnej;

m_2 stanowi suchą masę drugiej próbki po obróbce wstępnej;

r_1 stanowi masę suchych pozostałości po usunięciu pierwszego i drugiego składnika z pierwszej próbki roboczej pierwszym odczynnikiem;

r_2 stanowi masę suchych pozostałości po usunięciu drugiego i trzeciego składnika z drugiej próbki roboczej drugim odczynnikiem;

d_2 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy w pierwszym odczynniku trzeciego nierozpuszczonego składnika w pierwszej próbce roboczej;

d_3 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy w drugim odczynniku pierwszego nierozpuszczonego składnika w drugiej próbce roboczej.

I.8.1.4. - WARIANT 4 -

W przypadku gdy dwa składniki są kolejno usuwane z mieszanki przy wykorzystaniu tej samej próbki, stosuje się następujące wzory:

$$P_1 \% = 100 - (P_2 \% + P_3 \%)$$

$$P_2 \% = \frac{d_1 r_1}{m} \times 100 - \frac{d_1}{d_2} \times P_3 \%$$

$$P_3 \% = \frac{d_3 r_2}{m} \times 100$$

P_1 % stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika (pierwszego składnika rozpuszczalnego);

P_2 % stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika (drugiego składnika rozpuszczalnego);

P_3 % stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika (składnika nierozpuszczalnego);

m stanowi suchą masę próbki po obróbce wstępnej;

r_1 stanowi masę suchych pozostałości po usunięciu pierwszego składnika pierwszym odczynnikiem;

r_2 stanowi masę suchych pozostałości po usunięciu pierwszego i drugiego składnika pierwszym i drugim odczynnikami;

d_1 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy drugiego składnika w pierwszym odczynniku;

d_2 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy trzeciego składnika w pierwszym odczynniku;

d_3 stanowi współczynnik korygujący ubytek masy trzeciego składnika w pierwszym i drugim odczynniku.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- 1.8.2. Obliczanie zawartości procentowej każdego ze składników z uwzględnieniem dodatków handlowych i ewentualnych współczynników korygujących uwzględniających ubytek masy, jaki nastąpił w trakcie obróbki wstępnej:

Jeśli:

$$A = 1 + \frac{a_1 + b_1}{100} \quad B = 1 + \frac{a_2 + b_2}{100} \quad C = 1 + \frac{a_3 + b_3}{100}$$

to:

$$P_1A \% = \frac{P_1A}{P_1A + P_2B + P_3C} \times 100$$

$$P_2A \% = \frac{P_2B}{P_1A + P_2B + P_3C} \times 100$$

$$P_3A \% = \frac{P_3C}{P_1A + P_2B + P_3C} \times 100$$

$P_1A\%$ stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika, włączając w to wilgotność i ubytek masy przy obróbce wstępnej;

$P_2A\%$ stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika, włączając w to wilgotność i ubytek masy przy obróbce wstępnej;

$P_3A\%$ stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika, włączając w to wilgotność i ubytek masy przy obróbce wstępnej;

P_1 stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika otrzymaną w wyniku obliczeń wykonanych z zastosowaniem jednego ze wzorów podanych w ppkt 1.8.1;

P_2 stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika otrzymaną w wyniku obliczeń wykonanych z zastosowaniem jednego ze wzorów podanych w ppkt 1.8.1;

P_3 stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika otrzymaną w wyniku obliczeń wykonanych z zastosowaniem jednego ze wzorów podanych w ppkt 1.8.1;

a_1 stanowi poziom dopuszczalnej wartości dodatku handlowego pierwszego składnika;

a_2 poziom dopuszczalnej wartości dodatku handlowego drugiego składnika;

a_3 poziom dopuszczalnej wartości dodatku handlowego trzeciego składnika;

b_1 oznacza procentowy ubytek masy pierwszego składnika w trakcie obróbki wstępnej;

b_2 oznacza procentowy ubytek masy drugiego składnika w trakcie obróbki wstępnej;

b_3 oznacza procentowy ubytek masy trzeciego składnika w trakcie obróbki wstępnej.

W przypadku gdy przeprowadza się specjalną obróbkę wstępną, należy określić wartości b_1 , b_2 i b_3 , o ile jest to możliwe – poddając każde z wchodzących w skład tkaniny czystych włókien wstępnej obróbce laboratoryjnej. Za włókna czyste uważa się włókna pozbawione wszelkich substancji niewłóknistych, z wyjątkiem tych, które normalnie je zawierają (ze względu na ich budowę lub ze względu na proces produkcyjny), w stanie (niebielone, bielone), w jakim występują w materiale, który jest poddawany analizie.

W przypadku gdy nie dysponujemy oddzielnymi i czystymi włóknami służącymi do produkcji materiału, który ma zostać poddany analizie, należy przyjąć średnie wartości b_1 , b_2 i b_3 , otrzymane w wyniku badań przeprowadzonych na czystych włóknach, podobnych do włókien wchodzących w skład badanej mieszanki.

Jeżeli włókna zostały w normalny sposób poddane obróbce wstępnej przez ekstrakcję w petrooleju i wodzie, współczynniki korygujące b_1 , b_2 i b_3 z reguły pomija się, z wyjątkiem przypadku niebielonej bawełny, niebielonego lnu lub niebielonych konopi, kiedy to zazwyczaj przyjmuje się, że ubytek, jaki wystąpił w wyniku obróbki wstępnej wynosi 4 %, oraz w przypadku polipropylenu, gdy przyjmuje się, iż ubytek wyniósł 1 %.

W przypadku innych włókien przyjmuje się zazwyczaj, że w obliczeniach nie uwzględnia się ubytków powstałych w trakcie obróbki wstępnej.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I.8.3. Uwaga

Przykłady obliczeń podano w rozdziale 3.V.

II. Metoda analizy ilościowej polegająca na ręcznym rozdzielaniu trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych

II.1. Zakres stosowania

Metodę stosuje się do wszystkich rodzajów włókien tekstylnych, pod warunkiem, że nie tworzą jednorodnej mieszanki i możliwe jest ich ręczne rozdzielenie.

II.2. Zasada

Po zidentyfikowaniu składników materiału włókienniczego poprzez obróbkę wstępną usuwa się materiały niewłókniste, a następnie ręcznie rozdziela się włókna, suszy się je i waży, w celu obliczenia procentowej zawartości każdego z włókien w mieszanke.

II.3. Aparatura

II.3.1. Naczynko wagowe lub inny przyrząd dający identyczne wyniki.

II.3.2. Eksykator zawierający żel krzemionkowy zabarwiony wskaźnikiem.

II.3.3. Suszarka z wymuszonym obiegiem powietrza do suszenia próbek w temperaturze $105\text{ °C} \pm 3\text{ °C}$.

II.3.4. Waga analityczna o dokładności 0,0002 g.

II.3.5. Aparat Soxhleta lub inny dający identyczne wyniki.

II.3.6. Igła preparacyjna.

II.3.7. Skrętomierz lub inny podobny przyrząd.

II.4. Odczynniki

II.4.1. Petroolej redestylowany o temperaturze wrzenia $40\text{--}60\text{ °C}$.

II.4.2. Woda destylowana lub woda dejonizowana.

II.5. Klimat do aklimatyzacji i badań

Jak w pkt I.4.

II.6. Laboratoryjna próbka badawcza

Jak w pkt I.5.

II.7. Obróbka wstępna laboratoryjnych próbek badawczych

Jak w pkt I.6.

II.8. Procedura

II.8.1. Analiza przędzy

Z laboratoryjnej próbki badawczej poddanej obróbce wstępnej należy pobrać próbkę roboczą o masie przynajmniej 1 g. W przypadku bardzo cienkiej przędzy analizę można przeprowadzać z wykorzystaniem przędzy o minimalnej długości 30 m, niezależnie od jej masy.

Przędzę pociąć na odcinki o odpowiedniej długości oraz oddzielić poszczególne rodzaje włókien za pomocą igły preparacyjnej i, o ile to będzie konieczne, skrętomierza. W ten sposób rozdzielone rodzaje włókien umieszcza się w zważonym i wysuszonym naczynku wagowym w temperaturze $105\text{ °C} \pm 3\text{ °C}$ do uzyskania stałej masy, zgodnie z opisem w pkt I.7.1 i I.7.2.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

II.8.2. Analiza wyrobu włókienniczego

Z laboratoryjnej próbki badawczej, poddanej obróbce wstępnej, pobrać próbkę roboczą o masie nie mniejszej niż 1 g, bez krajki płaskiego wyrobu, ze starannie przyciętymi, niepostrzępionymi brzegami, tak aby nitki osnowy lub wątku przebiegały w stosunku do nich równolegle lub w przypadku dzianin - równolegle do rzędków i kolumnienek. Następnie rozdzielić różnego rodzaju przędze, umieścić je w uprzednio zważonych naczynkach wagowych i postępować zgodnie z pkt II.8.1.

II.9. Obliczanie i przedstawianie wyników

Masę każdego włókna składowego wyraża się w procentach całkowitej masy włókien obecnych w mieszanke. Wyniki oblicza się w stosunku do suchej, czystej masy włókien, uwzględniając a) umowne dodatki handlowe oraz b) współczynniki korygujące wyrażające ubytek masy substancji włóknistej poddanej obróbce wstępnej.

II.9.1. Obliczanie zawartości procentowej masy czystych suchych włókien, bez uwzględnienia ubytku masy włókien w trakcie wstępnej obróbki:

$$P_1 \% = \frac{100 m_1}{m_1 + m_2 + m_3} = \frac{100}{1 + \frac{m_2 + m_3}{m_1}}$$

$$P_2 \% = \frac{100 m_2}{m_1 + m_2 + m_3} = \frac{100}{1 + \frac{m_1 + m_3}{m_2}}$$

$$P_3 \% = 100 - (P_1 \% + P_2 \%)$$

P_1 % stanowi zawartość procentową pierwszego suchego i czystego składnika;

P_2 % stanowi zawartość procentową drugiego suchego i czystego składnika;

P_3 % stanowi zawartość procentową trzeciego suchego i czystego składnika;

m_1 jest czystą suchą masą pierwszego składnika;

m_2 jest czystą suchą masą drugiego składnika;

m_3 jest czystą suchą masą trzeciego składnika.

II.9.2. Obliczanie zawartości procentowej każdego ze składników z uwzględnieniem dodatków handlowych i ewentualnych współczynników korygujących uwzględniających ubytek masy, jaki nastąpił w trakcie obróbki wstępnej; jak w pkt I.8.2.

III. Metoda analizy ilościowej polegająca na połączonym ręcznym i chemicznym rozdzielaniu trójskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych

Zawsze, gdy jest to możliwe, rozdziału dokonuje się ręcznie i przed przystąpieniem do ewentualnej analizy chemicznej, której poddany zostanie każdy z rozdzielonych elementów, uwzględnia się proporcje każdego z elementów.

IV.1. Dokładność metod

Stopień dokładności określony dla każdej metody jest związany z odtwarzalnością metody (zobacz rozdział 2 dotyczący niektórych metod przeprowadzania analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych).

Przez odtwarzalność rozumie się dokładność, to znaczy zgodność wartości liczbowych uzyskanych w wyniku badań prowadzonych w różnych laboratoriach, w różnym czasie, przez różnych laborantów przy zastosowaniu tej samej metody, otrzymując pojedyncze wyniki przy badaniu identycznej mieszanki.

Odtwarzalność określana jest przez granice przedziału ufności na poziomie ufności 95 %.

Rozumie się przez to, że różnice pomiędzy dwoma wynikami we wszystkich badaniach przeprowadzonych w różnych laboratoriach przekroczone zostały tylko w 5 przypadkach na 100, przy prawidłowym zastosowaniu metody w badaniu identycznej i jednorodnej mieszanki.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

W celu określenia stopnia dokładności analizy mieszanki trójskładnikowej wykorzystuje się zwykle wartości wskazane w opisach metod przeprowadzania analiz mieszanek dwuskładnikowych, które zostały użyte do analizy mieszanki trójskładnikowej.

Biorąc pod uwagę, że w czterech wariantach chemicznej analizy ilościowej trójskładnikowych mieszanek włókien powyższe postanowienia przyjęte są dla dwóch rozpuszczeń (używając dwóch oddzielnych próbek dla pierwszych trzech wariantów i pojedynczej próbki dla wariantu czwartego) oraz zakładając, że E_1 i E_2 oznaczają stopień dokładności obydwu stosowanych metod analizy mieszanek dwuskładnikowych, dokładność wyników dla każdego składnika przedstawiona jest w następującej tabeli:

Włókno składowe	Warianty		
	1	2 i 3	4
a	E_1	E_1	E_1
b	E_2	$E_1 + E_2$	$E_1 + E_2$
c	$E_1 + E_2$	E_2	$E_1 + E_2$

Jeżeli stosuje się wariant czwarty, dokładność pomiaru może być mniejsza od obliczonej w przedstawiony wyżej sposób. Spowodowane jest to możliwością trudnego do oceny oddziaływania pierwszego odczynnika na pozostałości składników b i c.

IV.2. Sprawozdanie z badań

- IV.1. Podać, który wariant metody analitycznej został wykorzystany, metody, odczynniki i współczynniki korygujące.
- IV.2. Podać szczegółowe informacje dotyczące ewentualnej specjalnej obróbki wstępnej (zobacz pkt I.6).
- IV.3. Podać wyniki jednostkowe oraz średnią arytmetyczną z dokładnością do jednej dziesiątej.
- IV.4. Każdorazowo, gdy jest to możliwe, podać stopień dokładności metody w odniesieniu do każdego składnika, obliczony zgodnie z tabelą umieszczoną w sekcji IV.1.
- V. Przykłady obliczania zawartości procentowej składników w niektórych mieszkankach trójskładnikowych z wykorzystaniem niektórych metod opisanych w pkt I.8.1.

Rozpatrujemy przypadek, w którym w wyniku analizy jakościowej wykonanej pod kątem składu surowcowego okazało się, że w skład mieszanki włókien wchodzi: 1. wełna zgrzebna; 2. nylon (poliamid); 3. niebielona bawełna.

WARIANT Nr 1

Jeżeli stosujemy ten wariant, tj. posługujemy się dwoma różnymi próbkami, usuwając poprzez rozpuszczenie jeden ze składników (a = wełna) z pierwszej próbki i drugi składnik (b = poliamid) z drugiej próbki, możemy otrzymać następujące wyniki:

1. Sucha masa pierwszej próbki po obróbce wstępnej wynosi (m_1) = 1,6000 g
2. Sucha masa pozostałości po poddaniu działaniu alkalicznego podchlorynu sodu (poliamid + bawełna) (r_1) = 1,4166 g
3. Sucha masa drugiej próbki po obróbce wstępnej wynosi (m_2) = 1,8000 g
4. Sucha masa pozostałości po poddaniu działaniu kwasu mrówkowego (wełna + bawełna) (r_2) = 0,9000 g

Poddanie działaniu alkalicznego podchlorynu sodu nie powoduje żadnego ubytku masy poliamidu, natomiast niebielona bawełna traci 3 % masy, tak więc $d_1 = 1,0$ a $d_2 = 1,03$.

Poddanie działaniu kwasu mrówkowego nie powoduje żadnego ubytku masy wełny i niebielonej bawełny, tak więc d_3 i $d_4 = 1,0$.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Zastępując wartości uzyskane w drodze analizy chemicznej i współczynniki korygujące wzorem podanym w ppkt I.8.1.1. uzyskuje się następujący wynik:

$$P_1 \% (\text{wełna}) = [1,03/1,0 - 1,03 \times 1,4166/1,6000 + 0,9000/1,8000 \times (1 - 1,03/1,0)] \times 100 = 10,30$$

$$P_2 \% (\text{poliamid}) = [1,0/1,0 - 1,0 \times 0,9000/1,8000 + 1,4166/1,6000 \times (1 - 1,0/1,0)] \times 100 = 50,00$$

$$P_3 \% (\text{bawełna}) = 100 - (10,30 + 50,00) = 39,70$$

Zawartość procentowa poszczególnych suchych i oczyszczonych włókien w mieszance jest następująca:

wełna	10,30 %
poliamid	50,00 %
bawełna	39,70 %

Wartości te należy skorygować korzystając ze wzorów przedstawionych w ppkt I.8.2, uwzględniając wartości dodatków handlowych oraz współczynniki korygujące ewentualne ubytki masy, które nastąpiły w wyniku obróbki wstępnej.

Zgodnie z załącznikiem IX wartości dodatków handlowych przedstawiają się następująco: wełna zgrzebna 17,0 %, poliamid 6,25 %, bawełna 8,5 %; również niebielona bawełna wykazuje ubytek masy wynoszący 4 % po obróbce wstępnej z zastosowaniem petroleju i wody.

Otrzymujemy więc:

$$P_1A \% (\text{wełna}) = 10,30 \times [1 + (17,0 + 0,0)/100] / [10,30 \times (1 + (17,0 + 0,0)/100) + 50,00 \times (1 + (6,25 + 0,0)/100) + 39,70 \times (1 + (8,5 + 4,0)/100)] \times 100 = 10,97$$

$$P_2A \% (\text{poliamid}) = 50,0 \times (1 + (6,25 + 0,0)/100) / 109,8385 \times 100 = 48,37$$

$$P_3A \% (\text{bawełna}) = 100 - (10,97 + 48,37) = 40,66$$

Skład surowcowy przędzy jest więc następujący:

poliamid	48,4 %
bawełna	40,6 %
wełna	11,0 %
	100,0 %

WARIANT Nr 4

Rozpatrujemy przypadek, w którym w wyniku analizy jakościowej okazało się, że w skład mieszanki włókien wchodzi: wełna zgrzebna, wiskoza, niebielona bawełna.

Postępując zgodnie z wariantem 4, tj. kolejno eliminując dwa składniki z mieszanki tej samej próbki, otrzymujemy następujące wyniki:

1. Sucha masa próbki po obróbce wstępnej wynosi (m_1) = 1,6000 g

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2. Sucha masa pozostałości po poddaniu działaniu alkalicznego podchlorynu sodu (wiskoza + bawełna)

$$(r_1) = 1,4166 \text{ g}$$

3. Sucha masa pozostałości po ponownym poddaniu pozostałości r_1 działaniu chlorku cynku/kwasu mrówkowego (bawełna)

$$(r_2) = 0,6630 \text{ g}$$

Poddanie działaniu alkalicznego podchlorynu sodu nie powoduje żadnego ubytku masy wiskozy, natomiast niebielona bawełna traci 3 % masy, tak więc $d_1 = 1,0$ a $d_2 = 1,03$.

W wyniku działania kwasu mrówkowego/chlorku cynku masa bawełny zwiększa się o 4 %, tak że $d_3 = 1,03 \times 0,96 = 0,9888$, po zaokrągleniu 0,99 (d_3 to współczynnik korygujący, który uwzględnia odpowiednio ubytek i wzrost masy trzeciego składnika w pierwszym i drugim odczynniku).

Zastępując wartości uzyskane w drodze analizy chemicznej i współczynniki korygujące wzorami podanymi w ppkt 1.8.1.4. uzyskuje się następujący wynik:

$$P_2 \% (\text{wiskoza}) = 1,0 \times 1,4166/1,6000 \times 100 - 1,0/1,03 \times 40,98 = 48,75 \%$$

$$P_3 \% (\text{bawełna}) = 0,99 \times 0,6630/1,6000 \times 100 = 41,02 \%$$

$$P_1 \% (\text{wełna}) = 100 - (48,75 + 41,02) = 10,23 \%$$

Tak jak w przypadku wariantu 1 wyniki te należy skorygować, korzystając ze wzorów przedstawionych w ppkt 1.8.2.

$$P_1A \% (\text{wełna}) = 10,23 \times [1 + (17,0 + 0,0/100)]/[10,23 \times (1 + (17,00 + 0,0)/100) + 48,75 \times (1 + (13 + 0,0/100)) + 41,02 \times (1 + (8,5 + 4,0)/100)] \times 100 = 10,57 \%$$

$$P_2A \% (\text{wiskoza}) = 48,75 \times [1 + (13 + 0,0)/100]/113,2041 \times 100 = 48,65 \%$$

$$P_3A \% (\text{bawełna}) = 100 - (10,57 + 48,65) = 40,78 \%$$

Skład surowcowy mieszanki jest więc następujący:

wiskoza	48,6 %
bawełna	40,8 %
wełna	10,6 %
	100,0 %

Wtorek, 18 maja 2010 r.

I. Tabela typowych mieszanek trójskładnikowych, które mogą być analizowane przy użyciu **unijnych** metod analizy mieszanek dwuskładnikowych (tytułem przykładu)

Nr mieszanek	Włókna składowe			Wariant	Numer wspólnotowej metody dwuskładnikowej i odczynnika
	Pierwszy składnik	Drugi składnik	Trzeci składnik		
1.	wełna lub sierść zwierzęca	wiskoza, włókno miedziowe lub określone rodzaje modalu	bawełna	1 lub 4	2. (alkaliczny podchloryn sodu) i 3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
2.	wełna lub sierść zwierzęca	poliamid 6 lub 6-6	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	1 lub 4	2. (alkaliczny podchloryn sodu) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
3.	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	niektóre włókna chlorowe	wiskoza, włókno miedziowe, modal lub bawełna	1 lub 4	2. (alkaliczny podchloryn sodu) i 9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m)
4.	wełna lub sierść zwierzęca	poliamid 6 lub 6-6	poliester, polipropylen, akryl lub włókno szklane	1 lub 4	2. (alkaliczny podchloryn sodu) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
5.	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	niektóre włókna chlorowe	poliester, akryl, poliamid lub włókno szklane	1 lub 4	2. (alkaliczny podchloryn sodu) i 9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m)
6.	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	poliester	2	11. (kwas siarkowy 75 % m/m) i 2. (alkaliczny podchloryn sodu)
7.	poliamid 6 lub 6-6	akryl	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	1 lub 4	4. (kwas mrówkowy 80 % m/m) i 8. (dimetyloformamid)
8.	niektóre włókna chlorowe	poliamid 6 lub 6-6	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	1 lub 4	8. (dimetyloformamid) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m) lub 9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
9.	akryl	poliamid 6 lub 6-6	poliester	1 lub 4	8. (dimetyloformamid) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
10.	acetat	poliamid 6 lub 6-6	wiskoza, bawełna, włókno miedziowe lub modal	4	1. (acetan) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
11.	niektóre włókna chlorowe	akryl	poliamid	2 lub 4	9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m) i 8. (dimetyloformamid)
12.	niektóre włókna chlorowe	poliamid 6 lub 6-6	akryl	1 lub 4	9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
13.	poliamid 6 lub 6-6	wiskoza, włókno miedziowe, modal lub bawełna	poliester	4	4. (kwas mrówkowy 80 % m/m) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
14.	acetat	wiskoza, włókno miedziowe, modal lub bawełna	poliester	4	1. (acetan) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
15.	akryl	wiskoza, włókno miedziowe, modal lub bawełna	poliester	4	8. (dimetyloformamid) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
16.	acetat	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe, modal, poliamid, poliester, akryl	4	1. (acetan) i 2. (alkaliczny podchloryn sodu)
17.	triacetat	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe, modal, poliamid, poliester, akryl	4	6. (dichlorometan) i 2. (alkaliczny podchloryn sodu)
18.	akryl	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	poliester	1 lub 4	8. (dimetyloformamid) i 2. (alkaliczny podchloryn sodu)

Nr mieszanki	Włókna składowe			Wariant	Numer wspólnotowej metody dwuskładnikowej i odczynnika
	Pierwszy składnik	Drugi składnik	Trzeci składnik		
19.	akryl	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	4	8. (dimetyloformamid) i 11. (kwas siarkowy 75 % m/m)
20.	akryl	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	1 lub 4	8. (dimetyloformamid) i 2. (alkaliczny podchloryn sodu)
21.	wełna, sierść zwierzęca lub jedwab	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe, modal	poliester	4	2. (alkaliczny podchloryn sodu) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
22.	wiskoza, włókno miedziowe lub określone rodzaje modalu	bawełna	poliester	2 lub 4	3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
23.	akryl	wiskoza, włókno miedziowe lub określone rodzaje modalu	bawełna	4	8. (dimetyloformamid) i 3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
24.	Niektóre włókna chlorowe	wiskoza, włókno miedziowe lub określone rodzaje modalu	bawełna	1 lub 4	9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m) i 3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy) lub 8. (dimetyloformamid) i 3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
25.	acetat	wiskoza, włókno miedziowe lub określone rodzaje modalu	bawełna	4	1. (acetan) i 3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
26.	triacetat	wiskoza, włókno miedziowe lub określone rodzaje modalu	bawełna	4	6. (dichlorometan) i 3. (chlorek cynku/kwas mrówkowy)
27.	acetat	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	4	1. (acetan) i 11. (kwas siarkowy 75 % m/m)
28.	triacetat	jedwab	wełna lub sierść zwierzęca	4	6. (dichlorometan) i 11. (kwas siarkowy 75 % m/m)
29.	acetat	akryl	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	4	1. (acetan) i 8. (dimetyloformamid)
30.	triacetat	akryl	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	4	6. (dichlorometan) i 8. (dimetyloformamid)
31.	triacetat	poliamid 6 lub 6-6	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	4	6. (dichlorometan) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
32.	triacetat	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	poliester	4	6. (dichlorometan) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
33.	acetat	poliamid 6 lub 6-6	poliester lub akryl	4	1. (acetan) i 4. (kwas mrówkowy 80 % m/m)
34.	acetat	akryl	poliester	4	1. (acetan) i 8. (dimetyloformamid)
35.	niektóre włókna chlorowe	bawełna, wiskoza, włókno miedziowe lub modal	poliester	4	8. (dimetyloformamid) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m) lub 9. (dwusiarczek węgla/acetan 55,5/44,5 % m/m) i 7. (kwas siarkowy 75 % m/m)
36	bawełna	poliester	elastoolefina	2 lub 4	7. (kwas siarkowy 75 % m/m) i 14. (stężony kwas siarkowy)
[37	niektóre modakryle	poliester	melamina	2 lub 4	8. (dimetyloformamid) i 14. (stężony kwas siarkowy)]

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK IX

DODATKI HANDLOWE STOSOWANE DO OBLICZANIA MASY WŁÓKIEN ZAWARTYCH W WYROBIE WŁÓKIENNICZYM

(Artykuł 17 ust. 2)

Pozycje włókien	Włókna	Zawartość procentowa
1—2	Wełna i sierść zwierzęca:	
	włókna czesankowe	18,25
	włókna zgrzeblone	17,00 ⁽¹⁾
3	Sierść:	
	włókna czesankowe	18,25
	włókna zgrzeblone	17,00 ⁽¹⁾
	Włosie:	
	włókna czesankowe	16,00
	włókna zgrzeblone	15,00
4	Jedwab	11,00
5	Bawełna:	
	włókna zwykłe	8,50
	włókna merceryzowane	10,50
6	Kapok	10,90
7	Len	12,00
8	Konopie	12,00
9	Juta	17,00
10	Abaka (manila)	14,00
11	Ostnica	14,00
12	Kokos	13,00
13	Żarnowiec	14,00
14	Ramia (włókno bielone)	8,50
15	Sizal	14,00
16	Sunn	12,00
17	Heneken	14,00
18	Maguey	14,00
19	Acetat	9,00
20	Alginat	20,00
21	Włókno miedziowe	13,00
22	Modal	13,00
23	Włókno białkowe	17,00
24	Triacetat	7,00
25	Wiskoza	13,00

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Pozycje włókien	Włókna	Zawartość procentowa
26	Akryl	2,00
27	Włókno chlorowe	2,00
28	Włókno fluorowe	0,00
29	Modakryl	2,00
30	Poliamid lub nylon	
	włókno odcinkowe	6,25
	włókno ciągłe	5,75
31	Aramid	8,00
32	Poliimid	3,50
33	Lyocell	13,00
34	Polilaktyd	1,50
35	Poliester	
	włókno odcinkowe	1,50
	włókno ciągłe	1,50
36	Polietylen	1,50
37	Polipropylen	2,00
38	Polikarbamid	2,00
39	Poliuretan	
	włókno odcinkowe	3,50
	włókno ciągłe	3,00
40	Wynylal	5,00
41	Triwinyłal	3,00
42	Elastodien	1,00
43	Elastan	1,50
44	Włókno szklane	
	o przeciętnej średnicy powyżej 5 µm	2,00
	o przeciętnej średnicy równej lub mniejszej od 5 µm	3,00
45	Włókno metalowe	2,00
	Włókno metalizowane	2,00
	Azbest	2,00
	Przędza papierowa	13,75
46	Elastomultiester	1,50
47	Elastoolefina	1,50
48	Melamina	7,00

(¹) Dodatek handlowy 17,00 % ma zastosowanie w przypadku, gdy nie można upewnić się, czy wyrób włókienniczy zawierający wełnę lub sierść zwierzęcą jest wyrobem czesanim czy zgrzeblonym.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

ZAŁĄCZNIK X

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2008/121/WE	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 4 ust. 1
Artykuł 1 ust. 2	Artykuł 2 ust. 2
Artykuł 2 ust. 1 lit. a)	Artykuł 3 ust. 1 lit. a)
Artykuł 2 ust. 1 lit. b) zdanie wprowadzające	Artykuł 3 ust. 1 zdanie wprowadzające
Artykuł 2 ust. 1 lit. b) ppkt (i)	Artykuł 3 ust. 1 lit. b) ppkt (i)
Artykuł 2 ust. 1 lit. b) ppkt (ii)	Artykuł 3 ust. 1 lit. b) ppkt (ii)
Artykuł 2 ust. 2 zdanie wprowadzające	Artykuł 2 ust. 1 zdanie wprowadzające
Artykuł 2 ust. 2 lit. a)	Artykuł 2 ust. 1 lit. a)
Artykuł 2 ust. 2 lit. b)	Artykuł 2 ust. 1 lit. b) i c)
Artykuł 2 ust. 2 lit. c)	Artykuł 2 ust. 1 lit. d)
Artykuł 3	Artykuł 5
Artykuł 4	Artykuł 7
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 8 ust. 1 i załącznik III
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 8 ust. 2
Artykuł 5 ust. 3	Artykuł 8 ust. 3
Artykuł 6 ust. 1	Artykuł 9 ust. 1
Artykuł 6 ust. 2	Artykuł 9 ust. 2
Artykuł 6 ust. 3	Artykuł 9 ust. 3
Artykuł 6 ust. 4	Artykuł 9 ust. 4
Artykuł 6 ust. 5	Artykuł 18
Artykuł 7	Artykuł 10
Artykuł 8 ust. 1	Artykuł 12 ust. 1
Artykuł 8 ust. 2	■
Artykuł 8 ust. 3	Artykuł 13 ust. 1 i 2
Artykuł 8 ust. 4	Artykuł 13 ust. 3
Artykuł 8 ust. 5	—
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 14 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2	Artykuł 14 ust. 2
Artykuł 9 ust. 3	Artykuł 15 i załącznik IV
Artykuł 10 ust. 1 lit. a)	Artykuł 16 ust. 2

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Dyrektywa 2008/121/WE	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 10 ust. 1 lit. b)	Artykuł 16 ust. 3
Artykuł 10 ust. 1 lit. c)	Artykuł 15 ust. 4
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 16 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 11	Artykuł 12 ust. 2 akapit czwarty
Artykuł 12	■ Załącznik VII
Artykuł 13	Artykuł 17 ust. 2
Artykuł 14 ust. 1	—
Artykuł 14 ust. 2	Artykuł 4 ust. 2
Artykuły 15 i 16	Artykuł 23 ■
Artykuł 17	—
Artykuł 19 i 20	—
Załącznik I, pozycje 1 do 47	Załącznik I, pozycje 1 do 47
Załącznik II, pozycje 1 do 47	Załącznik IX, pozycje 1 do 47
Załącznik III	Załącznik V
Załącznik III, pozycja 36	Artykuł 3 ust. 1 lit. i)
Załącznik IV	Załącznik VI

Dyrektywa 96/73/WE	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Załącznik VIII, rozdział 1, sekcja 1 pkt 2
Artykuł 3	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 4	Artykuł 17 ust. 3
Artykuł 5 ust. 1	■
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 23
Artykuł 6	■
Artykuł 7	—
Artykuł 8	—
Artykuł 9	—
Załącznik I	Załącznik VIII, rozdział 1, sekcja I
Załącznik II pkt 1, wstęp	Załącznik VIII, rozdział 1, sekcja II
Załącznik II pkt 1, sekcje I, II i III	Załącznik VIII, rozdział 2, sekcje I, II i III
Załącznik II pkt 2	Załącznik VIII, rozdział 2, sekcja IV

Wtorek, 18 maja 2010 r.

Dyrektywa nr 73/44/EWG	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Załącznik VIII, rozdział 1, sekcja I
Artykuł 3	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 4	Artykuł 17 ust. 3
Artykuł 5	Artykuł 23 ■
Artykuł 6	—
Artykuł 7	—
Załącznik I	Załącznik VIII, rozdział 3, wstęp i sekcje I-IV
Załącznik II	Załącznik VIII, rozdział 3, sekcja V
Załącznik III	Załącznik VIII, rozdział 3, sekcja VI

Pomocy makrofinansowa dla Ukrainy *I**

P7_TA(2010)0169

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie (COM(2009)0580 – C7-0277/2009 – 2009/0162(COD))

(2011/C 161 E/31)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0580),
- uwzględniając art. 308 traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0101/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665) oraz addendum do niego (COM(2010)0147,
- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady listem z dnia 17 maja 2010 r., zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0058/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu swoje stanowisko przedstawione poniżej;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania jego stanowiska Radzie, Komisji oraz parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0162

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 388/2010/UE)

Szczególne działania w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (zmiana rozporządzenia (WE) nr 247/2006) *I**

P7_TA(2010)0170

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (COM(2009)0510 – C7-0255/2009 – 2009/0138(COD))

(2011/C 161 E/32)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0510),
- uwzględniając art. 36 i 37 oraz art.299 ust.2 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0255/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3, art. 42, art. 43 ust. 2 oraz art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 marca 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0054/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0138

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 641/2010)

Preliminarz wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2011

P7_TA(2010)0171

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2011 (2010/2005(BUD))

(2011/C 161 E/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 31,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej 2011 – sekcje I, II, IV, V, VI, VII, VIII i IX ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego dla Prezydium dotyczące sporządzenia wstępnego projektu preliminarza budżetowego Parlamentu na rok budżetowy 2011,
 - uwzględniając wstępny projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Prezydium w dniu 19 kwietnia 2010 r., zgodnie z art. 23 ust. 6 oraz art. 79 ust. 1 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Komisję Budżetową zgodnie z art. 79 ust. 2 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając art. 79 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0134/2010),
- A. mając na uwadze, że aby spełnić swoje zobowiązania traktatowe Parlament stara się w pełni wykorzystać i rozwijać swoje prerogatywy oraz mając na uwadze, że będzie to wymagało wzmocnienia pewnych obszarów priorytetowych przy jednoczesnym wymogu rygorystycznego podejścia do wykorzystania dostępnych środków,
- B. mając w związku z tym na uwadze, że sytuacja budżetowa w odniesieniu do działu 5 (wydatki administracyjne) na 2011 r. uzasadnia w stopniu większym niż kiedykolwiek ostrożne i metodyczne podejście do budżetu Parlamentu, tak aby pogodzić cele polityczne z ich finansowaniem;
- C. mając na uwadze, że pilotażowy proces w zakresie ściślejszej współpracy między Prezydium a Komisją Budżetową został zainicjowany 2 lata temu i został utrzymany do procedury budżetowej na rok 2011 r.,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z zapisami w traktacie i w Regulaminie prawa Parlamentu w zakresie przyjmowania preliminarza i budżetu w jego postaci końcowej zostaną w pełni utrzymane,
- E. mając na uwadze, że w dniu 24 marca 2010 i 13 kwietnia 2010 r. odbyły się dwa wstępne posiedzenia pojednawcze z udziałem delegacji Prezydium i Komisji Budżetowej, na których obydwie delegacje omówiły szereg kluczowych kwestii,

Ogólne ramy i budżet ogólny

1. zauważa, że wysokość budżetu na 2011 r. zgodnie z propozycją Prezydium, wynosi 1 710 547 354 EUR, co stanowi 20,32 % działu 5 wieloletnich ram finansowych (MFF); zauważa, że sugerowana stopa wzrostu wynosi 5,8 % w stosunku do budżetu na 2010 r., łącznie z projektem budżetu korygującego nr 1/2010;
2. chociaż jest w pełni świadomy stojących przed nim wyzwań uważa, że wskaźnik wzrostu i ostateczny poziom budżetu powinny być w tych szacunkach skorygowane; postawia, że na tym etapie całkowity poziom budżetu wynosi 1 706 547 354 EUR, co stanowi wzrost w wysokości 5,5 % oraz procentowy udział w dziale 5 w wysokości 20,28 %; pragnie również wyjaśnić szereg kwestii i poddać dalszej analizie proponowane środki oraz znaleźć oszczędności przed ustaleniem ostatecznego budżetu jesienią 2010 r.;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0087.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

3. przypomina swoją opinię, że w oparciu o pierwotne poziomy referencyjne dla wieloletnich ram finansowych, wynegocjowane w 2006 r., a obowiązujące od 2007 r., wydatki PE powinny być ustalone w tradycyjnym limicie 20 %, uwzględniając potrzeby innych instytucji oraz dostępną rezerwę; zauważa w tym kontekście wnioski Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów o ponad 10 mln EUR tylko na rok 2010; powtarza, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych może również mieć wpływ na dział 5; powtarza swoją opinię, że Prezydium i Komisja Budżetowa muszą wspólnie pracować nad ponowną oceną tego limitu przed podjęciem międzyinstytucjonalnego dialogu w tej kwestii; proponuje stworzenie w tym celu grupy roboczej, która powinna zacząć swoją pracę przed końcem lipca 2010 r.;

4. domaga się wyjaśnień w sprawie średnioterminowego programowania finansowego w odniesieniu do działu 5 oraz przewidywanych marginesów w wysokości 109 mln EUR na 2011 r., 102 mln EUR na 2012 r. oraz 157 mln EUR na 2013 r.; uważa, że przydatne byłoby uzyskanie informacji na temat hipotez roboczych Parlamentu w odniesieniu do 6. sprawozdania sekretarzy generalnych (październik 2009), jeśli chodzi o budżet i stanowiska w zestawieniu z propozycją dotyczącą dostępnego obecnie preliminarza; chciałby jasno określić, które istotne (potencjalne) projekty i zmiany dotyczące pracowników są już zawarte w tych programach na następne 2-3 lata; podkreśla jednocześnie, że programowanie finansowe jest jedynie niewiążącym, wskaźnikowym narzędziem planowania, a ostateczne decyzje podejmuje władza budżetowa;

5. chociaż zgadza się z podstawą rozumowania, że 1 % środków z budżetu to rozsądna rezerwa na nieprzewidziane wydatki, zgadza się z wnioskiem Prezydium, biorąc pod uwagę bardzo ograniczone pole manewru w dziale 5, aby ustalić rezerwę w wysokości 14 mln EUR;

6. rozumie, że jeżeli chodzi o sprawę toczącą przed Trybunałem Sprawiedliwości dotyczącą płac, całkowity „skutek” dla Parlamentu w 2011r., który mógłby oznaczać kwotę w wysokości ok. 12 mln EUR w przypadku orzeczenia na korzyść Komisji, jest uwzględniony we wniosku w obrębie różnych linii budżetowych;

7. przypomina swoje poprzednie wnioski, w których domagał się, aby pełny wniosek budżetowy był przedstawiany na etapie preliminarza, na wiosnę, i konsekwentnie oczekiwałby jedynie małych zmian technicznych w tzw. „piśmie korygującym” na jesieni;

8. ponownie podkreśla, że przykładą duże znaczenie do współpracy między Prezydium i Komisją Budżetową w zakresie wspólnego określenia budżetowych konsekwencji decyzji do podjęcia; podkreśla również, że dla każdego organu decyzyjnego kluczowe znaczenie ma wykorzystanie sprawozdań finansowych zawierających jasną prezentację wszelkich konsekwencji budżetowych dla posłów;

Kwestie szczegółowe

Kwestie związane z Traktatem z Lizbony

9. z zadowoleniem przyjmuje i popiera finansowanie propozycji Prezydium w odniesieniu do tych środków, tzn. utworzenie specjalnej rezerwy dla 18 członków w wysokości 9,4 mln EUR;

10. może się zgodzić z tym, że Prezydium kładzie nacisk na większą wiedzę fachową w celu zbliżenia się do celu doskonałości legislacyjnej;

11. w związku z tym popiera pomysł odnalezienia właściwego połączenia ekspertyzy wewnętrznej i zewnętrznej w odniesieniu do działów tematycznych w zależności od rodzaju wymaganych informacji dotyczących konkretnych rozważanych spraw, jednak chciałby uzyskać dalsze wyjaśnienia dotyczące tego czy i jak proponowane zwiększenie liczby pracowników może zostać wykorzystane w elastyczny sposób oraz pragnie uzyskać od komisji więcej informacji dotyczących byłych wskaźników wykorzystania takiej ekspertyzy i zapotrzebowania na nią;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Prezydium wzięło pod uwagę zaniepokojenie dotyczące stosunku liczby stanowisk AD do liczby stanowisk AST wynikającego ze zmniejszeniem o 3 liczby stanowisk AST w porównaniu z pierwotnym wnioskiem; zatwierdza środki na utworzenie 19 stanowisk AD5 i 13 stanowisk AST1 w działach tematycznych, zgodnie z obecną propozycją Prezydium;

13. zgadza się z potrzebą zwiększenia badań zewnętrznych i z zadowoleniem przyjmuje porozumienie między Prezydium a Komisją Budżetową dotyczące ustanowienia dodatkowej kwoty w wysokości 1,7 mln EUR;

14. odnotowuje propozycję zwiększenia liczby stanowisk w bibliotece o 28, z czego 13 dla służb informacyjnych dla posłów (wcześniej pracownicy kontraktowi); może poprzeć finansowanie i włączenie tych 13 stanowisk do planu zatrudnienia, pod warunkiem gwarancji, że zostaną one obsadzone w wyniku otwartych konkursów oraz że w kopercie finansowej poświęconej na pracowników kontraktowych wprowadzone zostaną odpowiednie oszczędności; uważa, że dalsze wzmocnienie istniejących służb informacyjnych pod kątem finansowania i zasobów ludzkich powinno iść w parze z opracowaniem przyjaznego użytkownikowi systemu, który umożliwiłaby posłom łatwy dostęp do wszelkich informacji wytwarzanych w Parlamencie; postanawia ująć w preliminarzu środki na te dodatkowe 15 stanowisk, jednak połowę tej kwoty umieszcza w rezerwie do momentu:

- przedstawienia dalszych wyjaśnień, w jaki sposób te stanowiska byłyby wykorzystane do poprawy usług eksperckich dla posłów;
- przedstawienia konkretnych informacji o krokach podjętych przez Prezydium i administrację w celu wprowadzenia wewnętrznego systemu zarządzania wiedzą, w tym o przewidywanym harmonogramie jego wdrożenia oraz wszelkich oszczędnościach wynikających z racjonalizacji źródeł informacji;

15. uważa, że z myślą o posłach należy rozpowszechnić wspomniane wyżej dwie bezpośrednie usługi wspierające i zwiększyć ich widoczność, między innymi za pośrednictwem stron internetowych Parlamentu;

16. przypomina swoją rezolucję na temat wytycznych, w której już wzywano do przeprowadzenia oceny, w tym szczegółowego sprawozdania finansowego obejmującego całkowite koszty, jakie pociągnęłoby za sobą proponowane podwyższenie dodatku na koszty pomocy parlamentarnej; dlatego postanawia umieścić odnośne środki w rezerwie;

Rozszerzenie

17. z zadowoleniem odnosi się do postanowień związanych z rozszerzeniem w celu przyjęcia Chorwacji i zatwierdza odpowiednie środki finansowe i środki w zakresie potrzeb kadrowych;

Ogólny plan zatrudnienia

18. zauważa, że oprócz potrzebnych 68 stanowisk związanych z traktatem lizbońskim i 62 związanych z rozszerzeniem (w tym 11 stanowisk dla grup), wnioskuję się o 17 stanowisk w celu ukończenia drugiego roku trzyletniego planu dla DG INLO ustalonego w ramach procedury 2010, oraz o 30 stanowisk dla innych obszarów, które nie mogą zostać objęte nawet po 20 przesunięciach, określonych jako możliwe w 2011 r., co ogółem wyniesie 180 nowych stanowisk; domaga się bardziej szczegółowych informacji na temat przesuniętych lub przeniesionych stanowisk od początku kadencji, w tym szacowanych przesunięć i przeniesień na 2010 r. i w miarę możliwości na 2011 r.; postanawia ująć w preliminarzu środki na stworzenie tych stanowisk, jednak kwotę przeznaczoną na stworzenie 30 stanowisk dla „innych obszarów” umieszcza w rezerwie do momentu przeprowadzenia analizy wnioskowanych informacji;

19. zwraca uwagę, że propozycja Prezydium przewiduje obecnie również 1 stanowisko AD5 i 1 stanowisko AST1 dla Euro-śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego, a także 3 stanowiska AD5 i 1 stanowisko AST1 w obszarze zarządzania ryzykiem, nie przewiduje już jednak planowanej dodatkowej kwoty dla DG ITEC w wysokości 3 mln EUR;

20. zauważa również, że Prezydium przewidziało dalsze 56 stanowisk dla grup politycznych;

21. zatwierdza środki i stanowiska na 2011 r. przedstawione w odniesieniu do drugiego roku trzyletniego programu DG INLO ustalonego w ubiegłym roku;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

22. pragnie uzyskać więcej informacji na temat przyznawania środków na pracowników kontraktowych i przegląd kosztów netto lub oszczędności netto w budżecie przeznaczonym na pracowników kontraktowych, wynikających z zatwierdzonego rozszerzenia planu zatrudnienia, zwłaszcza w związku z internalizacją różnych funkcji w dziedzinie bezpieczeństwa, technologii informacyjnej i komunikacyjnej i biblioteki;

Budynki

23. kładzie nacisk na fakt, że rozsądna polityka w zakresie nieruchomości jest ściśle związana z procedurą 2011, a także z ogólną kwestią zrównoważonego budżetu;

24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w decyzji z dnia 24 marca 2010 r. Prezydium wyszło naprzeciw postulatowi Parlamentu Europejskiego dotyczącemu średnio- lub długoterminowej polityki w zakresie nieruchomości i budynków; wyraża początkowe obawy dotyczące możliwości równoczesnego kontynuowania wszystkich obecnych i zaplanowanych operacji, które mogą wynikać ze średnio lub długoterminowej strategii w zakresie nieruchomości; nie jest pewien jak liczne projekty wpisują się w wieloletnie ramy finansowe i domaga się niezbędnych wyjaśnień;

25. odnotowuje w tym kontekście propozycję Prezydium dotyczącą wykorzystania 85,9 mln EUR z przyznanych na określony cel dochodów (do wykorzystania w obszarze polityki Parlamentu w zakresie nieruchomości) na biura posłów w Brukseli; przypomina, że projekty budowlane mogące mieć istotne następstwa finansowe dla budżetu podlegają konsultacji z organami władzy budżetowej na mocy art. 179 ust. 3 rozporządzenia finansowego; ponadto przypomina, że w odniesieniu do przeniesień rozporządzenia finansowe stanowi, że w pierwszej kolejności należy wykorzystać przyznane na określony cel przeniesione dochody; w tym kontekście wyraża zadowolenie, iż dzięki zwrotowi przez państwo belgijskie kwoty 85,9 mln EUR Parlament może realizować nowe projekty w dziedzinie nieruchomości, wdrażając tym samym szybciej część średnioterminowej strategii w zakresie nieruchomości;

26. nie może udzielić zgody na przeznaczenie tych przyznanych na określony cel dochodów na ten konkretny projekt budowlany;

27. domaga się, aby w przyszłości umieszczano w budżecie środki wymagane w związku ze średnioterminowym planowaniem w dziedzinie nieruchomości; ponadto domaga się stworzenia osobnej linii budżetowej dla dużych projektów z zakresu nieruchomości, aby ułatwić średnioterminowe planowanie finansowe projektów związanych z budynkami oraz zwiększyć przejrzystość;

28. zauważa, że we wniosku Prezydium przewidziano bezpośrednie wstępne finansowanie początkowego stadium budowy nowego budynku KAD, wynoszące 10,2 mln EUR, z linii budżetowej na opłaty za użytkowanie wieczyste; uznaje, że takie dobrowolne wstępne finansowanie pomogłoby ograniczyć koszty finansowania, ale uwzględniając niezwykle napiętą sytuację na 2011 r., postanawia umieścić w preliminarzu niższą kwotę na ten cel, wynoszącą 6,2 mln EUR; wyraża gotowość do ponownego wyliczenia tej kwoty jesienią 2010 r. w oparciu o zaktualizowane informacje dotyczące sytuacji budżetowej oraz rozwój polityki Parlamentu w zakresie nieruchomości;

Bezpieczeństwo

29. przywiązuje znaczenie do zapowiedzianego przez Prezydium szczegółowego przeglądu polityki bezpieczeństwa i przypomina w związku z tym o swoim przywiązaniu do ostrożnego wykorzystywania środków, a zwłaszcza równowagi kosztowej w zakresie zatrudniania pracowników wewnętrznych i zewnętrznych; zwraca się do Prezydium o wnikliwe zbadanie operacyjnych i finansowych skutków nowej strategii, z myślą o znalezieniu w odniesieniu do przyszłych propozycji złotego środka między kwestiami bezpieczeństwa z jednej strony, a dostępnością i otwartością z drugiej strony; podkreśla, że Parlament powinien pozostać instytucją jak najbardziej otwartą i dostępną; z tego powodu pragnie otrzymać od administracji więcej informacji na temat tzw. „projektu Wiertz”, aby ocenić jego skutki w odniesieniu do dostępności Parlamentu dla obywateli;

Strategia w zakresie technologii informacyjnej i komunikacyjnej

30. z zadowoleniem przyjmuje bardziej usystematyzowane podejście do technologii informacyjnej i komunikacyjnej i opracowanie kompleksowej strategii w tej dziedzinie; ponawia także wsparcie dla internalizacji zadań w stopniu wystarczającym do ograniczenia zależności od zewnętrznych usługodawców; zauważa jednak, że nowe stanowiska były już przyznane przez trzy lata z rzędu; uważa zatem, że jest to kwestia do wyjaśnienia;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

31. odnotowuje, że 5 mln EUR przyznano na projekt w zakresie mobilności informatycznej dla posłów, w szczególności w celu objęcia komunikacji mobilnej; chciałby uzyskać więcej informacji z uwagi na dość wysoką kwotę;

Kwestie związane z ochroną środowiska

32. z zadowoleniem przyjmuje skromny wzrost w finansowaniu wdrażania środków związanych z EMAS i redukcją emisji CO₂, rozłożonych na cały budżet i podkreśla po raz kolejny znaczenie, jakie przywiązuje do tej kwestii;

33. odnotowuje ewolucję kluczowych wskaźników wydajności w tym względzie od 2006 r. zawartą w przeglądzie eko-zarządzania za 2008 r., mianowicie redukcję śladu węglowego o 12,9 %, zmniejszenie zużycia energii o 0,8 %, wzrost konsumpcji gazu/paliwa/ogrzewania o 7,4 % w 2008 r. po spadku o 17,5 % w 2007 r., zwiększenie emisji związanych z mobilnością/transportem o 8,8 %, wzrost odsetka odpadów poddawanych recyklingowi z 49,8 % w 2006 r. do 55,4 % w 2008 r., wzrost zużycia wody o 18,1 % i spadek zużycia papieru o 16,9 %;

34. z zadowoleniem przyjmuje załącznik do budżetu dotyczący zarządzania środowiskiem, który dokonuje rzetelnego technicznego przeglądu odpowiednich pozycji budżetowych; uważa w tym kontekście, że korzystne byłoby również, gdyby ten sam załącznik do sprawozdań rocznych EMAS zawierał więcej informacji na temat zróżnicowanego śladu węglowego budynków Parlamentu w Strasburgu, Brukseli i Luksemburgu oraz skutków podróżowania i transportu związanego z sesjami, przedstawiał aktualne wyniki działań mających na celu zmniejszenie śladu węglowego Parlamentu i prezentował korzystny wpływ na środowisko tych inwestycji, a także wszystkie oszczędności poczynione w perspektywie długoterminowej;

35. wyraża poparcie dla wysiłków podejmowanych w celu dalszego zmniejszania śladu węglowego Parlamentu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje trwające badania na temat energooszczędności budynków i sposobów na wdrożenie programów kompensacji emisji w związku z podróżami służbowymi; ponadto popiera zachęty do korzystania z transportu publicznego zamiast samochodów i fakt udostępnienia większej liczby rowerów w Strasburgu;

36. zauważa, że pozycja budżetowa dotycząca kosztów podróży posłów jest w rzeczywistości wyższa niż ta przeznaczona na wynagrodzenia; podkreśla potrzebę odpowiedzialnego wykorzystania dodatków, zwłaszcza dodatków na podróże, i zwraca uwagę, że bez zmieniania obecnych zasad i dzięki korzystaniu, o ile to możliwe, z innych środków transportu niż podróże lotnicze w klasie biznes z i do miejsca pracy Parlamentu ślad węglowy Parlamentu zostałby zmniejszony, przy jednoczesnym ograniczeniu kosztów; wzywa Prezydium, zgodnie z ustaleniami podjętymi na ostatnim wstępnym posiedzeniu pojednawczym, do przedstawienia przed pierwszym czytaniem w Parlamencie analizy dotyczącej funkcjonowania nowego systemu oraz możliwych rozwiązań służących uzyskaniu oszczędności;

37. przypomina, że w budżetach instytucji europejskich znalazły się środki przekazane przez władzę budżetową na sfinansowanie dopłat do transportu publicznego dla pracowników, w ramach działań dotyczących środowiska w odpowiedzi na inicjatywę Jose Manuela Barroso; domaga się przedstawienia bieżącej sytuacji, w zakresie dotyczącym Parlamentu;

38. domaga się, aby tam gdzie jest to możliwe i właściwe dodawano deklaracje środowiskowe do oświadczeń finansowych wykorzystywanych wewnątrz instytucji;

39. uważa, że dyrektywy dotyczące zamówień publicznych muszą być lepiej dostosowane, aby ułatwić – tam, gdzie jest to możliwe i odpowiednie – włączenie klauzul środowiskowych i społecznych;

Projekty wieloletnie i inne pozycje wydatków

40. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie dotyczące zwiększenia o 2,6 mln EUR środków służących pokryciu kosztów związanych ze 110 osobami odwiedzającymi rocznie, które posłowie mogą zaprosić w ciągu roku (dotychczas było to 100 osób). jest zdania, że powinno się odczekać pewien okres, aby ocenić funkcjonowanie nowej Wszechnicy przed rozważeniem jakiegokolwiek dalszego zwiększenia środków; służby odpowiedzialne za organizację wizyt powinny również wziąć pod uwagę, że posłowie mogą chcieć podzielić odwiedzających na grupy różnej wielkości w ciągu roku;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

41. zatwierdza kwotę 3 mln EUR zapisaną w budżecie w związku z otwarciem Wszechnicy Parlamentu Europejskiego i kosztów operacyjnych na pełen rok obrachunkowy; zwraca uwagę na potrzebę oceny pierwszego roku również z finansowego punktu widzenia, w tym pod względem tych kosztów operacyjnych;

42. odnotowuje decyzję Prezydium o wprowadzeniu dodatków dla posłów sprawujących dodatkowe urzędy o konsekwencjach dla budżetu w wysokości 400 000 EUR; zauważa jednak, że dyskusja na temat zasady budziła kontrowersje; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że konieczne jest przedłożenie dokumentów uzupełniających, aby otrzymać zwrot dodatkowych kosztów powstałych w trakcie wykonywania obowiązków;

43. przyjmuje do wiadomości wniosek Prezydium dotyczący wpisania 2,5 mln EUR na rzecz Domu Historii Europejskiej w związku z badaniami dotyczącymi wyników konkursu architektonicznego, który znajduje się obecnie w trakcie oceny; podobnie jak w roku ubiegłym domaga się otrzymania jasnego przeglądu kosztów przewidzianych w związku z całym projektem, w tym również kosztów administracyjnych, najpóźniej na etapie sporządzania wstępnego preliminarza budżetowego do procedury budżetowej na 2011 r.; przypomina również o porozumieniu z Prezydium zawartym podczas wstępnego posiedzenia pojednawczego w 2009 r.; podkreśla, że w sprawozdaniu komitetu ekspertów ds. Domu Historii Europejskiej wymienia się 11 punktów, z którymi wiąże się dodatkowe koszty: (1) „naukowe ciało doradcze, składające się z ekspertów i specjalistów z dziedziny muzealnictwa”, (2) „instytucjonalna niezależność tej instytucji”, (3) „szeroka oferta muzealno-pedagogiczna”, (4) „miejsce spotkań młodych pracowników naukowych”, (5) „stała ocena”, (6) „wystawy czasowe i objazdowe”, (7) „wydarzenia o charakterze europejskim”, (8) „publikacje własne”, (9) „szeroka oferta internetowa”, (10) „stworzenie nowej kolekcji muzealnej”, (11) „nieustanny rozwój wystaw i infrastruktury muzeum”; dlatego podkreśla, że w trybie pilnym należy określić całkowity koszt tego projektu;

Kwestie horyzontalne

44. z zadowoleniem przyjmuje włączenie początkowej analizy identyfikującej koszty stałe i zmienne we wniosku budżetowym; jest świadomy metodologicznych trudności z tym związanych, lecz wyraża przekonanie, że pojęcia te powinny zostać zbadane bliżej; w związku z tym przypomina, że Parlament oczekuje na odpowiedź właściwych organów dotyczącą sposobu zastosowania pojęcia polityki budżetowania od zera, przy wykorzystaniu rozróżnienia między kosztami stałymi i zmiennymi, w kontekście procedury budżetowej PE; wnioskuję o dokładniejszą analizę kosztów stałych, wyróżniając trwałe koszty stałe, okresowe koszty stałe oraz obszary, w których można dokonać oszczędności; wnioskuję o dokładniejszą analizę kosztów zmiennych, pokazując wyraźnie związek między kosztami i celami, strategiami politycznymi i działaniami, a także identyfikując i dzieląc priorytety według ważności;

45. zwraca uwagę, że pułapy dotyczące różnych procedur zamówień publicznych są obecnie bardziej rygorystyczne w przypadku instytucji europejskich niż te proponowane w odpowiednich dyrektywach wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych, a sytuacja ta prowadzi do dodatkowych kosztów administracyjnych i wykorzystania zasobów ludzkich, które można byłoby zaoszczędzić poprzez lepsze dostosowanie pułapów;

46. wspiera działania, które mają wymiar społeczny, kulturalny lub językowy, a skierowane są do pracowników i ich rodzin, ale negatywnie odnosi się do indywidualnych dopłat przyznawanych w tym kontekście i w związku z tym wprowadza zmiany do uwag do odnośnej pozycji budżetowej;

47. zdecydowanie popiera dalsze wysiłki zmierzające do przekształcenia instytucji w lepiej przystosowaną dla osób niepełnosprawnych, zarówno pod względem koniecznych zmian w infrastrukturze, jak i działań kadrowych;

Uwagi końcowe

48. podkreśla, że przed jesiennym głosowaniem nad budżetem należy dokonać dokładniejszej analizy poszczególnych pozycji budżetowych, w tym analizy wskaźników wykonania; w związku z tym właśnie wtedy podejmie ostateczne decyzje budżetowe;

49. przyjmuje preliminarz na rok budżetowy 2011 i przypomina, że przyjęcie stanowiska Parlamentu w sprawie projektu budżetu, ze zmianami Rady, nastąpi w październiku 2010 r. zgodnie z procedurą głosowania określoną w traktacie;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

50. zatwierdza załączone, wspólne konkluzje rozmów trójstronnych dotyczących budżetu z dnia 25 marca 2010 r.

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i preliminarza budżetowego Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

WSPÓLNE KONKLUZJE ROZMÓW TRÓJSTRONNYCH DOTYCZĄCYCH BUDŻETU Z DNIA 25 MARCA 2010 r.**ROZMOWY TRÓJSTRONNE DOTYCZĄCE BUDŻETU****25 marca 2010 r.***Wnioski*

Parlament Europejski, Rada i Komisja przyjęły do wiadomości obawy wyrażone przez sekretarza Trybunału Sprawiedliwości oraz sekretarzy generalnych Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów w ich piśmie wystosowanym do sekretarzy generalnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, dotyczące nowej procedury budżetowej, a w szczególności komitetu pojednawczego. Sugerują oni, żeby instytucje te zostały proszone do wysłania bezpośrednio do komitetu pojednawczego pisemnych uwag dotyczących wpływu stanowiska Rady oraz poprawek Parlamentu Europejskiego.

Środa, 19 maja 2010 r.

Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 (zmiana decyzji nr 573/2007/WE) *II**

P7_TA(2010)0177

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 w zakresie zniesienia finansowania niektórych działań wspólnotowych oraz zmiany limitu na ich finansowanie (16627/1/2009 – C7-0051/2010 – 2009/0026(COD))

(2011/C 161 E/34)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (16627/1/2009 – C7-0051/2010),
 - uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2009)0067),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 pkt 2 lit. b) traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0070/2009),
 - uwzględniając własne stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 i art. 78 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0117/2010),
1. zatwierdza stanowisko Rady;
 2. stwierdza, że akt zostaje przyjęty zgodnie z tym stanowiskiem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 7.5.2009, P6_TA(2009)0375.

Środa, 19 maja 2010 r.

Etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) *II**

P7_TA(2010)0178

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) (05247/1/2010 – C7-0094/2010 – 2008/0222(COD))

(2011/C 161 E/35)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (05247/1/2010 – C7-0094/2010),
- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2008)0778),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 i art. 95 traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0412/2008),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665) oraz addendum do niego (COM(2010)0147,
- uwzględniając art. 294 ust. 7 i art. 194 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
- uwzględniając stanowisko Parlamentu przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 24 marca 2009 r. ⁽²⁾,
- po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,
- uwzględniając art. 72 i 37 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0128/2010),

1. zatwierdza stanowisko Rady;
2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji s załączone do niniejszej rezolucji;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte z 5.5.2009, P6_TA(2009)0345.

⁽²⁾ Dz.U. C 228 z 22.9.2009, s. 90.

Środa, 19 maja 2010 r.

4. twierdza, że akt zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
6. zobowiązuje sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu należytego zakończenia wszystkich procedur oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenia

w sprawie dyrektywy 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie)

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 290 TFUE

„Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy dyrektywy 2010/30/UE nie przesądzają o przyszłym stanowisku tych instytucji w odniesieniu do stosowania art. 290 TFUE lub poszczególnych aktów ustawodawczych zawierających takie przepisy.”

Oświadczenie Komisji w sprawie niektórych przepisów dyrektywy 2010/30/UE

Art. 1 ust. 2

„Przy ustalaniu priorytetowego wykazu produktów związanych z energią, o którym mowa w motywie 7, Komisja zwraca należytą uwagę także na produkty budowlane związane z energią, uwzględniając w szczególności potencjalne oszczędności energii, które można uzyskać dzięki etykietowaniu takich produktów, w związku z faktem, że budynki odpowiadają za 40 % całkowitego zużycia energii w UE.”

Art. 10

„Przy przygotowywaniu aktów delegowanych na mocy dyrektywy 2010/30/UE Komisja dba o niepowielanie przepisów i utrzymanie ogólnej spójności w prawodawstwie UE dotyczącym produktów.”

Art. 10 ust. 4 lit. d)

Znacząca część produktów dla celów przeglądu klasyfikacji etykiet

„Komisja uznaje część produktów w dwóch najwyższych klasach efektywności energetycznej za znaczącą, jeżeli można oszacować, że

- albo liczba modeli dostępnych na rynku wewnętrznym o klasie A+++ lub A++ wynosi co najmniej około jednej trzeciej całkowitej liczby odpowiednich dostępnych modeli,
- albo udział w rocznej sprzedaży produktów na rynku wewnętrznym o klasie A+++ lub A++ wynosi co najmniej około jednej trzeciej,
- lub spełnione są oba powyższe warunki.”

Środa, 19 maja 2010 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie informacji dla konsumentów

„Komisja wspiera stosowanie instrumentów unijnych takich jak program Inteligentna Energia – Europa, wnosząc wkład w:

- inicjatywy mające na celu poszerzenie wiedzy użytkowników końcowych o zaletach etykietowania ekologicznego
- inicjatywy monitorujące rozwój rynku i rozwój techniczny wiodący do uzyskania bardziej energooszczędnych produktów, w szczególności poprzez określenie najbardziej oszczędnych modeli w poszczególnych grupach produktów oraz udostępnianie informacji wszystkim zainteresowanym stronom, takim jak organizacje konsumenckie i organizacje pozarządowe związane z przemysłem lub ochroną środowiska, aby docelowo rozpowszechnić je wśród konsumentów.

Monitorowanie mogłoby również służyć za wskaźnik dla celów przeglądu środków w zakresie etykietowania lub ekoprojektu na mocy dyrektyw 2010/30/UE i 2009/125/WE.”

Oświadczenie Komisji w sprawie okresów spowolnienia prac

„Komisja Europejska przyjmuje do wiadomości, że – oprócz przypadków, w których akt ustawodawczy przewiduje tryb pilny – Parlament Europejski i Rada uważają, że notyfikowanie aktów delegowanych musi uwzględniać okresy spowolnienia prac instytucji (zima, lato i wybory europejskie), tak aby Parlament Europejski i Rada mogły wykonywać swoje prerogatywy w terminach przewidzianych w odnośnych aktach ustawodawczych, i jest gotowa działać w zgodzie z powyższym.”

Budżet korygujący nr 1/2010: Sekcja I - Parlament

P7_TA(2010)0179

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 1/2010 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, Sekcja 1 – Parlament Europejski (09807/2010 – C7-0125/2010 – 2010/2045(BUD))

(2011/C 161 E/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽³⁾, a w szczególności wieloletnie ramy finansowe przedstawione w pierwszej części tego porozumienia i określone w załączniku I do niniejszego dokumentu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 19 maja 2010 r.

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 17 grudnia 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt preliminarza budżetowego przyjęty przez Parlament Europejski w dniu 25 lutego 2010 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 1/2010 opracowany przez Komisję dnia 19 marca 2010 r. (COM(2010)0107),
 - uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 1/2010 ustanowionego dnia 18 maja 2010 r. (09807/2010),
 - uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0158/2010),
- A. mając na uwadze, że w trakcie procedury budżetowej na rok 2010 uzgodniono, iż jakiegokolwiek wydatki wyraźnie powiązane z wejściem w życie Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską będą w razie konieczności rozpatrywane w ramach istniejących instrumentów budżetowych, jak budżet korygujący, po przyjęciu pierwotnego budżetu na rok 2010,
- B. mając na uwadze, że podkreślono, iż w takim przypadku i w możliwie najszerszym zakresie, przed wystąpieniem o dodatkowe środki należy w pełni przeanalizować reorganizację aktualnych zasobów,
- C. mając na uwadze, że szczególnie podkreślono, iż przyjęty pierwotny poziom budżetu Parlamentu wynoszący 19,87 % zatwierdzonych wydatków w dziale 5 (środki na wydatki administracyjne) wieloletnich ram finansowych nie uwzględnia żadnych dostosowań związanych z Traktatem z Lizbony, zwłaszcza w dziedzinie ustawodawczej,
- D. mając na uwadze, że jednocześnie uznano, iż z powodu ograniczonych dostępnych marginesów wymagane będą dalsze oszczędności i przesunięcia w celu umożliwienia spełnienia dodatkowych wymogów,
1. z zadowoleniem przyjmuje projekt budżetu korygującego nr 1/2010 przygotowany przez Komisję z pełnym poszanowaniem preliminarza Parlamentu z dnia 25 lutego 2010 r.;
 2. odnotowuje stanowisko Rady z dnia 18 maja 2010 r. zatwierdzające tę propozycję bez wnoszenia poprawek z pełnym poszanowaniem nieformalnego porozumienia;
 3. podkreśla, że szeroko zakrojona debata polityczna i analiza przedstawionych działań miała już miejsce na etapie opracowywania preliminarza w styczniu i lutym 2010 r.;
 4. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 1/2010 bez poprawek i zobowiązuje przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 1/2010 został ostatecznie przyjęty oraz do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 12.3.2010.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0038.

Środa, 19 maja 2010 r.

Normy jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich do przeszczepów *I**

P7_TA(2010)0181

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie norm jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich do przeszczepów (COM(2008)0818 – C6-0480/2008 – 2008/0238(COD))

(2011/C 161 E/37)

(Zwykła procedura legislacyjna: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski

- uwzględniając projekt Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0818),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 152 ust. 4 lit. a) traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0480/2008),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 168 ust.4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 czerwca 2009 r. ⁽¹⁾,
- po konsultacji z Komitetem Regionów,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0106/2010),

1. w pierwszym czytaniu przyjmuje stanowisko określone poniżej;
2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji oraz przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji, które zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* razem z ostatecznym aktem ustawodawczym;
3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku lub zastąpienia tegoż innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 z 16.12.2009, s. 64.

Środa, 19 maja 2010 r.

P7_TC1-COD(2008)0238

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie norm jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich przeznaczonych do przeszczepienia

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2010/53/UE).

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 290 TFUE

Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy niniejszej dyrektywy nie przesądzą o przyszłym stanowisku tych instytucji w odniesieniu do stosowania art. 290 TFUE lub poszczególnych aktów ustawodawczych zawierających takie przepisy.

Oświadczenie Komisji Europejskiej (procedura w trybie pilnym)

Komisja Europejska zobowiązuje się do pełnego informowania Parlamentu Europejskiego i Rady o możliwości przyjęcia aktów delegowanych w procedurze w trybie pilnym. Niezwłocznie po stwierdzeniu przez służby Komisji, że przewidziana jest możliwość przyjęcia aktu delegowanego w procedurze w trybie pilnym, służby te nieformalnie uprzedzą o tym fakcie sekretariat Parlamentu Europejskiego i sekretariat Rady.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

Pomoc finansowa Wspólnoty na likwidację bloków I–IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii – „Program Kozłoduj” *

P7_TA(2010)0188

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie pomocy finansowej Wspólnoty na likwidację bloków I–IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii – „Program Kozłoduj” (COM(2009)0581 – C7-0289/2009 – 2009/0172(NLE))

(2011/C 161 E/38)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2009)0581),
 - uwzględniając art. 30 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej w odniesieniu do reaktorów I–IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii,
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie bezpieczeństwa jądrowego w Unii Europejskiej (COM(2002)0605),
 - uwzględniając art. 203 Traktatu Euratom, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0289/2009),
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0142/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. uważa, że wniosek w sprawie rozporządzenia Rady jest zgodny z pułapem w poddziale 1a wieloletnich ram finansowych na okres 2007–2013, ale że pozostały w poddziale 1a margines na okres 2011–2013 jest niezwykle ograniczony; podkreśla, że finansowanie nowych działań nie może zagrażać realizowanym już programom lub inicjatywom w ramach poddziału 1a;
 3. dlatego ponownie wzywa do przedstawienia wieloletniej strategii na rzecz programu likwidacji elektrowni jądrowej Kozłoduj, jak również na rzecz innych priorytetów politycznych w ramach poddziału 1a, w kontekście śródkresowego przeglądu obecnych wieloletnich ram finansowych, wraz z konkretnymi wnioskami dostosowania i zmiany ram przed końcem pierwszego półrocza 2010 r., przy wykorzystaniu wszystkich mechanizmów dostępnych na mocy Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą a Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego punktów 21 do 23;
 4. wskazuje, że kwota roczna na program likwidacji elektrowni jądrowej Kozłoduj zostanie ustalona w trakcie rocznej procedury budżetowej, zgodnie z postanowieniami pkt 38 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.;
 5. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 106a Traktatu Euratom i art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

6. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
7. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia Punkt 1 preambuły

(1) Bułgaria **zobowiązała się do zamknięcia** bloków I i II oraz bloków III i IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w terminie, odpowiednio, do 31 grudnia 2002 r. i 31 grudnia 2006 r. oraz, w dalszej kolejności, do ich likwidacji. Unia Europejska wyraziła gotowość do kontynuowania pomocy finansowej do roku 2009 jako rozszerzenie pomocy przedakcesyjnej zaplanowanej w ramach programu Phare jako wsparcia dla działań Bułgarii w zakresie likwidacji instalacji jądrowych.

(1) **Podczas negocjacji akcesyjnych w 2005 r.** Bułgaria **wyraziła zgodę na zamknięcie** bloków I i II oraz bloków III i IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w terminie, odpowiednio, do 31 grudnia 2002 r. i 31 grudnia 2006 r. oraz, w dalszej kolejności, do ich likwidacji. Unia Europejska wyraziła gotowość do kontynuowania pomocy finansowej do roku 2009 jako rozszerzenie pomocy przedakcesyjnej zaplanowanej w ramach programu Phare jako wsparcia dla działań Bułgarii w zakresie likwidacji instalacji jądrowych. **Ponadto Unia Europejska zapewniła wówczas, że pomoc finansowa zostanie uwzględniona w ramach ogólnego przeglądu wsparcia wspólnotowego na lata 2007–2013.**

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia Punkt 2 preambuły

(2) Traktat dotyczący przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej z 2005 r., a w szczególności art. 30 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, ustanowiły w związku z zobowiązaniem Bułgarii do zamknięcia bloku III i bloku IV elektrowni jądrowej Kozłoduj program pomocowy (zwany dalej „Programem Kozłoduj”) z budżetem na lata 2007–2009 wynoszącym 210 mln EUR.

(2) Traktat dotyczący przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej z 2005 r., a w szczególności art. 30 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, ustanowiły w związku z zobowiązaniem Bułgarii do zamknięcia bloku III i bloku IV elektrowni jądrowej Kozłoduj program pomocowy (zwany dalej „Programem Kozłoduj”) z budżetem na lata 2007–2009 wynoszącym 210 mln EUR. **Program ten uwzględnia pomoc w związku z utratą zdolności wytwórczej na skutek zamknięcia elektrowni jądrowej Kozłoduj.**

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia Punkt 2 a preambuły (nowy)

(2a) **Zasady solidarności unijnej i równego traktowania wymagają obecnie, tak jak w przeszłości, przyjęcia bezstronnego podejścia do państw członkowskich potrzebujących wsparcia w zakresie finansowania likwidacji elektrowni jądrowych w następstwie zobowiązania do zamknięcia bloków elektrowni jądrowych określonego w ich traktatach o przystąpieniu lub załączonych do nich Protokołach.**

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 4

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 4 preambuły

(4) Unia uznaje starania i dobre rezultaty Bułgarii uzyskane w trakcie etapu przygotowania likwidacji w ramach Programu Kozłoduj przy wykorzystaniu środków finansowych udostępnianych do roku 2009 oraz konieczność dalszego wsparcia finansowego po roku 2009 w celu kontynuowania postępów właściwych czynności demontażowych.

(4) Unia uznaje starania i dobre rezultaty Bułgarii uzyskane w trakcie etapu przygotowania likwidacji w ramach Programu Kozłoduj przy wykorzystaniu środków finansowych udostępnianych do roku 2009 oraz konieczność dalszego wsparcia finansowego po roku 2005 w celu kontynuowania postępów właściwych czynności demontażowych **zgodnie z traktatem o przystąpieniu z 2005 r., z jednoczesnym zastosowaniem najwyższych norm bezpieczeństwa.**

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 5 preambuły

(5) Równie istotne jest wykorzystanie własnych zasobów elektrowni jądrowej Kozłoduj z uwagi na fakt, iż wpływa to na dostępność niezbędnej wiedzy specjalistycznej, a jednocześnie łagodzi społeczne i ekonomiczne skutki wcześniejszego zamknięcia poprzez ciągłość zatrudnienia załogi zamkniętej elektrowni. Kontynuacja wsparcia finansowego jest zatem istotna dla utrzymania **wymaganego standardu** bezpieczeństwa.

(5) Równie istotne jest wykorzystanie własnych zasobów elektrowni jądrowej Kozłoduj z uwagi na fakt, iż wpływa to na dostępność niezbędnej wiedzy specjalistycznej, **rozwija know-how i umiejętności, a** jednocześnie łagodzi społeczne i ekonomiczne skutki wcześniejszego zamknięcia poprzez ciągłość zatrudnienia załogi zamkniętej elektrowni. Kontynuacja wsparcia finansowego jest zatem istotna dla utrzymania **wymaganych standardów w zakresie** bezpieczeństwa, **zdrowia i środowiska naturalnego.**

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 6 preambuły

(6) Unia uznaje również konieczność wsparcia finansowego **w celu uzyskania dalszych postępów w realizacji środków łagodzących w sektorze energetycznym ze względu na zakres utraty zdolności wytwórczej na skutek zamknięcia bloków jądrowych oraz jej** wpływ na bezpieczeństwo dostaw w regionie.

(6) Unia uznaje również konieczność i potrzebę wsparcia finansowego w celu uzyskania dalszych postępów **w zwiększaniu wydajności gospodarki pod względem zużycia energii, co będzie miało pozytywny wpływ na bezpieczeństwo dostaw, ceny energii elektrycznej i wielkość emisji gazów cieplarnianych w Bułgarii. Ponieważ w Bułgarii niezbędne są dalsze postępy w zakresie ostatecznego składowania napromieniowanych elementów paliwowych i odpadów wysoko radioaktywnych, zaś proces ostatecznego składowania wszystkich substancji radioaktywnych, które pojawią się w wyniku zamknięcia elektrowni jądrowej Kozłoduj jest niezwykle istotny i wymaga starannego zaplanowania, Unia powinna pomóc bułgarskiemu rządowi w poszukiwaniu rozwiązań dotyczących ostatecznego składowania, w razie potrzeby, na podstawie ekspertyzy bułgarskiego rządu dotyczącej bezpiecznego ostatecznego składowania wszystkich substancji radioaktywnych w związku z likwidacją elektrowni.**

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 6 a preambuły (nowy)

(6a) **Utrata zdolności wytwórczej wynikająca z wcześniejszego zamknięcia bloków I-IV elektrowni jądrowej Kozłoduj spowodowała znaczne zwiększenie wielkości emisji gazów cieplarnianych, szacowane na poziomie 15 TWh w latach 2011-2013 przy stężeniu ekwiwalentu CO₂ na poziomie około 1,2 Gg/GWh, i doprowadziła w przypadku Bułgarii do zwiększenia stężenia ekwiwalentu CO₂ w wysokości około 18 000 Gg, czyli 18 000 kt, co wymaga podjęcia dodatkowych działań w celu zmniejszenia emisji CO₂.**

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 b preambuły (nowy)**

(6b) Unia uznaje potrzebę złagodzenia skutków większego zniszczenia środowiska naturalnego i większych emisji spowodowanych zapewnieniem zastępczej zdolności wytwórczej głównie za pomocą większego wykorzystania elektrowni stosujących węgiel brunatny.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 c preambuły (nowy)**

(6c) Środki mające na celu zmniejszenie negatywnego wpływu społeczno-gospodarczego zamknięcia bloków I–IV elektrowni jądrowej Kozłoduj, takie jak programy przekwalifikowujące dla pracowników dotkniętych likwidacją elektrowni mające na celu wykorzystanie ich umiejętności w innych sektorach, na przykład w sektorze badań przemysłowych lub odnawialnych źródeł energii, mogą wymagać pomocy finansowej UE.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 7 preambuły**

(7) W **związku z tym** w budżecie ogólnym Unii Europejskiej powinna zostać przewidziana kwota 300 milionów EUR na finansowanie likwidacji elektrowni jądrowej Kozłoduj w latach 2010–2013.

(7) **Ponieważ fundusze pochodzące z zysków z działalności operacyjnej przeznaczone na likwidację i przetwarzanie odpadów radioaktywnych są niewystarczające**, w budżecie ogólnym Unii Europejskiej powinna zostać przewidziana kwota 300 milionów EUR na finansowanie likwidacji **bloków I–IV** elektrowni jądrowej Kozłoduj w latach 2010–2013. Z powyższej kwoty 180 mln EUR należy przeznaczyć na wsparcie programu likwidacji, natomiast pozostałe 120 mln EUR powinno zostać wykorzystane na wydajność energetyczną i środki na rzecz oszczędności energii.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 7 a preambuły (nowy)**

(7a) W świetle dokonanej przez Komisję oceny *ex ante* z dnia 27 października 2009 r.⁽¹⁾, środki w wysokości 180 mln EUR mają wesprzeć następujące projekty: (1) zarządzanie projektami i pomoc techniczna jako wsparcie dla realizacji programu likwidacyjnego; (2) Wypłata wynagrodzeń dla specjalistów z elektrowni Kozłoduj (obsługa, utrzymanie, wsparcie techniczne, zarządzanie projektami) zatrudnionych na miejscu przy likwidacji bloków I–IV; (3) wkład w budowę krajowej instalacji do unieszkodliwiania odpadów promieniotwórczych, która ma istotne znaczenie dla realizacji programu likwidacji, w szczególności w przypadku składowania nisko i średnio aktywnych odpadów w pierwszych dziesięciu latach wdrażania; (4) infrastruktura obiektu i utylizacja odpadów podmontażowych, w tym dodatkowe środki na projekty będące obecnie w fazie przetargowej; poprawa infrastruktury obiektu, o której mowa w projekcie 4, może obejmować jedynie środki odnoszące się do likwidacji bloków I–IV.

⁽¹⁾ SEK(2009)1431

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 12

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 8 preambuły

(8) Środki finansowe z budżetu ogólnego Unii Europejskiej przyznane na likwidację nie powinny prowadzić do zakłóceń konkurencji wobec zakładów energetycznych na unijnym rynku energii. Te środki finansowe powinny być również wykorzystane do finansowania działań zgodnie z dorobkiem prawnym Wspólnot *w celu zrekompensowania utraty zdolności wytwórczych*.

(8) Środki finansowe z budżetu ogólnego Unii Europejskiej przyznane na likwidację nie powinny prowadzić do zakłóceń konkurencji wobec zakładów energetycznych na unijnym rynku energii. Te środki finansowe powinny być również wykorzystane do finansowania działań *na rzecz wydajności energetycznej i oszczędności energii* zgodnie z dorobkiem prawnym Wspólnot *oraz zasadami funkcjonowania wspólnego europejskiego rynku energii*.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 10 preambuły

(10) Zadania EBOR obejmują zarządzanie środkami publicznymi przyznanymi na programy likwidacji *elektrowni* jądrowych, a *także monitorowanie zarządzania finansowego* tymi programami w celu optymalizacji wykorzystywania funduszy publicznych. Ponadto EBOR wykonuje zadania budżetowe powierzone mu przez Komisję, zgodnie z wymogami art. 53d rozporządzenia finansowego.

(10) Zadania EBOR obejmują zarządzanie środkami publicznymi przyznanymi na programy likwidacji *bloków* jądrowych, *które były przedmiotem porozumień w sprawie ich likwidacji w związku z przystąpieniem*. EBOR *monitoruje zarządzanie finansowe* tymi programami w celu optymalizacji wykorzystywania funduszy publicznych. Ponadto EBOR wykonuje zadania budżetowe powierzone mu przez Komisję, zgodnie z wymogami art. 53d rozporządzenia finansowego.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 preambuły

(11) W celu zagwarantowania jak największej skuteczności działania likwidacja elektrowni jądrowej Kozłoduj powinna być przeprowadzona z wykorzystaniem najlepszej dostępnej fachowej wiedzy technicznej oraz z należyтым uwzględnieniem charakteru i specyfikacji technicznych bloków, które zostaną zamknięte.

(11) W celu zagwarantowania jak największej skuteczności działania *oraz zminimalizowania ewentualnego wpływu na środowisko* likwidacja *bloków I-IV* elektrowni jądrowej Kozłoduj powinna być przeprowadzona z wykorzystaniem najlepszej dostępnej fachowej wiedzy technicznej oraz z należyтым uwzględnieniem charakteru i specyfikacji technicznych bloków, które zostaną zamknięte.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 a preambuły (nowy)

(11a) *W celu zapewnienia dostępu do informacji, udziału społeczeństwa i przejrzystości, w trakcie likwidacji elektrowni jądrowej Kozłoduj należy przyjąć wszelkie stosowne środki na rzecz wypełnienia zobowiązań określonych w konwencjach międzynarodowych, które już ustanawiają niezbędne wymogi w kontekście krajowym, międzynarodowym lub transgranicznym, np. w Konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r.⁽¹⁾ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 16

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 12 preambuły

(12) Likwidacja elektrowni jądrowej Kozłoduj przeprowadzona zostanie zgodnie z prawodawstwem w dziedzinie środowiska, w szczególności z dyrektywą Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne.

(12) Likwidacja **bloków I-IV** w elektrowni jądrowej Kozłoduj przeprowadzona zostanie **zgodnie z przepisami prawa krajowego Bułgarii, jej umowami licencyjnymi i** prawodawstwem w dziedzinie środowiska, w szczególności z dyrektywą Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 12 a preambuły (nowy)

(12a) Działania związane z likwidacją elektrowni jądrowej Kozłoduj zostaną przeprowadzone zgodnie z podstawowym celem ochrony pracowników i ogółu społeczeństwa przed szkodliwym wpływem promieniowania jonizującego, określonym w obowiązujących przepisach prawnych, w szczególności w dyrektywie Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽¹⁾, zapewniając w ten sposób najwyższy poziom bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa. Środki łagodzące w sektorze energetycznym realizowane poprzez osiągnięcie efektywności energetycznej i wykorzystanie odnawialnych źródeł energii powinny zostać wsparte konkretną krajową strategią Bułgarii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 12 b preambuły (nowy)

(12b) Przestrzeganie zasad ekonomicznego, efektywnego i skutecznego wykorzystywania w przypadku przyznanых funduszy powinno zostać zapewnione za pomocą oceny i kontroli wykonania wcześniej finansowanych programów.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Punkt 13 a preambuły (nowy)

(13a) Artykuły 53d, 108a i 165 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ oraz art. 35 i 43 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ określają warunki, które należy uwzględnić w ramach metody wdrażania wspólnie zarządzanego budżetu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 13 b preambuły (nowy)

(13b) *Przypadek elektrowni jądrowej Kozłoduj powinien służyć za przykład, a Komisja powinna sporządzić pełny i dokładny budżet likwidacyjny celem analizy oraz prognozy kosztów przyszłych likwidacji elektrowni jądrowych.*

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia program określający szczegółowe zasady realizacji wkładu finansowego Wspólnoty dotyczącego likwidacji bloków I-IV elektrowni jądrowej Kozłoduj oraz konsekwencji ich zamknięcia w Bułgarii (zwany dalej „Programem Kozłoduj”).

Niniejsze rozporządzenie ustanawia program określający szczegółowe zasady realizacji wkładu finansowego Wspólnoty dotyczącego *dalszego procesu* likwidacji bloków I-IV elektrowni jądrowej Kozłoduj oraz konsekwencji ich *wcześniejszego* zamknięcia w Bułgarii *dla środowiska naturalnego, gospodarki i bezpieczeństwa dostaw w regionie* (zwany dalej „Programem Kozłoduj”).

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2

Wkład wspólnotowy do Programu Kozłoduj przyznawany jest w celu udzielenia wsparcia finansowego na rzecz środków związanych z likwidacją elektrowni jądrowej Kozłoduj, środków mających na celu rewitalizację środowiska z poszanowaniem wspólnotowego dorobku prawnego oraz na rzecz modernizacji *konwencjonalnych* zdolności wytwórczych w celu zastąpienia zdolności wytwórczych czterech reaktorów elektrowni jądrowej Kozłoduj, a także innych środków wynikających z decyzji o zamknięciu i likwidacji *tej elektrowni*, przyczyniających się do niezbędnej restrukturyzacji, rewitalizacji środowiska oraz modernizacji sektorów produkcji, przesyłu i dystrybucji energii w Bułgarii, a także poprawy bezpieczeństwa dostaw energii i efektywności energetycznej w Bułgarii.

Wkład wspólnotowy do Programu Kozłoduj przyznawany jest *przede wszystkim* w celu udzielenia wsparcia finansowego na rzecz środków związanych z likwidacją *bloków I-IV* elektrowni jądrowej Kozłoduj. *Dotyczy on ponadto* środków mających na celu rewitalizację środowiska z poszanowaniem wspólnotowego dorobku prawnego oraz na rzecz modernizacji zdolności wytwórczych w celu zastąpienia zdolności wytwórczych czterech reaktorów elektrowni jądrowej Kozłoduj, a także innych środków wynikających z decyzji o zamknięciu i likwidacji *tych bloków*, przyczyniających się do niezbędnej restrukturyzacji, rewitalizacji środowiska oraz modernizacji *i wzmocnienia* sektorów produkcji, przesyłu i dystrybucji energii w Bułgarii, a także poprawy bezpieczeństwa *i zapewnienia wyższego standardu* dostaw energii, efektywności energetycznej *oraz większego wykorzystania odnawialnych źródeł energii* w Bułgarii, *przy jednoczesnym wspieraniu środków na rzecz oszczędności energii i promowaniu energii ze źródeł odnawialnych. Pomocy finansowej można również udzielić w celu złagodzenia zmian społeczno-gospodarczych w społecznościach dotkniętych likwidacją elektrowni, na przykład poprzez tworzenie nowych, trwałych miejsc pracy i rozwój sektorów przemysłu.*

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1

1. Finansowa kwota referencyjna konieczna do wdrożenia Programu Kozłoduj w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynosi 300 mln EUR.

1. Finansowa kwota referencyjna, *w rozumieniu punktu 38 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.*, która jest konieczna do wdrożenia Programu Kozłoduj w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynosi 300 mln EUR.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 24

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 2

2. Dostępne roczne środki w granicach ram finansowych zatwierdzane są przez władzę budżetową.

2. Dostępne roczne środki w granicach ram finansowych zatwierdzane są przez władzę budżetową **zgodnie z zapotrzebowaniem związanym z procesem likwidacji.**

Poprawka 25

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 3

3. W okresie między 1 stycznia 2010 r. a 31 grudnia 2013 r. kwota środków przyznanych na Program Kozłoduj **może ulec** korekcie w celu uwzględnienia postępów odnotowanych we wdrażaniu programu **i** zapewnienia **tak**, aby planowanie i przyznawanie środków oparte było na rzeczywistych potrzebach finansowych i możliwościach ich wykorzystania.

3. W okresie między 1 stycznia 2010 r. a 31 grudnia 2013 r. kwota środków przyznanych na Program Kozłoduj **ulega** korekcie w celu uwzględnienia postępów odnotowanych we wdrażaniu programu **oraz długookresowego wpływu na środowisko naturalne, gospodarkę i bezpieczeństwo dostaw i odnośnych skutków w wyniku wcześniejszego zamknięcia bloków I-IV elektrowni jądrowej Kozłoduj, a także w celu** zapewnienia, aby planowanie i przyznawanie środków oparte było na rzeczywistych potrzebach finansowych i możliwościach ich wykorzystania.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 5 – ustęp 2

2. Środki realizowane w ramach Programu Kozłoduj przyjmowane są zgodnie z art. 8 ust. 2.

2. Środki realizowane w ramach Programu Kozłoduj przyjmowane są zgodnie z art. 8 ust. 2. **Stosuje się je zgodnie z przepisami UE dotyczącymi zamówień publicznych.**

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 1

1. Komisja, działając bezpośrednio za pośrednictwem swoich urzędników lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej odpowiedniej instytucji zewnętrznej, którą wybierze, **może przeprowadzać audyty dotyczące** wykorzystania subwencji. Audyty takie mogą być przeprowadzane przez cały okres obowiązywania umowy między Wspólnotą a EBOR w sprawie udostępniania przez Wspólnotę środków finansowych do Międzynarodowego Funduszu Wspierania Likwidacji Elektrowni Kozłoduj oraz przez okres pięciu lat od daty płatności salda. W odpowiednim przypadku ustalenia audytu mogą prowadzić do podjęcia przez Komisję decyzji o odzyskaniu środków.

1. Komisja, działając bezpośrednio za pośrednictwem swoich urzędników lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej odpowiedniej instytucji zewnętrznej, którą wybierze, **monitoruje oraz ma prawo do przeprowadzenia audytu dotyczącego** wykorzystania subwencji. Audyty takie mogą być przeprowadzane przez cały okres obowiązywania umowy między Wspólnotą a EBOR w sprawie udostępniania przez Wspólnotę środków finansowych do Międzynarodowego Funduszu Wspierania Likwidacji Elektrowni Kozłoduj **zgodnie z zasadami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej i Międzynarodowej Agencji Energetycznej** oraz przez okres pięciu lat od daty płatności salda. W odpowiednim przypadku ustalenia audytu mogą prowadzić do podjęcia przez Komisję decyzji o odzyskaniu środków. **Finansowanie takich audytów i wszelkich innych ocen odbywa się poza budżetem przeznaczonym na pomoc na likwidację.**

Poprawka 28

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit pierwszy

2. Pracownikom Komisji oraz osobom trzecim upoważnionym przez Komisję należy zapewnić odpowiednie konieczne do przeprowadzenia takich audytów uprawnienia dostępu, w szczególności do biur beneficjenta, a także do wszelkich niezbędnych informacji, w tym również informacji w formacie elektronicznym.

2. Pracownikom Komisji oraz osobom trzecim upoważnionym przez Komisję należy zapewnić odpowiednie konieczne do przeprowadzenia takich audytów uprawnienia dostępu, w szczególności do biur beneficjenta, a także do wszelkich niezbędnych informacji, w tym również informacji w formacie elektronicznym. **Audyty obejmują również kontrolę sytuacji związanej z uzyskaniem odpowiednich zezwoleń na likwidację.**

Czwartek, 20 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit drugi**

Trybunał Obrachunkowy korzysta z takich samych praw jak Komisja, w szczególności w zakresie uprawnień dostępu.

Trybunał Obrachunkowy i **Parlament Europejski** korzystają z takich samych praw jak Komisja, w szczególności w zakresie uprawnień dostępu.

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 7**

Komisja zapewnia wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia i systematycznie sporządza sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokonuje również **przeglądu śródkresowego** zgodnie z art. 3 ust. 3.

Komisja zapewnia wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia i systematycznie sporządza sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady w **sprawie wykorzystania funduszy oraz przeprowadzonych działań**. Dokonuje również **śródkresowej oceny i oceny ex post** zgodnie z art. 3 ust. 3 **oraz składa odnośne sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu**.

Ocena ex-post zawiera pełny i dokładny budżet kosztów likwidacyjnych elektrowni jądrowej, aby ułatwić planowanie przyszłych wydatków likwidacyjnych. Zawiera ona również analizę kosztów gospodarczych, społecznych i środowiskowych, ze szczególnym zwróceniem uwagi na wolne promieniowanie szcztkowe oraz wpływ na bezpieczeństwo dostaw.

Poprawka 31**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 7 a (nowy)****Artykuł 7a**

Przed podpisaniem umowy w sprawie przyznania dotacji Komisja przeprowadza ocenę zgodności w zakresie uznanych norm międzynarodowych, przynajmniej w odniesieniu do procedur księgowości, audytu, kontroli wewnętrznej i udzielania zamówień EBOR.

2011/C 161 E/16	Wdrażanie synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz 7. programu ramowego w zakresie badań i rozwoju Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i Unii (2009/2243 (INI))	104
2011/C 161 E/17	Długoterminowa stabilność finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie długoterminowej stabilności finansów publicznych w gospodarce wychodzącej z kryzysu (2010/2038 (INI))	112
2011/C 161 E/18	Wkład polityki spójności w realizację celów lizbońskich i celów strategii UE 2020 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięcie celów lizbońskich i celów „UE 2020” (2009/2235(INI))	120
2011/C 161 E/19	Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (2009/2215(INI))	126
2011/C 161 E/20	Potrzeba określenia strategii UE dla Kaukazu Południowego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. dotyczące strategii UE dla Kaukazu Południowego (2009/2216 (INI))	136
2011/C 161 E/21	Wolność wyznania w Pakistanie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wolności wyznania w Pakistanie.....	147
2011/C 161 E/22	Sytuacja w Tajlandii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Tajlandii	152
2011/C 161 E/23	Birma Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie sytuacji w Birnie/Związku Myanmar ...	154

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 18 maja 2010 r.

2011/C 161 E/24	Ustanowienie Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Urząd Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (16626/2/2009 – C7-0049/2010 – 2009/0027(COD))	158
2011/C 161 E/25	Charakterystyka energetyczna budynków (przekształcenie) ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie) (05386/3/2010 – C7-0095/2010 – 2008/0223(COD))	159
	ZAŁĄCZNIK	160

2011/C 161 E/26	Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013 (zmiana decyzji nr 573/2007/WE) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” i uchylającą decyzję Rady 2004/904/WE (COM(2009)0456 – C7-0123/2009 – 2009/0127(COD)) 161
	P7_TC1-COD(2009)0127 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013 jako część programu ogólnego Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi 162
2011/C 161 E/27	Migracja z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (zmiana rozporządzenia (WE) nr 1104/2008) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (COM(2009)0508 – C7-0244/2009 – 2009/0136(NLE))..... 166
2011/C 161 E/28	Migracja z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (zmiana decyzji 2008/839/WSiSW) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego decyzję 2008/839/WSiSW w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (COM(2010)0015 – C7-0040/2010 – 2010/0006(NLE)) 172
2011/C 161 E/29	Równe traktowanie kobiet i mężczyzn prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowiska przyjętego przez Radę w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG (17279/3/2009 – C7-0075/2010 – 2008/0192(COD))..... 177
	P7_TC2-COD(2008)0192 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG 178
2011/C 161 E/30	Nazewnictwo włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych (COM(2009)0031 – C6-0048/2009 – 2009/0006(COD)) 179
	P7_TC1-COD(2009)0006 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych i uchylającego dyrektywę Rady 73/44/EWG, dyrektywę 96/73/WE i dyrektywę 2008/121/WE 180
	ZAŁĄCZNIK I 196
	ZAŁĄCZNIK II 199
	ZAŁĄCZNIK III 200

	ZAŁĄCZNIK IV	201
	ZAŁĄCZNIK V	202
	ZAŁĄCZNIK VI	204
	ZAŁĄCZNIK VII	205
	ZAŁĄCZNIK VIII	206
	ZAŁĄCZNIK IX	252
	ZAŁĄCZNIK X	254
2011/C 161 E/31	Pomocy makrofinansowa dla Ukrainy ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie (COM(2009)0580 – C7-0277/2009 – 2009/0162(COD)).....	256
	P7_TC1-COD(2009)0162	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja. 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie	257
2011/C 161 E/32	Szczególne działania w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (zmiana rozporządzenia (WE) nr 247/2006) ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (COM(2009)0510 – C7-0255/2009 – 2009/0138(COD)).....	257
	P7_TC1-COD(2009)0138	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 maja 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej	258
2011/C 161 E/33	Preliminarz wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2011	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2011 (2010/2005(BUD))	258
	ZAŁĄCZNIK	265
	Środa, 19 maja 2010 r.	
2011/C 161 E/34	Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 (zmiana decyzji nr 573/2007/WE) ***II	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 w zakresie zniesienia finansowania niektórych działań wspólnotowych oraz zmiany limitu na ich finansowanie (16627/1/2009 – C7-0051/2010 – 2009/0026(COD)).....	266

2011/C 161 E/35	Etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) (05247/1/2010 – C7-0094/2010 – 2008/0222(COD)) 267 ZAŁĄCZNIK 268
2011/C 161 E/36	Budżet korygujący nr 1/2010: Sekcja I - Parlament Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 1/2010 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, Sekcja 1 – Parlament Europejski (09807/2010 – C7-0125/2010 – 2010/2045(BUD))..... 269
2011/C 161 E/37	Normy jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich do przeszczepów ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie norm jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich do przeszczepów (COM(2008)0818 – C6-0480/2008 – 2008/0238(COD)) 271 P7_TC1-COD(2008)0238 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie norm jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich przeznaczonych do przeszczepienia 272 ZAŁĄCZNIK 272
Czwartek, 20 maja 2010 r.	
2011/C 161 E/38	Pomoc finansowa Wspólnoty na likwidację bloków I-IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii – „Program Kozłoduj” * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie pomocy finansowej Wspólnoty na likwidację bloków I-IV elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii – „Program Kozłoduj” (COM(2009)0581 – C7-0289/2009 – 2009/0172(NLE))..... 273

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL